

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MATED BY FIRE

3

BLAZING INFERNO

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KATIE MAY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Alevli Cehennem

KATIE MAY

EXPRESSO PUBLISHING, LLC

Telif hakkı © 2025 Katie May Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitabın veya kapağının hiçbir kısmı yapay zeka kullanılarak oluşturulmamıştır. Katie May, kimseye bu romanı yapay zeka eğitim veritabanlarında kullanma hakkı vermemektedir.

Midnight Library'den Lindsey Loucks tarafından

düzenlenmiştir. Kapak tasarımı Covers b y Aura'dan

Laura Soica-Clarke tarafından yapılmıştır.

*Seksi vampirlerin, kurtadamların ve cadıların sana delicesine aşık olduğu
büyülü bir dünyaya kapılmak isteyenlere. Çünkü, kızım, ben de öyle
hissediyorum.*

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında Katie](#)

[May'in Diğer Eserleri](#)

_____ .

Önsöz

Bu kitap serinin üçüncü kitabıdır ve son kitabı DEĞİLDİR. Tekrar ediyorum, bu SON KİTAP DEĞİLDİR. Bu kitap, neden seç/ters harem romantizmi türündedir, yani FMC serinin sonunda aşkları arasında seçim yapmak zorunda kalmayacaktır. Bu kitap lise yıllarında geçse de, tüm karakterler seksi sahneler başlamadan önce on sekiz yaşını doldurmuş olacaktırlar.

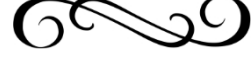
Tetikleyiciler şunlardır:

- Geçmişteki cinsel saldırı
- Şiddet
- Ölüm
- Ruh sağlığı sorunları
- Dikkatsiz davranışlarla kendine zarar verme

Bazı erkekler pislik olsa da (öksürük, Ashton, öksürük), bu diziyi zorbalık ya da düşmanlardan aşıklara dönüşme hikayesi olarak görmüyorum.

Kesinlikle aldatma olmayacak. Tüm erkekler, FMC'yi gördükleri andan itibaren ona yüzde yüz bağlılar. Ve seksi anlarda, tabiri caizse "yardımcı eller" olabilir, ancak bu dizide harem içinde MM olmayacak.

Bir

IZZY

Çocukken kabuslar görürdüm.

Korkunç derecede gerçekçi kabuslar, yatakta birdenbire uyanmama, kalbimin çarpmasına ve avuçlarımın terlemesine neden oluyordu.

Tabii ki, her zaman farklı bir yatakta uyanıyor olmam da durumu pek iyileştirmiyordu.

Farklı bir evde. Farklı
bir ailenin yanında.

Eskiden ne hayal ettiğimi hatırlamıyorum. Kötü palyaçolar mıydı belki? Dünyayı ele geçiren uzaylılar mı? Boynumu kesen maskeli katiller mi? Tek bildiğim, ciğerlerimdeki havayı emip mantıklı düşünmemi zorlaştıran, belirgin ve her şeyi kapsayan bir korkuydu.

Yatağımda dik otururken tüm bunlar bir anda aklıma geliyor. Kalbim deli gibi atıyor. Avuçlarım terden kayganlaşıyor.

Bu sefer ne gördüm rüyamda? Cadılarla ilgili bir şey.
Ve Grayson.

Gözlerimi kırıştıtararak kendime gelmeye çalışıyorum, beynimdeki sisin dağılmasını umutsuzca bekliyorum.

Neredeyim ben?

Bu ne tür bir koruyucu aile evi?

Oda küçük ve kişisel olmayan bir yer, bana mobilyalı bir üniversite yurdunu hatırlatıyor. İki kişilik bir yatak, bir dolap ve bir masa var, hepsi açık kahverengi ahşaptan yapılmış. Yumuşak beyaz bir halı odanın ortasını kaplıyor.

Bunların dışında görebildiğim başka bir şey yok. Dolaptan taşan giysiler yok. Masada dengesiz bir şekilde duran kitaplar yok.

Yatakta doldurulmuş hayvanlar yok.

Huh?

Dehşetle kendime baktım ve pijama yerine kot pantolon ve kazak giydiğimi görünce şaşırdım.

Ne oluyor lan?

Elimi alnıma götürüp, zonklayan ağrıyı hafifletmek umuduyla oradaki deriyi ovuşturuyorum.

Sonra, birdenbire, anılar barajın patlaması gibi bir anda aklıma geldi.

Olanların hepsi korkunç bir kabus değildi. Gerçektir.

Tanrım.

Gerçektir.

Ben kendimi kendimi dışarı yataktan yataktan ve koşmak koş kapıya kapıya doğru koşarım, kilitli olduğunu görünce şaşırmam. Pislikler.

"Beni. Çıkarın!" Yumruğumu kapıya vuruyorum, ama diğer tarafta sadece sessizlik var.

Delaney t e yzemle ilk karşılaşmamın böyle olacağını düşünmemiştim.

Alnımı kapıya dayadım ve ciğerlerime nefes çekmeye başladım.

Düşün, Izzy, düşün.

Christian ve diğer arkadaşlarımla barbekü yaparken silahlı adamlar ortaya çıktı. Değişkenler sonunda karşılık verdiler ve saldırganları öldürerek galip geldiler. Adamlardan biri beni takip edip zarar vermeye çalıştı, ama ben üstünlük sağladım.

Ancak o zamana kadar, silahlı adamların başlangıçta düşündüğümüz gibi insan olmadıklarını, kendilerini aç bırakmış vampirler olduklarını keşfettim. Değişkenlerin kendilerini insan Avcılar olarak görmelerini istiyorlardı.

Ama neden?

Bir savaş başlatmak için mi?

Sonunda vampir sevgilim Grayson'la yeniden bir araya geldim, ama bir cadı grubu tarafından bulundum. Görünüşe göre liderleri, diğer adıyla Anne, benim teyzem. Beni kaçırıp buraya getirdi... *Burası* her neresi ise.

Grayson nerede? Yaralandı mı? Cadılar onu da kaçırdı mı?
Bir vampire ne yaparlar? Onu
incitmelerine izin
vermeyeceğim.

Çaresizlik tuhaf bir motivasyon kaynağıdır. Sizi dengesiz hale getirirken, aynı zamanda kararlılığınızı güçlendirir ve kalbinizi sertleştirir. Sonuçta, herkesin uğruna savaşacağı birine ihtiyacı vardır. Bu kişi kendiniz ya da sevdiğiniz biri olabilir.

Ya da her ikisi.

Kapının önünde dizlerimin üzerine çöküp anahtar deliğine bakıyorum. Çocukken sürekli kilit açardım. Uyumsuz bir dünyada hayatta kalmak için sadece kendine güvenmek zorunda kaldığında öğrendiğin şeyler inanılmaz.

Saçımdan bir saç tokası alıp düzelttikten sonra, onu küçük deliğe takıyorum. Çalışırken zihnimi serbest bırakıyorum ve görünür bir çıkışı olup olmadığından emin olmadığım bir yola giriyorum.

Her şeyi düşünüyorum. Herkesi.

Hale ve Gerry, benim üvey babalarım, ben bir çanta dolusu giysi ve omuzlarımda bir yükte kapılarına geldiğimden beri bana sadece sevgi ve saygı gösterdiler.

Jake, kısa süre önce kendisinin de doğaüstü bir varlık olduğunu ve gerçekte canlı olmadığını keşfetti.

Hala kim olduğunu ve bu garip, korkutucu dünyaya nasıl uyum sağlayacağını bilmeyen Lissa.

Kyle ve Silas, benim biyolojik babalarım, ancak benim için kim olduklarını bildiklerinden emin değilim.

Desiree, en yakın kız arkadaşım, bir eşi ya da sürüsü olmadığı için vahşileşmeye mahkum olan.

Ansel, huysuz tavırlarına rağmen kalbimi çalmayı başaran bir büyücü.

Ve eşlerimi düşünüyorum.

Christian. Ethan. Emery. Reid. Ashton. Grayson.

Christian'ı son gördüğümde, o... Tanrım, sanki beni tanımamış gibiydi. Bana bakan tek şey, kurtunun vahşi ölümcül bakışıydı. O adam hâlâ içinde bir yerlerde mi? Yoksa onu sonsuza dek kaybettim mi?

Peki ya diğerkleri? Silah sesleri başladığında Ethan, Emery ve Reid'i görmedim. Güvende mi? Değil olsalar bile bunu bilebilir miyim?

Tek tesellim Ashton'ın iyi olması. O pisliği sevmiyor olabilirim, ama onun *ölmesini* istemem.

Kilit klik sesi ile arkadaşlarımla ilgili tüm düşüncelerim bir anda kesilir. Zafer dolu bir gülümsemeye saç tokası geri çekerim ve arka cebime atarım. Tekrar ihtiyacım olup olmayacağını bilmiyorum.

Dikleşip kapı koluna uzanır ve kapıyı açarım, ama aynı anda biri odaya girer. Kenara atlayarak yüzüme tahta çarpmamasını zar zor engellerim.

Gözlerimi kırıştıtararak içeri giren kişiye bakıyorum, kaçma düşüncelerim, artan şokumun etkisiyle yok oluyor.

"Amanda?" İnanamama hissi sesimin tonunu değıştirir.

Amanda Highland, odaya doğru ilerlerken bana çekingen bir gülümseme gösterir ve arkasından kapıyı kapatır.

Sosyal hizmet görevlimi tam hatırladığım gibi görüyorum — koyu renk saçları sıkı bir topuz halinde toplanmış ve parlak kırmızı dudakları, gülümsemeye çalışsa da ekşi bir şey yemiş gibi büzülmüş. Beyaz bluzunun üzerine dar bir blazer ve koyu renk kalem etek giymiş.

Hale ve Gerry'nin onun bir cadı olduğunu söylediklerini hatırlıyorum, ama onu burada görmek... şahsen...

"Merhaba Isabella." Sözleri kısa keskin olsa da, gülümsemesi sıcak. Samimi. Biraz yıpranmış gibi, ama şaşırmadım.

Onu "gülümseyen biri" olarak görmüyorum.

"Ne?" Gözlerimi kırıştıtırıp başımı salladım, acaba bu garip bir halüsinasyon mu diye düşündüm. O barbeküde esrarlı kek mi vardı?

"Burada ne yapıyorsun?"

"Hazırlanmana yardım etmek için buradayım," diye cevaplar Amanda, masanın kenarına yaslanarak.

Kollarını göğsünde kavuşturur.

"Hazırlık mı?" Şiddetli bir öfke dalgası beni sarar, mantıklı düşünmeyi engeller. "Sen de bu kaçırma planının bir parçasısın, değil mi? Siz benden ne istiyorsunuz?"

Şaşkınlıkla gözleri büyür ve dikleşir, kolları yanlarına düşer. "İzzy, hayır. Her şeyi yanlış anladın. Sen burada

burada tutsak değilsin. Sen misafirsin."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakarım. "Yani istediğim zaman gidebilirim?"

Bakışlarımı kapalı kapıya çeviriyorum. Yine kilitli mi? Cesaret edip bakmaya çalışmalı mıyım? Beni durdurur mu?

Amanda, sözlerini düşünürken alt dudağını ısıyor. "Tüm yeni cadılar ve büyücüler, cadı meclisiyle görüşmek zorundadır ve..."

"Ben cadı değilim," diye sözünü kesiyorum, ellerimi yumruk yapıyorum. "Sen kendin söylemedin mi? Benim sihir gücüm falan yok. Parmaklarımı sallayıp 'bippity boppity boo' diyerek balkabağını arabaya dönüştüremezsin."

"Annen çok güçlü bir cadıydı," dedi Amanda, gözleri donuklaşarak.

Acaba annemi mi düşünüyor? Onu iyi tanıyor muydu? Bu düşünce boğazımda bir yumru oluşmasına ve vücudumu garip, karıncalanma hissi kaplamasına neden oluyor.

"Senin de sihir gücün olduğu aşikar... onu nasıl kullanacağını bilmesen bile."

"Ben..." Ama itirazım, yüzünde öfkeyle bana doğru yürüyen Amanda tarafından kesintiye uğrar. Çelişkili bir şekilde kavurucu bir nefes alırken, soğuk bir rüzgar boynuma kadar yükselir.

Sesi fısıltıya düşer, her kelime kısa ve özlüdür. "Beni dinle, Isabella. Seni korumak için elimden geleni yapıyorum, ama sen de bana yardım etmelisin. Trinity ile görüş, söylediklerini dinle, sonra gitmene izin verilecek."

Gözlerini omzumun üzerinden kapalı kapıya doğru çevirir. "Eğer direnirsen, seni incitmekten çekinmezler. Anlıyor musun?"

Onu endişeyle baktım. Daha önce öfke sandığım şeyin aslında... çaresizlik olduğunu şimdi anlıyorum.

Hatta korku.

"Cadılar gerçekten o kadar kötü mü?" diye soruyorum, öfkemi hafifletmek için sesimi yumuşak tutmaya çalışarak.

Amanda'nın ifadesinde bir değişiklik olur ve acı dolu bir iç çekişle benden uzaklaşır. "Lütfen... Izzy. Lütfen. Sana yardım etmeme izin ver."

Amanda Highland'ın bana en son ne zaman "lütfen" dediğini hatırlamıyorum.

Belki de hiç.

"nce bana şunu söyle, Grayson iyi mi?" diye soruyorum.

Amanda sertçe başını sallar. "Vampir iyi. Muhtemelen şu anda hala ormanda derin uykuda."

Rahatlama, omuzlarımdaki bazı kaslardaki gerginliği gevşetiyor. Grayson iyi. Hayatta.

Diğer arkadaşlarım hakkında soru sormak istiyorum, ama Amanda'nın cevapları olmayacağını biliyorum. Ayrıca, ona kartlarımı göstermek en son istediğim şey. Cadılar benim şekil değiştirenlere olan bağlılığımı bilmiyorlarsa, öyle kalmasını istiyorum. Ve eğer biliyorlarsa...

şey...

O köprüye geldiğimde onu geçerim.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyorum, omurgamı düzelterek.

Amanda'nın yüzünde rahatlama belirir ve bir nefes daha verir. "l sana sorular soracak. Elinden geldiğince cevapla. Yalan söyleme. Crone yalan söylediğini anlayacaktır."

"Ne tür sorular?" diye soruyorum, kaşlarını çatarak.

"Muhtemelen gemişinle ilgili. Koruyucu ailenle ilgili. Sihirli yeteneklerinle ilgili, ya da yeteneklerinin olmamasıyla ilgili. Sadece doğruyu söyle, sorun olmaz."

Göğsümü kollarımla kucaklayarak, tüylerim diken diken olur ve kafamın içinde uyumsuz notalar alarm zilleri gibi ınlar. "Peki, hoşlarına gitmeyen bir cevap verirsem ne olur?"

Amanda, büyük bir isteksizlikle bakışlarımı karşılıyor. Dudakları mükemmeli bir O şekli oluşturarak büzülüyor ve gözleri, benim göremediğim şeytanların musallat olduğu, perişan bir hal alıyor.

"Umarım o noktaya gelmez, Isabella." Yavaşça başını sallar. "Trinity'yi düşman edinmek istemezsin."

İki

IZZY

"Kız, Soraya." Amanda masaya garip bir şekilde yaslanarak, parmaklarıyla vernikli maun ağacını tıklatıyor.

"Soraya," diye tekrarlarım, ormanda tanıştığım kızıl saçlı güzeli gözümün önüne getirerek.

Amanda bir kez başını sallar. "Üçü arasında kazanılması en kolay olanı o. Yerel üniversiteye gidiyor ve oradaki kız öğrenci birliğinin üyesi. Diğerlerinden daha çok, bir ayağını gerçek dünyada tutmayı seviyor. Onunla ilişki kurmaya çalış. Senin bakış açını anlamasını sağla." Anladığımı belirtmek için başımı sallamamı bekler, sonra devam eder. "Ara, yaşlı kadın."

"O benden nefret ediyor," diyorum.

Keskin gözleri ve kıvrıkcık gri saçları olan yaşlı kadında derin bir rahatsızlık verici bir şey vardı. Sanki... Sanki ruhumu okuduğunu söylersem saçma mı olur? Sanki beni parça parça inceliyor ve ciddi eksikliklerimi bulmaya çalışıyor gibi?

Amanda burun kıvrır ve dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme belirir. "Ara herkesten nefret eder." Hafifçe hareket eder ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Ama kaba tavırlarına rağmen, adil ve hakkaniyetlidir. Seni dinleyecektir."

"Dur. Dur. Dur. Geri al." Ellerimi havada sallayarak onun dikkatini çekerim. "Neden sanki yargılanıyormuşum gibi konuşuyorsun?"

Amanda şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır. "Çünkü sen... bir nevi yargılanıyorsun." Bunun üzerine kaşlarım saç çizgime kadar yükselir. "Ne?"

"Senin kanında sihir var, Izzy. Ve bu dünyayı biliyorsun. Üçlü, neden daha önce onları aramadığını anlamıyor." Amanda'nın yüzü sempatiyle buruşuyor.

"Bu hiç mantıklı değil!" Bir şey fırlatmamak için büyük çaba sarf ediyorum. Öfke, elektrik akımı gibi derimin altında titreşiyor. "Benim sihirli güçlerim yok. Hiç yok. Bunu herkes biliyor. Ve annemin bir zamanlar cadı olduğunu daha yeni öğrendim..."

"Mantıklı olması gerekmez," diye Amanda sakın bir şekilde sözümü keser, kiraz kırmızısı dudakları kaşlarını çatarak kıvrılır. "Ama bir şeyi anlamalısın: Trinity buradaki kanundur. Onların dediği olur. Ve görünüşe göre, senden memnun değiller."

"Beni cezalandırmak için bir bahane arıyorlar," diye terslerim.

Sözlerim keskin ve öfkeli, ama sonra fark ediyorum ki... aslında mantıklı. Geçmişte ne olmuş olursa olsun, aynı durumda olacağımı hissediyorum. Açıklanamayan bir nedenden dolayı, Üçlü benim bedel ödememi istiyor.

Ama neden?

Annem yüzünden mi?

Babalarım yüzünden mi?

Amanda dudaklarını araladı, ama tek bir ses bile çıkarmadı. Uzun bir süre bana bakarak, düşüncelerini toparlamaya çalışır gibi göründü, sonra derin bir nefes verdi.

"Öyle olabilir, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez." Kollarını indirir ve parmakları masaüstüne vurmaya devam eder.

"Soraya ve Ara'dan bahsettin," diyorum, konuyu değiştirerek, zihnim karmakarışık. "Peki ya Delaney? O... anne, değil mi?"

Görünüşü bana ne kadar benzediğini düşününce, ona bu terimi uygulamak tuhaf geliyor.

Ve teknik olarak benim kanımdan olan bir akraba olduğu gerçeği. Teyzem.

Omurgamdan bir buz kayıyor ve vücudum titriyor. Sanki bu, her yönden üzerime yağan görünmez rüzgardan beni koruyabilecekmiş gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Delaney..." Amanda, muhtemelen bir pencere olması gereken uzak duvara doğru döner. Ancak duvar, mütevazı bir bej tonunda boyanmış sağlam betondan yapılmıştır. "Delaney'i ikna etmek zor olacak."

Burun kıvrırım. "Neden şaşırmadım acaba?"

"O her zaman katı biriydi," diye devam ediyor Amanda. "Ama ikizini, yani anneni kaybetmesi onu değiştirdi. Senin annene yaptıkları için şekil değiştirenlerden nefret ediyor."

"Yani sırf damarlarımda şekil değiştirenlerin kanı akıyor diye benden nefret edecek," diyorum, sesim soğuklaşıyor.

Amanda cevap vermez, ama sessizliği her şeyi anlatır.

"Dönüşenler annemi öldürmedi," diyorum, tırnaklarım avuç içlerimi ısıyor. "Duyduğuma göre, annem..."

Cümleyi bitiremiyorum. Beni doğuran kadını hiç tanımadım, ama intihar ettiğini bilmek... Binlerce paslı bıçak gibi derimi kesiyor. Etkili bir şekilde kesmeyecek kadar keskin değil, ama iltihaplı yaralar açacak kadar keskin.

Amanda'nın gözleri yumuşar. "Biliyorum. Delaney de biliyor, ama asla itiraf etmez. Ancak bu, anneni senden çaldıkları için şekil değiştirenleri suçladığı gerçeğini değiştirmez."

Bütün bunları sessizce sindiriyorum. Ne hissedeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Helena'yı tanımıyorum, ama o benim annem. Beni doğurdu. Ve belli ki, intihar etmeye karar vermesine neden olan bir şey oldu.

Delaney'nin üzülmesine bile kızamıyorum. Ne de olsa Helena onun kız kardeşi, ikizi. Benim kardeşim sayılabilecek tek kişi Jake ve onu kaybedersem deliye dönerim.

Tanrım, *teyzem*. Kafam almıyor.

Nasıl olur da hiç ailem yokken, birden başa çıkamayacağım kadar çok ailem olur? Varlığımı bilen ya da bilmeyen biyolojik babalarım var. Cadıları yöneten, görünüşte kötü bir teyzem var. Ölmüş bir annem var.

Peki ya dedem ve ninem?

Kuzenlerim?

Kardeşlerim?

Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

"Üzgünüm, Izzy." Amanda'nın yumuşak sesi dikkatimi tekrar ona çeker. Gözlerinde yaşlar parlar. "Senin için bunu hiç istemedim. Seni ilk gördüğümde ve sihirli yeteneklerin olmadığını keşfettiğimde, seni bu dünyadan korumak için elimden geleni yaptım. Sonra bunun mümkün olmadığı anlaşılnca, sana bakacaklarını bilerek seni Hale ve Gerry'nin yanına verdim. Senin burada olmanı hiç istemedim."

Onun ifadesini dikkatle inceleyerek herhangi bir tutarsızlık arıyorum, ama bana karşı sadece samimiyet görüyorum.

Ona inanıyorum.

Amanda hayatımdaki en sıcak ebeveyn figürü olmayabilir, ama en başından beri, ilk berbat koruyucu aileden sonuncuya kadar benimle birlikteydi. Eski koruyucu ağabeyimin odama gizlice girip bana dokunmaya çalıştığını söylediğimde bana inandı. Koruyucu annem bana tokat attıktan sonra ağlayarak ofisine gittiğimde gözünü bile kırpmadı. Beni kollarının arasına aldı, her şeyin yoluna gireceğini söyledi ve beni yeni bir eve yerleştirdi.

Elinden geleni yaptı ve bazen onun elinden gelenin yeterli olup olmadığını merak etsem de, bu yıllar boyunca beni hayatta tuttu.

Ona titrek bir gülümseme sunuyorum. "Bundan sonra ne beklemeliyim? Mahkeme salonuna mı gireceğim? Ürkütücü, terk edilmiş bir kiliseye mi?"

Amanda gülümser, yüzündeki bir damla gözyaşını dalgın dalgın siler. "Çayını nasıl içersin, Izzy?"

Ne?

Gözlerimi kırıştırıyorum, onu yanlış duyduğuma eminim, ama o sadece kaşlarını kaldırarak bakışımı karşılıyor.

"Çayım mı?" diye soruyorum, biraz şüpheyle.

Amanda saatine bakar, kaşlarını çatar ve ayağa kalkar. Ellerini eteğinin kenarlarına geçirir, hayali kırışıklıkları düzeltir.

"Toplantı yakında başlayacak. Gel hadi."

Amanda, benim cevap vermemi beklemeden ön kapıya doğru aceleyle yürüdü. Elini kaldırdı, parmaklarını salladı ve kilidin karakteristik sesi duyuldu.

Hâlâ içimde yankılanan endişeye rağmen, bunun yararlı bir numara olduğunu itiraf etmeliyim. *Sihirin* gerçek olmasına asla alışamayacağım.

"Geliyor musun?" diye sorar Amanda, arkasına bakma zahmetine girmeden.

Onu yakalamak için adımlarımı hızlandırıyorum ve kendimi nasıl bir cehenneme soktuğumu merak ediyorum. Mad Hatter'ın çay partisini düşünmeden edemiyorum.

Ancak, Harikalar Diyarı'na yapacağım yolculuğun kan ve karanlıkla dolu olacağına dair güçlü bir his var içimde.

Ve tavşan deliğine giriyorum...

GRAYSON

Uyanıyorum... ıslak bir dil ile.

Ne oluyor lan?

İlk başta, hayal gördüğümü ya da belki de bir yılan balığı tarafından okşandığım bir kabus gördüğümü düşünüyorum.

Ama... hayır. Bilincim geri geldiğinde, yüzümü öpücüklerle kaplayan ıslak ve yumuşak bir şeyin farkına varıyorum.

Ve neden bu kadar soğuk ve şekilsiz bir şeyin üzerinde yatıyorum? Bu kesinlikle benim dairemdeki yatak değil.

Yalamalar ısırıklara dönüştüğünde birden dikleşiyorum. Dişlerin yanağımı ve sonra kulağımı parçaladığını hissettiğimde acı içimi kaplıyor.

Ne oluyor lan?

Dişlerimi gösteriyorum — zayıf durumumu göz önüne alırsak, bu kesinlikle bir çocuğun hırlaması kadar korkutucu bir şey — ve hayvana saldırıyorum. Tüm hareketlerim zayıf ve halsiz. Ne zamandır kan içmedim... kim bilir. Yıllar gibi geliyor. Kapalı göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladığında boğazımdan bir inilti çıkıyor.

Kulağımın hemen yanında bir şey hırıldıyor.

Kalk, Grayson. Kalk.

Her bir kirpik teli çimentodan yapılmış gibi hissedilse de, kirpiklerimi açmaya izin veriyorum. Güneş ışığı göz bebeklerimi yakıyor ve kendimi toparlamaya çalışırken hızla göz kırpyorum. Yerdeki konumumdan görebildiğim tek şey, başımın üzerinde birbirine dolanan ağaçların iskelet gibi dalları ve yüzeylerine inatla tutunan birkaç kırılğan, kahverengi yaprak.

Sonra kocaman, çirkin bir köpek görünüyor.

Hayır, köpek değil.

Bir kurt.

Tüysüz bir kurt. Ne.

Lanet. Olsun?

Gözlerimi kırpıyorum, hayal gördüğümde eminim, ama hayır. Gözlerimi kaç kez kapatsam da, yaratık orada duruyor ve zeki altın rengi gözleriyle bana bakıyor.

Kurt tekrar kükrer, tehditkar sesi içimde yankılanır, ama ben yarattığı görmezden gelerek bir kez daha çevremdeki ortamı incelemeye başlarım.

Ormanın içindeyim.

Yerdeyim.

Neden...?

Gracie.

Panik içimi kaplar ve birden dikleşirim, neredeyse yüzümü kurdun burnuna çarpacaktım.

Son hatırladığım şey, cadıların gelip beni bayılttıkları. Ben bayginken kızımı kaçırmış olmalılar.

Korkumu şiddetli bir kararlılık gölgeliyor ve haftalar sonra ilk kez kendimi canlı hissediyorum. Kızımı bulma ve kimsenin ona tekrar zarar vermemesini sağlama ihtiyacım dışında her şey kayboluyor. *Kimse.*

Kurt hırlar, dikkatimi çeker ve şaşkınlıkla bu grotesk yaratığa doğru dönerim. Sarı gözlerindeki zeka...

"Olamaz," diye fısıldarım, içimde şok ve dehşet karışımı bir duygu. "Sen Grac'ın... Yani, Izzy'nin kurtlarından birisin, değil mi?"

Onun eşlerinden birisin, ama bu kelimeyi yüksek sesle söylemiyorum. Bunun doğru olduğunu biliyorum, ama bunu kabul etmek istemiyorum, kendime bile. Bu pisliklerin var olmadığını ve Izzy'nin sadece bana ait olduğunu varsaymayı tercih ederim.

Kurt, "evet" olarak algıladığım garip bir havlama sesi çıkarır. "Sen hangisisin?" Pembe, tüysüz vücudunu incelerken kaşlarımı çatıyorum.

Izzy'nin etrafında dolaşan tüm pislikleri kapsamlı bir şekilde araştırdım — köpek kelime oyunu kasıtsızdır. Bu kurt, Reid'in kadar büyük değil

ve Ashton'dan beklediğim o kendini beğenmiş kibirli tavırları da yok. Bu da demek oluyor ki...

"Sen ikizlerden birisin, değil mi?" Bir başka havlama.

"Emery?" Aklıma gelen ilk ismi söyledim.

Sanırım dövmeli olan o? Yoksa ikisinin de dövmesi mi var? İtiraf etmeliyim ki, durum gerektirdiğinde bıçaklanabilecekleri yerleri belirlemek dışında fiziksel görünüşlerine pek dikkat etmedim.

Kurt, düşük bir iniltiyle başını sallar.

Kahretsin. Diğer kurtun adı neydi? E ile başlıyordu. Engle mi?

Hayır. Engle ne biçim bir isim böyle?

Elvis

mi?

Hayır.

..

Kurt, sanki zekamı sorguluyormuş gibi bana sinirli bir bakış attı ve isim aklıma geldi.

"Ethan," diyorum.

Kurt kocaman kafasını sallar.

Ethan hakkında bildiğim her şeyi gözden geçiriyorum. Emery adında bir ikizi var. Bir kurt arkadaşının evine arabasıyla girince, şekil değiştirenler Konseyi tarafından tutuklandı. Serbest bırakılmadan önce birkaç ay rehabilitasyonda kaldı. Görünüşe göre zeki biri. Okul kayıtlarına baktığımda, sınıfının birincisi olduğunu ve mezuniyet konuşmacısı adayı olduğunu gördüm.

O da benim kim olduğumu ve Gracie ile olan ilişkiyi bilecek kadar akıllı. Benim de onun eşi olduğumu mu düşünüyor acaba? Sanırım bunun bir önemi yok. Onu geri getirmekten başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Lanet olası cadılar onu kaçırdı," diye homurdanıyorum, dişlerimin bir milim uzadığını hissederek.

Ancak dişlerim tamamen ortaya çıkmıyor. Çıkamazlar. Vücudumda kan olmadan çıkamazlar. Yine de, dişlerimin ortaya çıkabilmesi, içimde kasıp kavuran öfkenin bir kanıtı.

"Onlarca cadı vardı. Ve Trinity de oradaydı."

Ethan homurdanır, kurt gibi yüzü öfkeden bozulur. Bu garip bir manzaradır. Hayvanların bu kadar ifade gücü olduğunu hiç düşünmemiştim, ama yüzünde her santimetrede öfkeyi görebiliyorum — dişlerini gösterdiği, gözlerindeki kötü niyetli parıltıdan, burun deliklerinin genişlemesine kadar.

"O kaltaklar beni bayılttı," diye devam ediyorum, kendimi ayağa kaldırmaya zorlayarak. Bacaklarımdan titrememesi için şükrediyorum. Bu çok utanç verici olurdu. "Onu geri getirmeliyiz."

Ethan yine tiz bir havlama sesi çıkarır ve etrafımda zıplamaya başlar. Onun beni takip etmemi istediğini anlamam sadece bir an sürer.

Ama diğer şekil değiştirenlerin olduğu yere gitmem imkansız. Hâlâ silahlı adam kılığındayım. Beni gördükleri anda öldürecekler ve onları suçlayamam bile.

Ethan yüzümde bir şey görmüş olmalı ki yürümeyi bırakır. Oturur. Merakla başını yana eğirir.

"Partide ne olduğunu biliyor musun?" Parmakla toplantının yapıldığı yeri işaret ediyorum. O şekil değiştirenler, masum çocuklar, cesetler... Bunları düşündükçe boğazımda bir düğüm oluşuyor. "Beni görürlerse öldürürler."

Ethan hâlâ kafası karışık görünüyor.

"Konuşabilmemiz için tekrar insana dönüşebilir misin?" diye soruyorum, sesim kırılıyor, kısılıyor.

Her zaman yanımda taşıdığım su şişesine içgüdüsel olarak uzanıyorum, ama sonra onun yanımda olmadığını hatırlıyorum. Kahretsin. Boğazımı defalarca temizliyorum, ama bunun pek bir faydası olduğunu sanmıyorum. Söylediğim her kelime, cildimde sıcak demir çubuklar sürtünüyor gibi hissettiriyor.

Ethan sızlanarak başını pençelerine indirir. "Geri dönüşebiliyor musun?" diye soruyorum beceriksizce.

Elbette şekil değiştirenleri biliyorum, ama lojistik kısmına hiç dikkat etmedim. Tek bildiğim, hayvan şekline dönüşebildikleri. Çok kolay. Değil mi?

Ethan başını bir yandan diğer yana eğiyor. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Hırıldayarak, şekil değiştirenlerin tersi yönde, cadıların gittiğini düşündüğüm yere doğru.

"Senin neyin var bilmiyorum ama ben Izzy'nin peşinden gidiyorum. Benimle gelebilirsin ya da burada kalabilirsin." Ethan'ın cevap vermesini beklemeden, ormanda yürürken dalları gereğinden fazla kuvvetle iterek ilerlemeye başladım.

Baldırıma baskı uygulandığını fark ettim ve aşağı baktığımda Ethan'ı gördüm, kehribar rengi gözleri keskin zekâsıyla parlıyordu. Gözlerime baktı ve bir kez başını salladıktan sonra burnunu yere dayayarak önümde yürümeye başladı.

Izzy ve cadıları takip ediyor.

Bu herifi tanımıyorum bile, ama yine de beni eşime götürmesi için ona güveniyorum. Kendime gülmek istiyorum. Belki de kendime bir tokat atmak istiyorum.

Ama başka seçeneğim yok.

Zaman geçiyor ve ben burada dolanıp durduğum her saniye, sevdiğim kıza korkunç bir şeylerin olabileceği bir saniye daha demek. Bunun için çıplak bir kurda güvenmek gerekiyorsa, öyle olsun.

Hayatım ne hale geliyor böyle?

Bu soruyu aklımın bir köşesine koyup, Ethan ormanda dolanırken onun yanında kalmaya kararlı olarak adımlarımı hızlandırıyorum.

Gracie, dayan. Senin

için geliyorum.

Hayır, içimden düzeltiyorum. Senin için geliyoruz.

Dört

IZZY

"Unutma, hiçbirinin gözlerine birkaç saniyeden fazla bakma. Asla isimleriyle hitap etme, sadece unvanlarıyla hitap et. Konuşmanın içeriği ne olursa olsun, saygı ve hürmet göster." Amanda, uymam gereken kuralları sıralamaya devam ederken ellerini birbirine doluyor.

Göğsümde ağır ve içimi kemiren bir his yerleşiyor.

Her iki tarafı çerçeveli fotoğraflar ve tablolarla süslenmiş uzun bir koridordan geçiyoruz. Bazıları muhteşem manzaraları tasvir ediyor, diğerleri ise çoğunluğu kadın, bazıları erkek olan insanları. Hepsi de dudaklarını kibirli bir şekilde kıvrımış ve çenelerini yukarı doğru dikmişler. Tahminde bulunmam gerekirse, bu insanların önceki Bakireler, Anneler ve Cadılar olduğunu söyleyebilirim.

Gördüğüm kadarıyla kapı yok, koridorun en sonunda, benim genişliğimin neredeyse iki katı ve yüksekliğimin üç katı büyüklüğünde bir kapı hariç. Bu ahşap canavarın üzerinde, ejderhayı andıran metalden yapılmış tek bir altın kapı tokmağı var.

Amanda beni içeriye götürmek için hiçbir hareket yapmasa da, orada duruyoruz. O sadece orada duruyor, alt dudağını ısıyor, elleriyle karnının önünde karmaşık desenler oluşturun.

"Her şey yoluna girecek." Gözlerini bana doğru çeviriyor. "Her şey yoluna girecek."

Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığını bilmiyorum.

"Hale ve Gerry'ye nerede olduğumu söyler misin?" diye tereddütle soruyorum, gözlerimi kapıdan ayırmadan.

Keşke X-ray görüşüm olsaydı. Diğer tarafta ne tür tehditlerle karşılaşacağımı bilmemekten nefret ediyorum.

Amanda ağzını tekrar tekrar açıp kapatıyor — sudan çıkarılmış ve kuru zeminde çırpınmaya zorlanmış bir balık gibi. Benim isteğime hemen cevap vermiyor ve kafasında düşüncelerinin dönüp durduğunu, dumanlar çıkardığını ve ateş püskürdüğünü neredeyse görebiliyorum.

Sonra nefesini verir, kollarını yanlarına indirir ve çenesini hafifçe eğerek başını sallar. "Tamam."

Beni geçip kapı tokmağını tutmak için omuzlarını kullanır. Tekrar eden *tok-tok-tok* sesleri, koridorun sessizliğinde uğursuz bir şekilde yüksek çıkar.

Bir an sessizlik olur, sonra boğuk bir ses "Girin, çocuğum" der.

Amanda, ben kapıyı açamadan omzumu tutar, yüzünde ciddi bir ifade vardır. "Sana söylediklerimi unutma."

"Cadılara duman üfle. Anladım." Bilgece başımı sallarım ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirir.

"Üvey babalarla iletişime geçeceğim." Omzumu son bir kez sıkıp bırakıyor. "Onları bekletme."

Tekrar başımı salladım, sonra omurgamı düzelttim ve kapıya doğru yürüdüm. Ancak, elimi kapı koluna uzatmadan, kapı paslı menteşelerinden gıcırdayarak açıldı. Şoktan ağzım açık kaldı, ama tepkimi çabucak gizledim.

Sihir. Tabii ya.

Odaya giriyorum.

Ne beklediğimi bilmiyorum — belki bir taht odası ya da benzer bir gösterişli yer — ama bunun yerine, Viktorya döneminden çıkmış gibi görünen bir yemek odasına giriyorum.

Tavandan süslü bir pirinç avize sarkıyor, lüks aydınlatma armatürü odayı parlak altın tonlarında aydınlatıyor. Duvar kağıdı, canlı kırmızı, mavi ve yeşil tonlarında damask desenleriyle süslenmiş.

Odanın her iki yanında birer tane olmak üzere iki pencere vardır ve her biri altın ipliklerle bağlanmış ağır perdelerle vurgulanmıştır. Odanın ortasında maun yemek masası hakimdir

etrafında ise altı adet karmaşık oymalı sandalye bulunmaktadır. Odadaki lüks halı, odayı tamamlayarak zarif ambiyansı pekiştirmektedir.

Sandalyelerin üçü dolu.

En genç kadın çay fincanından zarifçe yudumlarken, beni değerlendirirken dudakları şehvetli bir gülümsemeye kıvrılıyor. Her bir teli mükemmel bir şekilde düzleştirilmiş kızıl saçları, gerçek olamayacak kadar ruhani bir yüzü çerçeveleyiyor.

Soraya, Bakire.

Karşısında, sert yüzlü, belirgin kırışıklıkları ve keskin gözleri olan yaşlı bir kadın oturuyor.

Ara, yaşlı kadın.

Ve son olarak, masanın başında, sırtı bana dönük oturan son kadın. Tek görebildiğim, omurgasından aşağıya doğru uzanan, özenle örülmüş bir örgüye toplanmış altın sarısı saçları. Yüzünün kalp şeklinde ve narin olduğunu, mavi gözlerindeki sertliği yalanladığını biliyorum.

Teyzem.

Delaney, Anne.

"Gel. Otur." Soraya bana gülümsüyor ve yanındaki koltuğu işaret ediyor.

Ellerimi yumruk yapıp odanın içine doğru ilerledim ve Soraya'nın işaret ettiği koltuğa ulaştığımda durdum. Bu açıdan nihayet Delaney'nin yüzünü görebiliyordum ve onu ilk gördüğümde olduğu gibi nefesim kesildi.

Bana çok benziyor.

Bir an için, sanki mancınıktan fırlatılmış bir çakıl taşı gibi huzursuz ve başıboş hissediyorum. Hayatta kalan tek akrabalarımın birine bakarken, kalbimin atışı kulaklarımda utanç verici bir şekilde yüksek sesle duyuluyor.

Ama Delaney bana sadece soğuk bir kayıtsızlıkla bakıyor, zarif kaşlarından biri yukarı doğru kalkıyor.

Burada bir aptal gibi durup ona bakakaldığımı fark ediyorum, bu yüzden hemen koltuğa oturuyorum.

Hemen ardından, gümüş bir çaydanlık havada süzülerek küçük beyaz ve mavi bir çay fincanına çay dökmeye başlar.

"Çayına bir şey eklemek ister misin, Isabella?" diye soruyor Soraya, elini havada sallayarak sihirli su ısıtıcısını indiriyor.

"Şey..." Az önce gördüğüm sihirli gösteriyi kafamda oturtmaya çalışıyorum. "Sadece biraz şeker lütfen."

Soraya elini tekrar salladı ve küçük bir kase masadan havaya yükselip bana doğru geldi. İki şeker küpü fincanıma döküldü ve kase masadaki yerine geri döndü.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" Delaney'nin keskin, ciddi sesi beni ona doğru dönmemi sağladı.

Çay fincanından bir yudum alır, hesaplayıcı gözleri yüzümden hiç ayrılmaz.

Kaburgalarım kalbimi mengene gibi sıkıştırıyor. "Çünkü ben yarı cadıyım."

"Ve yarı köpek," der Ara, dudaklarını kıvrarak.

Onun ses tonu içimde bir öfke uyandırır, ama onu bastırırım. Yapmam gereken son şey, kaderimi ellerinde tutan bu üç kadınla tartışmaya girmek.

Delaney elini havada salladı, sesi kesinlikle küstahçaydı. "Semantik." Sonra bana döndü ve sonunda çay fincanını masaya indirdi. "Buradasın, genç Isabella, çünkü güçlü cadı kanına sahipsin. Annen..."

Daha önce gördüğüm ilk duygu dalgası, yüz hatlarını bozuyor, ama sadece bir saniye kadar. Onun ne hissettiğini anlamam için bu süre yeterli değil.

"Annen çok güçlü bir kadındı."

"Kurtlara kendini satana kadar," diye mırıldanır Ara.

Bu sefer, içimde çırpınan beyaz sıcak öfkeyi durduramıyorum. içimde çırpınan öfkeyi durduram

"Onun hakkında böyle konuşma," diye bağırırım, hiç tanımadığım bir kadın adına öfkelenerek.

Ara, soğuk bir bakışla benim bakışımı karşılıyor.

Ara, benim bakışımı soğuk bir bakışla karşılıyor. "Bu gerçek, evlat. Annen, cadı topluluğumuzun gördüğü en güçlü cadı olabilirdi, ama o lanet olası melezler için her şeyi bir kenara attı. Lanet olsun, kalsaydı, hatta Ana bile olabilirdi..."

"Yeter!" Delaney yumruğunu masaya vurur, çay fincanları tıkırdar.

Dudakları ince bir çizgi halinde kalır, ama gözleri... Gözleri farklı bir hikaye anlatır. Zar zor gizlenen öfkeyle parıldarlar.

"Bahsettiğin kişi benim kardeşim." Gözlerini sıkıca kapatır ve derin, sakinleştirici bir nefes alır. "Ama burada onu ya da kararlarını tartışmak için toplanmadık."

"Hayır, sadece kız kardeşinin aptal kızını konuşmak için buradayız." Ara bana alaycı bir şekilde bakar. "Annesine çekmiş, ha? O tüylü canavarlarla olan ilişkini görmezden geldiğimizi sanma."

Tırnaklarımı avuç i lerime kanayacak kadar sertçe batırırım.

Annem gibi arkadaşlarımı da korumak istiyorum, ama Amanda'nın uyarısı kafamda ölüm  anı gibi  ınılıyor. En son ihtiyacım olan şey, kendime ya da arkadaşlarıma daha fazla dikkat çekmek. Bu karmaşadan kurtulmak için umudum varsa, aklımı başımda tutmam gerekiyor.

Soraya, Crone ile benim aramda bakışlarını gezdiriyor. Endişe, alnına çizgiler kazıyor. "Bu doğru mu? Kurt d n şenlerle bir ilişkin mi var?"

Cevap verme zahmetine girmiyorum, çünkü cevabı zaten biliyor. Onun "endişesi" benim savunmamı düşürmek için tasarlanmış bir hile.

"Burada Isabella'nın aşk hayatını tartışmak için bulunmuyoruz." Delaney, Crone ve Maiden'a alaycı bir bakış attıktan sonra tekrar bana odaklandı. "Burada, onun herhangi bir g   sergileyip sergilemediğine karar vermek için bulunuyoruz."

"Yok," diye otomatik olarak patladım. "Hayatımda hiç büyü yapamadım."

Delaney, bir sonuca varmış gibi görünmeden önce beni düşünürken dudaklarını b z yor. Sandalyeye yaslanıyor, dudakları gergin bir çizgi halinde.

" yle olabilir, ama bu ayın sonunda kesin olarak  ğreneceğiz."

"Bu ay ne var?"    kadın arasında bakışlarımı gezdiriyorum.

"Büyülü ay," diye cevapladı Soraya, gözlerindeki kurnaz ışıltıya rağmen hala iyi polis rolünü oynamaya kararlıydı.

"Bu ayda b y lerimiz güçlenir," diye açıklıyor Delaney. "En yeteneksiz cadılar bile örnek niteliğinde büyüler yapabilirler."

"Yani ayın sonunda, bu cadı ayı sırasında buraya geri döneceğim ve siz de benim sihir gücüm olup olmadığını anlayabileceksiniz?"

Kulağa o kadar da kötü gelmiyor...

Ara karanlık bir kahkaha atar ve Soraya'nın yüzü sahte bir sempatiyle kırışır.

Sadece Delaney'nin ifadesi değişmez, mavi gözleri bir kez üzerimde gezer.

"Hayır, Isabella. Yeteneğini test edene kadar buradan ayrılmayacaksın." Parmaklarını birleştirip masanın üzerine koyar. "O zamana kadar, büyücülük sanatını öğretmek için tasarlanmış derslere katılacaksın."

"Dur. Dur. Dur." İçimde panik yükselir.

Ciddi olamaz, değil mi? Değişkenlere geri dönüp Kain ve vampirler hakkında keşfettiklerimi anlatmam gerekiyor. Arkadaşlarımdan iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyor. Kyle ve Silas ile konuşmam gerekiyor. Christian'ı bulup kurtun pençesinden kurtarmam gerekiyor. Benim...

"Seninle çalışmaya istekli mükemmel öğretmenlerimiz var," diye devam ediyor Delaney, benim artan tedirginliğimi fark etmeden ya da görmezden gelerek.

"Okulum var. Bir ailem var. Bir hayatım var..." diye başlıyorum, ama Crone endişelerimi eliyle savuşturuyor.

"En azından şimdilik burada okuluna devam edebilirsin. Hem sen koruyucu aileye verilmiş bir çocuksun, değil mi?" diye burun kıvrır. "Senin bir ailen yok, evlat. Devletin sana bakması için para ödediği insanlar var."

Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke içimi kaplar, görüşümü kırmızıya boyar. Hale ve Gerry'nin benim için yaptıklarını nasıl cüret eder inkar eder? Nasıl cüret eder kan bağı olanların aile olduğunu söyler? Nasıl cüret eder?

Ama uslu bir kız gibi çenemi kapalı tutuyorum.

"Yetim ailenize nerede olduğunuzu bildireceğiz," diyor Delaney, sanki bu bir teselliymiş gibi.

"Telefonuma ihtiyacım var," diyorum dişimi sıkarak. "Ve malzemelerime. Ve..."

"Eğitim sırasında telefonuna erişemeyeceksin," diyor Delaney. "Malzemelere gelince, onları biz sana sağlayacağız."

İçimde panik dalgalanıyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bu olamaz.

"Hepsi bu kadar mı? O zaman toplantı sona ermiştir." Delaney çayından nazikçe bir yudum alır. "Ve sen, Isabella, hemen derslere başlayacaksın."

"Ama..."

İtirazım, altımdaki dünya ortadan kaybolduğunda kesilir.

Kelimenin tam anlamıyla.

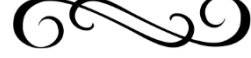
Bir saniye önce, yemek odasında tahta bir sandalyede oturuyordum. Bir saniye sonra, mor ve pembe çizgilerle dolu karanlık bir uçuruma düşüyordum. Düşüyordum, düşüyordum, düşüyordum, düşüyordum...

Yere sertçe düştüğümde boğazımdan bir çığlık yükselir, hareket dizlerimi sarsar.

Uyandığım yatakhane odasına geri döndüm. Yalnızdım.

Ve bu sefer, gerçekten cadıların tutsağıyım.

Beş

ETHAN

Koku ormanın kenarında kayboluyor.

Kelimenin tam anlamıyla.

Bir saniye önce Izzy'nin baştan çıkarıcı aroması havayı doldururken, bir saniye sonra sanki yok olmuş gibi. Bunun tek bir açıklaması olabilir.

Büyücülük.

Boğazımdan bir hırıltı yükselir ve Grayson arkamda bir küfür eder, bir ağaca tekme atar.

Suçluluk duygusu beni kemirir, ince pençelerini derine batırır, ben de yere çöküyorum. Izzy sırrımı keşfettikten sonra ormana kaçmasaydım... belki hala burada olurdu.

Belki de tüm o şekil değiştirenler ölmezdi.

Maskeli silahlı adamın tanıdığım birini alnından vurduğunu gördüğümde hissettiğim paniği kelimelerle anlatmak mümkün değil. Tek yapabileceğim saklanmak ve ailemin ve arkadaşlarımdan güvende olmasını dua etmektir, çünkü benim yapacağım herhangi bir hareketin ölümünden başka bir şeye yol açmayacağını biliyordum. Korkunçtu.

Sonra Izzy'nin çocuklara doğru sürünerek ilerlediğini gördüm ve midem kurşun ağırlığı gibi ayaklarıma kadar düştü. Ona doğru olabildiğince hızlı koşmaya başladım, ama çok geç kalmıştım. Oraya vardığımda savaş bitmişti, Izzy gitmişti ve Grayson bilinçsiz bir şekilde yerde yatıyordu.

Vampir aniden bana doğru döndü, gözlerinde umut gibi bir şey parladı. "Daireme gitmeliyiz."

Merakla başımı yana eğdim.

"Izzy'nin taktığına benzeyen bir kolyem var," dedi Grayson, sözleri birbirine karışarak. "En azından, onu takıyor olmalı. Umarım." Devam etmeden önce üzgün bir şekilde başını salladı. "Onu bulmamızı sağlar."

Grayson'ın üzerinde bir takip cihazı mı var? Bunun onun mahremiyetine açık bir ihlal mi yoksa şimdiye kadar duyduğum en akıllıca fikir mi olduğunu bilmiyorum, özellikle de bu onun hayatını kurtarabilecekken.

Canlanıyorum ve kuyruğum arkamda yere vurmaya başlıyor.

"Ama muhtemelen geri dönmelisin." Grayson beni anlaşılmaz bir şekilde baştan aşağı süzer, gözleri kürkümün tıraş edildiği sırtımın pembe derisinde takılır. "Diğer kiracılara bunun görünüşünü açıklayabilir miyim bilmiyorum. Lanet olsun, *bunun* ne olduğunu bile bilmiyorum, hayatımda gördüğüm en iğrenç yaratık dışında."

Kaba.

Gözlerimi devirerek, içimdeki sihri çağırıyorum, bedenimin değişmesini ve bozulmasını, bir erkeğin bedenine dönmesini istiyorum.

Ama hiçbir şey olmuyor.

Neler oluyor? Kurtuma soruyorum. Boğazıma bir kaya parçası sıkışmış gibi nefes alamıyorum. *Neden geri dönüşme izin vermiyorsun?*

Sıcak bir şey beni okşuyor ve bunun kurtum olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Beni rahatlatıyor.

Ama yine de kontrolü bana devretmiyor.

Vahşileşmediğimi biliyorum - bu formda olmama rağmen hala zihnimi ve bedenimi kontrol edebiliyorum - ama beni tekrar insana dönüşmekten alıkoyan bir şey var.

Bana ne oluyor lan?

Midem ciğerlerimi yerinden çıkarmaya çalışıyor. Kafamı bir yandan diğer yana sallıyorum, sanki kurtun beni tutan elini fiziksel olarak silkeleyip atabilirmişim gibi.

Bırak beni! Dişlerimi

gıcırdatarak

bağırırım. Kurtum

inler.

Grayson bana tuhaf bir şekilde bakar ama yorum yapmaz. Sadece ağırlığını bir ayağından diğerine aktarır.

"Bu bir sorun olacak," diye mırıldanır, ama bana mı yoksa kendine mi söylediğini bilmiyorum. "Geri dönüş yapamıyorsun, değil mi?"

Umutsuzca başımı sallıyorum.

"Bir şekilde, dönüşenlere bu saldırının arkasında insanların değil, vampirlerin olduğunu bildirmeliyiz."

Vampirler

mi?

Ne?

Yine başımı sallamaya başlıyorum, ama bu sefer inkar etmek için.

Cesetlerden birini gördüm. Vampirlerin belirgin kırmızı gözleri yoktu. Ama Grayson'ın da şu anda kırmızı gözleri yok ve o burada...

"Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum," diye devam etti Grayson, parmaklarını dağınık siyah saçlarının arasına geçirerek.

Öksürük krizi geçirir ve sanki su şişesi almak istercesine arkasına uzanır. Eli boş çıkar. Bir kez daha öksürür, sonra boğazını temizler.

"Vampirler, en iyi savaşçıların bazılarını, insan gibi görünebilecek kadar güçlerini zayıflatmaya ikna ettiler. Sanırım, şekil değiştirenlerin bunun arkasında Avcıların olduğunu düşünmelerini istediler..." Bir kez daha, şiddetli bir öksürükle sözünü keser, dudakları büzülür.

Onun sözlerini artan bir korku duygusuyla değerlendiriyorum. Eğer söyledikleri doğruysa...

Dönüşenler misilleme yapacaklar. Bundan hiç şüphem yok. Ama yanlış grubun peşine düşecekler.

Avcıların bizim öfkemizi hak etmediklerini söylemiyorum, onlar bizim türümüzü defalarca öldürdüler, ama bu sefer? Onlar bu işin içinde değiller.

Peki vampirler bundan ne kazanmayı umuyorlar? Bir savaş mı? Bu onlara nasıl yardımcı olacak?

Sorular kafamda dönüp duruyor, ama benim takip edebileceğim bir ağ örmüyorlar.

Hadi ama, kurtuma yalvarıyorum. Geri dönüşüp diğerlerini uyarmam lazım! Grayson yapamaz. Onu gördükleri anda öldürürler. Saldırının arkasında kimin olduğunu bilmeleri lazım.

Ama kurtum kıpırdamayı reddediyor.

"Benim daireme gidip kolyeyi alalım," diyor Grayson kısaca. Kafasında bir çözüm bulmaya çalışırken zihninin çalkalandığını görebiliyorum. "Izzy'yi bulmalıyız, hem de çabuk."

Emery ile konuş! Grayson'a zihnimde bağıríyorum. *Seni gördüğü anda sana zarar vermez, özellikle de Izzy'nin sana ne kadar değer verdiğini bildiğı için. Ona söylemelisin.*

Grayson, elbette, içimdeki çığlıkları duymuyor. Sadece topuklarını döndürüp Izzy'nin izinin bittiğı yerin tersi yönde aceleyle uzaklaşıyor.

Onun gidişini izlerken, göğsümde bir uçurum açılıyor. Diğerlerini bulabilirim ve onlar da kurt formundaysa, onlarla iletişim kurabilir ve vampirlerden bahsedebilirim.

Ya da Grayson'la gidip Izzy'yi bulabilirim.

Bu, en azından benim için bir seçenek bile değil.

Belki de yolun bir yerinde kötü birine dönüştüm, ama Izzy'nin güvende olduğunu öğrenene kadar hiçbir şey yapamam.

Savaş
bekleyebilir.

Eşim
bekleyemez.

Bir kez daha inleyerek, Grayson'ın peşinden ormana doğru koştum.

Altı

ASHTON

"Kalk." Ayaklarımın dibinde duran zavallı kurt gibi yaratığa gözlerimi kısarak baktım.

Hemen hareket etmediğinde, onu yan tarafına tekmeledim.

Kain inleyerek bana bakar, yüzü acıdan bozulmuştur.

"Bu pisliğin saldırılara katıldığına inanamıyorum." Emery, yanımda zar zor bastırdığı öfkeyle titriyor.

Reid sadece homurdanır ve kaşlarını çatarak, kocaman kollarını göğsünde kavuşturur.

Üçümüz, daha önce Kain'i bağladığım ağacın önünde, ormanda duruyoruz. Neyse ki, iki sürü üyemi bulup buraya dönene kadar kimse bu çirkin piçi kurtarmaya gelmemiş.

Her şey kaos içinde.

Babam ve ikizlerin babası hemen Konsey toplantısı çağrısı yaptı. Şaşırtıcı bir şekilde, Kyle, Silas ve kahverengi saçlı tanıdık olmayan bir adam da onları takip etti. Hale ve Gerry en son, çılgılık atan evlatlık kızlarını şımartırken görüldüler, ki bu da düşünmek bile istemediğim başka bir karmaşa.

Bir şekilde Avcılar bizi buldu. Bu pislik yüzünden.

Kain bana doğru sırıtarak kızarmış dişlerini gösterdi.

"Bunu durduramazsın." Sesi kırıldı.

"Neden Avcılar için çalışıyorsun?" diye sorar Emery, öne atılarak Kain'in yüzüne yaklaşır.

Normalde Emery'yi geri çekip, içimizdeki canavarlar olmasına rağmen hayvan olmadığımızı hatırlatırdım.

Bugün, böyle bir tereddütüm yok.

"Avukat gelene kadar kimseyle konuşmayacağım," diye alaycı bir sesle söylüyor Kain, sözlerini boktan bir sırtışıyla tamamlayarak.

Görüşümün kenarları kırmızıya boyanır.

Bu... melez yüzünden masum insanlar vurulup öldürüldü. Kaderimdeki eşim neredeyse öldürülüyordu. Izzy hakkında emin olmayabilirim ve onu hayatıma sokmak istemiyor olabilirim, ama bu onun *ölmesini* istediğim anlamına gelmez. Bu sinir bozucu, büyüleyici kadına zarar gelebileceğini düşünmek bile midemde bir korku uyandırıyor.

"Ne yapmak istiyorsun?" Reid, tutsağımızın duyamayacağı kadar alçak sesle bana fısıldadı.

Sürü kardeşimi, onun sorduğu sorunun gerçekliğini anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Burada iki seçeneğimiz var. Ya Kain'i babalarımıza gümüş tepside sunar ve Konsey'in onu sorgulamasına izin veriz. Ya da... onunla kendimiz ilgileniriz.

Babam, onun arkasından iş çevirdiğimi öğrenirse kafamı koparır, ama yine de Konsey'in başına geçmem için ısrar eden de odur. Gelecekte bu görevi bana emanet edecekse, bir tane önemsiz şekil değiştiriciyle başa çıkmama izin verebilir.

Ayrıca, kafamın arkasında bir ses - yumuşak ama saniyeler geçtikçe daha belirgin ve ısrarcı hale gelen - beni bir şey hakkında uyarıyor. O şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Her halükarda, o ses bir düzine farklı alarm zili çalıyor.

"Konseye söylemiyoruz," diyorum hızlıca, gözlerimi Kain ve Emery'den ayırmadan.

Emery kolunu geriye atar ve Kain'in yüzüne yumruk atar.

Reid'in başı benim yönüme doğru çevrilir, gözlerinde şok belirgin bir şekilde görülür. Genel bir kural olarak, ben her zaman kurallara uyarım. Kahretsin, bu genel bir kuraldan daha fazlası. Bu ihanet duyulmamış bir şey.

"Başka bir şey mi var?" diye sorar Reid, dudakları sıkışmış, gözleri yoğun. "Onlara... güvenmiyor musun?"

Sözlerini dikkatlice seçiyor gibi görünüyor, benim ateşlenmeyi bekleyen bir fitil olduğumu biliyor.

Cevap vermiyorum. Bazı şeyleri yüksek sesle söylemeye dayanamıyorum, özellikle de kendi düşüncelerimin yönünü anlamadığım zamanlarda.

Reid sessizliğimi olduğu gibi kabul eder ve dikkatini tekrar Emery ve Kain'e verir.

Bir süre sonra, en iyi arkadaşım "Izzy nerede?" diye sorar. Kalbimin ortasından bir çatlak zikzaklar çizerek aşağı doğru iner. "Güvende," derim kısaca.

Muhtemelen şu anda üvey babalarıyla birlikte. Belki Ethan'la. Ya da belki de arıyor...

Bu düşünceyi, çürüyüp koparılması gereken zehirli bir ot haline gelmeden önce kesiyorum. Ağabeyimi düşünmek istemiyorum. Kurt onun kontrolünü ele geçirdiğinde gözlerinin nasıl göründüğünü. Onun

Izzy'ye bakışını ve sonra ormana çekilmesini izledim.

Tek yapabildiğim şey izlemektir.

Onu hayal kırıklığına uğrattım, tıpkı eşimi hayal kırıklığına uğrattığım gibi, tıpkı sürümü sürekli hayal kırıklığına uğrattığım gibi.

Kendime duyduğum nefretin ilmiği boynuma doluyor. Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum.

"Ethan'ı da aramalıyız," diyor Reid, dudaklarında bir kaş çatma beliriyor. "Christian nereye gitti? Sanırım gördüm..."

Reid konuşmaya devam etmeden önce öne çıkıyorum. Başarısızlıklarımın kanıtlarını duymak istemiyorum. Şimdi değil.

Emery'yi omzumla kenara iterek, hala sırttan Kain'in önüne çömeliyorum.

"Kendi türünü ihanet ettin, Kain," diye fısıldıyorum, alçak ve ölümcül bir sesle. "Ve birçok masum insanı incittin."

Gülümsemesi kaybolmuyor.

Ama sorun değil. Gülümsemesinin kaybolmasına gerek yok.

Onunla işim bittiğinde, gülümsemenin nasıl bir şey olduğunu unutacak.

"Bana bildiklerini anlatacaksın." Titrek ellerimle cebime uzanıp küçük, taşınabilir bir bıçak çıkarıyorum.

"Ne yapacaksın?" Kain alaycı bir şekilde gülüyor. "Bana işkence mi edeceksin? Cesaretin yok."

"Belki birkaç saat önce öyle değildim." Soğuk bir sükunet üzerime çöküyor. Neredeyse buz gibi, cildimi diken diken eden bir acı. "Ama birini öldürebileceğimi de düşünmüyordum, ve bak ne yaptım?"

Kısa bir an için maskemin düşmesine izin veriyorum, Kain'in bir zamanlar kilit ve anahtarla hapsedilmiş olan, yüzeyin altında zincirlenmiş canavarı görmesine izin veriyorum. Ama o kilitler zamanla paslanmış ve anahtar deliğe yerleştirilmiş, sadece çevrilmeyi bekliyor.

Kain'in yüzünde gerçek bir korku belirir.

"Ne yapacaksın dostum?" diye sorar Emery. Sesi biraz sarsılmış gibi geliyor.

Bunu yaparsam ruhumu kaybedeceğimi biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, başlangıçta bir ruhum olup olmadığından bile emin değilim. Isabella kesinlikle öyle düşünmüyor.

Kain'den gözlerimi ayırmadan, bıçağı onun küçük parmağına indiriyorum.

Sonra kesmeye başlıyorum.

Yedi

IZZY

"Uyan da güne merhaba de, uykucu!" diye sinir bozucu bir şekilde neşeli bir ses duyulur.

Bir an için, sürekli iyi huylu olduğu için yüzünde geniş bir gülümsemeyle beni uyandıranın Lissa olduğunu düşünürüm.

Ama sonra Lissa'nın aylardır iyi bir ruh hali içinde olmadığını hatırlarım.

Ve artık evde yatakta olmadığını.

Birdenbire doğruluyorum, kalbim göğüs kafesimi balyoz gibi dövüyor ve her zaman yastığımın altında sakladığım bıçağı arıyorum. Tabii ki orada değil — cadılar beni kaçırdıklarında tüm silahlarımı almışlardı — ama bu hareket içgüdüsel.

Neredeyse ışık hızıyla yataktan atlıyorum ve davetsiz misafiri yere deviriyorum. Şaşkın bir "oomph" sesi çıkıyor ağzından. "Isabella!"

Amanda'nın telaşlı sesi, uykudan kaynaklanan sersemliğimi zar zor delip geçiyor.

uyku sersemliğimi delip geçiyor.

Sosyal hizmet görevlisini görmezden gelerek, gözlerimle yabancıya bıçaklar fırlatıyorum. "Sen de kimsin ve benim odamda ne arıyorsun?"

Altımda yatan minyon kadına bakarken kaşlarımı çatıyorum, yanaklarında ve burnunda çiller olduğunu ve havuç rengi saçları olduğunu fark ediyorum. Sanırım güzel bir kadın, ama yaşını tahmin etmek imkansız. Yüz hatları narin, neredeyse elf gibi, ama gözleri yaşsız. On beş ile otuz yaşları arasında olabilir.

"Bana senin bir dövüşçü olduğunu söylediler, ama ahhh." Kız dramatik bir şekilde inliyor.

Başımı kaldırıp odamın kapısında duran Amanda'ya sert bir bakış attım. Amanda, şok olmuş gibi bir elini boğazına götürdü.

"O kim?" diye soruyorum, çünkü turuncu saçlı kızın cevap vermeyeceği belli.

"Adı Celeste ve sen bu okulda okurken senin akıl hocan olacak."

Hâlâ altımda olan Celeste, parlak bir gülümsemeyle bir elini kaldırıp selam veriyor. "Merhaba!"

"Şey..."

Amanda burnunun köprüsünü sıkıştırır. "Hekate aşkına, lütfen ondan kalkar mısın?"

Tereddütle de olsa bunu yapıyorum, yüzümdeki kaş çatma Celeste'nin gülümsemesiyle tam bir tezat oluşturuyor. Bütün bu durum bana... tanıdık geliyor. Çok da uzun zaman önce, üvey kardeşim Jake'i yere indirmişt看.

Onu düşündüğümde, içimde keskin bir acı yankılanıyor. Kahretsin, onu özlüyorum ve benim gittiğimi biliyor mu acaba diye merak etmeden duramıyorum.

Celeste ayağa kalkar ve kot pantolonundaki kiri siler. "Üzgünüm. Benim hatamdı. Sana gizlice yaklaşmamalıydım. Senin değişken birisi olduğunu duymuştum, ama..."

Çaresizce omuz silkiyor ve sonra kıkırdıyor, sonra da... benim kıyafetlerime doğru zıplıyor? Ne oluyor lan? Ne zaman geldiler? Eski, yıpranmış spor çantam masanın kenarında, fermuarı açık duruyor. Gömlekler, kot pantolonlar ve elbiseler kenarlarından dökülüyor.

Ona bağırmadan önce, Celeste bir çift tayt ve bir kazak kapar.

"İlk gününde rahat bir şeyler giymelisin," diyor ve eşyaları bana doğru fırlatıyor.

Tayt kucağıma düşerken, gömlek başımın üstünde sallanıyor. Onları almak için kıpırdamıyorum.

"Genelde dayanıklılığını test ederler. Ders programını aldın mı? Almış olman gerekirdi... Ha! İşte burada!" Zaferle bir iPad'i havaya kaldırır. "Hepimize bir tane veriliyor. Diğer öğrencilere mesaj atabilir, ödevlerini görebilir ve..."

Celeste'yi görmezden gelip Amanda'ya dönüyorum. İçimi şiddetli bir öfke kaplıyor.

"Çocuklarla konuşmak istiyorum." Bu ortamda "arkadaşlar" kelimesini kullanmak istemiyorum, ama Amanda beni inandırdığı kadar yakından takip ediyorsa...

Yüzünde sempati dolu bir ifade belirir. "Korkarım bu mümkün değil." "Bana neyin mümkün olduğunu söyleme," diye terslerim.

Patlamak üzereyim, sanki her saniye beni helyumla şişiriyor, öfkem bu hissi besliyor.

Celeste boğazını temizler ve ayaklarını değiştirir. "Bir aylık eğitimi tamamlayıp cadı testine girene kadar dış dünyayla iletişime geçmen yasak..."

"Bir ay mı?!" Hayatta olmaz.

Delaney benim onun güzel küçük kuklası olmamı istiyorsa, taviz vermesi gerekir. Arkadaşlarımla iyi olduğunu kendi gözlerimle görmem lazım. Christian geri döndü mü? Ethan'ı buldular mı? Reid ve Emery iyi mi? Ansel ve Grayson ne durumda?

"Isabella, lütfen," diyor Amanda yumuşak bir sesle. "Sana cadı ayı hakkında bilgi verdiklerini biliyorum. Bu senin için sürpriz olmamalı."

"Beni Delaney'e götür. Onunla konuşmam gerek."

Celeste ses tonumdan hafifçe nefesini tutar. Sanırım daha önce kimse cadıların değerli "Annesi"nden bir şey talep etmemiştir.

"Önce giyinmelisin." Amanda dudaklarını büzer. "Sonra beni Delaney'e götüreceksin?"

"Ben..."

"Çocuğu getirmen gerekmez." Amanda'nın hemen arkasından ipeksi bir ses duyulur. "Ben buradayım."

Delaney, her zamanki gibi, vücuduna oturan blazeri ve lacivert eteğiyle kusursuz görünüyor. Altın sarısı saçları, kalp şeklindeki yüzünden uzak, özenle yapılmış bir topuzda toplanmış.

"Anne." Celeste ve Amanda saygıyla başlarını eğiyorlar, ama ben olduğum yerde kalıyorum ve hayatımı altüst eden kadına öfkeyle bakıyorum.

Delaney, saygısızlığım karşısında kaşlarını kaldırır ama yorum yapmamayı tercih eder. Bunun yerine, terlikli ayakları halıda neredeyse hiç ses çıkarmadan odaya süzülür.

"Kızgınsın." Bunu bir soru olarak söylemiyor. Ayağa fırlıyorum, ellerimi yumruk yapıyorum.

"Tabii ki kızgınsın." Onu suçlayıcı bir şekilde parmağımı ona doğru kaldırırım. "Beni kaçırdın. Buraya getirdin. Ve şimdi de cadı okuluna gitmem için ısrar ediyorsun."

"Ve sen, eğer varsa bile, yeteneklerini kullanmayı öğrenmenin bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?" Bana neredeyse kibirli bir bakış atıyor.

İçimde öfke yükseliyor, hızlı ve talepkar, ama onu geri bastırıyorum. "Öyle demiyorum."

Eğer "sihir"im olsaydı - ki açıkça yok - o zaman yeteneklerimi kullanmayı öğrenmek isterdim. En son istediğim şey, kazara birine zarar vermek.

"Yani senin sorunun eğitimle ilgili değil." Delaney, sanki ben bir aptalmışım gibi yavaşça konuşuyor. Küçümseyen sesi, ona bir yumruk atmak istememe neden oluyor. "Sadece bir ay boyunca arkadaşlarından uzak kalmak istemiyorsun."

Celeste nefesini tutar, başını çevirip böcek gibi gözleriyle bana bakar ve Delaney'nin gülümsemesi yukarı doğru kıvrılır.

"Bunu bilmeyeceğimi mi sandın?" Manikürlü parmağıyla kolunun kıvrımına hafifçe vurur. "Seni sandığından daha uzun süredir takip ediyorum."

Tamam, sır açığa çıktı. Neyse. Benim lehime olduğu sürece sorun yok.

"Onları görmeme izin verecek misin?"

Delaney uzun bir süre cevap vermez, gözleri beni değerlendirir. Sessizliğine rağmen, ne söyleyeceğini zaten bildiğini hissediyorum — bir süredir bildiğini. Kendimi, bir kedi tarafından oradan oraya savrulan küçük, önemsiz bir fare gibi hissediyorum.

"Şuna ne dersin? Her hafta burada kalacaksın. Eğitim göreceksin. Öğrenmeye devam edeceksin. Kendi türünle birlikte olacaksın. Sonra, hafta sonu eve gitmene izin verilecek. Nasıl sence?"

Kulaklarımda bir uğultu duyuyorum. Tabii ki, burada kalmamayı tercih ederim, ama bu seçeneğin mümkün olmadığı açık. Ama haftada en az iki gün arkadaşlarımı, ailemi ve sevdiklerimi görebilmek? Kabul ederim.

"Cuma günü son dersinden sonra ayrılabilir ve Pazar gecesi geri dönebilirsin," diye devam eder Delaney, yüzünde asil bir gülümsemeyle. "Gitmesine izin verilen tek kişi sen olacaksın. Bunu daha önce kimseye teklif etmedim."

"Doğru," diyor Celeste, gözleri fal taşı gibi açılmış, bana hayretle bakarak. Belki biraz da kıskançlıkla. "Eğitime ilk başladığında, bir ay boyunca dış dünyayla hiçbir temas kurmadan geçirmek zorundasın."

"Neredeyiz biz?" diye soruyorum, bunu daha önce sormadığım için biraz şaşırmışım.

Delaney'nin gülümsemesi keskinleşir. "Maalesef, bu bilgiyi ancak cadı grubuna katıldığında öğrenebileceksin."

"Eğer" değil, "ne zaman".

Bu ayrımı zihnimde not ediyorum.

"O zaman hafta sonu buradan nasıl çıkacağım?"

Bu bir tuzak gibi geliyor. Hayatımda, bir şey gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa... genellikle öyle olduğunu keşfettim.

"Tabii ki sihirle." Delaney, sorumu sinek gibi eliyle savuşturur. "Çevremizde, cadı grubuna dahil olmayanların binanın yerini hemen unutmasını sağlayan koruma kalkanları var. Cadı grubumuzdan biri seni cuma günü evine bırakacak ve pazar günü alacak." Bana elini uzatır, altın rengi kaşlarını kaldırır. "Ee? Anlaştık mı?"

Uzun bir süre tereddüt ettim, bu anlaşmanın beni mahvedecek bir yanı olup olmadığını aradım.

"Tamam," diyorum sonunda, elimi eline koyup sıkıca sıkıyorum. "Anlaştık."

Elimde bir elektrik hissi uyandı ve yukarı doğru yayıldı, vücudumu sıcaklıkla sardı. Şaşkınlıkla nefesimi tutarak teyzemden uzaklaştım.

"Bu da neydi böyle?" diye sorarım, karıncalanan avucuma bakarak.

"Bir cadının anlaşması," diye bağırır Celeste.

"İki cadı ya da büyücü anlaşma yaptığında, büyüler çarpışır ve kırılmaz bir yemin oluşturur," diye devam etti Amanda. Şaşkınlık gözlerini büyüttü. "İkinizden biri anlaşmanın kendi kısmını bozarsa, büyünüz isyan eder ve genellikle büyük bir acıya neden olur."

"Bu, kaçmanı engellemek için," dedi Delaney, gülümsemesi genişleyerek düz beyaz dişlerini ortaya çıkardı. "Ama ben de bir şey görmek istedim."

"Ne göreyim?" diye ters bir şekilde soruyorum, nedense ihanete uğramış gibi hissediyorum.

Delaney'e hiç güvenmiyorum, ama anlaşmamızın sihirle mühürleneceğini söylemeliydi. Ben farklı bir şey yapmazdım, ama kabul etmeden önce bunu bilmeye hakkım vardı.

"Sihir gücün olup olmadığını gör. Ve haklıydım. Var."

Aniden başım dönüyor. Sersemlemişim. Ağırılıksızım. Çapası olmayan bir tekne gibiyim.

Amanda cadıların anlaşması hakkında ne demişti? Büyülerin çarpışması mı?

Sanırım bu, Amanda'nın yüzündeki şoku ve Delaney'nin yüzündeki zafer dolu sırtışı açıklıyor.

"Eminim cadı kanı taşıyan herkesin bir miktar büyüğü vardır," diyorum, sanki bu garip karıncalanma hissini ortadan kaldıracakmış gibi elimi sallayarak.

"Belki." Delaney ikna olmuş gibi görünmüyor ve gülümsemesi kaybolmuyor. "Şimdi giyin. Tam olarak yirmi iki dakika sonra dersin var."

Tam zamanı bilmek cadıların özelliği mi, yoksa Delaney'nin özelliği mi acaba? Ben ikincisine bahis oynuyorum.

Teyzem tek kelime etmeden odadan çıkar, çenesini dik tutar ve ellerini arkasında birleştirir. O gidene kadar beklerim, sonra Amanda ve Celeste'ye dönerim.

"O ciddi mi?" diye bağırırım.

"Anne'ye böyle konuşamazsın," diye fısıldadı Celeste, sanki Delaney lanet bir hayalet gibi ortaya çıkacakmış gibi hala açık olan kapıya bakarak.

"Nasıl?"

"Senin yaptığın gibi," diyor. "Daha azı için bile insanları cezalandırdı."

Burun kıvrıp giysilerimle bağlantılı banyoya doğru yürüdüm. "Bunu denemesini isterim."

Hızlıca giyinip Celeste'yi takip ederek kapıdan çıkıp koridora doğru ilerledim. Amanda ben banyodayken gitmişti, ama nereye gittiğini bilmiyordum.

"Genellikle kahvaltı için bundan biraz daha erken kalkarsın," diyor Celeste, "tur rehberi" moduna geçince önceki endişesinin bir kısmı kaybolmuş. İki çift kapıyı işaret ediyor. "Orası kafeteryaya çıkıyor."

"Burası neyin nesi?" diye soruyorum, hayretle bakarak.

Sadece ahşap kapılardan oluşan ilk koridoru geçtikten sonra, binanın iç kısmının mimari açıdan bir harikası olduğunu görüyorum. Büyük, silindirik şeklinde bir odada olduğumuzu hissediyorum. Dairesel bir merdiven her kata uğrayarak yukarı doğru kıvrılıyor. Şehirde böyle bir bina gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum ama aklıma bir şey gelmiyor. "Buna cevap veremem, biliyorsun." Celeste beni merdivene doğru götürüyor ve yukarı çıkmaya başlıyor, bir eli

Merdiven, beyaz fayanslı zemin ve benzer renkteki duvarlarla güzel bir kontrast oluşturan zengin mermerden yapılmış.

"Yerini bilmeme gerek yok," diye ısrar ediyorum. "Ama burası neyin nesi? Cadı okulu mu?"

Dudakları seğiriyor.

"Burası cadı meclisi," diye cevaplar, ikinci kata ulaştığımızda, mermer fayanslara bakan kavisli balkona. "Bu katta cadı meclisi toplantılarını yapıyoruz. Genellikle ayda bir kez veya önemli olaylar sırasında toplanıyoruz."

Bir başka kavisli merdiveni tırmanıp üçüncü kata çıktık. Tereddütle, balkonun kenarından aşağıdaki beyaz zemine baktım.

"Burası yaşlı cadıların yaşadığı yer; artık okulda olmayan ama topluma katılmak istemeyen cadılar."

"Ara gibi cadılar," diye mırıldanıyorum, acımasız yaşlı Crone'u düşünerek. Celeste kıkırdıyor. "Aynen öyle."

Dördüncü kata ulaşıyoruz.

"Çoğu dersini burada alacaksın." Yukarıyı, tam üstümüzdeki kata doğru işaret eder. "O odalarda gerçek büyü yapacaksın. Hadi gel. Geç kalacağız."

Çift kapıyı açar ve uzun halı kaplı koridordan yürür. Geldiğim koridordan farklı olarak, bu koridorda her kapının üzerinde pencereler vardır, bu sayede içerideki sınıf benzeri ortamları görebiliyorum.

"iPad'ini yanına aldın mı?" diye sorar Celeste, durarak.

Kaşlarımı çatıyorum ama başımı sallıyorum ve bana verilen çantadan tableti çıkarıyorum.

Celeste onu alır ve hemen bir şeyler takmaya başlar. Bir süre sonra, benim görmem için onu çevirir.

"Bu uygulama sana programını ve derslerin nerede olduğunu gösterecek. İlk dersin 412. Dördüncü kat, on ikinci oda. Anladın mı?" Başka bir uygulamaya geçer. "Ödevlerinin çoğu burada olacak. Mümkünse burada kağıt kullanmayı sevmiyoruz. Çevre dostu veya sihirli yöntemleri tercih ediyoruz."

Tek kalan diğer uygulamaya tıklar. "Bu da tüm öğrenciler ve öğretmenler için bir sohbet panosu. Anladın mı? Maalesef başka uygulama indiremeyeceksin."

Tableti bana geri verdi.

"Bir cadı okulu için bu çok yüksek teknoloji gibi görünüyor," diyorum.

Gözlerini devirir. "Biz cadı olabiliriz, ama yine de yirmi birinci yüzyıldayız. Teknoloji ve büyüü birleştirerek nasıl uyum sağladığımıza şaşıracaksın."

Koridorda ilerlemeye devam ediyor ve kapısının üzerinde beyaz harflerle on iki yazan bir odaya ulaştığında duruyor. "Buradaki öğrencilerin çoğu senden birkaç yaş küçük olacak. Sanırım senin yaşında sadece bir yeni öğrencimiz var. Ve tabii ki onun mentoru. Sadece büyücülük topluluğunda büyümeyen cadılar ve büyücüler mentor alırlar."

"Bu ders nedir?" Ders programına bakma fırsatım olmadı.

"Yeni Başlayanlar için Büyü" diye cevapladı. "Merak etme. Bu, alt sınıflardan öğrencilerle birlikte alacağın tek ders. Geri kalan dersler senin becerilerine göre özel olarak düzenlenecek."

"Harika." Sesim alaycı bir tonla doluydu.

Celeste bana bir kez daha gülümsedi, yanakları sincap gibi şişti, sonra odanın kapısını açtı.

İçeri girdiğimizde yirmiden fazla kişi başını kaldırdı, ama ben kızarmayı ya da utanmayı reddettim. Geç kalmam benim suçum değildi.

Öğretmen, buruşuk yüzlü ve şişkin burunlu yaşlı bir adam, önce bana, sonra Celeste'ye sert bir bakış atar. "İkinizin de bize katılabilmesine sevindim."

Ben cevap veremedim Celeste, "Üzgünüm Doktor Mort. Anne ile toplantımız beklenenden uzun sürdü" der.

"Oh." Boğazını temizler ve çenesini masalara doğru sallar. "Oturun."

Celeste'nin beni kapıda bırakacağını sanıyorum, ama beni şaşırtarak odaya girip arkadaki iki sıraya doğru yöneliyor.

Celeste benimle birlikte tüm derslerime katılmak zorunda mı? Neden böyle bir şeyi kabul etsin ki? Okulu seven ve...

Doktor Mort'un işaret ettiği masaların hemen arkasında oturan iki adamı görünce düşüncelerim kesildi.

Soldaki adam bana bakıyor, gözlerinde umut, şok ve endişe karışımı bir ifade var.

"Izzy?" Sesi nefes nefese.

"Ansel?" Hemen ona doğru ilerliyorum. "Burada ne işin var?"

Sekiz

ANSEL

"Izzy?" Gözlerimi kırpttırıyorum, hayal gördüğümünden ya da halüsinasyon gördüğümünden eminim. "Burada ne işin var?"

"Burada ne *mi* yapıyorum?" Yüzünde bir sürü duygu belirir, ama ben bunların hiçbirine isim koyamadan, o bana doğru atılır ve bana uzanır.

Kolumu tutup beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

"Dersimiz var!" diye bağırır öğretmen, yüzü kızarır.

"Izzy, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Izzy ile birlikte gelen minik kızıl saçlı kız, gergin bir şekilde ellerini ovuşturmaya başlar.

Dyson, benim "akıl hocam", sadece burnunu çekip koltuğuna yaslanır ve bacaklarını masanın üzerine atar.

Izzy hepsini görmezden gelir ve beni odadan çıkarıp koridora götürür. Ancak o zaman beni bırakır.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar ve sonunda gözlerinde beliren duyguyu tam olarak anlayabiliyorum: korku.

Ama neden korkuyor?

Şok, dehşet ve umut içimde savaşıırken kaşlarımı kaldırırım. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim. Ben bir büyücüüm, unuttun mu?"

Ve görünüşe göre, bir ay boyunca büyücü okuluna ya da her ne haltsa ona gitmem gerekiyor. Dyson evime gelip benimle gelmemi istediğinde bu konuda pek bir seçeneğim yoktu.

Ev...

Annemi ve onunla olan ilişkiimi düşündüğümde kalbim sıkışıyor. Ona çok kızgınım, hatta öfkeliyim, ama...

O hala benim annem. Hala beni her zaman en iyi halim olmaya teşvik eden kadın. Bas çalmayı öğrenmek istediğime karar verdiğimde beni orkestra provalarına götürüp getiren kadın. Dizlerimi sıyrıldığında bandajlayan ve iyi geceler öpücüğünü veren kadın. Sınıf başkanlığı için aday olduğumda kampanyam için kurabiye pişiren kadın.

Ama onun şu anki haliyle eskiden olduğu haliyle nasıl uzlaşabilirim? Bu mümkün mü ki?

"Hey." Izzy aniden yanaklarımı avuçlayarak bakışlarımı ona çevirdi. Endişeyle kaşlarını çatı. "İyi misin? Sana zarar verdiler mi? Ne oldu?"

"Sana anlatmam gereken çok şey var," diye itiraf ediyorum uyuşmuş dudaklarımla. Ama sonra nerede olduğumuzu hatırlıyorum. "Bu ders bittikten sonra, tamam mı?"

Kaşlarını çatarak, tartışmak istermiş gibi bakıyor, sonra bir kez başını sallıyor.

"Evet. Tamam." Sınıfa doğru yürümeye başlar ama durur, elini kapı koluna uzatır. "Artık burada öğrenci olacaksın, değil mi?"

Gülümserim ve ellerimi bej pantolonumun ceplerine sokarım. Dyson beni kaçırdıktan kısa bir süre sonra evime uğramış olmalı. Yurda vardığımda, bir valiz dolusu giysim beni bekliyordu.

"Sanırım bu, mezuniyet konuşmasını yapmayacağım anlamına geliyor, değil mi?" Yine o acı hissi.

Mezuniyet töreni konuşmacısı olmak gibi önemsiz bir şey, büyük resimde önemli olmamalı, ama önemli. Yıllarca en iyinin en iyisi olmak için çok çalıştım, notlarda Ethan'ı bile geçtim. Ama şimdi tüm emeklerim boşa gitti. Bir ayı telafi etmemin imkanı yok.

Bugün milyarıncı kez, hayatımın ne kadar büyük bir değişime uğradığını düşünüyorum. Ve bu değişim iyi yönde değil.

Bu düşünceyi düşünürken, gözlerim Izzy'nin gözleriyle buluştu ve içimi bir sıcaklık kapladı. Yanaklarım kızardı ve aniden utanarak başımı eğdim.

Tamam, belki biraz daha iyiye, en azından bazı yönlerden.

İkimiz sınıfta tekrar içeri giriyoruz ve yüzüme çevrilmiş onlarca bakışı görmezden gelmeye çalışıyorum. Izzy ise hiç utanmış görünmüyor. Sınıfın değil, tüm binanın sahibiymişçesine kendinden emin ve havalı bir şekilde ilerliyor.

İşte benim kızım.

Yanaklarımdaki kızarıklık bir cehenneme dönüşüyor.

Teknik olarak benim kızım değil. En azından, henüz değil.

Ya da belki hiç olmayacak. Neden her şey bu kadar kafa karıştırıcı olmak zorunda?

Izzy, tanımadığım kızın yanındaki koltuğa otururken, ben de Dyson'ın yanındaki koltuğuma oturuyorum.

Oturur oturmaz bana doğru eğildi. "Aşk dünyasında her şey yolunda mı?"

Cevap vermiyorum, dikkatimi önüme sabitliyorum. Herkesi uzak tutan maskemı takalı çok uzun zaman oldu. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi, şimdi onu ne kadar kolay takabildiğime şaşıyorum. Omurgamı düzelterip omuzlarımı geriye atıyorum ve çenemi kibirli bir şekilde havada tutuyorum.

Bir süre sonra, Dyson koltuğuna geri yerleşir ve duyamadığım bir şeyler mırıldanır. Hemen cebinden telefonunu çıkarır ve ekranı kaydırmaya başlar. Ben ve Izzy'nin aksine, o öğretmene dikkatini vermek zorunda değildir. Sanırım bunların hepsini yıllar önce öğrenmiştir. Ancak, benim akıl hocam olarak — öksürük, bakıcı, öksürük — bir ay boyunca benimle birlikte her derse katılmak zorundadır.

"Bugünkü kesintiler bittiğine göre, dersimize başlayabiliriz." Öğretmen, sanki New York'ta bir sahnedeymiş gibi sınıfı yönetiyor.

Tüm gözler ona çevrilir.

Yaşlı bir beyefendi, saçları ağarmış ve burnu oldukça büyük. Tweed takım elbise ve parlak kırmızı kravat giyiyor.

"Çoğunuz kim olduğumu biliyorsunuz, ama bilmeyenler için..." Yanılıyor muyum, yoksa doğrudan bana ve Izzy'ye mi bakıyor? "Benim adım Doktor Mort. Cadılar ve büyücüler mitolojisi alanında doktora yaptım, ayrıca koruma büyüsü alanında yüksek lisansım var."

Cadılar mitolojisi mi? Koruma büyülerinde yüksek lisans mı? Bunlar gerçekten var mı? Burada cadı okulları mı var?

Ve bunların hepsi ne anlama geliyor?

"Bu başlangıç seviyesi bir ders olduğu için..." Gözleri, çoğu on dört ya da on beş yaşında olan öğrencileri taradı. "Çok fazla ödeviniz olmayacak. Sizi buradaki müfredata yavaş yavaş alıştırmak istiyoruz. Ancak, diğer öğretmenleriniz için herhangi bir söz veremem."

Sınıfta kıkırdamalar yükselir ve ben bir iç şakayı kaçırmış mıyım diye merak ederim.

Izzy omzunun üzerinden bana "ne oluyor lan" bakışı atar, altın rengi kaşları yukarı kalkmıştır.

Ben sadece omuz silkiyorum.

Ben de ne olup bittiğini bilmiyorum.

"Aylık ders planımı tartışarak bütün günü geçirebiliriz, ama bence hemen işe koyulursak hepimiz için daha iyi olur." Parmaklarını şıklattı ve hemen, parıldayan gümüş bir küre odanın önünde, öğretmenin tam önünde belirdi.

Büyülenmiş bir şekilde izlerken, küre büyümeye devam etti ve neredeyse Doktor Mort'un masası kadar büyük hale geldi. Küre içinde görüntüler titremeye başladı, bana statik bir televizyon ekranını hatırlattı. Gözlerimi kırptım ve görüntüler netleşti, bir kadın ve bir erkeğin bebek gibi figürleri ortaya çıktı.

"Ne oluyor lan?" Izzy önümde mırıldanır ve daha iyi görebilmek için başını yana doğru uzatır.

Bakışlarım otomatik olarak boynunun zarif kıvrımına ve omzunun çıplak derisine kayıyor. Öne eğilip, açıkta kalan derinin üzerinde dudaklarımı gezdirdiğimi hayal ederken, içimi garip, karıncalanan bir sıcaklık kaplıyor...

"Şşş." Arkadaşı ona dirsek atıyor. "Ders sırasında konuşma."

Yutkunarak kendimi zorla başka yere bakmaya zorluyorum.

"Temel bilgilerle başlayalım, olur mu?" Profesör Mort resimlere doğru eliyle işaret eder. "Cadılar ve büyücüler arasındaki fark nedir?"

Ön sırada oturan çilli bir çocuk elini kaldırır. "Biri penisi var, diğeri yok diye mi?"

Sınıf kıkırdar ve ben gözlerimi devirme isteğine direnirim.

Alt sınıfların ne kadar sinir bozucu derecede çocukça olabileceğini unutmışum. Doktor Mort'un dudakları bile seğirmiyor.

"Keskin bir gözlem,

Charles. Ama aynı zamanda yanılıyorsun. Yaygın inanışın aksine, cinsiyet

büyücü mü yoksa cadı mı olduğunuzu belirlemede rol oynamaz - ancak istatistiksel olarak konuşursak, büyücülerin çoğu erkek, cadıların çoğu kadındır."

"Büyücüler sihirlerini kendilerinden alırlar; cadılar ise sihirlerini çevrelerinden çalarlar," diyor Dyson yanımdan sıkılmış bir sesle.

Dikkatini telefonundan ayırmıyor.

Doktor Mort bu cevaba sevinir, ancak cevabı verenin kim olduğunu görünce gülümsemesi kaybolur.

"Dyson, gelecekte lütfen soruyu *gerçek* öğrencilerimin cevaplamasına izin ver." Doktor Mort diğer büyücüye onaylamayan bir bakış atar, ancak Dyson bunu görse de tepki vermez. "Ancak, buradaki arkadaşımız haklı. Büyücüler, içlerindeki bir kuyudan sihirlerini çağırırlar. Bu yüzden, özellikle uzun bir büyü yapma gününün ardından genellikle yorgun ve halsiz olurlar. Öte yandan, cadılar her canlıdan sihir çekebilirler."

Küredeki görüntü tekrar değişir ve bir çayırdaki duran bir kadın belirir. Parıldayan pembe bir ışık yerden fışkırır, bacaklarından yukarı doğru yayılır ve sonra avuçlarında toplanır.

Huh. Bunu bilmiyordum ve Izzy'nin şaşkınlık dolu nefesinden anladığım kadarıyla o da bilmiyordu. Ben her zaman cadılar ve büyücülerin aynı olduğunu ve tek farklarının cinsiyetleri olduğunu düşünmüştüm.

"Şimdi, bu şu soruyu akla getiriyor: Hangisi daha güçlü? Büyücü mü, cadı mı?" Elini salladı ve küre dağıldı, görüntü kayboldu. Ellerini arkasında birleştirerek odanın önünde volta atmaya başladı. "Bu tartışma yüzyıllardır sürüyor. Bazıları cadıların daha güçlü olduğunu söylüyor..."

"Tabii ki öyledirler," odanın diğer tarafından bir kız, uzun at kuyruğunun uçlarıyla dalgın dalgın oynayarak karşılık verir. "Yorulmazlar ve hemen hemen her şeyden büyü yapabilirler."

Doktor Mort'un dudakları seğirir. "Bu doğru. Ama birçok insan, büyücülerin daha güçlü olduğunu savunur, çünkü damarlarında doğuştan daha fazla sihir akar. Şöyle düşünün. Bir cadının içinde sürekli doldurabileceği bir fincan dolusu sihir vardır. Ancak bir büyücünün içinde bir küvet dolusu sihir vardır. Yeniden doldurmak

doldurmak kolay olmayabilir, ama ilerinde bulunan saf, doğuştan gelen g bir cadının on katıdır."

Bir süre durur ve keskin bakışlarıyla hepimizi izler. "O yüzden tekrar soruyorum, hangisi daha güçlü?"

Kimse cevap vermez.

Bir süre sonra, zayıf bir kız elini kaldırır, ancak doktor ona söz vermeden cevap verir.

"Hem cadı hem de büyücü özelliklerine sahip biri var mıdır?" Tereddütlü sorusu birkaç kişinin kaşlarını kaldırmasına neden olur. Kızarır ama devam eder. "Yani, ilerinde küvet dolusu sihir barındırabilirler ama bunu çevrelerinden yeniden doldurabilirler mi?"

Her kelimeyle yanakları daha da kızarır. Sorusunu bitirdiēinde, domates gibi kızarmıştır.

"Hayır," diyor Doktor Mort hızlıca. Neredeyse... Çok hızlıca. "Bu tür bir g, doğanın kontrolsüz bir şekilde çalışmasına izin veremeyecek kadar tehlikelidir. şimdi, devam edelim..."

Doktor Mort dersine devam eder, ama ben onun hızlı ve küçümseyici cevabını düşünerek onu dinlemiyorum.

Tam olarak ne saklıyor?

Ve gereēi nasıl ortaya çıkarabilirim?

Dokuz

IZZY

Bir sonraki ders, erken dönem büyücülük edebiyatı üzerine *ilgi çekici* bir konferans. Ve hayır, hiç de alaycı davranmıyorum.

Göz devirme.

Tek bir podyuma bakan amfityatroda oturuyoruz ve uzun boylu, sırık gibi bir kadın konuşuyor. En azından illüzyonlarla dersini ilginç hale getirmeye çalışan ilk profesörün aksine, bu profesör monoton bir sesle konuşma ihtiyacı duyuyor.

"...ve o, bugün gotik edebiyat olarak bilinen şeyi kurdu, ama elbette, bunun övgüsünü almamayı tercih etti..."

Evet, çünkü cadılar ve büyücüler *çok* alçakgönüllüdürler. İkinci göz devirme.

Ansel yanımda oturuyor ve karanlıkta, neredeyse yalnız olduğumuzu hayal edebiliyorum. Vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyorum ve ona yaslanmaktan başka bir şey istemiyorum. Başımı omzuna yaslamak. Elini elimle tutmak.

Ama birlikte yaşadığımız onca şeye rağmen, ilişkimizin henüz o aşamaya geldiğinden emin değilim. Diğer erkeklerle olan eş bağlarından haberi yok ve doğaüstü dünyayı daha yeni öğrendi.

Tanrım, onunla konuşmak istediğim o kadar çok şey var ki, ama hiç baş başa kalamıyoruz. Gölgelerimiz her zaman bizimle birlikte: Celeste dakikada bir kilometre hızla konuşup duruyor, Dyson ise sanki bizim bilmediğimiz bir şey biliyormuş gibi sırıttıyor. İlkinin ağzını bantlamak, ikincisinin suratına yumruk atmak istiyorum.

Ders bittiğinde başım zonkluyor, uzun süre oturmaktan kığım ağrıyor ve sağ bacağım uyuşmuş

uyuşmuş, bacağımın her yerinde küçük karıncalanmalar hissediyorum.

"Öğle yemeği zamanı geldi!" Celeste neşeyle gülümseyerek bana seslendi. "Kafeterya nerede, hatırlıyor musun? Tabii ki, önemli değil. Ben de oraya gidiyorum, sana gösterebilirim..."

"Teşekkürler Celeste, ama gerek yok." Yavaşça ayağa kalkarken zorla gülümserim ve kollarımı başımın üzerine uzatırım.

Öğrencilerin çoğu sınıfı çoktan terk etmiş. Öğretmen bile, bizi serbest bıraktıktan sonra çantasını alıp arka kapıdan çıkıp gitmiş.

Celeste'nin gülümsemesi biraz sönükleşti. "Önemli değil. Ben de oraya gidiyorum zaten."

"Ben aç değilim," diyorum, elimi Ansel'in pazısına koyup hafifçe sıkıyorum.

"Evet, ben de değilim." Dyson'a sıkı bir gülümseme atıyor. "Siz ikiniz gidin. Bir sonraki ders saatinde yetişiriz."

Hâlâ önündeki sandalyeye ayaklarını uzatmış oturan Dyson, sırtarak kollarını göğsünde kavuşturur.

"Olmaz." Onaylamayan bir şekilde dilini şaklatıyor. "Mentorlarınız olarak, yirmi dört saat yanınızda olmamız gerekiyor."

Celeste gergin bir şekilde güler ve turuncu saçlarının uçlarıyla oynamaya başlar. "Daha çok on iki saat yedi gün gibi. Sizin odalarınızda uyumuyoruz ya."

"Tabii siz istemediğiniz sürece." Dyson bana göz kırpar ve ben dudaklarımı kıvrırım. "Köpek pisliğinin yanında uyumayı tercih ederim."

"Beni incittin." Dyson dramatik bir şekilde nefesini keser, göğsünü tutar ve koltuğa daha da gömülür.

Gözlerimi deviririm.

"Söylesene Celeste," derim ve gergin kıza dönerim, "Trinity'nin tüm yeni cadılara bir takipçi ataması normal mi?"

"Takipçi mi?" Sesi tizleşir.

"Takipçi, senin haberin veya rızan olmadan seni izlediğimiz anlamına gelmez mi?" Dyson, düşünürken başını yana eğerek sorar. "Ve sen bizim varlığımızın kesinlikle farkındasın... tıpkı benim senin varlığının farkında olduğum gibi."

Bir kez daha bana göz kırpar ve Ansel neredeyse fark edilmeyecek kadar bir adım daha yanıma yaklaşır, küçük parmağı benimkine dokunur.

Gözlerini sinir bozucu büyücüye diker. "Tuvalete gittiğimizde ne olacak? Sen de orada olacak mısın, benim aletimi tutacak mısın?"

Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. Ansel'in daha önce böyle konuştuğunu hiç duymamıştım.

Evet, bu biraz sapkın olabilir, ama onun "penis" kelimesini duymak içimde garip bir sıcaklık hissi uyandırıyor, karnımın alt kısmına doğru yayılıyor.

Dyson, Ansel'e göz kırpar ve sonunda bakışlarını benden ayırır. "Ben o tarafa kaymam, ama sen kayarsan ben her zaman denemeye hazırım."

"Tanrı aşkına..." Ansel burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve sanki sabır için dua eder gibi gözlerini gökyüzüne çevirdi.

Dyson'ın kıkırdaması beni ciddi ciddi cinayet işlemeye itiyor. Yüzde doksan dokuz oranında bundan paçayı sıyrabileceğime eminim.

"Hadi. Gidelim," diyorum Ansel'e, elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetliyorum.

Başını bana doğru çevirir, yüzünde şok ifadesi belirir, sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. Bu manzara, karnımdaki kelebeklerin tamamen çılgına dönmesine neden olur.

Dyson, bizi kızdıramadığı için sinirlenmiş gibi gözlerini devirir, sonra ayağa kalkar ve çantasını omzuna atar. Celeste yanıma gelir ve sonraki dersler hakkında heyecanla konuşur.

Aşağı kata inen merdivene vardığımızda durdum ve Ansel'i de benimle birlikte durdurdum.

"Tuvalete gitmem lazım," diyorum, tabelayı görünce.

Celeste'nin kaşları çatılıyor ve Dyson'ın sırtışı daha da belirginleşiyor. "Sikini tutmamı ister misin?" diye Ansel'e soruyor.

Ansel'i zaten o yöne doğru çekiyorum, ama omzumun üzerinden "Hayır, teşekkürler. Ben yapabilirim" diye sesleniyorum.

Ansel'in eli benim elimi sıkıyor.

"O kadınlar tuvaleti!" Celeste, Ansel'i kapıdan içeri çekerken itiraz ediyor.

Ama o yaklaşamadan, kilidi çevirip ahşaba yaslanarak nefesimi veriyorum.

Ansel çoktan ilerlemeye başlamış, tüm kabinlerin altını kontrol edip boş olduklarından emin oluyor. Tanrıya şükür boşlar.

Aynı anda, yalnız olduğumuzu fark ediyoruz. Gerçekten, gerçekten, sonunda yalnızız. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum — Dyson ve Celeste cadılar, lanet olsun, parmaklarını şıklatıp kapıyı açabilirler — ama en azından şimdilik, sadece ikimiz varız.

Boğazımı sıkan iskelet eli gevşiyor ve tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum.

Ansel bana doğru koşarken, ben de ona doğru aceleyle ilerliyorum. Ortada buluşuyoruz, dudaklarımız birbirine birkaç santim uzaklıkta... ve sonra ikimiz de duraksıyoruz, havada belirsizlik hakim. Keskin hatları ve porselen teniyle çarpıcı yüzüne bakarken kalbim göğsümde çarpıyor. O da beni aynı yoğunlukla incelerken kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirliyor.

Beni öpmesini istiyorum.

Her şeyden çok istiyorum.

Sanki boğuluyormuşum gibi ve o benim nefes almam için ihtiyacım olan oksijen.

Ansel o kadar yakışıklı ki bazen ona doğrudan bakmakta zorlanıyorum. Beni hem korkutan hem de büyüleyen, ruhani ve kusursuz bir güzelliğe sahip. Açık kahverengi saçları, masal kitabından çıkmış bir prens gibi, zahmetsizce çekici görünmek için yeterince dağınık. Kahverengi saç telleri ışığı yakalıyor ve zengin, toprak tonuna derinlik katıyor.

Yüzü güçlü ve köşeli, elmacık kemikleri yüksek ve çene hattı kare şeklinde. Yüz hatları, sadece görünüşü nedeniyle değil, taşıdığı enerji nedeniyle de inkar edilemez bir yakışıklılıkla bir araya geliyor — kendine güven, sıcaklık ve yüzeyin hemen altında gizli olan ilgi çekici bir şeyin karışımı.

Öp beni, Ansel. Öp beni.

Ama tam da aramızdaki son mesafeyi aşıp dudaklarını benimkilere değdireceğini düşündüğüm anda, geri çekilir ve boğazını temizler.

Kalbim sıkışır, ama ifademi sakın tutmaya çalışırım.

"Seni... özledim," itiraf ediyor, yanakları pembeleşiyor, rengi kulaklarının uçlarına kadar yayılıyor.

"Burada ne yapıyorsun? Ne oldu?" Gözlerimi kapıya çeviriyorum, ama kapı kapalı kalıyor.

Ama tanrım, neden bu kadar paranoyak hissediyorum?

Ah evet, belki de bu cadıların ve büyücülerin neler yapabileceğini hiç bilmediğim içindir. Bildiğim kadarıyla, sesleri yükselten bir büyü var ve ikisi şu anda konuşmamızı dinliyor olabilir.

Ansel bir adım yaklaşır ve sesini neredeyse fısıltıya indirir. "Dyson evime geldi. Bana ilaç verdi. Beni buraya getirdi." Dudaklarını yalar. "Trinity ile bir toplantım vardı. Anne..."

"Bana çok benziyor ama daha yaşlı ve huysuz mu?"

"Ve o senin teyzen mi?" Ansel kaşlarını çatır. "Dünyanın en dost canlısı kadını sayılmaz, değil mi?"

"Sanırım kışına bir kirpi girmiş," diye itiraf ediyorum ve Ansel burnunu çekerek yüzünde hafif bir gülümseme belirliyor.

"Bu, neden her zaman acı çekiyormuş gibi görüldüğünü açıklıyor," diyor. Sonra gülümsemesi kayboluyor. "Ama hepsi bu kadar değil." Bir sonraki cümlesini o kadar yumuşak bir sesle söylüyor ki, duymak için eğilmem gerekiyor. "Ben bebekken evlat edinilmedim."

"Ne demek istiyorsun?" Onun ifadesini dikkatle ölçüyorum.

Bu kadar yakinken, gözlerindeki altın rengi benekleri ve yanaklarındaki soluk, neredeyse fark edilmeyen çilleri görebiliyorum. Şu anda aşağı doğru kıvrılmış ağzının etrafındaki çizgilerde gerginlik belirgin.

Ansel yutkunuyor. "Ben evlat edinilmedim... Kaçırıldım."

"NE?" Sesimin yükseldiğini fark edince, daha kabul edilebilir bir seviyeye indirmek için çaba sarf ediyorum. "Ne oluyor lan?"

"Değil mi?" Benden bir adım uzaklaşır ve parmaklarını kahverengi saçlarının arasından geçirir. "Ve hepsi bu kadar da değil. Anlaşılan, annem ve babam Avcıymış ve beni biyolojik ailemden kaçırmışlar."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, tüm bu bilgileri kafamda oturtmaya çalışıyorum. Aklımda düzinelerce soru belirliyor, her biri bir öncekinden daha kafa karıştırıcı.

"Tanrım, Ansel. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Üzüntüyle başımı sallıyorum. "İyi misin?"

Ansel neşesizce gülümser. "Az önce tüm hayatımın bir yalan olduğunu ve beni gerçekten isteyen bir ailem olduğunu öğrendim. Yani hayır, iyiyim değilim." Gözleri yumuşayarak bana bakar. "Ama iyi olacağım."

Kendimi tutamayıp aramızdaki mesafeyi aşarak kollarımı beline doladım. O otomatik olarak gerildi, kasları sertleşti, sonra içini çekip beni geri çekti ve yanağını saçlarıma dayadı. Uzun bir süre birbirimize sarıldık ve ben onun ritmik kalp atışlarından rahatlık buldum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Iz," diye fısıldadı, sözleri saçlarımdan diken diken olmasına neden oldu. "Eve geri dönebileceğimi sanmıyorum, ama... o benim annem. Onu seviyorum ve bunu yapmamam gerektiğini düşünüyorum."

"Onu sevip aynı zamanda geçmişinden dehşete düşmen de normal," diye onu sırtını okşayarak teselli ediyorum. "Annemi dinlemek istersen bunu yüzde yüz anlarım. Ama bir daha onunla hiç konuşmamayı seçersen de bunu anlarım."

"O kadar çok insanı incitti ki..." Ansel'in kederli sesi kalbimi deliyor.

Tek yapabileceğim onu kucaklamak.

Bir dakika sürer, ama sonunda duygularını kontrol altına alır. Beni bırakır, ama yüzündeki isteksizlik şüphesiz benimkine benziyor. Sonsuza kadar kollarında kalabilirim.

"Benden bu kadar yeter." Ansel, gözlerine bakmadan titrek bir gülümseme gösterir. "Sen buraya nasıl geldin?"

Olan biten her şeyi hatırlayınca, omurgamdan buz gibi bir ürperti geçer. Korku göğsümde pıhtılaşır.

Birlikte geçireceğimiz zamanın neredeyse bittiğini bilerek, partide olan biten her şeyi hızlıca anlatırım.

Saldırı.

Christian.

Silahlı adamların insan değil vampir olduklarının keşfi. Cadıların gelişi.

Travan adında birinden bahsedilmesi.

"Travan mı?" Ansel kaşlarını kaldırdı. "O da kim?"

"Hiçbir fikrim yok." Kafamı sallarım. "Ama kim olursa olsun, cadılar onu saklandığı yerden çıkarabileceğimi düşünüyorlar."

"Her şey çok karışık." Ansel, ellerini beline koyup başını eğerek heyecanla odada dolaşmaya başladı.

"Bana mı söylüyorsun? En azından hafta sonları bu cehennemden kurtulabiliyorum."

Ansel bana döner. "Hafta sonları buradan çıkabiliyor musun?" "Evet. Bir anlaşma yaptım..."

"Giyinmek için on saniyen var!" tanıdık bir erkek sesi kapının hemen dışından duyulur. "Bir, iki, üç, dört, beş, altı... on."

Kapı açılır ve Dyson, o sinir bozucu sırtışıyla giriş kapısını doldurur.

"Yedi, sekiz ve dokuz ne oldu?" diye alaycı bir şekilde sorarım.

Dyson kaşlarını oynatır. "Duymadın mı? Yedi, dokuzu yedi."

Kendi şakasına gülmeye başlar.

"Sence cinayetin cezası nedir?" Ansel'e ağzımın köşesinden fısıldarım.

"Yakalanmazsan hiçbir şey," diye cevaplar ve ikimiz sinir bozucu büyücüyü sıkıştırarak tuvaletten çıkarız.

"Harika bir noktaya değindin." Başımı sallarım. "Ama neyse ki, ya da ne yazık ki, nasıl bakarsan bak, bugün ceset gömme havamda değilim. Tırnaklarımın altına kir girsin istemiyorum."

Koridorda bekleyen birine çarpmak üzereyken duruyorum.

Ama o Celeste değil.

Bu kadını hemen tanıdım — simsiyah saçları, badem şeklindeki gözleri, zeytin rengi teni. Kişiliği burun kılı kadar çekici olsa da, güzelliğin vücut bulmuş hali.

"Az önce söylediğim her şeyi unut," diyorum Ansel'e, yeni gelen kadından gözlerimi ayırmadan. "Aslında şimdi bir ceset gömmek istiyorum."

"Buna gerek yok." Michelle elini havada salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Sonuçta, artık sen de bizden birisin." Yüzünde karanlık ve sinsî bir ifade belirdi, gözlerini kısarak dudaklarını düzeltti. "Ve biz kendimizden bakıyoruz."

On

REID

Telefonuma dikkatle bakıyorum, ses çıkarmasını bekliyorum.

Hadi ama Izzy. Cevap yaz bana. Lanet olsun, cevap yaz bana.

Arkamda Kain çığlık atıyor.

"Lanet olsun, dostum." Emery, sanki saçlarını parmaklarıyla taramak istercesine elini başına götürür, ama sonra Izzy ile yaptığı bahis nedeniyle geçici olarak kel olduğunu hatırlar.

Yüzü anormal derecede solgun, her zamanki bronzluğu ortada yok. Kain ve Ashton'a bir bakış attıktan sonra hızla başka yöne döner.

Yapmamız gereken şeye cesareti yok. Hiçbirimizin yok.

Ashton bile, bize inandırmaya çalıştığına rağmen.

Ama bugün, sürü kardeşimin üzerine büyük bir yük bineceğini biliyorum.

"Bize kimin sorumlu olduğunu söyle!" diye bağırır Ashton ve bu talep, etin ete çarpma sesiyle vurgulanır.

Kain ağlamaya başlar.

Ancak, bu aptal herife karşı en ufak bir empati veya şefkat duymuyorum. Bizi sattı. Çocuklarımızı tehdit etti. Futbol maçındaki aptalca hareketiyle Izzy'yi neredeyse öldürtecekti.

Sadece bunu hatırlamak bile boğazımı yakan köz gibi hissettiren bir nefes almama neden oluyor.

Hayır, Kain'e hiç acımıyorum. Bunu ve daha fazlasını hak ediyor.

Telefonuma tekrar bakıyorum ve Emery omzumun üzerinden görmek için parmak uçlarına basıyor.

"Ondan haber aldın mı?"

Cevap olarak homurdanıyorum.

Siktir, neden cevap vermiyor? Hale ve Gerry ile mi?

Ethan? Christian? O vampir pisliği Grayson?

Derimin altında dolaşan kalıntı paniği, yani eşini çağırmaya çalışan kurtumun boğuk çığlıklarını görmezden gelmeye çalışarak, dikkatimi tekrar Ashton ve Kain'e veriyorum.

Midem zayıf değildir. Dürüst olmak gerekirse, başkalarını dövüp bunu keyifli bir gülümsemeyle yapan kişi genellikle benimdir. Lanetim beni, ifade etmek istemediğim şekillerde değiştirdi. Beni sertleştirdi. Tehlikeli yaptı.

Ama Ashton'ın kanlı, ağlayan ve parçalanmış Kain'e yumruk attığını izlemek?

İçimde bir şeyler kıvrılıyor.

Çünkü Ashton'ın geri dönülmez bir şekilde değişeceğini kesin olarak biliyorum. Kontrolünü kaybetmeden önce dayanabileceği bir sınır var ve bu sınır aşıldığında geriye sadece kesen, bıçaklayan ve kanayan sivri parçalar kalacak.

Onun için bunu istemiyorum.

Keşke bu yükü benim üstlenmeme izin verseydi. Bu yükü taşımayı hak ettiğimi sadece Tanrı bilir.

Benim sayısız günahlarımın üzerine bir tane daha eklenirse ne olur ki? "Kimin için çalışıyorsun?" Ashton'ın sesi soğukkanlı ve sakin.

Eğer daha iyi bilmesem, sakın olduğunu söyleyebilirdim. Ama daha iyi biliyorum.

"Siktir git." Kain bir parça kan tükürüyor ve Ashton'ın yanağına çarpıyor.

Ashton otomatik olarak gerginleşir — içindeki mikrop fobisi çirkin yüzünü gösterir — ama elini kaldırıp onu silmez. Bunun yerine, bir zamanlar Kain'in parmakları olan kütüklerine odaklanır. Kain'in şekil değiştiren kanı sayesinde kanamaları çoktan durmuştur, ama henüz yeniden büyümeye başlamamışlardır.

Kurtlarımız bizi birçok şeyden iyileştirebilir ve en güçlülerimiz tüm uzuvlarını kaybettikten sonra yeniden canlandırabilir. Sadece birkaç şey bizi gerçekten öldürebilir veya yaralayabilir. Örneğin, kafanın kesilmesi veya kalbe veya beyne isabet eden bir kurşun. Gümüş, bizi kalıcı olarak yaralayabilecek birkaç maddeden biridir ve inanması zor olsa da altın da bir diğeridir.

"Konuşmayacaksın, değil mi?" Ashton bunu bir soru olarak ifade ediyor, ama aslında bir cevap beklemediğini biliyorum.

Cevabı biliyor.

Kain başını geriye atarak alaycı bir şekilde güldü. "Keskin gözlem, eski dostum."

Ashton, sanki tüm bu konuşma onu yormuş gibi bir iç çekiyor ve sonra kolunu geri çekip Kain'in çenesine yumruk atıyor.

Shifter anında bayılır.

"Ash?" Emery çekinerek bir adım yaklaşır. Durur. Bana bakar. Geri çekilir.

Ashton çömelmiş pozisyonundan yavaşça ayağa kalkar. Omuzları her nefes alışında inip kalkar. Kanlı ellerine, kırık ve kızarık parmak eklemlerine odaklanmış gibidir.

Emery ve ben birbirimize tekrar bakiştık. İkimiz de Ashton'a ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Ben "duygular" ya da "içtenlikli konuşmalar" yapmam. Emery'nin de şu anda keskin bir espri yapması uygun olmazdı.

Kahretsin, ihtiyacımız olduğunda Ethan nerede? Onun soğukkanlılığına ve bizi uçurumun kenarından geri çekebilme yeteneğine ihtiyacımız var.

Ya da Izzy'yi bulmamız gerekiyor. Ashton'dan bir tepki alabileceğini sadece Tanrı bilir, ama bu tepkinin ne olacağı belirsiz. Ya ona bağırır ya da onu öpmeye çalışır. Bu konuda henüz bir karar verilmedi.

"İşte buradasınız!"

Emery ve ben, biraz tanıdık gelen sese doğru döndük, ama Ashton olduğu yerde kalarak ellerine bakmaya devam etti, vücudu yay gibi gergin.

Gerry, deri pantolonu ve motosiklet ceketini ile ormana hiç uymayan bir şekilde ormanda yürüyor. Uzun kızıl saçları omuzlarına dalgali bir şekilde dökölüyor.

Yaşlı adam Kain'i görünce duraksar ve şokla gözleri büyür. Keskin bir nefes alır ve Ashton bu sese gerilir, daha da sertleşir.

Ama Gerry'ye hakkını vermeliyim. Önündeki korkunç manzaraya rağmen, ilk şokunun ötesinde gözünü bile kırpmadı.

Sadece üçümüzü değerlendirir, özellikle Ashton'ın ne kadar hareketsiz olduğuna dikkat eder ve sonra "Açıklığa geri dönmek gerekiyor" der.

"Neler oluyor?" diye bağırırım, aynı anda Emery de "Izzy mi? Ethan mı?" diye sorar.

Gerry derin bir nefes alır. "Durum karmaşık." Bakışlarını Emery'ye çevirir ve kaşlarını çatır. "Tanrım, yakından bakınca daha da iğrençsin."

"Teşekkürler," Emery alaycı bir şekilde cevap verdi.

"O ne olacak?" Ashton soruyu sorarken arkasını dönmez.

Orada titreyerek durur, bakışları ayaklarının dibindeki şekil değiştiren üzerinde sabitlenmiştir.

Onun donuk ses tonu içimi buz gibi bir soğukluk kaplar.

Gerry, Kain'e kaşlarını çatır. "Ne oldu? Bir Avcı ona ulaştı mı?"

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun, yoksa biraz daha endişelenirdin," diyor Emery, sesinde alaycı bir tonla.

"O pislik Avcılarla çalışıyordu," diyorum dişimi sıkarak.

Gerry'nin yüz hatları gerginleşir, bu onun tedirginliğinin tek görünür işaretidir. Yüzündeki ifadeyi nasıl tarif edeceğimi gerçekten bilmiyorum. Şaşırmış gibi görünmüyor. Daha çok... hayal kırıklığına uğramış gibi, sanki bunun olabileceğini biliyor ve işlerin farklı gelişmesini umuyormuş gibi.

Ama Kain'in bunu yapabileceğini biliyorsa...

Onun serbestçe dolaşmasına izin veriyse...

Derin ve sakinleştirici bir nefes alıp öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Duygularımın kontrolünü kaybetmem bana hiçbir fayda sağlamaz.

Hapsedilmiş kurtum inlemeye başlar, akıldan çıkmayan çığlıkları beynimi tırmalıyor.

"Ne oluyor lan, Gerry?" diye bağılıyor Emery.

O da benim gördüğüm şeyi görmüş olmalıydı - Gerry'nin söylediğinden daha fazlasını bildiğinin kanıtı.

İhanet, kalın ve keskin bir şekilde damarlarıma doluyor, ama buna şaşırmamalıyım. Onun ve diğerleri gibi şekil değiştirenler gizlilik ve aldatmacadan zevk alırlar. Konsey, kaba kuvvetle değil, gizlilik ve kurnazlıkla iktidarda kalmayı başarmıştır.

Benim sahip olmadığım özellikler.

Ama hadi ama. Konsey, büyüdüğümüzde liderlik etmemizi bekliyorsa, bu bilgiye kesinlikle vakıf olmamız gerekir.

Gerry hızlıca bir telefon görüşmesi yapmak için uzaklaşır, sesini o kadar alçaltır ki, gelişmiş işitme yeteneğimle bile sözlerini zar zor anlayabiliyorum. Telefonu kapattıktan kısa bir süre sonra, Konsey için çalıştığını bildiğim iki şekil değiştiren ortaya çıkar. Hemen Kain'i kelepçeler, ayağa kaldırır ve baygın halini sürükleyerek götürürler.

"Onu uygun bir sorgulama yapana kadar hücrede tutacağız." Gerry, Ashton'a onaylamayan bir bakış atar, ama Ashton bunu görse bile, bunu kabul etmez.

Artık ellerine bakmıyor, ama başka kimseye de bakmıyor. Sadece orada duruyor, boş boş önüne bakıyor, gözlerinde beni tedirgin eden donuk bir parıltı var.

"Bize ne haltlar döndüğünü anlatmalısın!" Emery patlar, öfkesi alev alır. Ellerini havaya kaldırır. "Kain neden Avcılarla çalışıyordu? Neden şaşırılmış görünmüyorsun? Ne saklıyorsun? Izzy ve kardeşim nerede?"

Konuşmasını bitirdiğinde titriyordu.

Gerry sesini sakın tutar. "Bunların hepsine cevap veremem." "Veremiyor musun, yoksa vermiyor musun?" diye bağıır Emery.

Gerry sadece "İkisi de" der.

"Çünkü bizim için güvenli değil falan mı?" Emery alaycı bir şekilde sorar. "Biz en güçlü sürü olmalıyız. Gelecekteki Konsey. Belki de bize güvenseydin, tüm bu durum önlenebilirdi!"

Gerry, Emery'nin patlamasına yanıt vermez, ancak gözlerini kısar. Bunun yerine, derin bir nefes alır, omuzlarını geriye atar ve üçümüze de hitap etmek için hafifçe yer değiştirir.

"Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz? Sinir krizlerine vakit yok." Bu son söz Emery'ye yöneliktir ve Emery hemen dişlerini göstererek öne atılır.

Arkadaşımı tutup hafifçe sıkıştırdım, ona geri çekilmesini sessizce işaret ettim.

Gerry'ye hayatımı emanet ederim. Ailem beni terk ettikten sonra, Gerry ve kocası bana bakmak için ellerinden geleni yaptılar. Beni korumak için. Hatta beni evlat edinmeyi bile teklif ettiler, ama ben reddettim, çünkü biliyordum ki...

en kötü düşmanıma bile dilemeyeceğim bir lekeydi, dostum olarak gördüğüm birine ise hiç söylemeye gerek yok. Onların evine katılmayı reddetmeme rağmen, yıllar boyunca ihtiyacım olan her şeyi sağladılar.

Bize her şeyi anlatmamayı seçtiyse, bunun bir nedeni olmalı.

Emery sakinleşir, ancak titremesi hâlâ sanki kurtunu zar zor kontrol altında tutuyormuş gibi.

Gerry nefes alır. "Bak, üzgünüm. Konuşmamız gereken çok şey var. Bugün çok... stresli bir gündü. Önce silahlı adamlar, sonra Lissa, şimdi de Izzy..."

"Izzy mi?" Damarlarıma buz gibi bir his yayılır. "O seninle değil mi?"

Emery, Gerry'ye odaklanmak için titremesini durdurur ve cevabını bekler. Ashton bile yaşlı şekil değiştirene tüm dikkatini verir.

"Konuşmamız gereken şey bu." Gerry geldiği yönü işaret ederek başını sallar, orada budaklı ağaç dalları havada birbirine dolanarak batan güneşi gizler. "Hadi."

İki kez söylemesine gerek yok.

On bir

REID

Gerry bizi partinin yapıldığı yere, dört evin arasındaki yola geri götürüyor. Herkes ağlıyor ve birbirine sarılıyor. Piknik masası hala kanla kırmızı lekelerle kaplı olsa da, ceset görmüyorum. Ben izlerken, bir şekil değiştiren hortumu ormana sürükleyerek günün dehşetini silmeye çalışıyor.

Bunun yeterli olacağından emin değilim.

Hiçbir şeyin yeterli olacağından emin değilim.

Saldırıda enkaza dönüşmeyen en büyük eve yaklaştıkça, daha fazla kurt görüyorum. Hepsi birbirine sokulmuş, fısıldaşıyor ve bir şeyi işaret ediyorlar. İlk başta neye baktıklarını anlamıyorum, ama sonra onları görüyorum.

Onu

görüyoru
m.

Cadılar.

Sadece öndeki olan dikkatimi çekiyor. Izzy ile onun arasındaki benzerlikler çok açık.

"Delaney." Gerry zorla gülümsüyor. "Ne hoş bir sürpriz."

Sanki bu karşılaşma, paslı penseyle ayak tırnaklarının çekilmesi kadar "hoş"muş gibi konuşuyor.

"Beni yeterince beklettin, eski dostum." Delaney'nin bakışları onun yüzünden benimkine, sonra Emery'ninkine, sonra Ashton'unkine kayıyor. Üst dudağı kıvrılıyor. "Bunlar onun, değil mi? Pek çekici bir grup sayılmazlar, değil mi? Sanırım esmer olanı olabilir... tabii kir ve kanla kaplı olmasaydı."

Ashton'ı yavaşça süzer, ancak ifadesinde cinsel bir anlamdan çok değerlendirici bir ton vardır.

Bizden mi bahsediyor?

Tanrım, yardım et, kim bilir ne zamandır ilk kez, tanıdık bir öz bilinç acısı hissediyorum. Görünüştümden nefret ediyorum ve Izzy'nin benim gibi bir canavara bağlı olmasından daha da çok nefret ediyorum. Ama bunu ona söyleyen tek yaşayan akrabası olması? Evet. Bu beni oldukça kötü hissettiriyor.

"Konuşmak istedin, konuş o zaman." Gerry somurtuyor. "Izzy nerede?" "O iyi. İlk ders gününün tadını çıkarıyor." Kendinden emin gülümseme dudaklarında belirir.

"Okulun ilk günü mü?" Emery burnunu kırıstırarak mırıldanır.

Batan güneşe bir bakış attıktan sonra, cadı kaltağa tekrar odaklandı.

Gerry cevap verirken dikkatini Delaney'den ayırmaz. "Covenstead'de zaman farklı akar. Bütün bir hafta geçebilir, ama buradaki birkaç saate eşittir. Belki bir güne."

"Neden seninle birlikte?" diye sorar Emery, dikkatini tekrar Delaney'e vererek. Delaney, Emery'ye sütü kesilecek kadar sert bir bakış atar. "Çünkü onda cadı kanı var, elbette. Onun potansiyelini bilmemiz gerekiyor, özellikle de annesi kadar güçlü olup olmadığını."

Kurtum içimde uluyor ve öfkeleniyor, serbest bırakılmak istiyor. Onu sadece Michelle'in onu hapsedtiği kafes tutuyor.

"Eşimizi kaçırdın mı?" diye bağıır Emery.

"Onu ve cadı grubumuzu korumak için gerekli olanı yaptım," der Delaney kibirli bir şekilde burnunu çekerek. "Ama merak etmeyin. Yeğenimle bir anlaşma yaptım. Her hafta sonu sizi ziyaret etmesine izin verilecek."

"Onun hafta sonu mu, bizim hafta sonu mu?" diye sorar Gerry, sağ gözü seğirmeye başlar.

İlk başta soru kafamı karıştırır, ama sonra cadı meclisinde zamanın farklı aktığını söylediğini hatırlarım.

Bizim için bir hafta, Izzy için aylar olabilir.

Delaney'nin dudakları seğirdi. "Sanırım açıkça belirtmedim, ama ben bunu *senin* zamanın olarak algıladım. Ona yaptığım büyü de öyle. Gerçeği öğrendiğinde pek mutlu olmayacak, ama neyse. Uzun vadede bana teşekkür edecek. Siz... *şekil değiştirenler* sadece dikkat dağıtıcı unsurlardan ibaretsiniz. Kız kardeşime yaptığınız gibi yeğenime de zarar vermenize izin vermeyeceğim."

Gülümsemesi genişler ve bu konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez dişlerini gösterir. "O süre içinde çok şey olabilir.

O aşkını kaybedebilir. Yeni bir aşka kapılabilir. Yeni arkadaşlar edinebilir. Kalmayı seçebilir." Manikürlü parmağını çenesine dokundurarak düşünmeye dalar. "Bizimle bir ay kalması gerekiyor, ki bu, cadı topluluğunda... yaklaşık bir yıla denk geliyor."

Kalbim göğsümde korkutucu bir şekilde çarpıyor.

Delaney'nin söylediği doğruysa, bir hafta sonra Izzy'yi görebileceğim. Ama Izzy için? O bir ay boyunca tek başına kalacak. Ve hafta sonu bittikten sonra, geri dönüp bir ay daha, hatta belki daha fazla süre dayanmak zorunda kalacak. Orada zamanın nasıl geçtiğini kim bilebilir ki?

Izzy ile bu bağı sürdürmek istediğime daha yeni karar verdim. Ya o da aynı şekilde hissetmiyorsa? Ya cadılar onu yozlaştırırsa, beni ve kardeşlerimi aleyhimize çevirirlerse? Ya başka biriyle tanışır mı?

İçgüdülerim, Delaney'in kafasını omuzlarından koparmamı istiyor. Beni eşimin yanından uzak tutacak her türlü tehdidi yok etmek istiyorum, sadece birkaç günlüğüne olsa bile. Ama bunu yapamayacağımı biliyorum. Bu, özellikle Avcılar ensemizdeyken, ihtiyacımız olmayan bir savaşa neden olmakla kalmayacak, Izzy'yi de incitecek, o bunu kabul etmese bile.

Lanet olsun.

"Nazik davranıp sana kendim söylemeye karar verdim," diyor Delaney, dudaklarını sıkı sıkı kapatarak gülümsüyor. Artık dişleri yok. "Şimdi, izin verersen..."

"Bir kez kibirli bir kaltak, her zaman kibirli bir kaltak, ha?" Tanıdık olmayan sesin ardından, uzun boylu, kaslı, kahverengi saçlı, çarpık bir gülümseme ve yanağında bir yara izi olan bir adam belirir.

Delaney'nin yüzü soluyor. Arkasında duran cadılar aralarında fısıldamaya başlıyorlar, dikkatleri yeni gelen kişiye odaklanmış durumda.

"Az önce söylediklerini duydum," diye devam eder yabancı, neredeyse rahat bir şekilde ilerlerken. Elinde bir bıçak çevirir. "Ve itiraf etmeliyim ki, pek hoşuma gitmedi. Kızımı kaçırdığın gerçeği hiç hoşuma gitmedi. Onu kaçırarak biri olacaksa, o da ben olacağım."

Bir dakika... ne?

Bu cümlede açıklanması gereken çok şey var.

"Travan." Gerry'nin sesinde bir uyarı var.

Travan? Bu isim neden bu kadar tanıdık geliyor?

Travan, sonunda kaybettiği cesaretini biraz olsun geri kazanan Delaney'den gözlerini ayırmıyor.

Delaney dikleşir ve uzun boylu adamın gözlerine korkusuzca bakar. "Şehre döndüğünü bilmiyordum."

"Biraz takip etmeye karar verdim." Travan bıçağı ustaca döndürür.

"Beni özledin mi, sevgili baldızım?"

Kayınbiraderim mi?

Bu, Izzy'nin biyolojik babalarından biri olmalı.

Kahretsin.

Delaney'nin dudakları kıvrılır. "Benimle hiçbir ilişkin olduğunu iddia etme, canavar."

Travan dudaklarını büküyor. "Çok yazık. Ben çok iyi bir ağabeyimdir.

Her neyse... Izzy'yi bırakmanı istiyorum. Hemen."

Kötü ve sinsi bir ifade yüzünde belirir, yüz hatlarını karartır. Değişim neredeyse anında gerçekleşir. Bir saniye önce gülümsüyordu, bir saniye sonra...

Yüzü kızarır, yanakları ve boynu koyu kırmızıya döner. Kaşları sıkıca çatılır ve alnında derin çizgiler belirir. Gözleri kısılır, göz bebekleri büyür ve bakışları sertleşerek keskin ve delici bir bakışa dönüşür. Şakakları ve çene hattındaki damarlar şişer, dudakları ince bir çizgiye dönüşür ve öfkesini bastırmak için titrer. Etrafındaki hava, sanki karanlığın kendisi onun öfkesine tepki veriyormuş gibi, daha ağırlaşır.

Bir ürperti içimi kaplar.

"Korkarım bunu yapamam." Delaney kaşlarını çatı. "Eğer onun büyüü..."

"İkimiz de istediğin kişinin o olmadığını biliyoruz, beni istiyorsun."

Travan kollarını genişçe açar. "Ve ben buradayım. Ta-da!"

Son kelimeyi caz elleriyle vurgular.

"Bu bu senin seninle diyor tısladı, an gözlerinde anlaşılmaz bir duygu parıldıyor.

"Her şey benimle ilgili. Bunu uzun zaman önce karar verdim." Travan tüm bunları gayet doğal bir şekilde söylüyor.

"Isabella'nın kontrol etmesi gerekiyor..." Delaney bir çığlık atarak sözünü keser ve bakışları eline kayar.

Şimdi uzuvun ortasından bir bıçak çıkıntı yapıyor.

Travan gülümsüyor ve başka herhangi bir durumda, bunu utangaç bir gülümseme olarak tanımlardım. "Kendimi sevimli hissediyorum. O kaltağa bıçak atabilirim. Oops."

Ve sonra her şey boktan bir halden... daha boktan bir hale gelir.

On iki

IZZY

Michelle, güzel yüzünde belirgin bir yırtıcı gülümsemeyle kardeşinin yanına geçer. Bu, bir aslanın insan şekline büründüğünde takınacağı türden bir gülümseme. Elf gibi özellikleriyle tezat oluşturarak garip görünüyor, sanki evren, onun kadar küçük birinin bu kadar korkutucu görünmemesi gerektiğini hükmediyormuş gibi.

"Isabella, uzun zaman oldu." Bana sırtarak bakarken sesi neredeyse mırıldanıyor gibidir, sonra bakışlarını Ansel'e kaydırır. "Merhaba yakışıklı."

Dürüst olmak gerekirse, kıza tekrar yumruk atmamam, kendimi ne kadar iyi kontrol ettiğimin kanıtı.

Ama bu, bu koşullar altında kazanamayacağım bir savaş olurdu, mecazi anlamda canavarın karnında değil.

"Ahh. Michelle, değil mi?" Masumiyet takınıp ona göz kırparak soruyorum. "Kapı bekçisi iş başında uyuyakaldı mı?"

Kaşlarını çattı. "Kapı bekçisi mi?"

"Tabii ki cehenneme. Başka nasıl çıkabilirdin ki?"

Ansel gülümsemesini saklamak için başını çevirir ve Dyson bile uygunsuz bir öksürükle kahkahasını gizler. Michelle'in yüzü öfkeden kızarır.

Güzel.

Bana saldırmasını istiyorum, çünkü bu bana onu dövmek için bir bahane verecek. Reid'in bana onun kendisine yaptıklarını anlattığı zamanki yüzündeki umutsuzluğu hala hatırlıyorum.

Michelle ona cinsel tacizde bulunmuştu. Sonra Reid onu reddettiğinde, kardeşine Reid'in zorla bekaretini aldığını ve sonra da

ayrıldığını söyledi. Reid'e laneti koyan Dyson olabilir, ama tüm bunların kaynağı Michelle'dir.

Ağırlığımı eşit olarak dağıtmak için duruşumu yeniden düzenledim ve sonra cadıyı, olduğu gibi kontrolsüz bir silah gibi gözlemledim. Bana saldırırsa, hızlı hareket etmem gerekecek, yoksa onun öngörülemmez büyüsüyle karşı karşıya kalma riskini göze alacağım. Üzerimde silah yok, ama ihtiyacım da yok. Yüzüne bir yumruk işimi görür.

Ama Michelle gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra Hecate'e fısıldayarak beni şaşırttı. Sesi çok alçaktı, ben duyamadım. Uzun bir süre sonra omuzlarını geriye attı ve bana keskin bir bakış attı.

"Sadece seni okula resmi olarak hoş geldin demek istedim." Her kelime kısa ve öz, yüzündeki gülümseme ise zoraki. Belli ki biri ona bana karşı nazik davranmasını söylemiş. Bu durum komik mi yoksa ürkütücü mü, bilemiyorum. "Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen bana haber ver."

"Öğreneceğimiz büyüler için çatallı ayaklara ihtiyacımız olmadığı sürece, şimdilik bir şey yok," diyor Ansel, ve kalbim çarpıyor.

Awww. Michelle'den *neden* nefret ettiğimi bile bilmiyor, ama sorgusuz sualsiz benim tarafımı tutuyor.

Şu anda onu gerçekten, gerçekten öpmek istiyorum.

Michelle'in yanaklarında beliren kızarıklık kulak uçlarına kadar yayılır. "Benim çatallı ayaklarım yok."

Sanki dişlerini sıkarak konuşuyormuş gibi geliyor.

Ansel ona endişeyle bakar, yakışıklı yüzündeki gözleri komik bir şekilde büyümüştür. "Öyle bir şey demedim ki. Neden öyle düşündün?"

Ahh. En iyi haliyle gaslighting.

Michelle, bir an için ne diyeceğini bilemeden kekeleydi, sonra eteğinin kenarlarını düzeltti. "Birlikte çok zaman geçireceğimiz için geçmişte geçmişte bırakmamız gerektiğini düşündüm."

"Burada sadece bir ay kalacağız," diye gözlerimi devirerek karşılık veriyorum. "O kadar süre boyunca senin varlığını kesinlikle görmezden gelebilirim."

Her hafta sonu dışarıda olacağımı eklemeye gerek görmüyorum.

Michelle, kötücül bir gülümsemeyle maskesini bozar, ama hemen toparlanır. Hızla yüz hatlarını yeniden düzenleyerek

. Manikürlü ellerinden biri, kalbinin tam üzerine, göğsüne doğru uçar.

"Ah canım. Öyle mi düşünüyorsun?" Ses tonundaki küçümseme, ona tokat atmak istememe neden oluyor.

"Delaney ile bir anlaşma yaptık," diye tersliyorum. En azından ben öyle yaptım. Ansel'e de bana benzer bir şey söylendiğini varsayabilirim. "Bir ay. Hepsi bu."

"Michelle..." Dyson uyarıyor, eğlencesi bir anda yok oluyor ve şakacı sesi kayboluyor. "Dur."

Michelle kardeşini görmezden gelir ve bana bir adım daha yaklaşır. "Söylesene Izzy... O ayın bizim zamanımıza mı yoksa insan zamanına mı ait olduğunu açıklığa kavuşturmak için Delaney'e sordun mu?"

Cevabımı beklerken başını yana eğdi, gece siyahı saçları omzunun üzerine döküldü.

Endişe göğsümü parçaladı.

"Ne demek istiyorsun?" Kafamın karıştığını itiraf etmekten nefret ediyorum, hatta tiksiniyorum, ama kafamda alarm zilleri çalıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, cevap veren Michelle ya da Dyson değil, öne çıkan ve tırnaklarını ısırarak Celeste'dir.

"Çok üzgünüm, Izzy. Anlaşmayı yaptığında bunu düşünmemiştim. Yemin ederim." Yutkunur ve sonunda elini yanına indirir. "Covenstead'de zaman farklı akar. Buradaki bir ay, gerçek dünyada sadece birkaç gün olabilir. Yani teknik olarak her hafta sonu eve dönebileceksin, ama bunu yapabilmen için aylar geçmesi gerekecek."

"Gördün mü?" Michelle saçlarını geriye attı. "Birbirimizi iyi tanıyacağımızı söylemiştim."

Onun sözleri ve eşlik eden sırtışıyla yanaklarımdan kanın çekildiğini hissediyorum.

Ansel bana bir adım yaklaşır, vücudu içime sinmek istediğim rahatlatıcı bir sıcaklık yayar. Elini omzuma koyar ve beni kendisine doğru çevirir.

"Burada bir ay gibi gelebilir, ama dışarıda sadece bir hafta geçmiş olacak," diyor, diğerlerinin duymaması için sesini alçak tutmaya çalışarak. "Senin... *arkadaşların* seni sadece bir hafta özleyecek."

"Çocuklar" kelimesini, onlara ne diye sesleneceğinden emin değilmiş gibi, tereddütle söylüyor. Dürüst olmak gerekirse, onun henüz eşler hakkında bilgi sahibi olup olmadığını bilmiyorum ve bir yanım onun bunu öğrenmesinden korkuyor.

Bir grup kurt ve bir vampirle "eşleştiğimi" öğrendiğinde benimle hiçbir şey yapmak istemeyecek mi?

"Bir ay, Ansel," diye fısıldıyorum, ağzımı zar zor açabiliyorum. "Arkadaşlarımı ve ailemi görebilene kadar, bir ay, hatta daha uzun süre burada kalmam gerekiyor."

Eşlerim.

Jake, Hale, Gerry, Seth ve Lissa. Kyle ve Silas.

Desiree.

Onlar için sadece bir hafta gibi gelebilir, ama benim için sonsuzluk gibi olacak. Saldırıdan sonra iyi olup olmadıklarını, zarar görmediklerini, hatta hayatta olup olmadıklarını merak ederek geçireceğim sonsuz bir süre.

Demir bir mengene boğazımı sıkıyor.

Ansel hemen beni kollarına alır ve ben de isteyerek ona yaklaşıp, yanağımı onun hızla atan kalbine dayarım.

"Bir çaresini buluruz, Illy. Söz veriyorum. Belki Delaney'e diğerlerini kontrol edip iyi olduklarından emin olabileceğimizi sorabiliriz."

Onun sözleri ve yatıştırıcı varlığı beni rahatlatıyor, kendimi ona daha da bırakıyorum. Normalden farklı kokuyor, ama nedenini tam olarak anlayamıyorum. Belki farklı bir şampuan kullanmıştır. Her halükarda, onun kollarında olmak tam da ihtiyacım olan şey.

Arkamda, Michelle, Anne'ye Delaney diye hitap etmekle ilgili ukala bir yorum yapıyor ve bu, Dyson'ın alaycı bir yanıt vermesine neden oluyor. Celeste, benim bariz "itaatsizliğimi" savunmaya çalışıyor, ama Michelle'in öfkeli sözleri onu susturuyor.

"Ciddi ciddi ayrıcalıklı muamele göreceğini düşünmüyor herhalde," diyor Michelle, Celeste ve Dyson'a elini sallayarak.

Celeste tırnaklarını ısırmaya devam ediyor. "Anne Delaney onun teyzesi."

Michelle burun kıvrır. "O zaman annesi o kurtlarla yatan ve sonra intihar eden pis bir fahişeydi." Bana doğru döner ve üst dudağını kıvrır. "Annesine çekmiş, sanırım."

İşte bu kadar.

Ansel'in kollarından kurtulup cadıya saldırıyorum.

Hayatımda yaptığım en akıllıca şey mi? Hiç de değil. En tatmin edici olan mı? Evet.

Yumruğum yanağına çarparak başını yana doğru sarsar.

"Bu annem içindi, seni kötü kaltak," diye tıslıyorum. Kafasını kaldırmaya başladığında, ona tekrar yumruk atıyorum. "Ve bu da Reid için."

Dyson ikimize doğru hareket eder, ama bunun beni kız kardeşinden fiziksel olarak uzaklaştırmak, kavgaya girmek ya da Michelle'i cadaloz olduğu için azarlamak için mi olduğunu bilmiyorum. Her halükarda, Ansel gelip onu geri itmeden önce bir adımdan fazla ilerleyemez.

"Ondan uzak dur," diye bağırır Ansel, süveterinin kollarını sıvayarak.

Ansel — tatlı, masum, inek Ansel, "görev" ve "poposu" kelimelerini duyunca kızaran Ansel — beni korumak için cinayet işlemeye ramak kalmış gibi görünüyor. Aww.

"Siktir git." Dyson elini havada salladı ve patlayan büyü Ansel'i merdivenleri tırmanan bir grup büyücü ve cadının arasına fırlattı.

Bir büyücü ve bir cadı yere düşer, cadı yanlışlıkla yanındaki kızın içkisini döker.

"Ansel!" Arkadaşımanın yanına koşarım, ama Michelle saçımı avuçlayarak beni geri çeker.

"Kalbini söküp çıkaracağım, kaltak," diye kulağıma fısıldar.

O kadar olarak giderse konusunda onunkisi oldukolduk iyi. Değil en en ama on üzerinden beş puan alır.

Önümde, Ansel titreyerek ayağa kalkıyor ve kahveyle sırılsıklam olan kız, kahveyi döken kişiye bağırıyor. Büyücülerden biri ona bir şey söylüyor ve ikinci adam hemen öne çıkıyor, elleri yumruk haline gelmiş.

Birkaç şey çok, çok hızlı bir şekilde gerçekleşiyor.

İlk olarak, Ansel saf, sınırsız bir öfkeyle Dyson'a saldırıyor.

Sonra, kahveyle ıslanan kız diğer kızın yüzüne tokat atıyor. Bu, adamlardan birinin tehditkar bir adım atmasına neden oluyor, ancak üçüncü bir kız ona havada asılı kalmasını sağlayan bir büyü yapıyor.

Daha önce gördüğüm iki adam, ateş topu gibi görünen şeyler yaratıp birbirlerine fırlatırlar.

Ve sonunda Michelle yüzüme uzanır ve parmak uçlarından elektrik akımı yayılır, vücudumda yankılanır. Daha önce hiç yaşamadığım bir acı vücudumu sarar. Boğazımda bir hıçkırık yükselir ve gözyaşlarım cildime değdiği yerde yanar ve cızırdar. Acıdan başka bir şey hissetmiyorum. Acı benim tüm kimliğim haline gelir. Acı. Acı. Acı.

Ansel, öfkeli olmaktan çok sinirli görünen Dyson tarafından yere atılırken çığlık atar.

Kızlardan birinin giysileri yanıyor ve arkadaşı onu söndürmek için çaresizce suyla ıslatıyor.

İki adam yerde güreşiyor, giysileri parçalanmış ve derilerinde yanık izleri var.

Ve tüm bunların arasında... acı.

Saçlarım yanıyor. Cildim yanıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor.

İçimde bir şey... kopuyor. Ne olduğunu bilmiyorum, ama sanki bir kapı patlayarak açılmış gibi hissediyorum. Aynı anda hem sıcak hem soğuk hissediyorum, parmaklarım ve ayak parmaklarım karıncalanıyor — ve bunun nedeni içimden geçen elektrik akımı değil.

Cildim birdenbire çok gergin hissediyor, sanki iki beden küçük giysiler giyiyormuşum gibi, ve kollarımı ve yanlarımı kaşımak için can atıyorum. Neden bu kadar kaşınıyorum?

Başımı geriye atıp, bir çığlık atarak kollarımı önüme doğru uzatıyorum. Bu hareket tamamen içgüdüsel. Net düşünemiyorum.

Ama daha önce hiç deneyimlemediğim türden bir ham güç benden dışarı patlar. Tüm cadılar ve büyücüler geriye savrulur, ayaklarımın altındaki zemin titremeye başlar, duvarlar çatırdamaya başlar ve sonra parçalanmaya başlar. Tavandan bir parça moloz yağar, sonra bir tane daha, sonra bir tane daha.

Hayır! Dur! Bunu durdurmalısın! Kendime zihinsel olarak bağıriyorum, bunun ne olduğunu kontrol altına almazsam, buradaki herkesi öldürebileceğimi biliyorum

buradaki herkesi öldürebileceğimi bilerek.

Ansel'i öldürebilirim.

Benden dalga dalga yayılan engelsiz güçle dizlerimin üzerine çöküyorum. Camlar kırılıyor. İnsanlar çığlık atmaya başlıyor. Etrafımda giderek daha fazla enkaz birikiyor.

"Isabella, durdur şunu!"

Bu ses... Tanıdık geliyor mu? Sanırım tanıdık geliyor, ama adını hatırlayamıyorum.

"Tehdidi etkisiz hale getirmelisin!" Bu başka biri. "Ona dokunma lan!" Ansel. Bu Ansel'in sesi.

O iyi. Ona zarar vermedim.

Eski, kırılğan bir kağıt gibi kendimi kıvrırırken içimden küçük bir inilti kaçıyor. Damarlarımin her biri yanıyor. Bu, Michelle'in beni elektrikle şok ettiğinden on kat daha kötü.

Ölüyor muyum?

Yoksa çoktan öldüm

mü? Burası

cehennem mi?

Daha fazla toz. Daha fazla enkaz. Daha fazla cam. Daha fazla çığlık. Ve yine de, içimdeki çeşme durmak bilmiyor.

Yanımdaki bitkilerden biri kuruyup kahverengiye dönmeye başlıyor.

Ve yemin ederim ki, öncekinden daha enerjik hissediyorum.

Kes şunu, Izzy! Kes şunu! Kes şunu!

Kendime ne kadar bağırısam da, bu güç bitmiyor.

Acımasız. Tüketici. Boyun eğmez. Korkutucu.

Sonra yanımda birini hissediyorum, melek gibi yüzünü çevreleyen kızıl saçları dalgalanıyor ve bana "Uyu" diye fısıldıyor.

Uyuyorum.

On üç

CHRISTIAN'IN KURT

Aç.

Yiyecek bulmalıyım.

Kan izlerini takip et.

Tavşan.

Bu kadarı yeterli
olacak. Daha fazla
yiyecek lazım.

Eş bulmak için yeterince güçlü olmalıyım.

İnsan benden memnun değil.

İnsan benimle kavga
ediyor. İnsan kaçmak
istiyor. Hayır.

Kontrol bende.

İnsan yok.

Sadece kurt.

On dört

CHRISTIAN

Kafes, içinde dolaşabileceğim kadar geniş.

İçinde hiçbir şey yok — tuvalet, yatak, lavabo veya kanepeler yok. Tabii ki burada yemek yemek, tuvalete gitmek veya uyumak zorunda değilim, ama sadece volta atmaktan başka bir şey yapmamak monoton hale geliyor.

Bir insanın vahşileştiğinde başına böyle bir şey geleceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Kendi zihninde hapsedilmek...

Boğazımdaki cam parçasını yutuyorum.

Zaman burada, bu ara yerde farklı akıyor. Neredeyse yavaş, ama sadece dikkatimi verdiğimde. Bazen, sadece bir anlığına da olsa, kayboluyorum. Kendime döndüğümde, uzun bir zamanın geçtiğini anlıyorum.

Kaybolduğumda korkuyorum.

Nereye gittiğimi veya kendime nasıl döndüğümü bilmiyorum. Kahretsin, nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Tek bildiğim, hayatımın karanlıkla dolu olduğu ve sonra onu düşündüğüm. Izzy'yi.

Arkadaşımı.

Güzel, mükemmel, esprili eşim.

Diğer her şeyim yok olmakla tehdit etse bile, onun anısına tutunuyorum. Beni akıl sağlığımı koruyan tek şey bu.

Bazen, yeterince güçlü olduğumda, bilincimi kurtun kafasına sokabiliyorum. Onun gördüklerini görebiliyorum. Onun duyduklarını duyabiliyorum. Onun hissettiklerini hissedebiliyorum.

Uzun zamandır bunu yapamıyorum. Ya da en azından uzun zamandır yapamıyorum gibi geliyor. Sonsuza kadar.

Daha önce de söylediğim gibi, burada zaman farklı akıyor.
O piç kurusu kontrolü ele geçireli ne kadar oldu? Dakikalar mı?
Saatler? Günler? Yıllar? Yüzyıllar?

Izzy. Izzy'yi düşün.

Izzy'nin güzel yüzü, kafasından vurulmadan bir saniye önce Lacey'nin yüzüyle hızla yer değiştiriyor. Kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor ve kışımın üstüne düşüp başımı ellerimin arasına alıyorum.

Lacey ve Sam'in tekrar ölmesini görmek istemiyorum. Bunu yeterince gördüm zaten. Bilinçaltım, sanki onların ölümlerinden beni sorumlu tutuyormuş gibi, bu anıları tekrar tekrar bana hatırlatarak beni işkence etmeye bayılıyor.

Onları kurtarmalıydın. Daha hızlı olmalısın.

Lacey yıllarca benim kız arkadaşımды ve Izzy ile tanışmadan çok önce ayrılmış olsak da, onun ölmesini istemezdim. Asla ölmesini istemezdim.

Sam ise lise ve üniversite yıllarım boyunca sıradan bir arkadaşımды.
Öldü. Öldü. Öldü.

Senin suçun. Senin suçun. Senin suçun.

Bir kez daha, Izzy'nin görüntüsünü zihnimde canlandırmaya çalışıyorum: Güneşin altın sarısı saçlarına vurduğu ışık, gözlerindeki kahkaha, gülümsediğinde yanaklarında beliren minik gamzeler.

Birinin bana baktığını fark ettim. Omurgamdan aşağı yukarı bir karıncalanma hissettim ve ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Yavaşça başımı kaldırıp kafesim içinde döndüm ve parmaklıkların diğer tarafında beni izleyen kurtumu gördüğümde hiç şaşırmadım. Aslında daha önce kurtumun neye benzediğini hiç görmemiştim. Hayatım boyunca yalnız ve vahşi bir kurt olarak yaşamaya mahkum olduğumu öğrendiğimden beri, bir parçam dönüşmekten çok korkuyordu.

Ve dönüşüm geçirdiğimde bile, aynada kendimi detaylıca incelemedim. Gri olduğumu biliyordum, ama hepsi bu kadardı.

Kabul etmeliyim ki benim kurtum muhteşem. Tüyleri gri ama beyaz ve siyah çizgilerle kaplı. Akıllı kehribar rengi gözleri, benim ona baktığım kadar yoğun bir şekilde bana bakıyor. Kurtlarımızın

aslında yüzyıllardır var olan eski bir uzaylı türünün parçası olduğunu unutmak kolaydır.

Bir noktada, kurtlar seçtikleri insanlarla tüm konuşmalarını yaparlardı, ama bu zamanla değişti. Hayvanlar - çünkü tüm şekil değiştirenler kurt değildir, ancak çoğunluğu öyledir - ayrı varlıklar olabilirler, ama düşünceleri ve arzuları bizimkini yansıtmaya kadar, biz insanlarla neredeyse kusursuz bir şekilde kaynaştılar.

Benim durumum gibi istisnalar hariç.

"Buraya sevinmek için mi geldin, kıllı piç?" diye soruyorum, pislğe dik dik bakarak.

Arka ayakları üzerinde oturur ve başını yana eğerek bana bakar. Beni anlıyor mu acaba?

Üniversitedeyken kurtların ve diğer doğaüstü türlerin mitolojisini kapsamlı bir şekilde inceledim. Bu benim tutkulu olduğum bir konuydu.

Ama aynı zamanda bana gelecek için umut da vermişti.

Yalnız kurtlar ve vahşilik için bir çare bulabileceğimi sanmıştım. Kendimi ve bir sürüye sahip olmayan binlerce diğer şekil değiştireni kurtarabileceğimi sanmıştım.

Ne kadar aptalım.

Onca çabadan sonra, bakın nereye geldim?

"Lütfen. Izzy ve Ashton'ın iyi olduğunu söyleyebilir misin?

Lütfen." Sürünerek ilerledim ve hücremin parmaklıklarını tuttum.

Yalvarmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama

başka seçeneğim yok. Kurt garip bir ses çıkarır.

"Eğer sorun yoksa, o büyük, aptal kafanı sallaman yeter," diye yalvarırım.

Kurt ayağa kalkar ve bir adım yaklaşır, o kadar yakın ki neredeyse kürküne dokunabilirim.

Sonra duyuyorum — kafamın içindeki sesini. Her kelimeyi telaffuz etmek için büyük çaba sarf ediyormuş gibi, boğuk ve özlü bir ses.

"Dostum. Kardeşim."

Kalbim göğsümde çarpıyor — tabii, mecazi kalbim. Bu formda bir kalbim olmadığına eminim.

"Evet." Barı daha sıkı tutuyorum. "Dostum ve kardeşim. Onlar iyi mi? Neredeler? Ne...?"

Sorularımı bitiremeden, kurtum topuklarını döndü ve koşarak uzaklaştı, karanlık onu anında yuttu.

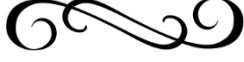
"Hayır! Buraya gel, seni salya akıtan aptal!" diye bağıyorum.
"Siktir git!"

Kurtum elbette cevap vermez.

Soğuk zemine bir kez daha kıcımlarımın üstüne düşerken titremeler beni sarar. Burada oturmaktan başka yapabileceğim bir şey yok.

Tek yapabileceğim, kendimi sonsuza dek kaybetmemek için dua etmek.

On beş

EMERY

Uzun bir süre kimse kıpırdamıyor.

Elinden bıçak çıkan Delaney de, arkasında dehşetle ağzı açık duran cadılar da, deli gibi gülen, rüzgârda uçuşan kahverengi saçları yüzünde dans eden Travan da.

Ama ben, herkes gibi, bunun fırtınadan önceki sükunet olduğunu biliyorum. Yağmur bulutları geliyor ve *çok hızlı* geliyorlar. Gerçekten çok hızlı.

Ashton otomatik olarak bir adım geri atar, önce benim koluma, sonra Reid'in koluna uzanır ve bizi ağaçların olduğu yere doğru çekmeye çalışır.

Bu minik hareket Delaney'nin dikkatini çeker ve gözleri keskinleşir, bıçağın tırtıklı kenarı gibi derimi yüzer.

Kaşlarını çatarak bıçağın sapına uzanır ve onu etinden çıkarır, umursamazca bir kenara atar.

"Bu." Gözlerini hâlâ gürültüyle gülen Travan'a çevirir. "Kaba bir hareketti."

Sonra gözlerini kapatır. "Oh,
lanet olsun," diye
mırıldanırım.

Havada yaklaşan bir çatışmanın kokusu yoğunlaşır. Kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlar.

Travan'a giderek daha fazla kurt katılır; bazıları insan formunda, bazıları ise dönüşmüş halindedir, ama hepsi Delaney ve cadı grubuna gözleriyle bıçaklar fırlatmaktadır.

Gerry bize dönerek yüzünde çılgın bir çaresizlik ifadesiyle, "Çocuklar, ormana gitmelisiniz. Hemen. Yapmanız gereken..."

Tanıdığım kurtlardan biri — yerel barı işleten yaşlı bir adam — dönüşmüş haliyle cadı grubuna saldırır, pençeleri havayı yırtar. Delaney hızlı bir hareketle elini yanındaki adama uzatır. İkisi birlikte sözler söyler, sözleri birbirine karışır ve parıldayan bir enerji bariyeri onları çevreler. Kurt, sağır edici bir gürültüyle görünmez duvara çarptı ve çarpmanın etkisiyle açıklıkta bir şok dalgası yayıldı.

"Siktir. Siktir. Siktir," diye mırıldanırım.

Kurtlar tek vücut gibi ilerler, dişlerini gösterirler. Delaney'nin bariyerine yaklaşırken tek duyduğum, hırlama ve homurdanma sesleridir.

Cadılardan biri - yoksa erkek olduğu için büyücü mü demeli? - öne çıkar ve elini sallayarak yerden dikenli sarmaşıklar fırlatır, en yakın kurtların bacaklarını sarar. Kurtlar öfkeyle ulurlar ve kurtulmak için çabalarırken, sarmaşıklar sıkılaşır, etlerine batar ve kan akar.

"Vay be, bu benim için tam bir diken değil mi!" Travan, neredeyse tamamen yeşil sarmaşıklarla çevrili olduğu yerden seslenir. "Anladınız mı? Benim için bir diken? Bir süredir yeni bir slogan bulmaya çalışıyordum ve sanırım harika bir şey buldum."

Ben donakalmış bir şekilde izlerken, eli deforme oluyor, parmakları pençelere benzeyecek kadar uzuyor. Karanlık, ince pençeler, gölgeler saçıyor gibi görünüyor. Bir kez daha gülerek, sihirli dikenleri sanki aptal bir ipmiş gibi kesip atıyor.

Travan ileri koşar ve yukarı uzanarak bir dalı yakalar. Bir çekişle dalı koparır ve başının üzerinde havada sallandırır.

Bir cadı ellerini kaldırır, dudakları bir büyü mırıldanmak için hareket eder, ama bir kelime bile çıkaramadan Travan dal ile cadının göğsünü bıçaklar.

"Bana... odun verdin," diye mırıldanır Travan ölmekte olan cadıya. Kaşları çatılır ve aniden dalı bırakır, dolayısıyla hala dala bağlı olan cadıyı da. "Huh. Bu slogan benim için bile biraz fazla sapkın, sence de öyle değil mi?"

Onun yerine şöyle desek... O ağacın yanında süt ve şeker ister misin?"

"O deli," Ashton dehşetle nefes alır.

"Evet, deli." Gerry yutkunur. "Kyle ve Silas'ı bulmanız lazım. Hemen. Onu sakinleştirebilecek tek kişiler onlar."

Reid ellerini yumruk yapar. "Ama Izzy..."

"Coven'ın yarısını öldürürsek cadılar onu geri vereceklerini mi sanıyorsun?" Gerry tıslar. "Travan, biri onu durdurana kadar durmayacak. Ve onu durdurabilecek ve öldürülmeyecek tek kişi burada değil. Kyle ve Silas'ın hayatta kalma şansı yüzde elli."

Gerry'ye bakarak, şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi, emin olamadım. Ama hayır. Gözlerinde hiç neşe yoktu. Yüzde yüz ciddiydi.

Siktir.

Yirmi yaşından büyük olamayacak genç bir cadı, gözlerinden yumuşak mavi bir ışık yayarak ileri atılır, ama kurtlardan biri korkunç bir hızla ona saldırır. Pençeleri cadının göğsünü tırmalar ve cadı acı içinde çığlık atar, ancak bir enerji patlamasıyla onu geriye savurarak zorlukla uzaklaştırır.

Kısa bir mesafede, hala insan formunda olan bir şekil değiştiren, uzun boylu, ince yapılı, simsiyah saçlı bir cadının saldırısından kaçıyor. Cadının etrafındaki hava enerjiyle parıltıyor ve ani bir ışık patlamasıyla, insan şekil değiştirene doğru kör edici bir şimşek çakıyor. Şimşek inanılmaz bir güçle vuruyor, kurdu geriye savuruyor, tüyleri yanıyor ve vücudu seğiriyor.

Kaos. Tamamen kaos.

Peki ya Travan? Arkadaşımın babası? Sanki tüm bu ölüm ve katliam gösterisi onun eğlencesi için düzenlenmiş gibi, sersemlemiş bir şekilde gülüyor. Savaşan cadılar ve kurtların arasından gizlice ilerliyor, o çılgın gülümseme yüzünden hiç kaybolmuyor.

Ta ki Delaney ve büyücüyü saran büyü bariyere ulaşana kadar. Birdenbire gülümsemesi kaybolur ve karanlık gözlerine daha önce hiç görmediğim bir kötülük girer.

"Bana. Kızımı. Ver." Bariyere yumruğunu vurur, ama bariyer dayanır.

Yumrukları kırmızı ve kanlı kalır.

"Eğitilmesi gerekiyor," diye tıslar Delaney. Saçları sanki su altındaymış gibi her yöne dağılmış gibidir. "Onu korumama izin ver."

"Sen mi? Onu korumak mı?" Travan bariyere tekrar vurur, bu sefer garip, gölgeli pençeleriyle.

Enerji bir anlığına titrer, ama bu Travan'ın bariyeri tamamen aşması için yeterli bir süredir.

Hiç önsöz yapmadan, elini erkek büyücünün göğsüne sokar ve kalbini çıkarır.

"Kalbimi kırma," diye ölü büyücüye fısıldar ve ben de bu çılgın herifin hala uygun bir slogan bulmaya çalıştığını anlarım.

"Lanet olsun," der Reid, yüzünü buruşturarak. "Bana onun kötü tarafına asla geçmememi hatırlat."

"Onun kızıyla evliyiz. Zaten onun gözünde kötü durumdayız," diye cevap veriyorum. Sonra, daha alçak bir sesle ekliyorum, "Resmi olarak tanıştırıldığımızda kesinlikle altıma işeyeceğim."

Tanıdığım en büyük, en korkutucu piç kurusu Reid, "Aynı" diyor.

Delaney ve Travan'ın konuşmalarını artık duyamıyorum. Ama kavga ediyor gibi görünmüyorlar. Sadece... konuşuyorlar. Delaney'nin gözleri soğuk cam parçaları gibi ve Travan'ın ifadesini artık göremiyorum. Bu, nedense durumu daha da korkutucu hale getiriyor.

Travan'ın öngörülemezliğinden daha korkutucu bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Çekil!" Ashton beni sertçe kenara itip, hemen arkasında iki tanıdık adamla birlikte ileriye doğru koşmaya başladı.

Ben burada aptal gibi dururken, o Silas ve Kyle'ı bulmak için gitmiş olmalı.

Silas ve Kyle'ın durumu değerlendirmesi sadece bir saniye sürer. "Travan!" Silas bağırarak sürü arkadaşının yanına koşar.

Ama tam bir adım atarken, bir cadı avuçlarını öne doğru uzatır ve ayaklarının altındaki zemin çatlar. Taş sütunlar yükselir, onu yerinde sabitler ve küçük bir hapisanede hapseder.

Silas bir şeyler bağırır ve ardından büyük gri ve beyaz bir kurt olarak patlayarak etrafındaki taşları parçalar. Tek gözü, onu tuzağa düşüren cadiya bakana kadar her iki yöne de döner.

. Ona atlar, ama onu öldürmek yerine, bayılana kadar pençesiyle vurur.

"Lanet olsun, Travan." Kyle elini yüzüne sürer, sanki dünyanın tüm yükü omuzlarında gibi görünür.

"Gördüklerine pek şaşırılmış gibi görünmüyorsun." Ashton, Kyle'a inanamayan bir ifadeyle döner.

Kyle yüzünü buruşturur. "Travan'a kendini kontrol etmeyi öğreliyorduk," diye açıklıyor.

"Stres topu sıkamadığı için cinayet şölenine mi çıkıyor diyorsun?" Ashton'ın kaşları saç çizgisine kadar yükselir.

"Herkesi öldürmeden önce onu sakinleştirmeliyiz," diye araya girer Gerry, gözleri Delaney ve Travan'a sabitlenmiş halde.

Delaney'nin elleri hafifçe havada, avuç içlerinden beyaz büyü yayılıyor. Ama saldırmak için harekete geçmiyor. Henüz değil.

Hâlâ kurt formunda olan Silas, sonunda iki rakibe ulaşır ve Travan'ın hemen yanında durur. Çılgın piç kurusu kurda sırtarak bakar ve onu okşamaya başlar, bu sırada Delaney ile sanki sıradan bir cumartesi gecesiymiş ve köpeğiyle parkta yürüyüş yapıyormuş gibi sohbet eder.

Delaney, Travan'ın söylediği bir şeye karşılık olarak başını sallar ve bir adım geri atar. Bir zamanlar bıçak tutan elini havaya kaldırır. Elinde kan sızan kocaman bir delik kalmıştır.

Bir anda, savaşıyan cadılar bir yöne savrulurken, şekil değiştirenler diğer yöne uçuyorlar. Ben de geriye doğru sendeliyorum, onun ham gücünün etkisiyle neredeyse kırıma düşüyordum.

"Yeter!" Tiz sesi açıklıkta yankılanır. Cadı grubuna döner. "Şimdi gidiyoruz."

"Ne?!" Bu, daha önce dikkatimi çeken siyah saçlı cadıdan geliyor. Sesinde inanamama duygusu var. "Onların yaptıklarından sonra mı...?"

"Gidiyoruz," diye tekrarlar Delaney, gözlerini kadına dikerek. "Yoksa bana meydan okumak mı istiyorsun, Merida?"

Merida ağzını açar, kapatır ve sonra boyun eğerek başını eğirir. Delaney, beklediği gibiymiş gibi başını sallar.

Tek kelime etmeden, ormana doğru yürümeye başlar, cadı grubu da onun arkasında ilerler. Birkaç kişi durup ölü arkadaşlarını almak için geri döner

ama kimse konuşmaz. Asfalt ve çimlere bulaşmış kan, ay ışığında parıldamaktadır.

Cadılar tek tek gözden kaybolur. Kelimenin tam anlamıyla kaybolurlar. Sanki karanlığın kendisi tarafından yutulurlar, geceyle bir olurlar.

Ağzım açık bir şekilde onların gitmesini izlerim, ta ki Travan neşeyle ellerini çırpıp bir ayağından diğerine zıplamaya başlayana kadar.

"Eğlenceliydi, değil mi?" diye sorar.

"Toplantı. İçeride. Hemen," Kyle, Silas, Travan ve şaşırtıcı bir şekilde Gerry'ye doğru tıslar. Sonra üçümüze döner. "Siz üçünüz de."

"Ethan'ı bulmam lazım," diye itiraz ediyorum. "Ve Izzy'yi."

"Ve Christian," diye ekliyor Ashton, parmaklarıyla ritmik bir şekilde uyluğuna vurarak.

Arkadaşım ve ikizim yokken nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Onlar ruhumun iki parçası, farklı ama eşit derecede önemli. Bu akşam erken saatlerde tüm o kurtların ölümünü izlemek bana bir şey öğretti.

Hayat kızgın olmak için çok kısa.

Ethan'ı bulup onu affettiğimi söylemeli ve barışmak için çaba göstermeliyim. Belki ilişkimizi tamamen düzeltemeyiz, ama en azından denemeliyiz.

Sonra Izzy'yi kollarımın arasına alıp, onu döndüreceğim ve ona aşık olduğumu itiraf edeceğim. Henüz tam olarak o noktada olmayabilirim - daha önce hiç aşık olmadım, bu yüzden nasıl bir his olduğunu bile bilmiyorum - ama o odadayken kalbimin atışının hızlandığını biliyorum. O yokken düşünemiyorum. Sadece saçlarını düşünmek bile ellerimin terlemesine neden oluyor.

Onları bulmalıyız. Hem de çabuk.

"Bu Izzy *ile ilgili*," diyor Kyle, yüzü gergin.

Ashton, yaşlı adama neredeyse gizleyemediği bir küçümsemeyle bakar. "Bunun, siz üçünün Izzy'nin biyolojik babaları olmasıyla bir ilgisi mi var?"

Kyle'in yüzündeki tüm renk kaybolur. "N-ne?"

"Biliyoruz," diyor Ashton sertçe, gözlerini kısarak. "O *da* biliyor. Onu terk ettikten sonra neden onunla ilgili konularda söz hakkın olduğunu düşündüğünü anlamıyorum..."

Ashton havada uçar ve bir ağaca çarpar. Yarı yolda dönerek bir kurda dönüşür, pençeleri toprağa saplanır. Düşük bir sesle hırlar.

"Oops." Travan, Ashton'ın az önce bulunduğu yerde durarak ifadesiz bir şekilde konuşur. "Elim kaydı."

Ashton başını eğdi, göğsünden başka bir hırıltı çıktı, ama Kyle iki adamın arasına girerek kollarını kaldırdı ve onları uzaklaştırmaya çalıştı.

"Yeter." İkisini anlaşılmaz bir bakışla sakinleştirir ve sonra dişlerini sıkarak, "İçeri. Hemen." der.

On altı

IZZY

Bir sarsıntıyla uyanırım, başım dönüyor.

Birkaç saniye boyunca, nerede olduğumu ve buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyorum. Son hatırladığım şey, Ansel, Dyson ve Celeste ile birlikte cadı meclisinin koridorunda durduğum. Sonra Michelle geldi ve...

Gözlerimi kırpıştırarak, perdelerden süzülen yumuşak, altın rengi ışığa gözlerimi kısıyorum.

Burası cadı meclisinin odası değil. O odada pencere yok, ama bu odada pencereler var.

Hava hafifçe otlar ve tütsü kokuyor. Oda hafifçe sallanırken inleyerek oturuyorum ve serin, saten çarşafları okşuyorum. Yavaşça bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp ayağa kalkıyorum, dizlerim titriyor, parmaklarım destek için ahşap komodini okşuyor.

Oda çok güzel: yumuşak, pastel renkler, deri ciltli kitaplarla dolu kitaplıklar, duvarlarda asılı zarif duvar halıları. Büyük dört direkli yatak, koyu kırmızı ve siyah kumaşlarla örtülü, bu renkler soluk duvarlarla kontrast oluşturuyor ve tüm süslemelerin altında görünüyor.

Pencereden, daha önce hiç görmediğim bir bahçe görüyorum. Beklediğiniz gibi düzgünce bakımlı, mükemmel sıralar değil. Hayır, bu vahşi, büyülü bir şey, her köşesi hayatla dolu.

Çiçeklerin arasından kıvrımlı bir taş yol uzanıyor, zamanla çatlamış ve aşınmış, kenarları sarmaşık ve yosunlarla yumuşatılmış. Yol, merkezdeki küçük bir çeşmeye çıkıyor, suyu yumuşak, melodik bir akışla akıyor, buradan bile duyabiliyorum. Çeşmenin taşı

yılların kullanımıyla pürüzsüzleşmiş ve yanlarına karmaşık runik yazılar kazınmış, batan güneşin yumuşak, altın rengi ışığı altında hafifçe parlıyor.

Çiçekler vahşi bir bollukla büyümüş, renkleri canlı ve neredeyse gerçeküstü. Koyu mor yüksük otları, beyaz zambak kümelerinin yanında yükseliyor, yaprakları narin parşömen gibi kıvrılıyor. Kan kadar koyu yaprakları olan kırmızı güller, soluk gümüş rengi papatyalarla birlikte açıyor ve tanımadığım çiçekler de var — ışıktaki parıldayan mavi yaprakları olan ve enerjiyle uğuldayan gibi görünen, yanardöner bir parlaklığa sahip koyu mor çiçekler.

Sanki bu bahçe Hekate'nin kendisi tarafından bakılmış ve onu sırlarla dolu eski, canlı bir şeye dönüştürmüş gibi. Hem güzel hem de ürkütücü, sanki doğal ve doğaüstü dünyalar arasındaki sınırın bulanıklaştığı bir rüyaya adım atmak gibi.

Bakışlarımı pencereden uzaklaştırıp, devam eden baş dönmesini atlatmaya çalışıyorum, midem bir şeylerin ters gittiği hissiyle altüst oluyor. Sanki yapbozun önemli bir parçasını kaçıırıyormuşum gibi.

"Uyandın." Ses, düşüncelerimi bölüyor.

Kalbim hızla çarparak arkamı dönerim ve odanın uzak köşesindeki masada oturan tanıdık bir kadın görürüm. Uzun kızıl saçları sırtından ateş nehri gibi dökülmektedir. Bol sweatshirt ve eşofman altı kombinasyonu onu tamamen farklı bir kişi gibi gösterir, ama o delici yeşil gözleri her yerde tanırım.

Soraya.

Bakire.

Okuduğu kitabı kapatıp ayağa kalkar ve bana bir adım yaklaşır. Gözleri yaramazlıkla parıldıyor olsa da, ifadesi okunaksız, neredeyse ilgisizdir.

"Soraya?" diye soruyorum, başımın arkasını ovuşturarak.

Migrenin kalıntıları kafatasımı dövüyor. Gözlerimi kapatıp yıllarca uyumaktan başka bir şey istemiyorum.

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirir. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kafam karışık. Ne oldu? Hatırlıyorum..." Zorlukla yutkunuyorum, zihnimde görüntüler beliriyor. Elektrik. Michelle'in alaycı yüzü.

Ansel'in acı dolu gözleri.

Ve sonra acıyı hatırlıyorum... Sanki vücudum kendini canlı canlı yiyormuş gibi hissettim. Her sinir ucu benzine batırılmış ve sonra ateşe verilmiş gibiydi.

"Aman Tanrım. Koridorda..." Yükselen paniği bastırıyorum. "Ansel iyi mi? Ne oldu?"

Ama bu sorunun cevabını zaten biliyorum.

Ben oldum.

Soraya uzun bir süre konuşmuyor. Sanki düşüncelerini toparlamak istercesine bakışları odanın içinde dolaşır.

Sonunda iç çekerek bir adım daha yaklaşır. "Sen benim tahmin ettiğimden çok daha güçlüsün, Izzy."

Sesi sakın, neredeyse klinik gibi, ama içinde tuhaf bir keskinlik var ki tüylerim diken diken oluyor. Kendimi mikroskop altında iğneye tutturulmuş bir kelebek gibi hissediyorum, analiz edilecek ve parçalara ayrılacak bir şey gibi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye bağıríyorum, içimde biriken öfkeyle. "Orada ne oldu? Ne yaptım?"

Sanki daha önce hiç görmemişim gibi ellerime bakıyorum. Görünüşte benim ellerim gibi görünüyorlar, değil mi? Bunlar benim tırnaklarım. Bu benim yaram.

Ama ellerimin bu kadar şiddet ve yıkıma meyilli olduğunu hiç bilmiyordum.

Tanrım, yaptığım şeyler...

Boğazımdaki yanıcı yumruyu yutuyorum.

Sihir gücüm var.

Kahretsin.

Gerçekten sihir gücüm var.

Soraya başını yana eğiyor ve bir an için, gerçekten açıklayacağını düşünüyorum. Ama zihnimde dolaşan milyonlarca sorudan birine cevap vermek yerine, gözlerine ulaşmayan yumuşak bir gülümseme atıyor.

"Anlamak için zamana ihtiyacın olacak, ama şimdilik güvendesin." Kırmızı saçları arkasında dalgalanarak ayrılmak için döner ve ben otomatik olarak ona uzanırım.

"Soraya! Bekle. Lütfen. Bana bir şey söyle. Yaptığım şey... Normal değildi, değil mi?"

Kapıda durur ama bana dönmez. Boynu ve omuzları gergin bir şekilde kaskatı kesilir.

Uzun bir süre cevap vermeyeceğini düşünürüm, ama sonra şöyle der: "Hayır. Bu normal değildi. Tek söyleyebileceğim bu. Gerisini kendin çözmelisin."

Sonra gitti, kapı arkasından kapandı. Uzun bir süre onun arkasından baktım.

Onda bir şey var, sakladığı bir şey... Ve beni kasten yalnız bıraktığından eminim.

Sözleri zihnimde yankılanıyor.

Gerisini kendin çözmelisin. Meydan okumayı kabul ediyorum, Soraya.

Odaya göz gezdiriyorum, bakışlarım komodinin üzerinde bırakılmış telefonuna takılıyor.

Olamaz.

Bu bir kaza olamaz.

Telefonu aldım, yüzümde patlayacağını ya da kilitli olacağını düşünerek. Şaşırtıcı bir şekilde, şifre yoktu, bu da şüphemi daha da artırdı. Soraya telefonunu kullanmamı istedi.

Ama neden?

Bana yardım etmekten ne kazanacaktı ki?

Hemen telefon simgesine tıklıyorum, ama sonra duraksayıp tereddüt ediyorum. Arkadaşlarımla numaraları neydi?

Hale! Hale'i arayacağım.

Parmaklarım titreyerek Hale'in numarasını çeviriyorum ve telefonu kulağıma dayıyorum. Ne söylemek ya da sormak istediğimi bilmeden nefesimi tutuyorum, kafamdaki tek bir düşünceyi bile ifade edemiyorum. Tek bildiğim, onu duymam gerektiği. Onun ve geçici ailemin geri kalanının iyi olduğunu bilmem gerektiği.

Telefon sadece bir kez çaldıktan sonra cevap verdi. "Alo?"

"Hale?" Sesim hafifçe titriyor.

"Izzy? Aman Tanrım. İyi misin? Cadılar seni kaçırdı, biliyorum. Neredesin? Neler oluyor? Bana her şeyi anlat." Üvey babam, arka arkaya sorduğu sorular arasında nefes almaya bile zorlanıyor.

Kalbim sıkışıyor. Onun sesini duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim. "Covenstead'deyim. Burası neresi

ama oradaki herkes iyi mi? Arkadaşlarım? Silas ve Kyle? Lissa? Gerry? Seth ve Jake?"

Son ikisi barbeküye bile katılmamışlardı, ama yine de bilmem gerekiyordu. "Herkes iyi," diye Hale sakinleştirir. "Söz veriyorum. Hepimiz sadece senin için çok endişeliyiz."

Telefonu daha sıkı tutuyorum. "Hafta sonu görüşebiliriz."

"Bu, cadı meclisinde bir ay demek." Hale'in sesi sert bir azarlama tonuna düşer, ama onun cadılara kızgın olduğunu, bana değil, biliyorum.

"Hale." Soğuk bir titreme omurgamdan yukarı doğru yayılır ve yutkunurum. "Burada bir şey oldu. Daha önce hiç olmamış bir şey. Çok sinirlendim ve..."

Karşı tarafta uzun bir sessizlik olur ve aramanın kesildiğinden korkarım.

Ama sonra Hale renkli küfürler savurur ve "Bunun olacağından korkuyordum" der.

"Bekle. Ne?"

"Izzy." Hale'in sesi acil bir hal aldı. "Buraya döndüğünde, biz..." Parazit. "O..." Parazit. "O senin..." Parazit.

"Hale! Hale, sesin kesiliyor. Hale!"

Sessizlik.

Hayal kırıklığıyla telefona bakıyorum, ama arama kesilmiş ve sinyal yok. Soraya o telefon görüşmesini yapmam için ne yaptıysa, zamanım dolmuş.

Panik, göğsümde bir trampet gibi atıyor.

Hale bana ne söylemeye çalışıyordu? Arkadaşlarım ve dostlarım nerede? Daha iyi bir açıklama istemeliydi. Siktir. Siktir.

Siktir!

Odaya tekrar bakınıyorum. Burada daha fazla cevap olmalı.

Bakışlarım, eski, yıpranmış kitaplarla dolu bir kitaplığa takılır. Kitaplığa doğru ilerlerim ve parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdiririm. Kitapların çoğu yabancı dilde yazılmıştır... bir tanesi hariç. Bu kitap, diğerlerinden daha kalındır ve sanki oraya konulmak için yazılmamış gibi rafın kenarından dışarı çıkıntı yapmaktadır.

Tereddütle kitabı alıp kapağındaki altın harfleri parmaklarımla okşuyorum.

Mit ve Büyü Yaratıkları.

Kitabı açıp, yatağın kenarına oturarak, kucağımda kitabın ağırlığını hissederek sayfaları tarıyorum. İlk giriş, şekil değiştirenlerden bahsediyor — doğaüstü olayların varlığını keşfettiğimde Christian'ın ofisinde bana anlattıklarını tekrarlıyor.

"Ne bulmamı istiyorsun, Soraya?" diye mırıldanıyorum, sayfaları dikkatlice çevirirken.

Cadılar.

Vampirler.

Banshee'le

r.

Azrail.

Gargoylelar

.

Golemler.

Bunu bitirmem günlerimi alacak.

Kararlılık beni sararken kitabı göğsüme sıkıca sarıyorum.

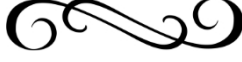
Gerekirse bu kitabın son sayfasına kadar okuyacağım. Bana bir şeyler oluyor ve Soraya... Hale... Hepsi bu şeyin ne olduğunu biliyorlar.

Kapaktaki metni çevreleyen karmaşık sembollere bakıyorum.

Artık geri dönüş yok.

Derin bir nefes alıp, kitabı ilk sayfadan açıyorum ve okumaya başlıyorum.

On yedi

GRAYSON

Daireme doğru koşarken merdivenleri üçer üçer çıkıyorum. Ethan, homurdanmasına rağmen dışarıda kalmış. Onun varlığını açıklamamın imkanı yok. Belki kürkü olsaydı onu kocaman bir köpek olarak gösterebilirdim, ama şu anki haliyle insanlar "Canavar!" diye bağırarak ters yönde koşturmaya başlardı.

Daireme vardığımda, kapının kısmen açık olduğunu görünce şaşıyorum. Anında tetikteyim, ellerimi yumruk yapıp temkinli bir adımla yaklaşıyorum. Kapıyı yavaşça iterek açarken, içimi sert bir gerginlik kaplıyor.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyorum, dairemin durumunu görünce kaşlarımı çatarak.

Daire tamamen darmadağın olmuştu.

Yatağım parçalanmış ve karşı duvara fırlatılmış, buzdolabımdaki az sayıdaki eşyalar da yere atılmış. Tüm çekmeceler açık, dolabımdaki eşyalar askılarından sökülmüş.

"Siktir. Siktir. Siktir." Kırık camların üzerinden geçip banyoya doğru aceleyle yürüdüm ve banyonun da benzer bir dağınıklık içinde olduğunu görünce hiç şaşırmadım.

Biri buradaymış. Havada kalan hafif koku bir gösterge ise, bu çok yakın zamanda olmuş. Son zamanlarda kan içmemiş olsam da, duyularım hala bir insandan biraz daha iyidir ve bu kişi, kim olursa olsun, çürük yumurta gibi acı bir kokuya sahip.

Burnumu kırıştırıyorum.

Ne arıyorlardı ki? Bu normal bir soygun olamaz. Ben 19 yaşında meteliksiz bir gencim ve değerli hiçbir şeyim yok

. Onların alabilecekleri tek şey...

Göğsüm boşalıyor ve dizlerim titremeye başlıyor. Banyodaki ecza dolabını açıyorum. Sahte duvar hala yerinde, şükürler olsun, ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Kalbim kaçak bir yük treni gibi çarparken, parmaklarımı yan duvara geçirip açıyorum ve altında gizli bir bölme ortaya çıkıyor. İçinde yedek bir cep telefonu, birkaç önemli fotoğraf ve...

Kolyeyi.

Rahatlama, kaskatı kesilmiş kaslarımı gevşetir ve sonunda derin bir nefes alabilirim.

Izzy.

Ellerim titreyerek kolyeyi tutup boynuma takıyorum, mücevherin hızla atan kalbimin tam üzerinde durmasını sağlıyorum. Onu sıkıca kavırıyor ve taşın tekrarlayan *thump-thump-thump* atışlarından rahatlık duyuyorum.

Izzy'nin kalp atışı.

Bu kolyeyi bir süre önce Izzy için özel olarak yaptırdım. Şu anda düzenli olan kalp atışlarını hissetmemi sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda onun bulunduğu yere de beni yönlendirecek. Şimdiden, sihrin düzenli bir şekilde attığını hissedebiliyorum, ayaklarıma yön veriyor, umarım beni eşime götürecek bir yöne doğru itiyor.

Ancak, dolaptan uzaklaşıp bir kez daha talan edilmiş daireme baktığımda rahatlamam kısa sürüyor. Bu kolyeyi arıyorlardıysa, belli ki bulamamışlar. Ama soru şu ki... neden? Bu kolyenin sahip olduğu gücü bilmiyorlar, değil mi? Ve neden Izzy'ye ulaşmalarını sağlayacak bir şeyi istesinler ki?

Aklımda sorular dolaşıyor, ama ne soracağımı bile bilmiyorum.

Her halükarda, buradan bir an önce gitmem gerekiyor, kim olursa olsun geri dönmeden önce.

Hızlıca karar verip, dolabımdan bir sırt çantası alıyorum, yerden rastgele kıyafetler topluyorum, temiz kıyafetler giyiniyorum ve geri kalanları çantaya tikiştiriyorum. Yiyeceklerimin çoğu ezilmiş ya da bozulmuş, ama çantama koymak için birkaç granola bar bulabiliyorum. Her zamanki su şişem komodinin üzerinde duruyor, onu da alıp

doldurup çantama koydum. Son olarak, yedek telefonumu ve şarj aletini alıp dışarı çıktım.

Ethan'ı daireye gizlice sokup, davetsiz misafiri tespit edip edemeyeceğini görmek için kısa bir süre tartışırım. Ama bu yanlış düşünce aklımda oluşur oluşmaz, onu bir kenara atarım. Kötü niyetli olup olmadığı belli olmayan birini takip etmesi, Izzy'yi bulana kadar beklemek zorunda kalacaktır.

Ayrıca, etrafta dolaşan çok fazla insan var ve onu buraya getirmekten çekiniyorum. Bunların arasında, koridorda durup bana el sallayan, Bayan Melrose ve kızı Lucia ile konuşan, tatlı doksan yaşındaki Ethel de var.

Ethan'ın kurdu onlara ne yapar kim bilir? Şu anda onun zihninin durumuyla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla Ethan gitmiş ve kurdu tamamen kontrolü ele geçirmiş durumda. Bu, şekil değiştirenlere bazen olmaz mı?

Ağır sırt çantam her adımda belime çarparken merdivenlerden aşağı koşuyorum ve apartmanımın ön kapısından içeri giriyorum. Ethan'ı otoparkın hemen dışındaki ormanda bıraktım, bu yüzden doğruca o yöne doğru koşuyorum...

Sadece tanıdık bir figürün arabasına yaslanıp beni izlediğini fark ettiğimde durakladım.

Sydney.

Kahverengi saçları yüzünden uzak, gevşek bir örgü şeklinde toplanmış ve tişörtünün üzerine flanel bir gömlek giymiş. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana bakarken inanılmaz derecede küçük ve savunmasız görünüyor, tanıdığım o sert kurt adamdan eser yok.

Sydney'den nefret etmiyorum. Hatta onu seviyorum bile, ama ona olan hislerim bundan öteye geçmedi. Komik ve hoş bir kız, Izzy ile çok iyi anlaşırdı.

Onu incelerken, yanağındaki morluk ve gözlerindeki şişlikleri fark edince midem bulandı.

Izzy'yi kurtarmak için kurt adamlar hakkında bilgi toplamak zorunda kaldım. Sydney ile ilk tanıştığımda ve onun kim olduğunu öğrendiğimde, bilgi toplamak için ona yakınlaşmam gerektiği açıktı. Bana erkek arkadaşı olup olmayacağını sorduğunda, ona karşı onun bana karşı hissettiği gibi hissetmeyeceğimi bilerek kabul ettim.

Belki bu beni en berbat insan yapar, ama başka seçeneğim yoktu. Izzy'yi kurtarmak için yapmam gerekeni yaptım.

Sydney'i öpmedim ya da ona benzer bir şey yapmadım, ama onun bana olan duygularının yavaş yavaş sadece arkadaşlıktan daha fazlasına, daha derin bir şeye, benim karşılık veremeyeceğim bir şeye dönüştüğünü biliyordum. Bu yüzden herkesin önünde elini tuttum, sevgi dolu bir erkek arkadaş rolünü oynadım, tüm arkadaşlarıyla tanıştım, ama içimden çığlık atıyordum, onu incittiğim için kendimden nefret ediyordum. Izzy'yi incittiğim için. Herkesi incittiğim için.

Sydney barbeküye katılmış mıydı acaba? Bu, yanağındaki çürüğü açıklayabilir.

Ama neden buraya geldi ki?

Ondan birkaç adım uzakta durup, ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Ama konuşmak yerine, en iyi yaptığım şeyi yapıp sessiz kalıyorum ve onun kendini toparlamasını izliyorum.

Geç de olsa, ormanın kenarından bana bakıldığını fark ettim. Ethan.

Sydney burnunu çekip bir ayağından diğerine geçiyor.

"Bugün bir şey oldu," diyor, rüzgarda yankılanan bir fısıltıyla. "Kötü bir şey."

Gözlerinde yaşlar parıltıyor, ama onları akıtmıyor. O bundan daha güçlü.

Elbette, her şey olduğunda benim orada olduğumu bilmiyor. Bunu bilemez.

Bu yüzden sessiz kalıyorum, onu izliyorum.

"Ve ilk düşüncem, seni görmem gerektiği idi." Sonunda bana bakıyor ve gözlerindeki acı, kalbimi delip geçiyor. "Bu beni korkunç bir insan mı yapar? Kardeşlerimi ve ailemi sormadan önce seni kontrol etmeye gitmiş olmam?"

Sessizce başımı sallıyorum.

Bu onu korkunç bir insan yapmaz. *Beni* korkunç bir insan yapar.

Sydney yutkunur ve bakışlarını başka yöne çevirir, omzumun üzerinden bir şeye bakar. Çenesindeki bir kas düzensizce seğirir.

"Ama sen beni görmek istemiyorsun, değil mi?" Sesi kırılır ve uzun süredir inatla tuttuğu tek bir gözyaşı yüzünden aşağıya doğru akar. "Çünkü hiçbir zaman ben olmadım, değil mi?"

İlk tanıştığımızda, şakalarım güldün ve beni güzel hissettirdin. İlk kez elimi tuttuğunda da değildi. Sana öpüşmek için eğildiğimde, utangaçlık numarası yaparak geri çekildiğinde de değildi. Asla ben değildim, değil mi?"

Dişlerimi sıkıyorum ama cevap vermiyorum. Dürüst olmak gerekirse, ona verebileceğim tek açıklama, benim boktan bir insan olduğum ve boktan olmayan insanlara boktan şeyler yaptığım gerçeği. Onu incittim. Bunu biliyorum ve hayatımın geri kalanında bu suçluluk duygusuyla yaşayacağım.

Ama beni daha da suçlu hissettiren ne? Pişman olmamam. Gracie'yi güvende tutmak için gerekirse aynı şeyi tekrar yapardım.

Sydney'in yüzünden daha fazla gözyaşı akıyor ve hala bana bakmayı reddederek hıçkırıyor. "Seni sevdim. Bunu biliyorsun, değil mi? Hala seviyorum. Birlikte mutlu olabilirdik." Sonunda bakışlarını bana çeviriyor ve gözlerinden yayılan hüznün nefesimi kesiyor. "Umarım o buna değer, Grayson."

Evet, demek istiyorum. O her şeye değer.

Ama yapmıyorum, çünkü bu kanayan bir yaraya tuz dökmek gibi geliyor. Bir pislik olduğumu zaten kanıtlamış olabilirim, ama Sydney'i kasten incitmek istemedim. Onu sevmiyor olabilirim, ama o benim arkadaşım, ve onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum.

Aklıma gelen tek kelimeleri söylüyorum.

"Üzgünüm." Bu kelimeler yeterli gelmiyor.

Sydney de aynı fikirde olduğu belli, çünkü burnunu çekip sürücü kapısına doğru yürüyor.

"Bir daha benimle konuşma, Grayson." Ama bana dönüp baktığında, tamamen farklı bir şey istediğini anlıyorum.

Onun için savaşmamı istiyor.

Ona geri dönmesi için yalvarmam.

Ondan özür dilemek ve onun benim için doğru kişi olduğunu söylemek için. Yapmıyorum.

Sydney hıçkırarak ağlar ve başka bir şey söylemeden arabanın kapısını açıp içeri girer. Arabasının farları, o uzaklaşıp bir yan sokağa kaybolmadan önce beni kısa bir süre kör eder.

Uzun bir süre, orada öylece dururum, elim bilinçsizce göğsümdeki kolyeye gider. Onu sıkıca tutarım

ve Izzy'nin kalp atışlarından teselli buluyorum, keşke burada benimle olsaydı diyorum.

Yaptıklarımın boyutunu bilse beni hala sever miydi?

Ruhumu lekeleyen karanlığı bilseydi?

Güm-güm-güm.

Ethan ormandan çıkar, başı eğik ve dişleri görünür. Kehribar rengi gözleri karanlıkta tehditkar bir şekilde parlar.

"Hepsini duydun, değil mi?" Sesim kısılırken, boğuk bir sesle sorarım.

Cevap olarak Ethan yanımda durur, bacağını kaldırır ve bacağıma işer.

bacağıma işer.

Bunu... kesinlikle hak ettim.

Ama o pislik kurt çömelip homurdanmaya başlayınca, ben burnumu buruşturarak uzaklaşıyorum.

"Hadi, aptal kafalı. Gidip kızımızı bulalım."

Ve bir duş. Çıkmadan önce çabucak içeri girip kendimi temizlemem gerekecek.

Ethan'ın pisliğini yıkayabilirim, ama yaptıklarımdan dolayı hissettiğim suçluluk duygusundan asla kurtulamayacağım. Sanırım bununla yaşamayı öğrenmem gerekecek.

Tek yapabileceğim, Izzy'nin onu korumaya çalışırken dönüştüğüm canavarı affetmesi için dua etmek.

On sekiz

DESIREE

Izzy'nin arkadaşlarını hadım edeceğim.

Tek bir görevleri vardı, tek bir lanet görev, ama onu bile yapamadılar. Şimdi Izzy gitti, deli cadılar tarafından kaçırıldı ve biz burada sıkışıp kaldık, bir plan yapmaya çalışırken parmaklarımızı ovuşturuyoruz.

En iyi arkadaşının işini yapması için asla erkek arkadaşına güvenme.

Şimdilik kamp kurmaya karar verdiğimiz geniş evin yemek salonunda oturuyorum. Ev sahibi babamın bir arkadaşı ve Konsey'in burada toplanmasına izin verdi. Gözlerim istem dışı olarak açık pencereye kayıyor. Ay ışığının gümüş rengi çizgileri, kabuslarımdan çıkmış gibi görünen bir manzarayı aydınlatıyor.

Cesetler.

Her yerde cesetler.

Değişkenler.

Cadılar.

Büyücüler.

Bir titreme beni sarar ve kendimi zorla başka yere bakmaya, odadaki diğer kişilere odaklanmaya zorlarım.

Yanımda babam var, çenesini otoriter bir şekilde havaya kaldırmış, gözleriyle Ashton'a bıçaklar fırlatıyor. Ashton, Emery ve Reid masanın karşı ucunda, ikizlerin babası Matthew ve Ashton'ın babası Gregor'un yanında oturuyorlar. Matthew'un sürüsünün diğer iki üyesi Ted ve Nolan, masanın uzun kenarında oturmuş, birbirlerine fısıldaşıyorlar.

Silas ve Bay Remington onların karşısında, kahverengi saçlı, sinsi bir gülümsemeyle ve bolca dövmesi olan tanıdık olmayan bir adamla birlikte oturuyorlar. Sanırım biri ona Travan dedi, ama onu daha önce hiç görmediğimden eminim. Hale ve Gerry ayakta duran tek kişiler, ancak Hale sürekli kapı aralığından oturma odasına bakıyor, en küçük evlatlık kızları kanepede uyuyor.

Bay Remington boğazını temizliyor ve açık kahverengi saçlarını eliyle düzeltiyor. "Hepimiz tartışmamız gereken çok şey olduğu konusunda hemfikiriz sanırım. Ve ben Avcı saldırısından bahsetmiyorum, o da önemli ve birkaç dakika sonra Konsey tarafından tartışılacak. Izzy hakkında konuşmamız gerekiyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, karşımdaki üç aptala en iyi "buz kraliçesi" bakışımı yoneltiyorum. "Izzy'nin kaderindeki üç eşinin, onun kaçırılmasına izin vermesi gibi mi?"

Emery yüzünü buruşturur ve dalgın dalgın kel kafasını kaşır. Reid bakışlarını indirir ve somurtur. Ashton ise okunaksız bir ifadeyle bakışlarıma karşılık verir.

"Ben de senin 21. yüzyılda olduğumuzu ve kadınların kendilerini koruyabileceklerini bildiğini sanıyordum," der, ifadesiz bir yüzle.

Öfkem alevlenir, beyaz sıcak ve kavurucu. "Bana bu saçmalıkları anlatma. Sivilce büyüklüğündeki beyninin bilgiyi işlemekte zorluk çekebileceğini biliyorum, ama ikimiz de Izzy'nin bu dünyaya yeni geldiğini biliyoruz. Ona göz kulak olmalıydın."

Ashton'ın yüzünde bir anlık bir rahatsızlık belirir, ama hemen gizler. "Peki sen neredeydin, onun sözde 'en iyi arkadaşı'?"

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ama öfkenin dalgaları onu hızla silip süpürüyor. "Değişenlerin arasında, vurulup öldürölmemek için uğraşıyordum. *Senin* mazeretin ne? Onunla birlikteydin, değil mi?" Gözlerimi ona dikiyorum. "Ya da belki onun kaçırılmasını istedin. Sonuçta, onunla ilgili her şeyi hor gördüğünü saklamadın. Belki cadılara onun yerini söyledin ve..."

"Yeter!" Silas yumruğunu masaya vurur ve masayı sarsar. "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor."

Travan elini havaya kaldırır. "Şahsen ben eğlenceli buluyorum." Bana doğru döner ve sırtarak, "Bu arada, ben tamamen senin

senin tarafındayım. Izzy'nin sözde arkadaşları için uygun bir ceza düşünmeye çalışıyordum ve sanırım sen bana bu konuda yardımcı olabilirsin."

Bu adamı seviyorum, kim olursa olsun.

"Aklıma birkaç fikir geldi..." Düşünürken parmağımı çeneme dokunduruyorum.

"Ne düşünüyorsun? Sıcak katran ve tüyler mi? Uzuvarlarını kesmek mi? Hadım etmek mi? Ohhh. Ya penislerinin uçlarını testereyle kesersek?" Travan heyecanla koltuğunda zıplamaya başlar.

Reid ve Emery'nin yüzleri soluyor, hatta sakinliği ile tanınan Ashton bile

bile kusacakmış gibi görünüyor.

"Bir şeyler planlayabiliriz bence," diyorum Travan'a, telefonumu çıkarıp takvimimi açarak. "Yarın akşam saat altıda yaklaşık bir saat boşum, eğer onların işkence planını o zaman yapmak istersek."

Travan uzun bir süre düşündükten sonra içini çeker. "Olmaz, ufaklık. O gün bir cinayet planladım. Ertesi gün nasıl?"

Takvimimi kontrol ediyorum. "Öğrenci konseyi ve ponpon kızlar var, ama belki ondan sonra? Yedi gibi?"

Travan zaferle sırıtıyor. "Bana uyar."

Başımı sallayarak telefonuma yazıyorum: *TRAVAN İLE İŞKENCE RANDEVUSU*.

"Vay canına. Arkadaşımız psikopatlarla çevrili," Emery, Reid ve Ashton'a fısıldadı. İkisi de solgun yüzlerle başlarını salladılar.

Bay Remington, yani Kyle, boğazını temizler ve telaşlı görünür. "Şimdi... şey... Devam edelim, olur mu? Ama önce, sanırım tanışmalıyız." Kyle, Travan'ı işaret eder. "Bu Travan, üçüncü sürü arkadaşımız ve Izzy'nin..." Yine yutar. "Babalarından biri."

Bu keşif karşısında keskin bir nefes alırım.

Kahretsin.

Konuşmamızdan sonra bunu tahmin etmeliydim, ama bunu yüksek sesle duymak bambaşka bir şey.

Onu bir an inceleyerek, bu psikopat adamla en yakın arkadaşım arasında herhangi bir benzerlik olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Çeneleri aynı olabilir

çeneye sahip olabilirler, ama Travan'ın sakalı varken Izzy'nin sakalı olmadığı için bunu kesin olarak söylemek zor. Belki göz şekilleri?

Gerry boğazını temizliyor ve duvardan uzaklaşarak kollarını göğsünde kavuşturuyor. Hareketiyle deri ceketini kırışıyor. "Izzy cadılar tarafından kaçırıldı, şüphesiz kimsenin yerini bilmediği cadı meclisine götürüldü."

"Cadılar çok gizemlidir," diye Matthew kaşlarını çatarak onaylar. Yaklaşık bir saat önce ayrılmış ve bu toplantı başlamadan birkaç dakika önce geri dönmüştür, bastırmakta zorlandığı öfkesiyle titreyerek, şüphesiz eşini yeni kaybetmiş oğulları adına. "Isabella'yı bulup eve getirmeliyiz."

"Delaney'nin bize anlattığına göre, Izzy bir kan yemini etti ve bu yemin gereği bir ay boyunca cadı meclisinde kalıp sahip olduğu tüm büyüü kullanacak," diye devam etti Gerry.

"Ama onun sihir gücü yok ki, lanet olsun!" Emery, koltuğundan fırlayarak masaya avuçlarını vurur. Başını eğerek, nefesini kısa ve hızlı bir şekilde verir. "Siktir. Üzgünüm."

Parmakları pençeye dönüşürken kontrolünü kaybetmemek için mücadele ediyor gibi görünüyor.

"Eşini kaybetmenin acısını hissediyorsun," diyor Gregor sert bir sesle. "Bu anlaşılabilir bir şey."

Acaba yıllar önce avcılar tarafından sürüsünün geri kalanıyla birlikte öldürülen kendi eşini, Kalbini mi düşünüyor?

Travan, Silas ve Kyle doğal olmayan bir şekilde sessizleşmişler.

"Emery haklı," diyor Ashton sert bir sesle. "Izzy'nin hiç büyüü yok. Cadılar bu sonuca vardıklarında onu serbest bırakacaklar mı?"

Hale öne çıkıp kocasının yanına geçer. "Bundan pek emin değilim."

Kyle başını onun yönüne çevirir. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Izzy toplantı başlamadan hemen önce beni aradı," Hale, kalabalığın yarısının şok olmuş bakışlarını ve diğerlerinin ölümcül bakışlarını görmezden gelerek itiraf eder. "Bir olay olduğunu söyledi. Bağlantı, daha fazla konuşmadan kesildi"

daha fazla konuşmadan bağlantı kesildi, ama anladığım kadarıyla Izzy kesinlikle sihirli güçlere sahip ve tüm cadılar meclisi buna tanık oldu."

Ashton'ın kayıtsız ifadesi bir an için sarsılır ve koltuğuna geri çökerek yüzünü ellerine gömer. "Siktir."

"Gerçekten lanet olsun," diye onayladı Hale.

"Izzy seni mi aradı?" Kyle, masanın üzerine koyduğu ellerine odaklanarak yumuşak bir sesle sordu.

Kendi öz kızının onu değil, üvey babasını aramayı tercih ettiğini bilerek ne düşünüyor acaba? Ama siktir et onu. Izzy'ye kimliğini defalarca açıklamayı reddettiği halde üzölmeye hakkı yok.

Hale dudaklarını sıkıştırır ama cevap vermez, çünkü Kyle'ın sorusu cevap gerektirmez. Cevabı zaten biliyoruz.

Ashton boğazını temizler, ellerini düzgünce birleştirir ve babasına odaklanır. "Bir başka sorunumuz daha var: Christian."

Gregor kaşlarını çatıyor. "Christian'ın nesi var?"

"Sanırım vahşileşti," der Ashton, sanki gökyüzünün renginden bahsediyormuş gibi, ağabeyinin kaderinden değil, tamamen duygusuz bir şekilde.

Oda şaşkınlık dalgalarıyla yankılanır ve babam yanımda keskin bir nefes alır. Ona döndüğümde, onun önünü dik dik baktığını, yanaklarının solduğunu ve gözlerinin dehşetle çılgına döndüğünü görürüm.

Beni ve benim geleceğimi düşündüğünü biliyorum, aynı şekilde sona erecek bir gelecek.

Onu teselli etmek istiyorum, ama şimdi bunun zamanı olmadığını biliyorum. Tek yapabileceğim, elimi onun elinin üzerine koyup güven verici bir şekilde sıkmak.

Ashton ve diğerleriyle çiftleşmem için ısrar ettiği için ona hala kızgınlım, çünkü onların bana ait olmadığını ve asla olmayacağını biliyorum. Ama babam, beni vahşilikten kurtarmanın tek yolunun bu olduğuna gerçekten inanıyor.

Aptal, aptal adam.

"Ethan da gitti," diye itiraf ediyor Emery, Matthew'a dönerek. Yaşlı adam kaşlarını çatıyor. "Ama ateş edildiğinde kaçmış da olabilir."

"Seni ve eşini bırakarak mı?" diye burun kıvrıyorum.

Izzy'nin erkek oyuncakları arasında en çok Ethan'ı seviyorum galiba. Evet, geçmişte hatalar yaptı, ama telafi etmek ve kendini geliştirmek için çok çalıştı. Ayrıca diğer üçü gibi tam bir salak da değil.

Matthew sandalyesine yaslanır. "Onu aramak için bir ekip gönderebiliriz. Belki de ormanda bir yerde saklanıyordur. Ama bence Izzy'yi geri getirmek öncelikli olmalı."

Ethan onun oğlu olduğu için bir an şaşırarak gözlerimi kırpttırırım. Ancak ne demek istediğini anlıyorum. Izzy şu anda Ethan'dan daha büyük tehlike altında.

Gregor hafifçe öne eğilir ve parmaklarını masaya vurur, yüzünde sinirli bir ifade belirir. "Orada olanları konuşacak mıyız? Avcılarla olanları? Cadılarla olanları?"

Gergin bir sessizlik odayı kaplar ve hepimizin kaybettiğimiz şekil değiştirenleri düşündüğümüzü biliyorum. Sam. Lacey. Ve sonra, cadılar tarafından katledilen, henüz kimliklerini tespit edemediğimiz diğerleri.

Ted ve Nolan, tüm bu konuşma boyunca alışılmadık bir şekilde sessiz kalmışlardır, birbirlerine bakışırlar. İkincisi ikisi adına konuşur.

"Avcıları bulup, bize daha fazla zarar vermeden onları ortadan kaldırmalıyız."

Matthew, takım arkadaşına katılıyormuş gibi başını sallayarak koltuğa yaslandı. "Onların yaşadığı bir kale hakkında söylentiler duydum..."

"Dur. Dur. Dur." Emery, babasının dikkatini çekmek için ellerini havada salladı. "Avcıların kalesine saldırmak mı istiyorsun? Orası onların... ailelerinin tutulduğu yer değil mi?"

Kaşları çatılır.

İkizlerin babası genellikle neşeli ve hayat dolu biridir, ama şu anda yüzünde daha önce hiç görmediğim bir karanlık belirir.

"Savaşı biz başlatmadık, Emery. Sadece bitiriyoruz," der ciddi bir sesle.

"Ama orada çocuklar olabilir..."

"Büyüdüklerinde Avcı olacak çocuklar," diye araya girer Ted, ilk kez konuşarak.

Tüylerim diken diken olur.

Bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Hiç. Bu durumun bir tarafı mantıklı gelmiyor. Avcıların nihai amacı neydi? Mümkün olduğunca çoğumuzu öldürmek mi? Izzy hakkında belirsiz yorumlar yaptıklarını biliyorum, ama tüm bu olay onunla ilgili olamaz, değil mi?

Binlerce soru zihnimi dolduruyor ve ben de bunları kafamda dikkatlice kutulara ayırmaya başlıyorum, eksik parçaları bulduğumda bir anlam ifade edebilmeleri için onları bir kenara koyuyorum.

"Peki ya Kain?" Ashton parmaklarını masaya vurmaya başlar, bu tik neredeyse babasınıninkine ürkütücü bir şekilde benziyor. "Avcılar bir kurt dönüşümcüyü nasıl işin içine kattılar?"

"Bazı dönüşenler kendilerini hor görürler," diyor Gregor yumuşak bir sesle, gözleri masadaki su lekesine sabitlenmiş halde. "Avcılar Kain'i yoldan çıkarmış olabilirler. Ona içinde bir iblis olduğunu düşündürmüş olabilirler."

Reid'in kaşları daha da çatılır. "Bence öyle değil..."

Gregor yumruğunu masaya vurur ve masayı titretir. Reid'e delici bir bakış atar ve bu bakış, benim bakışların hedefi olmasam da ensemdeki tüyleri diken diken eder.

"Ne düşündüğün umurumda değil." Söylediği her kelime kısa ve öz, deriyi parçalayan bir kırbaç darbesi gibidir. "Sen henüz Konsey üyesi değilsin."

Ashton'ın yüzünde şiddetli bir öfke dalgası yayılır, ancak bunu dikkatlice gizleyerek bir kez daha anlaşılmaz bir ifade takınır. "Öyle olabilir, ama biz eğitim alıyoruz. Görüşlerimizi belirtmeye hakkımız var."

"Çocuk haklı, Greg," diye araya girer Kyle, Gregor'un başını onun yönüne çevirmesine neden olur.

"Sen de Konsey üyesi değilsin," diye bağırır Gregor, şakaklarında bir damar atarken. "Hiçbiriniz değilsiniz."

Kyle ve Silas'a, sonra Hale ve Gerry'ye odaklanır, sonunda keskin bakışlarını bana ve babama çevirir. Travan'ı atladığını fark ederim, sanki dengesiz adamın gözlerine doğrudan bakmaya çok korkuyormuş gibi.

"Biz de bunun bir parçasıyız." Gerry'nin sesi neredeyse bir hırıltı gibidir. "Bir saniye olsun kafanı kışından çıkar, Gregor."

Gregor derin bir nefes alır, kasları titrer, sonra başını eğirir. Tek duyabildiğim, düzensiz nefes alıp verme sesidir.

Ve anlıyorum ki...

O mantıklı düşünmüyor. Bu saldırı ona eşini ve sürüsünü kaybettiğini hatırlatmış olmalı.

Annem her zaman ne derdi?

Erkekler genellikle şeyleri gerçekte oldukları gibi değil, göründükleri gibi görürler.

Gerçekte oldukları gibi değil...

Kafamda düşünceler dönmeye başlıyor.

"Bence siz gitseniz iyi olur," diyor Matthew, sesi birkaç dakika öncesine göre çok daha sakin. Oğullarına özür dilercesine gülümsüyor. "Eşinizi bulun. Sonra konuşuruz."

Kendinden emin bir şekilde elimi kaldırıyorum ama onlar bana söz vermeden konuşmaya başlıyorum. Burası bir sınıf değil ve ben öğretmeni etkilemek için çabalayan beş yaşındaki bir öğrenci değilim.

"İzninizle, bir teorim var..."

"Desiree." Babamın sert sesi, utançtan kızaran yanaklarıma neden oluyor. "Şimdi sırası değil."

Omuzlarımı geriye doğru çekip çenemi havaya kaldırarak onu görmezden gelerek devam ettim. "Saldırıları düşünüyordum ve merak ediyorum..." "Endişelerini anlıyoruz tatlım," dedi Matthew "Ama bundan sonrasını biz hallederiz." Tanrı aşkına.

"Ama dinlerseniz..."

"Desiree, bence artık gitme vaktin geldi," diyor babam, ses tonunda onaylamama var.

Sağ gözüm seğirmeye başlar.

Tek kelime etmeden ayağa kalkıp, pileli eteğimin kenarlarını ellerimle düzelttim. Sonra arkayı dönüp odadan çıktım ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım.

Aptal, narsist, cinsiyetçi pislikler.

Teorimi dinlemek istemiyorlar mı? Peki. O zaman onlara kanıtlamam gerekecek.

Sonra, günü kurtardığımda, affetmek için cilalı Jimmy Choos ayakkabılarımı öpebilirler.

Ama şimdilik, odaklanmam gereken daha önemli şeyler var.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Mimi'nin numarasını bulana kadar kaydırıyorum. Saldırıdan sonra ona ve Emilia'ya rastladım ve onların zarar görmemiş olduğunu görünce çok sevindim. Tanrıya şükür. Bu dünyada çok az arkadaşım var ve sahip olduğum arkadaşları kaybetmeyi reddediyorum.

Telefon iki kez çaldıktan sonra Mimi açtı, sesi nefes nefese ve panik içindeydi. "Desiree? Ne oluyor? Neredesin? Bir şey mi oldu?"

"Emilia ile birlikte misin?" diye soruyorum, parmaklarıma bakarak.

İşaret parmağımın tırnağı hafifçe kırılmış, oje parçalanmış.

En kısa zamanda manikür yaptırmam gerekecek.

"Burada. Ne oldu?"

"Benimle küçük bir... gezintiye çıkmaya ne dersiniz?" Sonunda elimi yanıma indirirken dudaklarımin kenarında bir gülümseme belirir, bir tırnağımın çirkin bir yama gibi olacağı gerçeğini kabullenmişimdir.

"Bu pek de iyiye işaret değil gibi."

"Evet, uğursuz," diye itiraf ettim omuz silkerek. "Ama bir teorim var ve bunu kanıtlamak için yardıma ihtiyacım var."

Bir an sessizlik oldu, sonra Mimi çekinerek sordu: "O teori nedir...?"

"Her şeyin bir zamanı var, dostum. Her şeyin bir zamanı var."

Muhtemelen Disney filmlerindeki klişeleşmiş kötü adamlar gibi konuşuyorum, ama siktir et. Mimi ve Emilia ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyi. Makul inkar ve tüm o şeyler.

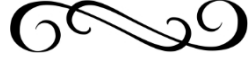
"Sanırım kabul ettik?" Mimi bunu bir soru olarak ifade ediyor.

"Harika. Daha fazla ayrıntı öğrenince seni ararım." Bunun üzerine telefonu kapatıp çantama geri koyuyorum.

Şimdi planımın ikinci aşamasına geçelim...

Avcılar tarafından yakalanma zamanı geldi.

On dokuz

IZZY

İslam, inleyerek kitabı kapattı.

Saatlerdir okuyorum ama sanki kitaba hiç girmişim gibi hissediyorum. Gözlerimin arkasında zonklayan bir ağrı başladı ve her saniye daha da büyüyor.

Şimdiye kadar sadece birkaç doğaüstü yaratık hakkında okuyabildim: cadılar ve şekil değiştirenler, en bariz olan ikisi. İçgüdüsel olarak, aradığım cevapları bu bölümlerde bulamayacağımı biliyorum, ama baştan başlamak zarar vermez. Sonuçta, annem güçlü bir cadıydı ve babalarım şekil değiştirenler.

En azından öyle olduklarını düşünüyorum.

Alt dudağımı ısırp kitaba dikkatle bakıyorum, tüm sırlarını açığa vurmasını diliyorum.

Sanki okumayı bıraktığımı hissedebiliyormuş gibi — ve belki de hissedebiliyordur.

—Odanın kapısı açılır ve Soraya, hala eski bir sweatshirt ve soluk renkli eşofman altı giymiş halde içeri girer. Doğruca dolaba gider, onu açar ve aradığını bulana kadar içindekileri karıştırır.

"İlginç bir kitap, değil mi?" Sesi aldatıcı bir şekilde sohbet ediyormuş gibi gelirken, derin yakalı, vücudu saran siyah bir elbise çıkarır.

"Onu okumanın ne anlamı olduğunu söylersen daha ilginç olur," diye mırıldanırım.

"Ne demek istiyorsun?" Başını yana eğdiğinde, ateşli saçları omzunun üzerine dökülür.

Ne dersem diyeyim, onu konuşturmam mümkün değil. Bana yardım ettiği için cadıların intikamından mı korkuyor, yoksa

başka bir nedeni var. Her halükarda, boşuna uğraştığımı biliyorum.

Kitabı göğsüme sıkıca bastırıp yataktan kalkıyorum, gergin kaslarımı esnetiyorum. Çok uzun süre hareketsiz oturdum ve vücudum bunun bedelini ödedi.

"Saat kaç?"

"Neredeyse akşam yemeği vakti," diye cevaplar Soraya, siyah elbiseyi yerine koyup yeşil olanı çıkarırken.

Dudaklarını büzüp o elbiseyi de geri koyar.

"O kadar uzun zaman mı oldu?" Boğazımda bir düğüm oluşur.

Ansel muhtemelen benim için çok endişelenmiştir. Onu daha önce görmek istemeliydim.

"Akşam yemeğine katılman gerekecek," diyor Soraya, ikinci bir siyah elbise çıkarıyor, bu elbisenin yan tarafında bir yırtmaç ve ince askıları var. "Tüm cadı grubu üyeleri katılmak zorundadır."

"Ben cadı meclisi üyesi değilim," alaycı bir şekilde belirtiyorum. Daha çok bir tutsak gibiyim.

Delaney'nin ikiyüzlülüğünü hatırlayınca içimi beyaz sıcak bir öfke kaplar. O kaltağa güvenmemem gerektiğini biliyordum, ama yine de güvendim.

Ancak aynı zamanda, bir yanımda bu eğitime minnettar. Hâlâ içimden akan, beni canlı canlı yakacakmış gibi hissettiren, ham ve sınırsız gücü hatırlıyorum. Bir daha asla o kontrolsüzlüğü yaşamak istemiyorum.

"Al. Bu sana çok yakışacak." Soraya bana siyah elbiseyi atıyor ve kendisi için başka bir elbise alıyor, o da siyah.

Tek kelime etmeden, sweatshirt'ünü başından çıkarır ve bir kenara atar, altında hiçbir şey giymediğini umursamıyor gibi görünür.

"Aman Tanrım, Soraya!" O, ellerini eşofmanının ipi çekmeye doğru hareket ettirirken, ben de hızla arka dönüyorum.

"Daha önce hiç göğüs görmedin mi?" Maiden, sesinde alaycı bir tonla sorar. "Shifter'ların hep çıplak dolaştığını sanıyordum."

"Shifterları birkaç hafta önce öğrendim, o kadar," diye terslerim. "Ve evet, daha önce göğüs gördüm. Kendiminkini. Hayır, seninkini görmek istemiyorum."

"Bunun nedeni, meme uçlarımdan birinin diğerinden daha büyük olması mı?" diye soruyor Soraya, sesi tamamen ciddi, ve lanet olsun, bu soruya gerçekten gülümsüyorum.

Belki de Soraya ilk başta düşündüğüm kadar kötü biri değildir. Bana biraz... Desiree'yi hatırlatıyor.

En yakın arkadaşımı düşününce, içimi bir acı kaplıyor. Onu özlüyorum.

"Kapa çeneni ve giyin," diyorum, kumaşın hışırtısını dinleyerek.

"Bitti. Nasıl görünüyorum?"

Dönüp Soraya'nın aynada kendini incelediğini görüyorum, ateş kırmızısı saçları dalgalar halinde sırtına dökülüyor, gotik elbisesinin koyu siyahıyla güzel bir kontrast oluşturuyor. Elbise başlı başına bir sanat eseri; zengin, akıcı kumaştan yapılmış, vücudunun kıvrımlarını saran ve ardından dramatik katmanlar halinde dalgalanan bir elbise.

Korsaj, soluk tenine muhteşem bir kontrast oluşturan karmaşık dantel detaylarla süslenmiştir. Dekolte hafifçe açılır ve göğsüne yaslanmış narin gümüş bir kolyeyi ortaya çıkarır. Kolları gevşek ve incedir, ancak sivri manşetlerle sonlanır. Belinde, siyah deri bir kemer elbiseyi sıkılaştırarak silüetini vurgular.

Gotik bir Barbie bebek gibi görünüyor.

"Vay canına." Düdük çaldım ve sonra kollarımdaki elbiseye baktım. "Bu akşam yemeği çok şık falan mı olacak?"

Soraya burun kıvrır ve aynanın önündeki tabureye oturur, makyaj malzemelerini karıştırarak yakut kırmızısı rujunu bulur. "Maiden isen her akşam yemeği şıktır."

Ses tonunda *bir* şey var. Acı mı acaba? Ben bir şey söylemeden, Soraya beni bağlantılı banyoya doğru çağırır.

"Git üstünü değiştir. Bizi bekliyorlar. Merak etme, senin küçük... arkadaşının iyi olduğundan emin oldum." "Arkadaş" kelimesini söyleme şekli beni duraksatır.

Ve yüzündeki o şefkatli, neredeyse hüzünlü ifade? Hiç hoşuma gitmedi. Hem de hiç.

Daha önce hiç hissetmediğim bir kıskançlık beni altüst ediyor. Bu duygu beni hazırlıksız yakalıyor. Midemde bir düğüm hissetmekten kendimi alamıyorum.

Bunu görmezden gelmeye, bu duyguyu bastırmaya çalışıyorum, ama o beni yavaşça ele geçiriyor, düşüncelerimi kemiriyor.

"Sakin ol, kızım." Soraya hafif ve neşeli bir şekilde gülüyor. "Odamı delik deşik etmeni istemiyorum. Senin erkeğinle hiç ilgilenmiyorum. Güven bana. Bu asla, asla olmayacak. İğrenç. Ayrıca onun bir penisi var, ki bu benim için kesinlikle kabul edilemez bir şey."

"Oh... Ohhh." Birdenbire kıskançlığım söner ve yok olur, ve duygularımın yoğunluğu karşısında şok olurum.

"Bağlarını tamamlamamış çiftler için kıskançlık tamamen doğaldır." Soraya dudaklarını büzerek rujunu sürmeye başlar. Bir sonraki sözleri biraz bozuk çıkar. "Bağlar bir kez kurulduğunda, her şey yolunda gider, tabiri caizse."

"Çiftleşmiş çiftler mi?" Yanaklarım kızardı. "Hayır. Ansel... Yani, o bir büyücü, ben ise şekil değiştirenlerle çiftleşmişim ve..."

Gevezelik ettiğimi fark edince, yüzüm binlerce ton kırmızıya bürünürken, kendimi susturuyorum.

"Git üstünü değiştir. Birazdan konuşuruz." Soraya bir kez daha beni banyoya doğru yönlendirir.

Hızlıca tuvaleti kullandıktan sonra, Soraya'nın ödünç verdiği elbiseyi giydim. Benden bir ayak daha uzun ve biraz daha az kıvrımlı olduğunu düşünürsek, elbisenin bana uymasına şaşırdım.

Elbise, ışığı en ince şekilde yakalayan pürüzsüz, koyu renkli kumaştan yapılmış, vücudu saran çarpıcı bir parçadır. Sanki gecenin kendisiyle sarılmışım gibi hissediyorum.

Vücudumu sıvı gibi okşayarak kıvrımlarımı sarar ve ardından yere kadar uzanan yumuşak, dramatik bir etekle son bulur. Spagetti askıları narindir ve tasarıma zahmetsiz bir zarafet katarken, yaka kısmı zarif bir sadelikle dikkat çeker; hafif bir dekolte, köprücük kemiklerime ve omuzlarıma dikkat çeker.

Ancak elbiseye cesur bir hava katan, yan tarafındaki yırtmaç. Yırtmaç, uyluklarım boyunca yükseliyor ve her adımında cildimin bir kısmını ortaya çıkarıyor.

Banyodan çıktığımda, elbisenin bacaklarımın etrafında akıcı bir şehvetle dalgalanmasına hayran kalıyorum. Kendimi güzel hissediyorum. Seksi. Tehlikeli.

Büyüleyici.

Ansel beni gördüğünde nasıl tepki verecek merak ediyorum.

Soraya beni görünce dramatik bir şekilde ıslık çaldı. "Vay canına, kızım. Harika görünüyorsun. Kulakların delik mi? Tam da aradığım şey..." Dudaklarını ısırarak makyaj masasında bir şey aradı ve sonunda buldu. Bir çift gümüş sallantılı küpeyi kaldırdı. "Ha! Mükemmel! Bunlar kıyafeti gerçekten tamamlayacak."

"Oh, şey, teşekkürler." Tereddütle küpeleri kabul edip kulaklarıma takıyorum.

Soraya haklı.

Küpeler, karanlık bir denizde iki yıldız gibi, kıyafetime tarif edilemez *bir şey* katıyor.

Aniden, Soraya küfür ediyor. "Acele etmeliyiz, yoksa geç kalacağız."

Eğilip yerden bir sırt çantası, benim sırt çantamı alır ve ağır kitabı içine tıktırır. Çantayı bana uzatır, ben de omzuma asarım.

"Odana uğramak için vaktimiz yok, o yüzden sırt çantanı yanında tut, tamam mı? İçindekileri kimsenin görmesini istemeyiz." Beni odasının kapısına doğru yönlendirmeye başlar. "Ayrıca, sana tuhaf ya da şüpheli bakışlar atan olursa endişelenme. Bugün yaptığın şey..." Hayret ve hayranlık karışımı bir ifadeyle başını sallar. "Çoğu cadı ve büyücü daha önce böyle bir güç gösterisi görmemiştir. Sana karşı temkinli olacaklar. Sakın bunun seni etkilemesine izin verme, tamam mı?"

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye soruyorum, o beni odasından çıkarmaya çalışırken ayaklarımla halıya baskı yapıyorum.

Bu soruyu sormak istememiştım, ama bir kez sorduktan sonra, geri almak istemediğimi fark ettim. Yapamam.

Şimdiye kadar tanıştığım tüm cadılar ve büyücüler — Ansel hariç, nedeni belli — benden bir şey istiyorlardı. Gücümü. İtaatimi. Sadakatimi. Soraya'nın gizli niyetinin ne olduğunu merak etmeden duramıyorum.

motifleri nelerdir. Elbette bunu iyilikseverliğinden yapmıyor.

Peki, onun amacı ne?

Bana sırtını dönerek duraksıyor, boynunda ve omuzlarında gerginlik belirgin.

Nefesimi tutarak cevap vermesini, bana tek bir gerçek bile olsa söylemesini bekliyorum, ama söylemiyor.

Sadece "Geç kalacağız" diyor ve koridorda aceleyle yürüyor, topukları yere vuruyor.

Ondan başka seçeneğim yok, onu takip etmekten başka. Benden tam olarak ne sakladığını merak ediyorum.

Ve nedenini.

Yirmi

ANSEL

Izzy'yi gördüğümde hissettiğim rahatlama neredeyse elle tutulur.

Son birkaç saati, ona bir şey olup olmadığını merak ederek endişe içinde geçirdim. Bakire — Soraya adında bir kadın — bana onun iyi olduğunu söyledi, ama ben bu lanet cadılara hiç güvenmiyorum.

Izzy'nin o koridorda yaptığını gördüğüm şey *hiç* de iyi değildi. Hiç de bile.

Şu anda bile, kullandığı gücü hissedebiliyorum, sanki derimin altında hala vızıldayan bir elektrik akımı gibi. Dikkatsizce kollarımı kaşıyorum, ama bu garip hissi hafifletmeye pek yaramıyor.

O da neydi öyle?

Izzy'nin dizlerinin üzerine çöküp boğazından acı dolu bir çığlık attığını görene kadar gerçek terörün ne olduğunu bilmiyordum. Elbette ondan korkmuyordum, onun *için* korkuyordum. Acı çekip çekmediğini ya da cadılar ve büyücüler ona misilleme yapıp yapmayacağını bilmiyordum.

Ona doğru ilerlemeye çalıştım, elimden gelen her şekilde yardım etmeye çalıştım, ama sanki bir hava akımı beni geri itiyordu. Dizlerime kadar bataklıkta ilerliyordum ve ne yaparsam yapayım ona ulaşamıyordum.

Sonra Soraya geldi, birkaç kelime fısıldadı ve Izzy bayıldı, böylece ondan yayılan garip büyü etkili bir şekilde durduruldu. Ayaklarımın hareket etmesini sağlayamadan, Soraya Izzy'yi kaldırdı — minyon görünüşünün aksine şaşırtıcı bir güç sergileyerek — ve onu uzaklaştırdı.

Şimdi, görkemli bir kafeteryada, somurtkan Dyson ile endişeli Celeste'nin arasında oturuyorum. Michelle, kavgadan kısa bir süre sonra, şüphesiz yaralarını sarmak için götürüldü.

Oradaki herkes arasında en çok yaralanan oydu, bu da Dyson'ın huysuzluğunu açıklayabilir.

Burada oturup bekledikçe ruh halim her saniye daha da kötüleşiyor. Nerede o?

Neden burada değil?

Siktir, onu aramaya gitmeliyim. Onu bulmam lazım.

Ve sonra onu görüyorum, ciğerlerimdeki havayı emen parlak bir görüntü. Vücudumu bir sıcaklık kaplıyor, çoğu güneydeki sikime akıyor ve sertleşiyor.

Isabella kadar güzel, Isabella kadar seksi birini daha önce hiç görmemiştim. Siyah elbisesiyle hareket ettiğinde, uyluğundaki yırtmaç, öpmek, yalamak, dokunmak istediğim altın rengi tenini ortaya çıkarır.

Bu müdahaleci düşüncelerim yüzümü kızartıyor, ama bunların doğruluğunu inkar edemem.

Bir parçam Izzy'ye olan duygularımı saklamaktan yoruldu. Onu önemsiyorum.

Çok.

Daha önce kimseyi bu kadar önemsememiştim.

Gözleri kalabalığı tarıyor ve sonunda bana takılıyor, dudaklarında mutluluk dolu bir gülümseme beliriyor. Birlikte geldiği cadıdan ayrılıyor ve doğruca bana doğru geliyor. Hayretle bakan cadı ve büyücüler arasında yolunu bulmaya çalışırken, sırt çantasını hala taşıdığını ve her adımında çantanın ona çarptığını fark ediyorum.

Masadan kalkıp ona doğru yürüdüm, ellerimi kollarına koyup yaralanıp yaralanmadığını kontrol ettim. Soraya bana onun iyi olduğunu söylediğini biliyorum, ama kendi gözlerimle onun hayatta olduğunu ve nefes aldığını görmem gerekiyordu.

Onun da beni aynı yoğunlukla incelediğini fark ettim ve boğazım düğümlendi, tam olarak ifade edemediğim bir duygu dalgası hissettim.

"Merhaba," diyorum beceriksizce, içimden kendimi beceriksiz bir aptal olduğum için azarlıyorum.

Merhaba? Gerçekten mi? Elimden gelenin en iyisi bu mu? Izzy'nin dudakları kıvrılır. "Merhaba."

"İyi olduğunu gördüğüme çok sevindim," diye fısıldıyorum, boğazım ona olan duygularımın büyüklüğüyle tıkanıyor.

Bir titreme onu sarar ve göz kapaklarını sıkıca kapatır. "Bunu ben sana söylemeliyim. Sana zarar vermedim, değil mi?"

"Bana zarar vermek mi?" Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum ve onu uzun ahşap masalardan birine doğru yönlendirmeye başlıyorum. "Hayır. Hiç de değil. Senin için çok endişelendim. Soraya seni götürdükten sonra, bilemedim..."

En derin korkularımı yüksek sesle dile getirmek istemediğim için dudaklarımı sıkıca kapatırım. Bunu yaparsam, korkularım gerçek olabilir.

Izzy sonunda gözlerini açar ve elini elime koyup sıkıca tutar.

"Burası kafeterya mı?" diye sorar Izzy, ustaca konuyu değiştirerek, ki bunun için minnettarım.

Tehlikeli bir alana giriyorduk ve ben henüz söylemeye hazır olmadığım sözler söylemiş olabilirdim. Bazı itiraflar sadece içselleştirilmek içindir.

"Görünüşe göre." İlk kez geniş odayı gözlerimle taradım.

Daha önce Izzy için endişelenmekle meşguldüm, ama şimdi hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum.

Duvarlar eski taşlardan yapılmış, kemerli tavandan sarkan büyümlü fenerlerin loş, titrek ışığında hafifçe parıldayan parlak runelerle oyulmuş. Bu fenerler baş hizasının hemen üzerinde süzülüyor, odanın her yerine dans eden ruhani bir ışık yayıyor ve tüm mekanı enerjiyle canlandırıyor.

Ahşap masalar sonsuz gibi uzanıyor ve birbiriyle uyumsuz ama güzel işlenmiş yemek takımlarıyla kaplı. Bazı tabaklar büyüyle havada süzülürken, diğerleri ahşaptan çıkmış gibi görünüyor, çiçekler gibi filizleniyor. Havada otlar, baharatlar ve taze pişmiş ekmek kokusu dolaşıyor.

Masaların ve fenerlerin üzerinde, tavan büyümlü camdan yapılmış karanlık bir alan olup, sürekli değişen ve doğru gelmeyen bir gökyüzü gösterir. Bazen, şu anda olduğu gibi, parıldayan yıldızlarla dolu derin bir alacakaranlıktır. Diğer zamanlarda ise, kuzey ışıklarının dönen renkleri alanı doldurur veya güneş parlak bir şekilde aşağıya bakar.

Her yaştan cadılar ve büyücüler odanın dört bir yanına dağılmış, fısıltıyla konuşuyor ya da gülüyorlar. Ben hayranlıkla izlerken, yaşlı bir cadının önündeki masada buharlı bir tencere ortaya çıkıyor ve kaynayan et ve sebzelerin kokusu havada dolaşiyor. Karşısındaki büyücü bileğini sallıyor ve tavandan bir pasta süzülerek uzattığı eline mükemmel bir şekilde konuyor.

"Yemek için bunu yapmak zorundaysak, ben açlıktan öleceğim," diyor Izzy, belli ki benim bakışlarımı takip ederek.

Ben burun kıvırırım ama sessizce ona katılıyorum.

Henüz hiç büyü yapmadım. Yıllar boyunca yaptığım en fazla şey birkaç şifa büyüydü. Hiçbir şekilde yoktan yemek yaratamam.

Uzun masadaki bankta yerimi alıyorum, Izzy yanıma, Celeste de diğer tarafıma oturuyor.

Neredeyse anında, bir tabak, fincan ve çatal bıçak takımı onun önünde belirir.

"Ne yemek istersin?" Celeste, Izzy'ye dönerek sorar. Kıvırcık turuncu saçlarını kulağının arkasına atar. "Spagetti? Biftek? Tavuk? Salata? Çorba?"

Izzy şaşırılmış görünüyor. "Oh... şey... sen ne yersen onu."

Celeste bir kez başını sallar, dudaklarını büzerek, sonra elini havada sallar. Hemen ardından, iki kase dana yahnisi, hala kaynayan ve buhar çıkan halde, önlerine gelir.

Izzy hayretle bakar.

Celeste kıkırdar ve kaşığını alır. "Büyüyle bunu kendin de yapabileceksin. Her cadı ve büyücü, canlı olmayan şeyleri yaratabilir."

"Yaratmak..." diye mırıldanırım, derin düşüncelere dalmış olarak. "Yani bu yemeği yoktan var etmiyorsun?"

Celeste bana bakıyor, kızarıyor ve yahniye odaklanıyor. "Hayır. Sadece en güçlü cadılar ve büyücüler yoktan bir şey yaratabilir. Biz bu yemeği mutfağımızdan yaratıyoruz. Yemeği bir gece önceden sipariş ediyoruz ve aşçılar bizim için hazırlıyor. Bizim tek yaptığımız, yemeği önümüzde maddeleştirmek. Trinity, aşçılara senin geleceğini haber vermiştir, bu yüzden sana seçenek sunmak için her şeyden biraz fazla hazırlamışlardır."

"Huh." Izzy kaşlarını çatıyor, ama başka bir yorum yapmıyor.

Bir saniye sonra, önümüzde bir sepet ekmek havada süzülür ve hem Izzy hem de ben küçük birer rulo alırız.

"Bana yemek hazırlayacak mısın?" diye soruyorum, Dyson'a dönerek.

Tabağı biftek, patates ve sebzelerle dolu.

Büyücü, ağzı yemekle dolu halde sırtıyor. "Hayır. Yemek yemek istiyorsan, kendin yaratmayı öğren."

"Aptal," diye mırıldanıyor Izzy, gözlerini devirerek.

Sonra, başka bir şey söylemeden, güveç kasesini bana doğru kaydırır, böylece kase ikimizin arasında kalır.

Ona minnettar bir gülümseme atıyorum.

Güveç dünyadaki en iyi yemek değil, ama kahvaltı ve öğle yemeğini atladığımı düşünürsek, hiç yoktan iyidir. Yapabilseydim kendi kolumu bile seve seve yerim.

Neredeyse anında, toplanan cadıların ve büyücülerin fısıltıları ve kıkırdamaları kesilir, yerini doğal olmayan bir sessizlik alır. Izzy ve ben birbirimize bakarız, sonra dikkatimizi odanın ön tarafına, yükseltilmiş bir platformdaki masanın arkasında duran üç kadına yöneltiriz.

Bakire, Anne ve Cadı.

Soraya, Izzy ve bana doğrudan bakıyor gibi görünüyor, ifadesi anlaşılmaz, annesi ise kasıtlı olarak başka bir yere bakıyor. Crone, kemikli kollarını göğsünde kavuşturmuş, somurtuyor.

Biraz geç fark ettim ki, Annenin elinde bir bandaj var. Orada ne oldu böyle?

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim." Annenin net ve zarif sesi odada yankılanıyor. "Birazdan yemeğinize devam edebilirsiniz, ama önce tartışmamız gereken birkaç önemli konu var."

"Travan geri döndü," diye araya girer Crone, cızırtılı sesi Annenin şiirsel sesiyle çarpıcı bir tezat oluşturur.

Heyecanlı mırıldanmalar ve fısıltılar kalabalığın arasında yayılır.

"Elbette, şekil değiştirenlerin yanına döndü," diye devam eder Anne, bakışları bandajlı eline düşer. "Onun istediği şey bizde olduğu sürece sorun yaratacağını sanmıyoruz, ama yeniden ortaya çıkması endişe verici."

Onlar onun istediği şeye mi sahipler?

Ve bu Travan da kim? Neden sürekli onun adını duyuyorum?

"Maalesef Travan'a ihtiyacımız var, ancak onun yakın zamanda bizimle işbirliği yapacağını sanmıyorum." Annenin dudakları sıkılaşıp gergin bir çizgiye dönüştü. "Ama hepsi bu kadar değil." Herkesin ona bakmasını bekledikten sonra devam etti. "Avcılar şekil değiştirenlere saldırdı."

Bu sefer kimse sesli bir tepki vermedi, ancak havada yoğun bir gerginlik vardı. Izzy'nin yüzü taş gibi sertleşmişti ve ben ona ulaşmak, onu kendime çekmek, her şeyin yoluna gireceğini söylemek için can atıyordum. O anda ona sarılmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Onların bir sonraki hedefi olabileceğimize inanmak için nedenlerimiz var."

Yüzlerce cadı ve büyücü bu açıklamayı aynı anda sindirirken sessizlik patlar. Birkaç kişi nefesini tutar, birkaç cadı çığlık atar ve başka biri inkar ederek bağırır.

Anne ellerini havaya kaldırarak sessizliği bekliyor.

"Avcılar yüzyıllardır cadı meclisini arıyorlar. Şu anda, sadece koruyucularımız konumumuzu gizli tutuyor, ama her geçen gün güçleri zayıflıyor. Halkımızı korumak istiyorsak hızlı hareket etmeliyiz."

Oda mırıldanmalarla doldu ve omurgamdan bir ürperti geçti.

Dyson yanımda kıpırdanır ve kollarını göğsünde kavuşturur. Bir şey söylemek istediğini anlarım, ama nedense dilini ısırır.

Neden?

Söylemediği ne biliyor?

"Sence koruma kalkanları neden bozuluyor?" Izzy, duyulmamak için sesini alçaltarak bana fısıldadı. Yine de, Dyson ve Celeste, kayıtsız görünmeye çalışsalar da, bizi dinliyorlardı. "Yüzyıllardır dayanmışlar, ama şimdi mi bozulmaya başladılar?"

"Bir şeyler ters gidiyor," diye katılıyorum.

Ama o bir şeyin ne olduğunu anlayamıyorum.

Annenin ürpertici bakışları kalabalığın üzerinde dolaşır ve bir anlığına Izzy'nin üzerinde durur. Keşke insanları daha iyi okuyabilseydim, çünkü yüzündeki ifade daha önce hiç görmediğim bir şey. Bu... beni tedirgin ediyor.

"Yarımdan itibaren, mezun olmuş cadılar ve büyücüler hazırlık için ek eğitime tabi tutulacaklar," diyor. "Ne zaman saldıracaklarını bilmiyorum, ama saldıracaklarından hiç şüphem yok."

Izzy kaşlarını çatıyor. "Sanki savaşa girecekmişiz gibi davranıyorlar."

"Öyle değil mi?" Dyson kaşlarını kaldırarak ona bakar, yüzünde kibirli bir ifade vardır. "Avcılar şekil değiştirenlere saldırdı. Şekil değiştirenler cadılara saldırdı. Cadılar da şekil değiştirenlere saldırdı. Bu olaylar sırasında vampirlerin ne halt ettiklerini kim bilir."

Omuzlarını silkiyor, ancak gerginliği tüm vücuduna yayılıyor, şakağındaki zonklayan damar da bunu açıkça gösteriyor.

Izzy, onun sözlerini düşünürken tırnaklarını ısırır.

"Unutmayın," diye devam eder Anne, "sadece kendimiz için değil, cadı topluluğumuz için de savaşıyoruz. Tüm cadıların geleceği için. Yenilmeyeceğiz. Avcılara, şekil değiştirenlere, vampirlere yenilmeyeceğiz. Karşı koyacağız ve kazanacağız."

Oda, onun sözlerinin ağırlığıyla dolduktan sonra umut dolu mırıldanmalarla doldu ve gerginlik kısa bir an için azaldı. Ama benim içimde, gerginlik devam ediyor.

Gelecek olanların, hepimizin karşı karşıya kalacağı tehlikenin ağırlığı üzerimde baskı yaratıyor.

Izzy'ye tekrar bakıyorum ve o da benim bakışımı karşılıyor, gözlerinde korku parıltıyor.

Savaş yaklaşıyor ve ben bu savaşta bir asker olacağımı düşünmeye başlıyorum...

İstesem de istemesem de.

Yirmi Bir

IZZY

Zihnim dönüyor, az önce öğrendiğim her şeyi anlamaya çalışıyorum.

Cadılar savaşa hazırlanıyor. Avcılarla.

Dönüşenlerle.

Vampirlerle.

Korku boğazımı sıkı bir şekilde kavıyor ve birdenbire arkadaşlarımla konuşmak için çaresizce bir istek duyuyorum. Hale'in bana söylediklerini biliyorum, ama onların iyi olduklarından emin olmam gerekiyor. Hayatta olduklarından. Öldürülmediklerinden, yaralanmadıklarından veya kaçırılmadıklarından.

Dyson, cadılar ve şekil değiştirenler arasındaki savaştan bahsederken ne demek istedi? Bu ne zaman oldu?

Sorular kafamda dönüp duruyor, bir tanesine odaklanacak kadar yavaşlamıyor. Fırsatım olsa ne soracağımı bile bilemezdim.

Akşam yemeğinden sonra Ansel'den isteksizce ayrıldıktan sonra odama döndüm, sırt çantamdan Soraya'nın kitabını çıkardım ve kaldığım sayfayı açtım.

Golemler.

Boş gözleri ve eksik dişleri olan çamurdan yapılmış bir adamın kaba çizimine bakarken kalbim göğsümde çarpıyor. Jake hiç de öyle görünmüyor. Üvey kardeşim sıcakkanlı, neşeli ve inanılmaz derecede gerçekçi biridir.

Yastıklarımı başlığa doğru kaydırıp, okumak için onlara yaslanıyorum.

Golemler garip yaratıklardır. Bazı tarihçiler onların sadece bir cadının büyüünün uzantıları olduğuna inanırken, diğerleri onların

duyarlı türler olduklarını ve bu şekilde muamele görmeleri gerektiğini savunuyor.

Golemler, büyüyle donatılmış kil heykellerdir ve bu büyü, yaratığa sahte anılar ve duygular kazandırır. Golemdeki büyü, genellikle zamanla değiştirilmesi gereken bir bataryaya benzetilir. Batarya bozulursa, golem toza dönüşür.

Bu yaratıklara güç veren sihir sayesinde, golemlerin çoğu insanlar gibi yaşlanabilir ve kanayabilir. Golem, ancak varlığının farkına vardığında gerçek ölümsüzlüğe kavuşur. Golem yaşlanmayı durdurur ve yok edilemez hale gelir.

O bölümü defalarca okudum, gözlerim şoktan büyüdü.

Jake ile ilk tanıştığımda, kazara bıçağımla onu kestiğimi hatırlıyorum. Kanamıştı. Ancak Hale ve Gerry ona gerçeği itiraf ettikten sonra, kendini kesmeye çalıştı ama kanamadı.

Bunun nedeni, kimliğini farkında olması mıydı?

Bu, artık yaşlanmayacağı anlamına mı geliyor? Sonsuza kadar on sekiz yaşındaki bir bedenin içinde mahsur kalacağı anlamına mı geliyor? Hale ve Gerry bu gerçeğin farkında olsalardı Jake'e gerçeği söylerler miydi, şüpheliyim. Bize bu kadar çok sır sakladıkları için ikisine kızgın olabilirim, ama evlatlık çocuklarını sevdikleri konusunda hiç şüphem yok.

Boğazımdaki yumruyu yutarak okumaya devam ediyorum.

Golemler, çoğunlukla, zarar görmezler. Bir golem'i kalıcı olarak yok etmenin sadece iki yolu vardır.

Bunlardan biri, golemi harekete geçiren büyüünün etkisini yitirmesidir. Bu, iki şekilde gerçekleşebilir: ya zaman geçtikçe büyü etkisini yitirir ya da golemi yaratan cadı veya büyücü ölür. Genellikle bu durum, cadı veya büyücünün torunları büyüü devralarak kil yaratığa büyü aşılayarak çözülebilir. Bazı golemelerin, nesiller boyu yaratığa güç vererek yüzlerce yıl boyunca efendilerine sadakatle hizmet ettikleri bilinmektedir.

Efendiler mi? Bu ne boktan bir saçmalık böyle?

Golemleri öldürmenin bilinen tek yolu ateştir. Golemler hemen hemen her şeyden iyileşebilir, ancak ateş saldırısından sağ kurtulan hiçbir örnek yoktur.

Tamam, o zaman Jake'e kibritle oynamaması gerektiğini söylemem gerek.

Kolay.

Peki ya onu yaratan cadı ya da büyücü? Kimdi o? Eğer o büyü işe yaramazsa...

Böyle düşünemem. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Daha fazla okumadan kitabı kapattım. Okuduğum her bölüm, korkumu daha da pekiştiriyordu. Bir şekilde kendimi, sadece efsanelerde var olduğunu sandığım canavarlar ve vahşi hayvanlarla dolu, son derece tehlikeli bir dünyada bulmuştum. Ve sevdiğim insanların da bu tehlikenin tam ortasında olduğunu bilmek?

Bu çok ağır bir yük.

Kitabı komodinin üzerine koyup, yorganın altına giriyorum.

Bir an için, sadece orada uzanıp, gözlerimle tavandaki desenleri izliyorum. Bugün olan her şey kafamda sürekli bir döngü halinde tekrar ediyor.

Sihirim.

Soraya'nın
yardımı.

Trinity'nin akşam yemeğinde yaptığı duyuru.

Beynimin hiç kapanıp kapanmayacağından
emin değilim.

Yine de düşüncelerimin yavaşlamaya başladığını hissediyorum ve odanın sessizliği tanıdık bir kucaklama gibi beni sarıyor. Gözlerimi kapatıyorum, vücudumun yatağa daha derin batmasına izin veriyorum, uykunun çekimine teslim oluyorum. Dışarıdaki dünya kayboluyor ve geriye sadece gecenin yumuşaklığı, battaniyelerin sıcaklığı ve uykuya dalarken nefesimin düzenli ritmi kalıyor.

Ama gözlerimi açtığımda, başka bir yerdeyim.

Karanlık, şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha karanlık, sanki gölgelerin kendileri ağırlık taşıyor gibi. Fazla bir şey göremiyorum, ama gözlerim karanlığa alışıyor ve uzakta, karanlıkta zar zor görülebilen bir şey fark ediyorum.

Bir kafes.

Ne oluyor lan?

Terk edilmiş bir şey gibi tek başına duruyor, soğuk demir parmaklıkları sert ve esnek olmayan bir şekilde dik duruyor. Kalbim merak ve başka bir şeyin karışımıyla kıpırdanıyor - korku gibi daha ağır bir şey, ama nedenini açıklayamıyorum

Bir adım öne çıkıyorum, ayaklarım yere ses çıkarmadan basıyor, ama kafes bana yaklaşıyor. Hava yoğun, baskıcı, sanki atmosfer beni geri çekiyormuş gibi.

Burası neresi? Neden buradayım?

Bir adım daha atıyorum ve baskının daha da güçlendiğini, beni ittiğini hissediyorum, ama yürümeye devam ediyorum. Kafes beni çağırıyor, ama cevap vermek istediğimden emin değilim.

Sonra kafesin uzak köşesinde bir hareket fark ediyorum ve orada birinin olduğunu anlıyorum.

"Merhaba?" diyorum, sesimin bu kadar yüksek çıkmasından nefret ederek.

Karanlıktan bir canavarın ortaya çıkıp saldırmasını bekleyerek irkilirim, ama hiçbir şey olmaz.

Kafesteki figür kıpırdanıyor ve sonra yumuşak, tereddütlü bir sesle "Izzy?" diyor.

"Christian?" Hızımı artırarak kafesin önüne geliyorum ve ellerimi metal parmaklıklara doluyorum.

Ve orada, bir top gibi kıvrılmış halde Christian Montgomery duruyor.

Koyu renkli saçları uzamış, kulaklarına kadar uzanıyor ve eskisinden daha solgun ve zayıf görünüyor. Gözlerinin altında koyu lekeler var ve yanakları çökmüş. En son gördüğümde giydiği kıyafetin aynısını giyiyor: gri bir tişört ve kot pantolonun üzerine koyu mavi flanel gömlek, ama kumaş yıpranmış ve lekelenmiş, yer yer deliklerle dolu. Çenesi sakallarla kaplı, bu da ona vahşi ve dağınık bir görünüm veriyor.

"Vay canına." Christian bana göz kırpmıyor. "Halüsinasyon görüyorum, değil mi?" Ne garip bir rüya.

Parmaklıkların arasından uzanıp ona dokunmak, yüzünü okşamak istiyorum, ama o ulaşamayacağım bir mesafede duruyor.

"Seni son gördüğümde, kurtun kontrolü ele geçirmişti," diye mırıldanıyorum, rüyamdaki Christian'a bakarak. "Sen...?"

"O piç beni buraya hapsetti." Christian onursuzca burnunu çekip kafasını parmaklıklara yasladı. "Ama en azından sonunda seni halüsinasyon göreceğim kadar deliyim. Seni çok özledim, Izzy."

Onun itirafı karşısında kalbim bir an durur, ama nefes almaya zorlarım kendimi. Tabii ki bilinçaltım onun bana bunu söylemesini isterdi

. Haftalardır istediğim şey buydu.

Onu son gördüğümde, tamamen kurt tarafından ele geçirilmişti — vahşi, kontrolsüz, insan vücuduna hapsolmuş bir canavar.

Ama karşımda duran bu adam, bu zayıf yüzlü, vahşi gözlü adam, Christian.

Dizlerinin üzerinde sürünerek önümdeki parmaklıkları tutana kadar ilerliyor. "Izzy." Sesi boğuk ve titriyor. "Kaçmayı bilmiyorum. Kurtum beni burada hapsetti. Çıkamıyorum."

Sözleri göğsüme yumruk gibi çarptı ve nefesim kesildi.

Kafamı sallayıp kafesin parmaklıklarını tutuyorum, ellerim onun ellerinin hemen üzerinde. "Bu gerçek değil, değil mi? Sen gerçek değilsin. Sen sadece bir rüyasın."

Çamurla kaplı küçük parmağı benimkine dokunur ve vücudumdan bir yıldırım geçer.

"Belki de zihnim bunun son olduğunu bildiği için seni yarattı. Daha ne kadar savaşabileceğimi bilmiyorum." Dayanılmaz derecede çatlamış dudaklarını yalar. "Çok korkuyorum, Izzy. Burada sadece karanlık var. Karanlık ve bu kafes."

Bunun bir rüya olduğunu biliyorum, ama Christian'ın bakışlarındaki çaresizliği görmeye dayanamıyorum. Onun çiğ, kırık sesi ruhumu yanan bir bıçak gibi deliyor ve tek istediğim onu sakinleştirmek.

"Savaş," diye fısıldıyorum, küçük parmağımı onun parmağına dolayarak. "Savaşmalısın, Christian. Sen her zaman yeterince güçlüydün. Bunu yapabilirsin."

Yarı gülme, yarı hıçkırık bir ses çıkarır ve ellerimi o kadar ani bir şekilde sıkar ki, irkilirim.

"Savaşıyorum, Izzy. Yıllardır savaşıyorum. Durduramıyorum. *Onu* durduramıyorum." Nefesi düzensiz bir şekilde hızlanıyor ve çaresizliği neredeyse elle tutulur dalgalar halinde yayılıyor.

Ne söyleyeceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum. Zihnim hala önümdeki imkansız gerçeklikten sersemlemiş durumda, ama onu kaybetmek istemiyorum — böyle değil. Asla böyle değil.

Bu sadece bir rüya olsa bile.

"O zaman daha çok mücadele et. Lütfen." Farkına bile varmadan, içimden gelen sözler ağızımdan dökülüyor, ham ve yalvaran bir sesle. "Bunu yapabilirsin. Bunu yapmak zorundasın

bunu yapmalısın."

Bana bakıyor, gözleri benimkileri arıyor, sanki bu kabusu durduracak bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışıyor gibi. Bakışlarının ağırlığını göğsümde bir beton yığını gibi hissediyorum, nefes almamı engelliyor, ama kendimi zorlayarak derin bir nefes alıyorum. Onun için bir güç olabilirim. Onun için bir güç olacağım.

"Seni tanıyorum," diye devam ettim, sesim hissettiğimden daha sağlandı. "Bunu yenebilirsin."

Bir an için, onun düzensiz ve kesik kesik nefes alıp verme sesi dışında hiçbir şey duyulmuyor. Çılgın gözleri sürekli yüzümü taniyor, sanki tutunacak bir can simidi arıyormuş gibi. En azından şimdilik, kendi başına yüzebilecek duruma gelene kadar, onun için o can simidi olmak istiyorum.

"Lütfen beni bırakma," diye fısıldıyor, alnını parmaklıklara dayayarak. Her titrek nefes alışında yüzüme esen nefesi hissedene kadar ona daha da yaklaşıyorum.

"Seni terk etmeyeceğim Christian. *Etmeyeceğim*." Elimi onun eline daha sıkı sarıyorum.

Bakışları dudaklarıma kayıyor ve gözlerindeki saf özlem Nefesim kesildi. O daha da yaklaştı—Bir uluma sessizliği bozdu.

Christian yanmış gibi benden uzaklaşır. "O burada."

"Kim burada?"

"Kurtum." Christian gözlerinde dizginlenemeyen bir korku ile bana bakar. "Kaçmalısın Izzy. Saklanmalısın."

"Kurtun bana zarar vermez, Christian," diye fısıldıyorum, ama kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum—kendimi mi, onu mu?

"Bunu bilemeyiz." Christian titremeye başlar, dizlerini göğsüne çekip kollarını etrafına sarar. "Gitmelisin, Izzy."

"Christian..."

Onu burada bırakmayacağım. Bu sadece bir rüya, bir kabus olabilir, ama onu burada bırakmamın imkânı yok. Hemen, ben başlamaya çalışmaya çalışmaya çevresini çevresini çevresini kafesin kafesin kilit var mı diye arıyor. Bir yerlerde bir kapı olmalı, değil mi?

"Izzy." Christian'ın sesi, deriyi parçalayan kırık bir mırıltı gibidir.

Ve sonra

hissediyorum. Bir

çift göz.

Beni izleyen.

Beni

inceleyen.

Beni avlayan.

Yavaşça, kalbim göğsümde çarparak, karanlığa bakmak için dönüp gözlerimi kısıyorum.

Tek ışık, kafesi aydınlatan sihirden geliyor, bu yüzden düzgün görebilmem biraz zaman alıyor. *Onu* düzgün görebilmem.

Kurt beni izliyor — sessiz, hareketsiz, kehribar rengi gözleri rahatsız edici bir zeka ile benimkilere kilitlenmiş. Kulakları öne doğru dikilmiş, burun delikleri genişlemiş, sanki kokumu içine çekiyor, bu karanlık manzarada varlığını tartıyor.

Bu mesafeden bile, bu yaratığın vahşiliğini, yabaniliğini, zayıf, kaslı vücudundaki sessiz gücü hissedebiliyorum. Ama hissettiğim şey korku değil. Tam olarak değil.

Daha çok bir farkındalık gibi, omurgam boyunca uzanan keskin, elektriksel bir gerilim.

Kurt ne yaklaşıyor ne de geri çekiliyor. Sadece izliyor, okunamaz bir sabırla beni inceliyor, sanki benim onun için ne olduğuma karar vermeye çalışıyor gibi. Bir tehdit mi? Av mı? Tamamen başka bir şey mi?

Yavaşça nefes veriyorum ve bir an için sanki zaman durmuş gibi hissediyorum, aramızdaki boşluk eski ve kelimelerle ifade edilemeyen bir şeyle dolu.

Yaratık başını yana eğiyor.

"Dostum."

Kafamdaki zengin bariton sesine irkilirim.

Ne oluyor lan?

Kurt az önce... benimle konuştu

mu? Telepatik olarak mı?

"Izzy?" Christian fısıldar.

Sonra, ortaya çıktığı kadar ani bir şekilde, kurt arkasını döner. Zahmetsiz bir zarafetle karanlığa kaybolur, sadece bakışlarının hayaleti zihnimde kalır.

"Izzy?" Christian tekrarlar.

"Seni buraya hapseden kurt bu mu?" diye soruyorum, ellerimi yumruk yapıyorum.

"Izzy, yapma..."

Ama onun uyarısını dikkate almadan kurtun olduğu yöne doğru koşmaya başlıyorum ve karanlık anında beni sarıyor. Lanet olası kurdu bulup Christian'ı serbest bırakmasını isteyeceğim. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim.

Karanlığın içine doğru ilerlerken her adımım kararlı.

Bu küçük pislik nereye gitti?

Çok karanlık. Fazla karanlık. Yüzümün önündeki ellerimi bile göremiyorum, zifti gibi siyah tüylü bir kurdu görmem imkansız.

Adım adım, Izzy. Adım adım.

Bir adım...

Kurt önümde zıplar, durur ve arka ayakları üzerinde dinlenir. Bir kez daha başını yana eğerek beni merakla süzer. Ağzımı açarım, ama bir kelime bile çıkaramadan etrafımdaki dünya parıldar ve sonra parçalanır.

Covenant'deki yurdunda yatakta birdenbire doğrulurken duyduğum son şey, kederli bir ulumadır. Ter, altın rengi buklelerimi kafama yapıştırmış, battaniyeler bacaklarıma dolanmıştır.

Ne oldu lan? Bu ne tür bir

rüyaydı?

Kalbim göğsümde düzensizce atarken, kendimi zorla yatırıp tavana bakmaya başladım.

O rüyada bir şey vardı... Şey...

Rüya gibi gelmediğini söylemek garip mi? Christian'ın gözlerindeki çaresizlik, boyun eğme, içimdeki derin bir şeyi sarsıyor.

Acaba ben bir şekilde... Christian'ın zihnini ziyaret etmiş olabilir miyim? Hayır.

Bu delilik, değil mi?

Ama benim başıma gelenlerden daha delice bir şey olabilir mi?

Yatağa geri uzanıyorum, ama uyku beni bulmuyor. Bu sefer değil. Bunun yerine, dönüp duruyorum ve delici mavi gözleri olan lanetli adamı ve onu hapseden kurdu düşünüyorum.

Yirmi İki

GRAYSON

Kolye beni ormanın içinden geçerek terk edilmiş bir fabrikaya götürüyor.

Yanımda koşarak gelen Ethan, durduğumda neredeyse arkamdan bacaklarıma çarpıyor.

"Burası," diye homurdanıyorum ve kolyenin etrafındaki parmaklarımı sıkılaştırıyorum.

Ba-bum. Ba-bum. Ba-bum.

Ethan garip bir uluma sesi çıkarır ve sonra inleyerek karnının üstüne düşer. Çıplak kurt, çok ama çok çıplak bir adamla yer değiştirmeden önce, uzuvları sihirli bir şekilde bükülür ve uzar.

"Vay anasını," Ethan nefes nefese, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöker. Kel kafasını eğip derin bir nefes alır. "Kurtum çıldırmış gibiydi. Piç kurusu, şimdiye kadar bana kontrolü vermedi."

"Bu da Izzy'nin yakın olduğu anlamına gelir," diye mırıldanırım, fabrikayı yeni bir ilgiyle incelerken.

Bina, eski halinin hayaleti gibi duruyor, paslanmış çelik ve ufalanan tuğladan oluşan devasa bir yapı. Fabrikanın bir zamanlar tertemiz olan cephesi artık kir ve soyulmuş boya katmanlarıyla kaplı. Çelik destek kirişleri aşınmış, yüzeyleri pasla kaplanmış ve sarmaşıklar harap duvarları sararak çatlak ve yarıkların içine sızmış. Artık kullanılmayan uzun bacalar, üstleri solmuş ve çatlamış, iskelet parmakları gibi yükseliyor. Buraya uzun yıllardır kimsenin gelmediği belli.

Peki Izzy nerede?

Cadılar onu neden buraya getirdiler?

"Telefonun var mı?" Ethan'ın sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve arkama dönüp onu görüyorum, elleri

beceriksizce cinsel organını tutuyor.

Gözlerimi deviriyorum ama cebimden kontrollü telefonumu çıkarıyorum. Telefonu benden kapıyor, birkaç adım uzaklaşıyor ve birini arıyor. Kimse cevap vermediği her saniye Ethan'ın alnındaki kırışıklıklar derinleşiyor.

"Cevap yok." Ethan, sanki telefon onu kişisel olarak ihanet etmiş gibi ona bakıyor ve sonra telefonu bana geri veriyor.

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Mesaj bırakacak mısın?"

"Hayatta olmaz. Ne diyebilirim ki? Kaderimdeki eşime aşık olan ve bir cadı grubuyla savaşmak üzere olan bir vampirle ormanda dolaştığımı mı?" Ethan başını sallar. "Hayır. Kötü fikir. Em çıldırır, Ashton felç geçirir ve Reid seni öldürmeye çalışır... yine."

Dikkatsizce bileğini kaşıyor, bakışları fabrikada dolaşüyor. "Ayrıca, saldırının arkasında vampirlerin olduğunu muhtemelen çoktan anlamışlardır." Bir an için bana okunaksız bir bakış atıyor. "Seninle görülmek iyi bir fikir olmaz."

Homurdanarak enkaz yığınına geçmeye başlar, ön girişe doğru ilerlerim. "Başka seçeneğim yoktu."

"Vampirler yapmadı mı? Yoksa sen yapmadın mı?" Ethan, ben tel örgü çitin altındaki delikten geçerken yanımda kalmayı başarır.

"Ben yapmadım." Diğerleri hakkında hiçbir fikrim yok, ama çoğunun Yaşlılar'ın planına katıldığını varsayıyorum.

Ethan düşüncelerini toparlamak için bir an sessizlik olur ve sonra çekinerek sorar, "Onlar onu tehdit ettiler, değil mi?"

Cevap verme zahmetine girmiyorum, çünkü suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Nasıl bu kadar kör olabildim? Kain ilk kez bana ulaştığında, Avcıların Izzy'ye olan hislerimi keşfettiklerini ve bunları bana karşı kullanmak istediklerini düşündüm. Ama bunca zaman ipleri elinde tutan, benim sözde "ailem"miş. Vampirler beni sadece kullanacakları ve keskinleştirecekleri, mükemmel bir silaha dönüştürecekleri bir araç olarak gördüler.

Ve yıllarca süren başarısız denemelerden sonra, sonunda beni nasıl kullanacaklarını keşfettiler.

Tek yapmaları gereken Izzy'yi tehdit etmektir. Gracie.

Daha dikkatli olmalıydım. Onu onların radarından uzak tutmak için elimden geleni yaptım, ama hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?" Ethan fısıldıyor.

Omzumun üzerinden ona baktığımda, yüz hatları gergin, gözleri okunamayan bir duygu ile kaynıyor.

"O benim her şeyim," diye sertçe cevap veriyorum.

Ethan, bunu bekliyormuş gibi başını sallar. İlk başta, beni ondan uzak durmam için uyarmaya ya da bana maço bir tavır takınmaya çalışacağını düşünürüm, ama beni yumuşak bir gülümsemeyle şaşırtır.

"İyi."

Bir ara kafamı çarptım mı? O da bir ara kafasını çarptı mı? Benim onun arkadaşına aşık olduğumu öğrenince gerçekten "İyi" mi dedi?

"İyi mi?" Ona inanamayan gözlerle bakıyorum ve boynu ve yanakları kızarıyor.

"Sadece Izzy'nin yanında destekçileri olması iyi demek istedim." Tek omzunu silkiyor ve sonra boynunun arkasını kaşıyor. "Seni iyi tanımıyor olabilirim Grayson, hatta senden hoşlanmıyor olabilirim, ama Izzy tanıyor. Ve onu koruyabildiğin sürece..."

Sözünü bitirip bitirmediğini bilmiyorum, ya da ben onu duymayı bıraktım. Aniden, tek düşünebildiğim Izzy'nin benden alındığı an oldu. Daha önce hiç bu kadar çaresiz hissettiğimi hatırlamıyorum, kapana kısılmış ve askıda kalmış, sevdiğim kadını bir grup cadının götürdüğünü izlerken.

Onu kaç kez hayal kırıklığına uğrattım? Sayısı çok fazla. Çok fazla.

"O benim eşim," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum. "O benim eşim ve onun için her şeyi yaparım."

Ethan şaşkınlıkla bana bakar. Belli ki bunu itiraf etmemi beklemiyordu. Dudakları açılır, ama ses çıkmaz. Hayretle bakan gözleri sinir bozucu.

"Hadi," diye homurdanarak binaya doğru dönerim. Izzy yakındır.

Bunu
hissedebiliy
orum.

Ama burada
mı?

Bunda sihir olmalı. Olmalı...

Cildimde bir sıcaklık hissediyorum ve donup kalıyorum. Bu da ne lan? Sanki binlerce yanan iğne aynı anda cildime batıyormuş gibi hissediyorum. Ter yüzümden ve ensemden damlıyor.

Sonra dünyadaki en güzel manzarayı görüyorum.

Lanet olsun.

Izzy'ye kimse yetişemez sanıyordum, ama yanılmışım.

Sikim anında sertleşir ve kot pantolonumun üzerinden okşayarak seksi yaratığa bir adım daha yaklaşıyorum.

"Um... Grayson? Ne halt ediyorsun sen?" Ethan arkamdan soruyor, ama ben sevgimin ve takıntımın nesnesinden dikkatimi ayırmıyorum. "Neden çöp tenekesine öyle bakıyorsun?"

"Sen kirli bir kızsın, değil mi?" diye mırıldanıyorum, parmağımı pürüzsüz metal kapağında gezdirerek.

Çürümüş et ve çöp kokusu havayı kaplıyor — şimdiye kadar kokladığım en tatlı koku.

"Grayson..." Ethan'ın sesinde bir uyarı var ve beni sahiplenici bir öfke dalgası kaplıyor.

Yemin ederim, eğer kızıma bir şey yaparsa, kafasını koparırım. koparırım.

"Merak etme, aşkım." Biraz eğilip kollarımı sağlam metal çerçevesinin etrafında. "Sana ben bakacağım." Dikkatsizce, içimdeki şehvet beyaz bir ateş gibi yanarken, kendimi ona sürtmeye başlıyorum. "Hoşuna gitti, değil mi? Sen benim kirli kızsımsın. Çok kirli bir kız. Senin küçük fahişe vücudunu her yerinden yalayacağım." Kapağını açıp bir parmağımı deliğine sokuyorum. "Hoşuna gitti mi, küçük sürtük? Yumruğumu içinde hissetmek ister misin?"

"Tamam... hayır! Bunun olmasına izin veremem." Ethan arkamdan bana uzanır ve beni sevgilimden uzaklaştırmaya çalışır, ama ben hırlıyorum ve onunla mücadele ediyorum. "Grayson! O lanet olası bir çöp tenekesi, seni azgın pislik! Cadılar sana büyü falan yapmış belli ki. Kendine gel."

Dirseklerimi karnına vuruyorum ve o boğuk bir ses çıkarıyor. Beni çekmeye nasıl cüret eder? O çöp tenekesini, o değersiz küçük fahişe gibi becereceğim. Onu...

Ethan beni döndürür ve zihnim boşalır. Aniden, Ethan'ı tamamen yeni bir ışıktaki görürüm. O hep bu kadar kaslı mıydı? Bu kadar yakışıklı mıydı? Daha önce çıplak köstebek sıçanlarından hoşlanmamıştım, ama sanırım artık hoşlanabilirim.

Onun sarkık penisine bakıp dudaklarımı yalarım.

"*Bundan* hoşlanmıyorum," diyor Ethan, gözleri dehşetle büyüyerek.

Beni bırakır ve otomatik olarak bir adım geri atar. Ben de bir adım ileri atarak karşılık veririm.

"Sikini çok sert emmeyeceğim," diyorum ona, sözlerim bir hırıltı gibi.

"Evet, bunu kesinlikle sevmeyim." Benden uzaklaşmaya devam ediyor, sanki beni uzaklaştırmak istercesine ellerini havaya kaldırmış.

Ama neden bunu istesin ki? Ben tamamen rıza üzerine çalışırım ve o bana rızasını verir vermez, o benim adımları haykırıncaya kadar onun sıkı kıcını sikmeye devam edeceğim.

Kendimi okşamaya devam ediyorum, sert sikime sürtünen kot pantolonumun lezzetli sürtünmesinin tadını çıkarıyorum.

"Eğil, seni seksi sphynx. O kıcını aç." Ethan hala ellerini havada tutarak yana doğru sıçrayınca, bir adım daha yaklaşıyorum.

Sikini hala bacaklarının arasında sarkık bir şekilde sallanıyor. Onu sertleştirmek için ne gerekir? Ağzım mı? Ellerim mi? Belki kıcımı sikmesine izin veririm. Normalde kontrolü bırakmayı sevmem, ama onun için yaparım.

"KES ŞUNU!" Ethan yüzümün önünde ellerini çırpmaya başlar ve ben ona şakacı bir şekilde hırlar.

Bu ne tür bir ön sevişme bilmiyorum ama çok seviyorum. "Seni o kadar sert becereceğim ki iç organların yer değiştirecek," diye söylüyorum ona, yavaşça yaklaşıyorum.

"Bu çok rahatsız edici," diyor Ethan. "Ama kıcıma yaklaşan tek kişi, strap-on takan Izzy. Bu benim bir tür fantezim." Durup, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakıyor. "Neden bunu yüksek sesle söyledim ki? Tanrım. Bir tür gerçeklik büyüsüne kapılmış olmalıyım."

Ne saçmalıyor bu adam?

"Ağzını başka bir yerde kullanabilirsin." Pantolonumun fermuarını açıyorum.

"Alınma dostum, ama senin sikini emmektense kendi gözümü oymayı tercih ederim." Kafasını sallıyor ve hızla sağa doğru atılır.

Onu izlemeye devam etmek için topuğumun üzerinde döndüm. Sonra aniden yere düştü ve gözlerim onun hemen arkasındaki nesneye takıldı.

Vay vay vay...

Burada ne varmış bakalım?

Daha önce hiç bu kadar seksi bir sokak lambası görmemiştim.

Özgüvenle öne doğru adım atıp ince vücudunu nazikçe okşuyorum. Sonra, kalbim boğazımın çevresinde çarparak, öne eğilip pürüzsüz tenini yalamaya başlıyorum.

"Sen çok seksisin, hayatımın ışığı." Penisimi kot pantolonumun içinden çıkarır ve başından ucuna kadar okşamaya başlarım. "Seni spermimle kaplayacağım. Hoşuna gidecek, değil mi? Benim iyi küçük fahişem ol ve kabul et."

Onun ince vücuduna açgözlü bakışlarımı yöneltirken kendimi daha da hızlı okşamaya başlıyorum. Ve o lanet olası ampuller... Tanrım. Beni öldürecek. Çok seksi.

"Bazı büyülerimin etkinleştirildiğine dair bir bildirim aldığımda, *bunu* görmeyi beklemiyordum," arkamdan bir ses geliyor ve soğuk bir ürperti beni sarıyor.

Bir anda şehvetim yok oldu. Ne oluyor...?

Şaşkınlıkla penisimi saran elime bakıyorum. Sonra sokak lambasına. Sonra az önce sürtündüğüm çöp tenekesine. Sonra da biraz uzakta ağzı açık duran Ethan'a.

Siktir.

Artık gevşemiş olan penisimi bırakıp pantolonuma geri sokuyorum, o kadar hızlı ki, sürtünmeden kurtulursam şaşırırım.

Öfke ve utanç karışımı içimi kaplar ve dönüp davetsiz misafire bakarım.

Tanıdık bir kızıl saçlı kadın önümüzde duruyor, kolları göğsünde kavuşturulmuş ve dudaklarında şımarık bir gülümseme var. Onu hemen tanıyorum — Bakire.

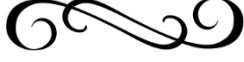
Bir kaşını kaldırarak ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor. "Siz ikiniz Izzy'yi görmeye geldiniz, değil mi?" Başka bir şey söylemeden, topuklarını döndürüp ön girişe doğru ilerliyor.

giriş e doğru ilerliyor. Birkaç adım attıktan sonra durup, "Geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?" diye soruyor.

Ethan'la göz göze geliyoruz, ama ona söylediklerimi hatırlayınca hemen başka yere bakıyorum. Onun yüzüne bir daha bakamayacağımdan eminim.

Umarım Izzy onu öldürürsem bana çok kızmaz.

Yirmi Üç

IZZY

Sonraki birkaç gün olaysız geçer.

Michelle'i bir daha görmedim — şükürler olsun — ama Trinity'den kimseyle de karşılaşmadım.

Bu da Soraya'ya cevaplar için baskı yapamayacağım ve Delaney'e beni aldattığı için hesap soramayacağım anlamına geliyor.

Günlerimi derslerde, gecelerimi ise yatakta kıvrılmış, Soraya'nın bana hediye ettiği kitabı okuyarak geçiriyorum. Ansel genellikle benimle birlikte gelir. Bazen masamda ödevlerini yapar. Bazen de omuzlarımız birbirine değecek kadar yakın bir şekilde yanıma oturur ve benimle birlikte kitabı okur, ilginç bulduğu yerleri gösterir. Genellikle gece yarısı odasına gizlice döner, ama ben ona kalabileceğini söylemek isterim.

Onun yanında, kollarında uykuya dalmak nasıl bir şey olurdu acaba?

Bu düşünce beni ürpertir ve birdenbire büyü yapma dersine konsantre olmakta zorlanırım.

"Bileğini böyle hareket ettirmelisin!" Eğitimci — gagası gibi bir burnu ve boncuk gibi gözleri olan orta yaşlı bir kadın — kolumu sertçe tutup, elimle yapmam gereken hareketi yapmaya çalışıyor. Anladığımı gördüğünde, beni bırakıp Ansel'e yöneliyor. "Harika iş çıkardın, Ansel. Her zamanki gibi."

Ansel kızarır, kulaklarının uçları pembeye döner.

"Teşekkürler." "Gösterişçi," diye mırıldanırım.

Şimdiye kadar, yemek sırasında yardımcı olan eşyaları nasıl yaratacağımızı ve kendimizi koruyan bir bariyer nasıl kuracağımızı öğrendik.

O olaydan bu yana garip güç dalgalanmaları yaşamadım, bunun için minnettarım.

Ama bu, şu soruyu akla getiriyor: O *neydi* öyle? Ansel, benim bir şekilde hem cadı hem de büyücü yeteneklerine sahip olduğumu düşünüyor gibi görünüyor ve ben de ona katılmıyorum diyemem. İçimdeki güç, azalmayı reddeden sonsuz bir uçurum, bir kuyu gibi hissettiriyordu. Ve sonra o bitkiyi kuruttuğumda...

Omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Doktor Mort'un cadılar ve büyücüler hakkında söylediklerini hatırlıyorum. O kız, hem cadı hem de büyücü özelliklerine sahip birini sorduğunda, sesinde... dehşet vardı.

Soraya'nın kitapta bulmamı istediği şey bu muydu? Sanmıyorum. Cadılar ve büyücülerle ilgili bölüm çok küçüktü, okuması sadece bir saat kadar sürdü. Kitabın diğer doğaüstü türlere odaklandığı açık.

Ansel'i takip ederek sınıftan çıkıp merdivenlerden aşağı kafeteryaya doğru inerken, kafamda sorular dolanmaya devam ediyor. Celeste ve Dyson arkamızdan geliyorlar — bizim sürekli gölgelerimiz. Tek rahatladığımız zaman gece, ama o zaman bile, yemin ederim ki koridorda bekliyorlar. İzliyorlar. İnceliyorlar.

Ama neden?

Celeste'ye her sorduğumda, yüzü kıpkırmızı oluyor ve bariz bir yalan uyduruyor. Dyson ise sadece sırtıp imalı bir şeyler söylüyor, bu da Ansel'in ona yumruk atmakla tehdit etmesine neden oluyor.

"Izzy!" Tanıdık ses, beyaz fayanslara çarpan topuk seslerinden ve yakut kırmızısı saçlardan önce geliyor. Soraya, gece siyahı bir kazak ve gri tayt giymiş, bana doğru sallanarak geliyor. "Benimle gel."

Dördümüz de ona doğru dönüyoruz, ama Soraya mükemmel manikürlü elini kaldırıyor. "Sadece Izzy," diyor Dyson ve Celeste'ye. Sonra bakışları Ansel'in elini tutan elime düşüyor ve dudakları seğiriyor. "Ve sanırım Ansel de gelebilir. Ne kadar kalabalık olursak o kadar eğlenceli olur."

Ne kadar kalabalık olursa o kadar eğlenceli mi?

Bununla ne demek istiyor?

Ansel ile göz göze geliriz ve sonra Soraya'nın peşinden koşarız, merdiven merdiven inerek ona kadar ulaşırız.

alt kat. Oraya vardığında, bir anka kuşuna benzeyen bir yaratığı tasvir eden heykele doğru ilerler. Heykelin özellikleri o kadar karmaşık ve gerçekçi ki, bu yaratığı vahşi doğada bulup taşla dönüştürdüklerini düşünmeden edemiyorum.

Ellerini kaldırır, fısıldayarak bir büyü mırıldanır ve heykel yana kayarak gizli bir kapıyı ortaya çıkarır.

"Bunun burada olduğunu bilmiyordum," derim ve Ansel ile bir kez daha bakışlarım.

"Tabii ki bilmiyordun." Soraya eşiği geçip uzun, karanlık bir koridora girer. "Sadece resmi cadı grubu üyeleri cadı grubunun mekanına istedikleri zaman girip çıkabilirler."

Umut ve endişe içimde savaşıırken kalbim daha hızlı atmaya başlar. "Gidiyor muyuz?"

Soraya omzunun üzerinden bana anlayışlı bir bakış attı. "Maalesef hayır. Ama sana bir sürprizim var."

Onu takip ediyoruz.

Ansel yanımda boğazını temizler, eli hala benimkine sıkıca tutunmuş durumda. "İlly'ye bıraktığın kitapla bir ilgisi var mı?"

Soraya'nın zümrüt yeşili gözlerinde bir an eğlence dans eder, sonra sırtarak tekrar önüne odaklanır. "Sana gösterdi mi?"

Ansel öfkeli bir sesle konuşur. "Tabii ki gösterdi." "Çünkü sen onun erkek arkadaşısın?"

Ansel'in yanakları anında kızarır ve kekelemeye başlar. "Ben... Şey... Ben... şey..."

"O kitapta ne bulmamı istiyordun?" diye sorarım, Ansel'i bu zor durumdan kurtararak - ama bir yanımda onun cevabını duymak için gerçekten çok istekli.

Birbirimiz için ne ifade ediyoruz? Arkadaş mı? Daha fazlası mı? Benimle daha fazlasını *istiyor* mu? Bence istiyor, ama aynı zamanda bir şey söylemeye çok korkuyor, bu da ilk adımı benim atmam gerektiği anlamına geliyor.

Ama... daha sonra.

Umarım zihnime sorular ve yarım cevaplarla bu kadar karışık olmadığına.

"Belki de sadece kitap ilginç geldi." Soraya tek omzunu silkiyor ve yürümeye devam ediyor, ancak koridorun sonundaki kapıya ulaştığında duruyor.

koridorun sonundaki bir kapıya ulaşınca durur. "Sence de... aydınlatıcı değil mi?"

Cevabımı beklemeden kapıyı açar. Başka bir koridora gireriz, ama bu koridorun her iki yanında çok sayıda kapı vardır.

"Misafirler ve ziyaretçi cadılar burada kalabilir," diye açıklıyor Soraya, kafamı daha da karıştırarak.

"Tamam mı?"

"Sana bir saat verebilirim. En fazla iki saat. Zamanını akıllıca kullan. Geri dönmemiz gerektiğinde kapıyı çalacağım." Bir kapının önünde durur ve bana döner. "Hazır mısın?"

"Hayır," diye cevap veriyorum dürüstçe, kafam allak bullak olmuş halde.

Soraya'nın dudakları seğirir, ama kapıyı açarken cevap vermez.

Hemen ardından, iki kişi öfkeyle yüzlerinde derin çizgilerle ileri atılır.

"Ne oluyor lan?" diye bağırır biri.

"Bizi neden buraya kilitledin?" diye sorar diğeri, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Nefesim kesilir ve sendeleyerek bir adım öne atarım. İki adam da bana dönüp bakar ve yüzlerindeki öfke şaşkınlık ve hayranlığa dönüşür.

"Grayson. Ethan." Boğazımda bir hıçkırık yükselir ve sonra koşarak onlara sarılırım.

Onlar da beni aynı şekilde sıkıca kucaklarlar, biri sağımda, biri solumda, ve içimde derin bir huzur hissi yerleşir. Benim olmam gereken yer burası. Onlarla birlikte, kollarında.

Birkaç kişi eksik olsa bile. Herkes aynı

anda konuşmaya başlar. "İyi misin?"

"Ne oldu lan?" "Cadılar sana

zarar verdi mi?"

"Seni bir çöp tenekesi ve bir sokak lambasıyla aldattım." Bekle... ne?

Yirmi Dört

ANSEL

Izzy'nin Grayson ve Ethan ile yeniden bir araya gelmesini izlerken boğazımda bir düğüm oluşur. Onun... erkek arkadaşları.

Onun kahkahası bana doğru geliyor, hafif ve sıcaklık dolu - aylardır beni rahatsız eden ses. Onu böyle, onlarla birlikte izlemek ve asla onlara katılamayacağımı bilmek garip bir işkence.

Vampir Grayson, ona biraz fazla yakın duruyor, gözlerinde eski ve söylenmemiş bir şey parıldıyor. Onda, herkesi içgüdüsel olarak bir adım geri çekilmeye zorlayacak bir yırtıcı taraf var.

Ethan ise sıcak ve ayakları yere basan, hiç çaba sarf etmeden ortamı dolduran türden bir varlık. Enerjisi, buradan bile neredeyse tadabileceğim bir tür vahşilikle, ham bir coşkuyla doludur.

Ve Izzy... O her şeyin merkezinde. Hepsinin merkezinde. Sanki gezegenlerle çevrili bir yıldızı izliyorum ve bir an için gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Her zaman üçüncü tekerlek gibi hissettim kendimi... Beşinci tekerlek mi? Altıncı tekerlek mi?

Onunla ve diğerleriyle birlikteyken. Beni önemseydiğini biliyorum, bana yaptığı küçük dokunuşlarda ve odada olduğumda gülümsemesinin parladığında bunu hissedebiliyorum. Ama bunun aynı şey olmadığı hissini bir türlü atamıyorum. Bunun nedeni onun beni öyle görmemesi mi, yoksa benim buna inanmaya çok mu korktuğum mu, emin değilim.

Grayson, ikizler, Reid ve hatta Bay Montgomery hakkında konuşurken yüzünün nasıl aydınlandığını gördüm. Buraya geldiğimizden beri bana onlar hakkında her şeyi anlattı ve korkunç M kelimesini kullanmasa da, onun için onların ne ifade ettiğini biliyorum.

Onun... eşleri.

Onun lanet olası eşleri.

Bununla nasıl rekabet edebilirim ki?

Grayson bir anlığına gözlerimi yakaladı, ama ben hemen başka yere baktım, midem düğümlenmişti. Bu vampiri daha önce hiç görmemiştim, sadece hakkında hikayeler dinlemiştim, ama acaba gerçeği biliyor mu diye merak ettim. Yüzümden okunup okunmadığını. Ethan, okulda onun bakmadığını sandığımda ona attığım özlem dolu bakışları kesinlikle fark etmişti.

Ben lanet olası bir zavallıyım.

Bir adım geri çekiliyorum, ama gitmiyorum. Gidemezdim. Izzy buradayken, bu kadar yakın, bu kadar gerçekken. Her parçam bana şimdi ve sonsuza kadar onun yanında kalmamı haykırırken.

İçimdeki acı giderek güçleniyor. Onunla birlikte olmak istiyorum, bu fiziksel bir acı gibi. Onunla birlikte olmalıyım.

Ama ya ona söylersem ve o da aynı şekilde hissetmiyorsa? Arkadaşlığımızı riske atmaya hazır mıyım? Bazen onun da daha fazlasını istediğini düşünüyorum, ama durumu yanlış yorumluyor olabilirim.

Dönüp koridorda yürümeye başlıyorum, geldiğimiz yöne doğru.

"Gidiyor musun?" diye sorar Soraya, dudaklarını buruşturarak.

Izzy, Ethan ve Grayson'a doğru bakıyorum. Henüz hareket ettiğimi fark etmemiş bile.

Göğsümdeki kılıç bükülüyor.

"Burada bana ihtiyaç olduğunu sanmıyorum," diyorum sert bir sesle.

Soraya'nın yüzünde sempati dolu bir ifade belirir, ama başka bir şey söylemez. Söylenecek başka bir şey kalmamıştır.

Tek kelime etmeden koridordan aşağı koşarım. Nereye gittiğimi bilmiyorum, ama oradan herhangi bir yer daha iyidir.

Sevdiğim kadının iki başka erkeğin kollarında olduğunu görmek...

Asla ben olmayacağımı bilmek...

Buna daha ne kadar dayanabilirim, bilmiyorum.

* * *

Soraya, şaşırtıcı bir şekilde, ben kafeteryaya ulaşmadan önce bana yetişir. Ayaklarım beni bu geniş odaya götürene kadar aklımda bir hedef yoktu. Ama şimdi buradayım ve duygularımı yemekle bastırmaktan daha çekici bir şey olmadığını anlıyorum.

"Kıçın yanıyormuş gibi oradan kaçtın," diyor Soraya bana ulaştığında, gözlerinde kahkaha dans ediyor.

"Evet, şey..." Garip bir şekilde omuz silkiyorum ve bir masaya doğru ilerliyorum.

Kafeterya neredeyse boştu ve bunun derslerin yeniden başlamasından kaynaklandığını anladım. İyi. Etrafımda ne kadar az insan olursa o kadar iyi.

"Biliyorsun, bu hikayeyi defalarca okudum. Erkek kıza aşık. Kız erkeğe aşık. İkisi de diğerinin kendilerine aşık olduğunun farkında değil." Soraya karşımda oturur ve ellerini masanın üzerinde birleştirir. "Tanıdık geliyor mu?"

Yanaklarım anında kızardı. "Izzy bana aşık değil." Keşke aşık olsaydı.

Bunu o kadar çok istiyorum ki, bazen bunun gerçekleşmesi için ne yapacağımdan, nelerden vazgeçebileceğimden korkuyorum. Onun gülümsediği kişi olmak, ona sarılmak, onu öpmek, ona sırlarını anlatmak istiyorum.

"Eşler hakkında bir şeyler öğrendin mi?" Soraya başını yana eğdi, kırmızı saçları mum ışığında erimiş granat gibi parladı.

"Dönüşenlerin ve vampirlerin eşleri olduğunu biliyorum." Masadaki elime dikkatle bakıyorum. Soraya'nın delici, her şeyi bilen bakışlarıyla karşılaşmaktan daha iyidir. "Ve bence Grayson ve Ethan onun eşleri."

Emery, Reid, Bay Montgomery ve hatta onu kesinlikle hak etmeyen o lanet olası pislik Ashton da öyle.

"Doğaüstü topluluk, her insanın bir ruh eşi olduğuna ve onu bulana kadar tam olamayacağına inanır." Soraya, sözlerinin etkisini gösterebilmesi için bir ara verdi, sonra ekledi: "Büyücüler ve cadılar da ruh eşine sahiptir. Onlara Kan Arkadaşı deriz."

Ona bakarım. "Kan Arkadaşı mı? Bunu daha önce hiç duymadım."

"Duymamış olman normal," diye itiraf etti Soraya. "Kan Arkadaşları nadirdir ve kendininkini bulmak son derece tehlikeli olabilir."

"Tehlikeli mi?"

"Kan Arkadaşının bir kişinin büyüünün diğer yarısını elinde tuttuğuna inanıyoruz," diye açıklıyor Soraya ve somurtkan sesi omurgamda bir ürperti yaratıyor.

"Bu iyi bir şey değil mi?"

Soraya dudaklarını yalar. "Öyle olurdu... eğer cadıların ve büyücülerin çoğu, Kan Arkadaşlarını tanışır tanışmaz öldürmeseydi."

Şok içinde ona bakıyorum, onu yanlış duyduğuma eminim. "Anlamıyorum."

"Birçok cadı ve büyücü, Kan Arkadaşlarını öldürerek büyülerinin diğer yarısını geri kazanabileceklerine ve tüm gücü ele geçirebileceklerine inanır."

Midemde yapışkan bir his oluşur. Birisi ruh eşine bunu nasıl yapabilir? Sevmesi ve koruması gereken kişiye?

"Birinin Kan Eşin olduğunu keşfetmek, bir şekil değiştiren ya da vampir için olduğu kadar kolay değildir. Birine bakarak bunu doğuştan anlayamazsın," diyor Soraya, gözleri benimkileri arıyor. "Genellikle bu bir... his. Sürekli bu kişinin yanında olma ihtiyacı gibi. Onun gülümsemesini görmek. Onun kahkahasını duymak. Ruh büyüü yasaklanmadan önce, ona sahip olanlar sadece auralarına bakarak anlayabiliyorlardı. Birbirlerinden ayırt edilemeyecek kadar... birbirlerine karışmışlardı, tabiri caizse."

Bana bir şey anlatmaya çalışıyor gibi görünüyor, ama umutlanmak istemiyorum.

Acaba...

Hayır, o olamaz, değil mi?

Kalbim göğsümde daha da hızlı atmaya başladı.

"Bunu kesin olarak anlamanın yolu, bağı ortaya çıkarmak ya da en azından bunu denemektir." Soraya, anlaşılmaz bir bakışla bana bakar.

"B-bunu nasıl yapacaksın?"

Boğazım sıkıştığı için nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Tek duyabildiğim kulaklarımın arasında kanın akışı ve tren düdüğü gibi tiz, keskin bir ses.

Soraya'nın dudakları seğiriyor. "Aslında çok basit. Sadece... öpüşün." "Öpüşmek mi?"

"Öp," diye başını sallayarak onaylar. "Bu, bir bağ olup olmadığını ortaya çıkarır. Sonra resmi bir törene katılarak bunu tamamlayabilirsin."

Öp.

Sadece Izzy'yi öpmem gerekiyor.

"N-neden bana yardım ediyorsun? *Bize* yardım ediyorsun?" diye Soraya'ya soruyorum.

O kitabı Izzy'ye verdi. Bana Kan Kardeşleri'nden bahsetti.

Izzy'nin Grayson ve Ethan ile görüşmesine izin verdi.

Bundan ne kazanacak?

Soraya masanın üzerinden uzanıp elini benimkinin üzerine koydu.

Korkunç bir düşünce aklıma gelince aniden donakaldım.

Ya Blood Companions'ı, benim ona ait olduğumu düşündüğü için mi gündeme getirdi? Soraya elbette çok güzel, ama ona hiç ilgi duymuyorum. Izzy'den başka kimseye ilgi duymuyorum ve bunun değişeceğini de sanmıyorum.

"Bunu senin için yaptığımı söylesem bana inanır mısın?" diye sorar Soraya, kaşlarını çatarak.

Kalbim sıkışır ve elimi onun elinin altından çekerim. "Sana yanlış bir izlenim verdiysem özür dilerim Soraya, ama ben Izzy'ye aşığım."

Bu sözleri ilk kez yüksek sesle söylüyorum ve bu ifadenin doğruluğu kemiklerimin derinliklerine işliyor.

Izzy'ye aşığım.

Izzy'ye aşığım.

Izzy'ye aşığım lan.

Soraya bana şaşkınlıkla bakar... sonra dehşetle. Elini hemen geri çeker ve bana bakakalır.

"Oh hayır. Hayır." Kararlı bir şekilde başını sallamaya başlar. "Beni kesinlikle yanlış anladın." Bir titreme onu sarar. "Alınma ama, iğrenç."

"Ummm... alınmadım?"

Soraya'nın gözleri yumuşar ve bir kez daha bana uzanır. "Aslında seninle konuşmak istediğim bir şey var..."

"Soraya!"

Boğuk ses, Soraya'nın sandalyesinde dikleşmesine neden olur. Kafeteryanın kapısına doğru döner, orada Crone, bastonuna ağır bir şekilde yaslanmış durmaktadır.

Yorgun yaşlı kadın bana keskin bir bakış attı ve dudaklarını kıvrarak hırladı. "Toplantımız var, unuttun mu?"

"Tabii ki unutmadım, Crone," dedi Soraya resmi bir şekilde ayağa kalkarak. Elini süveterinin üzerinde gezdirerek hayali kırışıklıkları düzeltti. "Hemen geliyorum."

Gözlerini bana doğru kaydırır, yüzünde yine ifadesiz bir ifade belirir, sonra çenesini havaya kaldırır ve Crone'un yanına doğru yürür.

Onun gidişini izlerken, tanımlanamaz bir duygu göğsümü delip geçer.

Bana ne söylemek üzereydi?

Ve bunun Izzy ile ne ilgisi var, neden bize yardım ediyor?

Ama Soraya hakkındaki tüm düşüncelerim, konuşmamızı tekrar tekrar kafamda canlandırdıkça hızla dağılıyor.

Izzy'yi öp.

Tek yapmam gereken Izzy'yi öpmek, o zaman onun benim olup olmadığını kesin olarak bileceğim. Sonuçta ben zaten onunum.

O henüz bilmiyor olsa bile.

Yirmi Beş

IZZY

"Bekle... ne?" Grayson'a gözlerimi kırpıştırarak baktım, onu yanlış duyduğuma emindim.

Sesi normalden daha kısık, belki de başka bir şey söyledi. Herhangi bir şey.

Vampir kulaklarımın uçları pembeye döndü, hiç görmeyeceğimi sandığım bir manzara. "Eee..."

"Covenstead'in çevresinde insanları uzak tutmak için tasarlanmış büyümlü savunma sistemleri olduğunu söyleyelim," Ethan araya girerek Grayson'a anlaşılabilir bir bakış attı.

Grayson daha da kızarır ve yüzünü çevirir.

Cidden, ne oldu böyle?

Sorumu sormadan önce, Ethan nazikçe omuzlarımı tutar ve beni kendine doğru çevirir.

"Ne oldu? İyi misin? Sana zarar verdiler mi?" Sesinde aciliyet var ve gözleri neredeyse çılgınca vücudumu tarıyor.

"İyiyim. Söz veriyorum." Hızla ikisine olan biten her şeyi anlatırım: kaçırılmam, Trinity ile görüşmem, Delaney ile yaptığım anlaşma, Soraya'nın garip yardımseverliği, Ansel'in ortaya çıkışı...

Ansel'i düşününce omzumun üzerinden arkama bakıyorum. Neden arkamda duruyor? Her şey şu anda karmaşık ve kafa karıştırıcı olsa da, onun da bu olayın bir parçası olduğunu, bizim bir parçamız olduğunu biliyor.

Ama koridora baktığımda, Ansel veya Soraya'dan hiçbir iz görmüyorum. Göğsüm sıkışıyor.

Ansel gitmesi gereken bir yer olduğu için mi ayrıldı? Diğerlerinin yanında kendini rahatsız mı hissetti? Gitmesini istediğimi mi düşündü? Adını koyamadığım, ifade edemediğim duygular içimi kemiriyor.

"Biraz önce gitti," diyor Grayson boğuk bir sesle. "Oh." Tek söyleyebildiğim bu.

Ansel ve diğerlerine olan hislerim de dahil olmak üzere her şey çok kafa karıştırıcı, ama şu anda bu karmaşık durumu çözmenin zamanı değil. Grayson ve Ethan önümde duruyorlar, hayattalar ve nefes alıyorlar, ve ben her şeyi duymak için can atıyorum. Zaman geçiyor ve saatin her bir akrepisi bana saplanan minik bir bıçak gibi geliyor.

Hızla, odadaki iki adamı içeri sokup kapıyı kapatarak kapıya yaslandım. Ethan ve Grayson beni sessizce izliyorlardı, bakışları yoğundu, ancak Ethan gergin görünüyordu. Fazla uzun gömleğinin kollarını tekrar tekrar düzelterek duruyor ve ayaklarını yerinden oynatıyordu.

Bu arada...

"Ne giyiyorsun?" diye Ethan'a soruyorum, kaşımı kaldırarak.

Siyah uzun kollu Henley gömlek, siyah kot pantolon gibi Emery'nin giyeceği türden bir şey gibi görünüyor.

"Benim," diyor Grayson, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Tamam mı?" İki adam arasında bakışlarımı gezdiriyorum, biri boşlukları doldurmaya istekli olup olmadığını merak ediyorum, ama onlar sadece bana bakmaya devam ediyorlar.

Sanırım bu sorgulama dış çekmek kadar zor olacak.

Harika.

"Biri bana neler olduğunu söyleyebilir mi? Ne oldu? Herkes iyi mi?"

Grayson cevap verirken Ethan endişeyle başparmağının ucunu ısırır.

"Bilmiyorum. Seni bulmak için ayrıldık."

Ethan elini tekrar yanına indirdi. "Ve ben de yakın zamana kadar kurt formumda sıkışıp kalmıştım, yani, evet, öyle bir durum var. Ben vahşi falan değilim. Christian gibi değilim... Yani, siktir. Bunu söylememeliydim. Üzgünüm. Sanırım sadece gerginim, panik yapıyorum ve kafam karışık. Ve gerçekten, gerçekten kardeşimle konuşmak istiyorum, ama onu aramaya çalıştığımda cevap vermedi. Tanrım. Aptalım. Mesaj bırakmalıydım. Panik yapacağını düşündüğüm için istememiştim, ama kesinlikle iyi olduğumu söylememeliydim."

Ethan yüzünü elleriyle kapattı. "Tam bir aptalım. Ama Tanrım, seni görmek çok güzel, Izzy. Çok, çok endişelendim. Ve..." Sözüünü kesip

yutkunur. "Seni görmek çok güzel."

Gözlerinde gölgeler kalır ve her şey mahvolmadan önceki yüzleşmeyi hatırlamadan edemem.

Yaklaşık bir yıl önce Ethan'ın uyuşturucu bağımlısı ve alkolik olduğunu öğrendim. Sarhoş olmasına rağmen eve arabayla gitti ve arabasını Desiree'nin babasının evine çarptı. Bu olay binlerce dolarlık hasara ve Emery'nin hastaneye kaldırılmasına neden oldu. Emery tabii ki iyileşti, ancak sürü, Desiree'nin babasıyla bir anlaşma yapmak zorunda kaldı, aksi takdirde Ethan hapis cezasına çarptırılacaktı.

Bu konu hakkında konuşmamız gerekecek ama... daha sonra. Her şey daha sonra olacak.

"Burada olduğunuz için çok mutluyum," diye fısıldıyorum, kapıdan uzaklaşıp önce Grayson'a dönerek.

O başını eğdiği anda ben parmak uçlarımda yükselirken, gözleri arzu dolu bir şekilde kapandı. Öpücük yumuşaktı ve gelecek için söylenmemiş vaatlerle doluydu. Dudaklarım onun dudaklarıyla hareket ederken sırtımda bir ürperti hissettim.

O uzaklaşır uzaklaşmaz, bakışlarımı Ethan'a çeviriyorum. O bizi izliyor, hareketsiz duruyor, ama gözleri umut ve çaresiz bir özlemle doludur.

Onun kurtluğunu neredeyse hissedebiliyorum. Vücudu, açıklayamadığım bir enerjiyle doludur, beni çeken, bana yaklaşmamı sağlayan sessiz bir güç.

Nefes alıp ona doğru bir adım atıyorum ve ilk kez dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Ethan'ın öpücüğü Grayson'ın nazik öpücüğüne hiç benzemiyor. Çok uzun zamandır kendini tutmuş gibi, şiddetli ve acil. Yine de öpücüğünün çaresizliğine rağmen, o ham yoğunluğun altında gömülü daha yumuşak bir şey hissediyorum.

Ondan uzaklaştığımda, ikisinin de gözlerine bakamıyorum. Bakmak istiyorum, hayır, bakmam gerekiyor, ama her şeyin ağırlığı beni düğüm düğüm ediyor.

Onları birbirlerinin önünde öptüğüme inanamıyorum. Ne düşünüyordum ki?

Şüpheler beni kemiriyor olsa da, umurumda olmadığını fark ediyorum. Onlar benim. İkisi de. Bu sonuca ne zaman vardığımı bilmiyorum, ya da belki de bu kaçınılmazdı ve ben sadece dikkat etmiyordum.

Grayson olduğu yerden kıpırdamadı, çenesi sıkı ve her şeyi sindirmeye çalıştığını biliyorum. Ethan ise... Ethan beni anlayamadığım bir ifadeyle izliyor, kurdu huzursuz, bakışlarında vahşi ve özgür bir şey parlıyor.

Birbirlerine doğru dönerler ve gözleri kısa bir an için birbirine kilitlenir, gerilim çatırdar ve kıvılcımlar çıkar. Hava ağırdır, cevaplanmamış sorularla doludur.

İki adam arasında sessiz bir konuşma geçer ve sonra bana dönerler, bakışlarındaki karışıklık hızla açlığa dönüşür. Çaresizlik. Aşırı bir ihtiyaç.

Sıcaklık içimi kaplar ve meme uçlarım anında sertleşir.

İkisi de ele geçirilmiş adamlar gibi üzerime yürürler, Grayson arkamda, Ethan önümde. Ethan dudaklarımı bir kez daha ele geçirir, öpücüğü aç ve sahiplenici. İkinci bir çift dudak boynumda yukarı aşağı dolaşır.

İnlerim ve içgüdüsel olarak başımı yana eğerek Grayson'ın daha rahat erişebilmesini sağlarım. Bu yeni pozisyon Ethan'la öpüşmemi de derinleştirir. Dili dudaklarımın arasına girmeye çalışır, giriş izni ister ve ben hevesle açarım.

Grayson'ın elleri gömleğimin altına girer ve yanlarımı okşar. Tüylerim diken diken olur — dokunuşunun sıcaklığı soğuk hava ile şaşırtıcı bir kontrast oluşturur.

"Bu uygun mu?" diye kulağıma fısıldadı.

Ethan'ın öpücüğünden "Evet" diyebilecek kadar uzaklaşıyorum.

Sesim kendi kulaklarıma bile ince ve tiz geliyor. Nefes almakta zorlanıyorum.

Grayson gömleğimi başımdan çeker ve bir kenara atar. Ethan'ın bakışları hemen güzel siyah dantelle kaplı göğüslerime düşer.

Yutkunur, gözleri kısılır. "Siktir lan."

"O mükemmel değil mi?" Grayson kulak mememi ısırırken sorar.

"Sen gördüğüm en güzel kadınsın, Izzy," diyor Ethan, sesi neredeyse saygı dolu. Yine yutkunuyor ve göğsüme uzanıyor, eli birkaç santim kala duruyor. Tereddüt yüzüne yansıyor. "İzin var mı?"

"Dokun bana, Ethan." Kafamı çevirip Grayson'ın delici mavi gözlerine bakıyorum. "İkiniz de."

Sanki tek ihtiyacı olan izin buymuş gibi, Grayson bir kez daha hevesle dudaklarımı ele geçirir, elleri vücudumda dolaşır. Ethan bir eliyle göğsümü kavrar, diğer eliyle çıplak yanıma okşar.

"Sen hayatıma girene kadar neyi kaçırdığımı bilmiyordum," diye itiraf eder Ethan, sütyenimin kupasını aşağı doğru iterken.

Parmakları hemen meme ucumu çimdikledi ve ben inleyerek Grayson'ın dudaklarından ayrıldım.

"Sen... klişe gibi gelse de, benim için taze bir nefes gibiydin. Ama bu gerçek. Uzun zamandır, günü atlatmak için bile mücadele ediyordum. Yeterince güçlü olduğumdan emin değildim. Ama sonra sen geldin ve birdenbire nefes almam için ihtiyacım olan havayı buldum. Başka hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Sadece sana, Izzy. Sadece sana. Sana lanet olasıca bağımlıyım."

Onun sözleri beklenmedik bir şekilde gözlerimi yaşarttı.

"Ethan..." diye fısıldıyorum, ayak parmaklarım ve ellerim aynı anda kıvrılıyor.

Tatlı ikizim başını ağrıyan göğsüme eğip meme ucumu yakaladı ve derin bir nefes aldı. Dişleri hassas meme ucumu okşadığında, henüz var olmayan bir sürtünme arayışında kalçalarımı kaldırdım.

"Siktir, bu çok iyi geliyor," diyorum, kafasına uzanıp onu daha da yaklaşıtıyorum.

Grayson, ihmal edilmiş göğsümden sütyen kupasını aşağı çekiyor ve meme ucumla oynamaya başlıyor. Parmaklarındaki sert nasırlar inanılmaz bir his veriyor.

Sonra Grayson göğsümü bırakıp uzaklaşıyor.

"Yeter," diye emrediyor, sesi kısık, Ethan hemen başını kaldırıyor, yüzünde bir kaş çatma var.

Bu benim vampirim için çok mu fazla? Bizimle bunu yapmak istemiyor mu?

Grayson'ın yüzünü umutsuzca ararım ama sadece bana yansıyan şehvet görürüm. Şehvet ve ihtiyaç.

Bu manzara kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oluyor.

Grayson odanın köşesindeki koltuğa oturur ve rahatça bacak bacak üstüne atar. Sert ereksiyonu

bizi izlerken kot pantolonuna baskı yapar.

"Ethan, arkasına geç," diye devam eder Grayson ve boğuk sesi içimi ürpertir. "Sütyenini çıkar."

Ethan garip bir inilti sesi çıkarır ama talimatı yerine getirir. Sütyenimi gömleğimin yanına yere atar.

"Aman Tanrım.

Kahretsin.

Ethan Ethan... olmayı etmeyi emir Ethan Grayson
emir vermekten hoşlanıyor mu?

Bir sıcaklık dalgası içimi kaplar ve külotumu ıslatır.

"Neden onun güzel meme uçlarıyla benim için oynamıyorsun?"
Grayson, boğuk bir sesle talimat veriyor.

Ethan'ın elleri göğüslerime uzanıyor, ama bana dokunamadan onu durduruyorum.

Grayson duymasın diye sesimi alçaltarak fısıldarım, "Ethan, istemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin."

Ethan burnunu boynumun yanına indirir ve oradaki cildi okşamaya başlar. "İstiyorum," diye fısıldar. "Şu anda çok istiyorum. Grayson'la sevişmek istemiyorum, ama bana ne yapmam gerektiğini söylemesi... onun izlediğini bilmek... Şu anda taş gibi sert olduğumu söylersem, ben manyak mıyım?"

Şakacı bir ton kullanmaya çalışsa da, sesinde bir endişe seziyorum, sanki bu tuhaflığım karşısında vereceğim tepkiyi gerçekten korkuyormuş gibi.

Sözlü olarak cevap vermek yerine, göğüslerimi Ethan'ın bekleyen ellerine doğru itiyorum. Ben inleyip ona doğru sallanırken, o hemen hassas meme uçlarımı okşamaya başlıyor.

Grayson dudaklarını yalarken kot pantolonunun fermuarını açıyor ve penisini dışarı çıkarıyor. Bunu daha önce de görmüştüm - ilk seviştiğimizde - ama başka bir erkekle birlikteyken onun kendini okşamasını izlemek neredeyse... tabu gibi geliyor. Cildimde ihtiyaç duyulan bir kızarıklık patlıyor.

"Ethan, ellerini karnından aşağıya, kot pantolonuna doğru kaydır. Onlar da gitmeli, sence de öyle değil mi?"

"Siktir," Ethan ve ben aynı anda söyleriz ve sonra omzumun üzerinden gizli bir gülümseme paylaşıyoruz.

Ethan, kot pantolonumun düğmesini açmadan önce yanlarımı ve karnımı okşadığında, o gülümseme anında kaybolur. Yavaşça, baştan çıkarıcı bir yavaşlıkla, kot pantolonumu uyluklarımdan ve bacaklarımdan aşağı çeker, arkamda diz çökerek sert kumaştan kurtulmama yardım eder, çoraplarımı ve ayakkabılarımı da çıkarır. Sonra beni döndürür. Bu yeni pozisyon, yüzünü külotuma yaklaştırır ve derin bir nefes alır, şüphesiz benim tahrik olduğumu koklamaktadır.

Bugün sevimli pembe bir külot giymeyi seçtiğim için aniden minnettar oldum — ortasında küçük bir fiyonk olan bir külot. Bu model, destekten çok süs amaçlı, anlarsınız ya, yani şu anda vücudumun büyük bir kısmı ortada.

Genellikle partnerimle birlikteyken, bu saatlerde kendimi bilinçli hissetmeye başlarım.

En mahrem bölgeye bu kadar yakın birinin olması...

Beni tüm çıplaklığım, tüm yara izlerimle ve kusurlarımla gördüğünü bilmek...

Ama o özbilinçli acı asla gelmez. Belki de Ethan ve Grayson'a, yaşadığımız onca şeye ve sakladıkları onca sırra rağmen, geri dönülmez bir şekilde güvendiğim içindir. Belki de ruhumun derinliklerinde onların benim eşlerim olduğunu bildiğim içindir. Belki de geçmişte birlikte olduğum erkeklerin hepsinin pislik olduğu içindir. Her halükarda, savunmasız görünüşüme rağmen, onlar bana bakarken kendimi seksi ve güçlü hissediyorum.

"Tadı nasıl?" Grayson merakla soruyor, başını yana eğerek.

Ethan bir parmağıyla külotumu yana itip ağzını benim en hassas noktaya indiriyor. Dili içime girip, yarık boyunca aşağı doğru okşuyor ve ben titriyorum. Lanet olsun.

"Tadı ambrosia gibi," diye fısıldadı Ethan, Grayson'a bakmak için geri çekildi.

Grayson, bunu bekliyormuş gibi başını sallar ve sonra dikkatini bana çevirir.

"Gracie, eşinin soyunmasına yardım eder misin?" Çenesini Ethan'a doğru salladı ve ben keskin bir nefes aldım.

O... biliyor mu? İkisi de biliyor mu? Eşleşme bağlarını sır olarak saklamıyordum, ama her şey o kadar kafa karıştırıcı ve

çalgınca geçtiği için henüz hepsini bir araya getirip bu konuyu konuşma fırsatım olmadı.

Grayson bana yumuşak, gizemli bir gülümseme sunar ve bu tek hareketle binlerce söylenmemiş soruyu yanıtlar. Onun için olan sevgim anında içimi doldurur ve umarım bunu gözlerimde görebilir.

Ondan uzaklaşarak, beni izleyen ve göğsü inip kalkan Ethan'a odaklanıyorum.

"Siktir, Izzy, istemiyorsan yapmak zorunda değilsin," diyor bana, parmaklarını yanlarında bükerek.

"Oh, kesinlikle istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Asıl soru... sen istiyor musun?"

"Senin ellerini üzerimde hissetmekten başka bir şey istemiyorum. Kahretsin."

Bir parçam Ethan'ın beceriksizliğine gülmek istiyor, ama çoğunlukla onu soyunmak istiyorum. Hemen.

Henley'i başından geçirip, sert hatlı göğsüne bakışlarımı gezdiriyorum. Grayson veya Reid kadar iri değil, ama zayıf yapısına rağmen inanılmaz derecede kaslı. Bir kolunda kıvrılan dövmeler, daha yakından keşfetmek istediğim karmaşık bir renk mozaïği... Tercihen dilimle.

"Kot pantolon," diyor Grayson, ben de yutkunup ellerimi beline götürüyorum.

Yavaşça kaslı bacaklarından aşağı doğru çekmeye başlıyorum ve Ethan'ın bana yaptığı gibi, bu sırada dizlerimin üzerine çöküyorum.

Onun penisi anında serbest kalır, sert ve uzundur, ve ben onu görünce dudaklarımı yalarım. Ucunda bir damla ön sıvı vardır.

Ethan beceriksizce kot pantolonunu çıkarır ve onu kenara tekmeler, pantolon diğer giysilerimizin yanına gider.

"Vay canına, Iz." Ethan bana bakarken yutkunur. "Sen... Kelimeler yetersiz kalıyor."

Kalın kirpiklerimin arasından utangaçça ona gülümserim ama ona dokunmam. Henüz değil. Grayson izin verene kadar.

"Neden ucunu yalamıyorsun, bebeğim?" Grayson mırıldanır ve sesi şimdi daha yakın geliyor.

Tam arkamda.

Onun bu kadar yakınımda olduğunu, Ethan'ın sikini emmemi izlediğini düşünmek, amımı boşluğa karşı titretir.

İtaatkar bir şekilde başımı sallayarak öne eğildim ve dilimi Ethan'ın sikinin yarık kısmında gezdirerek tadına baktım.

"Oh... sik. Sik, sik, sik." Ethan'ın kalçaları hemen öne doğru sıçırıyor, onu daha derine almam için çaresizce, ama Grayson bir saniye içinde orada, Ethan'ı geri tutuyor.

"Hayır," diye homurdanıyor Grayson, kurt dönüşümünü serbest bırakıp bana doğru geri çekiliyor.

O da çıplak ve ben gözlerimi onun muhteşem vücudunda gezdiriyorum. Tam olarak hatırladığım gibi görünüyor, ama tamamen yeni. Saatlerce ona bakabilirim ve hala inceleyecek yeni şeyler bulabilirim. Mesela, sağ göğsünün üstündeki yara izi hep orada mıydı? Kalçasındaki doğum lekesi mi?

Aniden Grayson saçlarımı yumruğuna doluyor ve başımı Ethan'ın gergin penisine doğru itiyor. Hevesle yanaklarımı çukurlaştırıp onu olabildiğince derine alıyorum.

Grayson başımı hareket ettirirken hızı kontrol ediyor, tükürük çenemden damlıyor. Ethan tamamen hareketsiz dururken seksi inlemeler ve hıçkırıklar kaçıyor.

"Onun taşaklarıyla oyna, bebeğim," diyor Grayson kulağıma.

Ethan'ın altına uzanıp ağır testislerini avuçladığımda, şehvet beni bir yangın gibi sarar. Onu boğazımın derinliklerine almaya devam ederken, testislerini okşamaya başlarım.

"Aynen öyle. Benim için çok iyi bir kızsın, Izzy. Onun sikini ne kadar iyi emdiğine bak. Ne kadar mükemmel bir sürtük."

Onun müstehcen sözleri, ıslaklığımı doğrudan külotuma gönderir ve Ethan'ın sikini ağızımda inleyerek emmeye devam ederim.

"Siktir. Boşalacağım." Ethan içgüdüsel olarak kafama uzanır, ama Grayson ellerini itekler.

"Hayır," vampirim homurdanır. "Sana verdiğimi alacaksın."

Ethan'ın penisi ağızımda seğiriyor ve oynadığımız bu küçük oyunu sevdiğini biliyorum. Çok seviyor.

Grayson'ın yumruğu saçlarımı sıkıca kavrar ve başımı geriye doğru çeker, beni Ethan'ın penisini ağızımdan çıkarır. Yüzümden gözyaşları akarken, zorlukla nefes alırım.

"Bu mükemmel amcığ! sikmiş miydin?" diye soruyor Grayson, boğuk sesi neredeyse sıradan bir tonda, beni kaldırıp elini

kıçımı okşuyor.

Orada dalgın dalgın danteli parmaklıyor, sonra sertçe çekiyor. Külot ikiye ayrılır ve Grayson onu bir kenara atar.

"H-hayır," Ethan kekeliyor, gözleri beni keskin bir arzu ile tarıyor.

"İster misin?" Grayson'ın parmaklarından biri, en yumuşak okşamalarla benim yarıklarımı okşuyor ve ben inliyorum, kirpiklerim titriyor.

"Evet." Kendimi ona doğru itiyorum ve onun alçak gülüşü odayı dolduruyor.

"Ne kadar duyarlı olduğuna bak. Ne kadar iyi bir fahişe," diye övüyor ve nazikçe am dudaklarımın kenarlarını okşamaya devam ediyor. "Peki ya sen, Ethan? Sen iyi bir fahişe misin?"

Grayson'ın sorusu, bacaklarımdan ıslaklık damlamasına neden oldu. Onu daha önce hiç böyle duymamıştım. İlk ve tek seks yaptığımızda, yavaş ve romantikti, ruhlarımızın birleşmesiydi. Ama bu...

Ethan inliyor ve bana açgözlü bir şekilde bakıyor, gözlerinde arzu açıkça görülüyor.

"Evet," diye fısıldadı.

"Evet?" diye sordu Grayson.

"Evet, ben iyi bir fahişeyim." Yutkunur, boğazındaki kaslar titrer.

Grayson dudakları kulağımın hemen yanına gelene kadar eğildi. "Bu senin için uygun mu, bebeğim? Ben ağzını sikerken o da tatlı amını sikmesini ister misin?"

Kahretsin.

"Evet." Kıçımı sallıyorum, parmağının sonunda içime girmesini istiyorum. "Tanrım, evet."

"Peki ya sen?" Grayson bunu Ethan'a sorar. "Sen de bunu mu istiyorsun?"

Ethan dudaklarını yalar. "Evet. Evet, lanet olsun. Hiç bu kadar çok bir şey istemedim."

Grayson, hızla atan nabzımın hemen üzerinde, boynuma şefkatli bir öpücük kondurur ve onun gülümsemesinin tenime yayıldığını hissedebilirim.

"Ne kadar iyi küçük fahişeler," diye övüyor ve ben neredeyse kendimi beğenmiş gibi hissediyorum.

Grayson beni bırakır ve elimi tutar. İlk başta ne yaptığını anlamam ama beni yatağa götürdüğünde anlarım. Ethan'la ilk seferimin yabancı bir odanın zemininde olmasını istemiyor.

Beni nazikçe yatağa iterken, aç bir öpücükle dudaklarımı ele geçirir. O çekildiğinde, nefes nefese kalırım, daha fazlasını, her şeyi istiyorum.

"Ethan, buraya gel," diyor Grayson, yanıma yatağa tırmanırken, Ethan tereddütle yatağın ayak ucuna yaklaşıyor, sertleşmiş penisi karnına değiyor. "Dizlerinin üzerine çök."

"Dizlerimin üzerine mi?" Ethan yavaşça eğilir ve yatağın ayak ucunda yere oturur.

"Kızımızı ısıtman lazım," Grayson, göğüslerimden birini tutup sıkarken açıklıyor. "Neden onun tatlı amını yalamıyorsun?"

Ethan yutkunur ve bakışları otomatik olarak bacaklarımın arasına kayar.

"Uyluklarını omuzlarına koy," diye devam eder Grayson, parmaklarıyla aşırı hassas meme uçlarımı çimdiklerken. Ethan talimatı yerine getirdiğinde Grayson, "Aferin oğlum," diye mırıldanır.

Bu pozisyonda kendimi inanılmaz derecede savunmasız hissediyorum. Ethan'ın bacaklarımın arasında diz çökmüş pozisyonundan her şeyi görebildiğini biliyorum.

"Daha önce hiç am yaladın mı?" diye soruyor Grayson. "Tabii ki, az önce yaptığın o küçük yalamayı saymazsak."

Ethan sessizce başını sallar, bakışları benim ısınmış tenime sabitlenmiştir.

"Neden basit bir şeyden başlamıyorsun? Dikişi yala." Grayson meme ucumu sertçe çevirir ve acı içimi sarar, bir inilti çıkarır.

"Sorun yok mu, Izzy?" Ethan tereddütle sorar, bakışları hala amıma sabitlenmiştir.

"Evet, Ethan. Tanrım, evet. Ağzını üzerimde hissetmek istiyorum."

Yine yutkunur ve sonra öne eğilir, elleri uyluklarımı sıkıca kavrar. Tereddütle dilini çıkarır ve amımın dudaklarının dikişini yalar.

İçimden bir inilti koparken kalçalarımı yukarı doğru sallıyorum.

"Daha hızlı," diye talimat verir Grayson.

Ethan hızını artırır, dilini en hassas bölgede dolaştırır.

Grayson'ın bir eli göğüslerimi okşamaya devam ederken, diğer eli karnımdan aşağı, pelvik kemiğime doğru ilerler ve amımda durur.

"Burayı görüyor musun? Bu bir klitoris." Başparmağıyla klitorisimi okşadı ve ben sırtımı kamburlaştırarak inledim. "Neden dilinle okşamıyorsun?"

"Siktir!" Ethan tam da bunu yapmak için harekete geçtiğinde, dilini hassas klitorisimin etrafında dolaştırırken çığlık attım.

Orgazmım hızla yaklaşıyor, ama tam o eşiğe ulaşmadan önce Grayson yatağa eğilir, Ethan'ın boynunu yakalar ve onu ıslak amımdan uzaklaştırır.

"Grayson!" diye bağırırım, gözlerim yaşlarla dolar.

O sadece bana sırıtarak Ethan'a döner. "Sırt çantamı al.

Ön cebinden."

Ethan şaşkın ve biraz sersemlemiş görünüyor, ama söyleneni yapıyor. Her adımında sertleşmiş, damlayan penisinin karnına çarpmasını izlemekten kendimi alamıyorum. Sırt çantasını almak için eğildiğinde, kaya gibi sert kıkına bakakalıyorum.

Vay canına. Ethan'ın formda olduğunu biliyordum, ama bu kadar kaslı bir tanrı olduğunu bilmiyordum. O kadar aptal bir inek ki, inanılmaz bir metabolizma ve atletizme sahip bir şekil değiştiren olduğunu unutmak kolay. Tamamen tüysüz olması bile benim için çekiciliğini azaltmıyor.

Ethan aradığını bulmuş olmalı ki, bir saniye sonra yanakları kızarmış olarak geri dönüyor.

Ve bir avuç prezervatifle. Grayson'ın dudaklarında bir sırıtış belirir.

"Sadece bir tane takman yeterli," diyor yavaşça.

Ethan'ın yüzü daha da kızarır ve diğer paketleri hızla komodinin üzerine atar. "Oh. Biliyordum. Tabii ki."

Ethan paketi açarken, Grayson'a dönüp dudaklarını dudaklarıma çekiyorum. Öpücüğü yumuşak ve tatlı tutuyorum, sonra geri çekilip buz mavisi gözlerine bakıyorum.

"Bunun sorun olmayacağından emin misin?" diye fısıldarım,
O. sözlerim sadece ona yöneliktir.

Bana verdiği gülümseme göğsümü sıkıştırır.

"O senin eşin," diyor Grayson basitçe. "Bunu senden asla
almayacağım

. Sadece..." Yüzünde hafif bir tereddüt belirir. "Sadece beni geride
bırakmadığın sürece."

"Asla," diye yemin ederim ve onu tekrar öperim.

Ethan yatağa tırmanır ve vücudumun üzerine yerleşir, bakışlarımı
ona çevirir. Bana bakar, gözleri sadece şefkat ve... aşk ile doludur.
Elbette bunu hayal ediyorum.

Ama bu manzara kalbimin bir düzine atışını atlatmasına neden oluyor.

"Seni çok istiyorum, Izzy," diye saygıyla fısıldar, bir elini kaldırıp
yanağımı okşar.

İçgüdüsel olarak dönüp, ulaşabildiğim tek yer olan bileğinin iç
kısımına bir öpücük konduruyorum.

—ulaşabildiğim tek yer.

"Bununla bir sorunun var
mı?"

"Ben de seni istiyorum," diye itiraf ediyorum, onun güzel yeşil
gözlerine bakarak. "Bunun ilk seferin için hayal ettiğin şey
olmayabileceğini biliyorum, bu yüzden durmak istersen..."

Ethan dudaklarını dudaklarıma yapıştırarak sözümü keser.
Öpücüğü derinleştirirken, penisi kıvrımlarıma sürtünür.

"Hayır. Bunu istiyorum. Seni istiyorum." Yüzünde yavaşça bir
gülümseme belirir. "Sanırım... Sanırım sana aşık oldum, Izzy."

Sonra yavaşça içime girer.

Gerilmeye nefes nefese kalırım, ellerimi omuzlarında sıkılaştırırım.

"Oh, lanet olsun."

"Çok güzelsin, Izzy. Çok mükemmelsin." Ethan beni tekrar öper
ve bu öpücüğü kemiklerimin iliğinde hissedebiliyorum.

Grayson'ın sessizleştiğini fark ettim ve bunu takdir ettim, her şeyin
kaybolduğu, sadece bedenlerimiz ve aramızdaki artan duyguların var
olduğu bu anı bize yaşattığı için ona minnettarım.

"Siktir, Ethan." O bana doğru hareket etmeye başladığında
tırnaklarımı onun cildine batırıyorum, odadaki tek sesler birbirine
çarpan tenlerimiz ve ağır nefeslerimiz.

Ethan, Grayson'a dönerek beni çok şaşırttı, kaşlarından biri yukarı kalkmıştı. "Ee? Katılacak mısın yoksa sadece izleyecek misin?"

Grayson'ın alçak gülüşü odayı doldurur. "Yaramaz." Yanıma diz çökerek, penisini nazikçe dudaklarıma doğru yönlendirir. "Beni de alabileceğini mi sanıyorsun, bebeğim?"

Bu ne biçim bir soru?

Ağzımı hevesle açıp dilimi uzatıyorum. Ethan ve Grayson, Grayson bana penisini santim santim sokarken inliyorlar.

"Evet, bebeğim. Aynen öyle. Sikimi çok iyi alıyorsun," Grayson terli sarı saçlarını okşarken övgüde bulunur.

"Siktir, bu çok seksi," Ethan nefes nefese.

Hızı artırıyor ve içimde bir fırtına, bir kasırga, kafamdaki tüm düşünceleri dağıtan bir duygu kasırgası oluşuyor. Ama bunu yaratan sadece o değil. İkisi de. Tüm vücudum, ikisinin de ateşe verdiği devasa bir sinir ucu haline geliyor.

Ethan'ın kalçaları sarsıntılı ve düzensiz hareketler yapmaya başlar ve hemen elini klitorisime getirip ovuşturur.

"Boşalacağım bebeğim," diye uyarıyor Grayson. "Ağzına mı yoksa mükemmel göğüslerine mi boşalayım?"

Onun sorusuna cevap olarak, onu daha da sert emiyorum ve ağzımın içinde penisinin attığını hissediyorum. Onun içinden sıvı fışkırıyor ve ben her damlasını açgözlülükle yutuyorum. Daha önce spermden pek hoşlanmazdım ama Grayson'ın beni cezbediyor. Belki de ondan geldiği ve onu sevdiğim içindir.

Grayson, düzensiz bir nefesle içimden çıkar, sonra başparmağının ucuyla dudaklarımdaki sperm damlasını siler.

"Çok iyiydin bebeğim. Çok iyiydin." Nazikçe çenemi tutar ve bakışlarını Ethan'ın kollarıyla buluşturur. "Şimdi diğer eşin için gel, tamam mı? Onun penisini sıkmanı istiyorum. Onu son damlasına kadar em. Bunu benim için yapabilir misin? Benim iyi küçük fahişem olup Ethan'ın boşalmasına yardım edebilir misin?"

İnleyerek başımı salladım ve Ethan'ın her itişine uyum sağlamak için kalçalarımı yukarı doğru kaldırdım. Hızını artırdı ve bu kuvvet göğüslerimin zıplamasına neden oldu.

"Siktir, siktir, siktir!" Ethan hareketleri sertleşip düzensizleşirken böyle bağıırır.

O boşalmadan bir saniye önce ben boşalıyorum, yoğun bir zevk dalga gibi içimi kaplıyor.

"SİKİM!" Ethan da boşalırken bağıırır ve alnını göğsüme dayar. Göğüs ucuma neredeyse alaycı bir öpücük kondurur. "Vay sikim, Izzy. Bu şey..."

Bir kelime bulmaya çalışır, ama hiçbir şey söylemesine gerek yoktur. Tamamen anlıyorum.

"Biliyorum."

Ethan isteksizce içimden çıkar, prezervatifi çıkarır ve ucunu bağlar. Çöp kutusuna atar ve banyoya doğru yürür. Bir saniye sonra ıslak bir havluyla geri döner ve beni temizler.

Esniyorum ve geriniyorum, dudaklarımda tembel bir gülümseme beliriyor. Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde mutluyum, içimdeki karanlığı bir kenara iten, anlaşılmaz bir hafiflik hissediyorum.

Temizlendikten sonra Ethan bir tarafıma geçerken Grayson diğer tarafımda kalır. İkisi de bana bir şekilde dokunurlar; biri eliyle, diğeri koluyla, bir diğeri bacağıyla. İki erkeğin arasında kalmışken kendimi inanılmaz derecede sevilen ve mutlu hissediyorum. Konuşmamız gereken çok şey olduğunu, tartışmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum, ama bunlar bekleyebilir, en azından bir saniye.

Şimdilik, çevremizdeki dünyanın mahvolmadığını, çok farklı erkeklere karşı çelişkili duygular beslemediğimi, engellere rağmen sonsuza kadar mutlu yaşayacağımızı hayal etmek istiyorum.

Bu sadece bir fantezi, ama bazen... Bazen fanteziler gerçeklikten daha iyidir.

Yirmi Altı

ETHAN

Hay sıçayım.

Hay sıçayım.

Az önce Izzy ile seks yaptığımıza ve ona onu sevdiğimi söylediğime inanamıyorum... Hem de aynı birkaç dakika içinde.

Ve onun da aynı şeyi söylemediğini, hatta bunu kabul etmediğini görmezden geleceğim.

Evet. Kesinlikle ağlamayacağım.

Ayrıca, kız kardeşimin eski erkek arkadaşı ve neredeyse bir yabancı olan Grayson'ın yatak odasında bana "iyi çocuk" demesine ve emir vermesine izin verdiğime de inanamıyorum. Açıkçası ne oldu bana bilmiyorum. Grayson'a cinsel olarak ilgi duyduğum falan yok ve kesinlikle onunla yatmak istemiyorum, ama onun kontrolünde olmak...

Bu çok tahrik ediciydi.

Tekrar yapmak istiyorum. Birçok kez.

Ama tabii ki Izzy de orada olursa.

Görünüşe göre, varlığından hiç haberdar olmadığım bir yanım varmış.

Şu anda Izzy'yi kollarımda tutarken, kendimi sıcak ve güvende hissediyorum ve o kadar aşıkım ki, milyonlarca parlak parçaya ayrılacağım sanırım.

Keşke o da aynı şeyi hissetseydi.

Izzy, beline doladığım kolumun derisine tembelce desenler çiziyor ve onun dokunuşuyla vücudumun dev bir tüyler ürpertisi haline geldiğine yemin edebilirim.

"Konuşmamız gereken çok şey var," diye fısıldıyor, hafifçe hareket ederek.

Hareketiyle bana mükemmel göğüslerini gösteriyor ve ben onları izlerken ağzım sulanıyor. Tek istediğim öne eğilip o koyu pembe meme ucunu ağzıma almak...

Odaklan, Ethan! Seni azgın köpek.

Tabii ki kasıtlı bir kelime oyunu değil.

"Seni buradan nasıl çıkaracağımızı mı?" diyor Grayson, son kelimedede sesi kırılıyor.

Komodine uzanır ama aradığını bulamayınca kaşlarını çatır. Hemen durumu fark edip, yatağın yanındaki sırt çantasına uzanıp su şişesini alabilmek için hafifçe yer değiştiririm. Ona şişeyi atarım ve o da minnetle başını sallayarak suyu bir dikişte içer.

"Gidemeyeceğimi biliyorsun," der Izzy, sertçe nefes vererek. "Gidemez misin, yoksa gitmek istemiyor musun?" diye sorarım.

"İkisi de." Izzy hafifçe omuz silkiyor. "İçimde... açıklayamadığım bir güç var ve onu anlamadan buradan gidemem. En son istediğim şey, kimseyi, özellikle de sevdiğim insanları incitme riskini almaktır."

O L kelimesini söylediğinde kalbim bir an duruyor, bana söylenmemiş olsa bile. Belki bir gün bana söylenecek, ama bunun için çabalamam gerekecek. Izzy'nin beni affetmesini bekleyemem, çünkü kafamı kazıdım ve onu deli gibi becerdim.

Onu etkilemem lazım. Onu randevulara çıkarmam lazım. Ona benim için ne kadar değerli olduğumu eylemlerimle göstermem lazım. Ve belki, sadece belki, o üç küçük kelimeye layık olabilirim.

"Burada cevaplar var," diye devam ediyor Izzy. "Benim hakkımda. Geçmişim hakkında. Her şey hakkında. Onları bulmaya kararlıyım."

Grayson, Izzy'yi kollarının arasına sıkıca alır. "İstedğin bu mu, bebeğim?"

"Sizi terk etmek istemiyorum, ama yapmam gereken bu," diyor ve tekrar yer değiştiriyor.

Sonunda içimde büyüyen ezici dürtüye yenik düşerim ve göğsünü avuçlarım, başparmağımla meme ucunu okşarım. Neredeyse anında sertleşir ve penisim onun sırtına çarpar.

Azgın piç.

"Konuşmak istediğin tek şey bu değil, değil mi?" Grayson,

aynı anda göğsünü elime daha da bastırıyor. "Hayır,"
diye itiraf ediyor nefes nefese. "Değil."

Bir an sessiz kalır, şüphesiz düşüncelerini topluyor, ben de dalgın dalgın başparmağımla işaret parmağım arasında sıkı meme ucunu okşayarak her yumuşak iniltiyi zevkle dinlerim.

"Ne olduğunu bilmek istiyorum... bizimle ilgili. Hepimizle ilgili."

İçgüdüsel olarak donup kalıyorum, meme ucu hala parmaklarımın arasında sıkışmış durumda. Boğazımda küçük bıçaklardan yapılmış bir küre yuvarlanıyor.

"Bizim neyiz?" diye fısıldarım.

Bir parçam en kötüsünü bekliyor. Aramızdaki şeyi bitirecek mi? Bunun bir hata olduğunu mu söyleyecek? Öyle olursa, sanırım bir top gibi kıvrılıp öleceğim.

Az önce yaptığımız şey büyü, harika, güzel ve mutlak bir mükemmelliği. Eğer pişman olursa...

Yutkunmak imkansız. Vücudumdaki her kas aynı anda geriliyor, kolumu ona doladığım için bunu kesinlikle hissedebiliyor.

Boğazını temizler. "Sanırım, birden fazla kişiye karşı hislerim olduğu açık. Birden fazla kişiyle eşleştiğim açık."

M harfiyle başlayan kelimeyi telaffuz ederken diline takılır, ama benim kalbim sevinçten zıplar, göğsümde takla atıp ponponlarla dans eder.

"Eş bağının ne kadar güçlü ve her şeyi tüketen bir şey olabileceğini biliyorum," diye fısıldar Grayson, öne eğilip alına öpücük kondurur. "Aramızdan birini seçmeni istemeyeceğim. Ben bencil, sahiplenici bir pisliğim, ama asla ruhunun bir parçasını senden almak istemeyeceğim. Ve onlar senin için tam da budur."

Göğüs kafesimdeki acı, her zamankinden daha şiddetli bir şekilde geri dönüyor.

"Senin olmak istiyorum, Izzy," diyorum yumuşak bir sesle, onun güzel yüz hatlarını inceleyerek.

O, nefesinizi kesen türden bir yüze sahip. Sanatçıların ilham perisi olarak sahip olmak için can atacakları türden bir yüz. Ona her baktığımda, ona biraz daha aşık oluyorum, biraz daha derinden. O kadar... mükemmel ki. Ve fiziksel olarak demek istemiyorum. Izzy'nin esprili mizah anlayışından

şefkatli kalbi, içten bir eğlence yaşadığında bize bahşettiği yumuşak gülümsemelerine kadar.

"Diğerleri adına konuşamam, ama Grayson'ın küçük ailemize katılmasına bir itirazım yok." Kendimi tutamadan düşük bir kahkaha kaçıyorum. "Tabii ki."

Herkesin bana "iyi çocuk" demesine izin verip, beni çıplak soyunmaya ikna etmesine izin vermiyorum.

"Ama bu sadece senin sürün ve Grayson değil," diye itiraf ediyor Izzy.

"Ansel'den bahsediyorsun, değil mi?" diyorum, büyücüyü düşünerek.

Onun ona aşık olduğunu biliyorum ve bunun tek taraflı bir aşk olmadığına inanmaya başlıyorum.

"Evet." Yüzünü yastığa gömmek için hafifçe kayıyor. "Ve Christian."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Christian Montgomery mı?"

Yani müdür yardımcımız. Yani Ashton'ın ağabeyi. Yani sürüsü olmadığı için vahşileşmeye mahkum olan kurt.

Izzy, bir gözüyle yüzüme bakabilmek için dönüyor. "O benim eşim."

Onun itirafını sindirmek için bir dakika bekledim. Yalnız kurtların eşleri olduğunu hiç duymamıştım, ama yine de bunun imkansız olduğunu düşünmüyorum. Christian'ın sürü işareti olmaması, eş işareti almadığı anlamına gelmez.

Anlaşılmaz bir duygu göğsümün içini kemiriyor. Bunun korku olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Christian onun eşi ise ve vahşileşirse, Izzy'ye ne olacak?

"Bir çaresini buluruz, Gracie," diyor Grayson, Izzy'yi göğsüne daha da sıkıca çekip sırtını okşayarak. "Bütün bunları. İlişkilerimizi. Güçlerini. Aileni. Bu saldırıları."

"Biz seniniz," diye onaylıyorum. "*Ben* seninim."

Sen benim olmasan bile.

Izzy cevap vermek için ağzını açtığı anda, kapının hemen dışından ağır bir gürültü duyulur. Üçümüz de anında geriliriz.

Sonra, hep birlikte yataktan atlayıp giysilerimizi kaparız. Ben ödünç aldığım kot pantolonu giyerim, Grayson ise kendi pantolonunu giyer

giyiyor. Izzy ise daha önce giydiğim Henley tişörtünü alıp başından geçiriyor ve bacaklarını çekici bir şekilde çıplak bırakıyor.

"Burada kal," Grayson Izzy'ye sertçe söyler ve kapıya doğru yürür.

Izzy ona alaycı bir bakış attı. "Gerçekten mi? Bu bana ne zaman işe yaradı ki?"

Kaşlarını kaldırır ve Grayson gözlerini devirir, sonra bana anlamlı bir bakış atar. Ben başımı sallar ve Izzy'nin yanına geçerim, saldırıya uğrarsak onu tutup uzaklaştırmaya hazır olarak.

Grayson gerginleşir ve yavaşça kapıyı açar...

Yerde yatan cesedi görünce hepimiz donup kalırız.

Büyücüyü tanımıyorum, ama otuzlu yaşlarının ortalarında, dağınık kahverengi saçları, dağınık sakalı ve bira göbeği oluşmaya başlayan birine benziyor. Vücudunun büyük bir kısmı kanla kaplı, göğsündeki ve karnındaki yırtık izlerden kan sızıyor.

Bu izler, kurt adam pençelerine çok benziyor.

Ne oluyor lan?

Grayson her iki yöne de bakıyor, ama salonda bizimle birlikte başka kimse yok gibi görünüyor.

Bu adam kim? Ve onu kim ya da ne öldürdü?

Saldırgan hala buralarda mı?

Aniden Izzy'yi geri çekip kapıyı kilitlemek ve ona zarar gelmemesini sağlamak istiyorum.

"O iyi mi?" diye sorar Izzy, gözlerini kırıştırarak.

Grayson yabancının yanına çömelir. "Hareket etmeden, konuşmadan, göz kırpmadan ve nefes almadan öyle yatması normal mi?"

"Şey..."

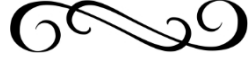
"Ne lan lan burada burada Soraya fırtına koridora koridorda koşar, bakışları ayaklarımızın dibindeki adama sabitlenmiştir.

"Biz yapmadık!" diye çabucak patladım, bunun ona nasıl görüneceğini fark ederek

Eğer üzerinde "SUÇLU" yazan bir tabela tutsaydım, bu kadar bariz olmazdı
daha az belirgin olurdu.

Soraya bana sinirli bir bakış attı. "Tabii ki siz değildiniz. Ama cesedi ortadan kaldırmamız gerekiyor, hem de çabuk, yoksa üçünüz işlemediğiniz bir suçtan yargılanıp tutuklanacaksınız."

Yirmi Yedi

ASHTON

Merdivenlerden hapisane hücrelerine inerken burnumu kırıstırıyorum, ama bunun en uygun tanım olup olmadığından emin değilim. Hapisane hücreleri mi? Zindanlar mı? Küçük odalar mı?

Genellikle bu kafesler, asi şekil değıştirenler veya duygularını kontrol etmekte zorlananlar için ayrılmıştır. Ama bugün, sadece bir hücre dolu.

Kain, tam önünde durduğumda bana sırtarak kanlı dişlerini gösterdi. Beni bu sadist pislikten ayıran tek şey metal parmaklıklar, ama bu yeterli değil. Bütün bir kıta bile yeterli mesafe olmazdı.

Hücre olmasına rağmen, odada bir çift kişilik yatak, hafifçe yükseltilmiş bir duvarla gizlenmiş bir tuvalet ve lavabo ile küçük bir metal masa bulunuyor. Dünyanın en konforlu yeri olmayabilir, ama kurt hapisanesinin insan hapisanesinden daha iyi olduğuna inanmak zorundayım.

"Ashton!" Kain, sanki eski dostlar yeniden bir araya gelmiş gibi kollarını genişçe açar. "Uzun zaman oldu, eski dostum."

"Seni daha dün gördüm," dedim ifadesiz bir yüzle. "Hatırladın mı? Yüzünü dövüp, küçük bir domuzcuk gibi ciyıklamanı dinlediğim zamanı?"

Kain'in yüzünde bir anlık karanlık bir gölge belirir, ama hemen maskesini takar ve kaygısız bir gülümseme takınır. Omuzlarını silker ve yatağın kenarına oturur, battaniyeleri dağıtır.

"Dur tahmin edeyim. Özür dilemek ve affımı dilemek için mi buradasın?" Kain, kibirli bir şekilde kaşlarını kaldırarak alaycı bir şekilde sorar.

Dişlerimi sıkarım. Pislik.

"Ya da..." Kain, alaycı bir şekilde düşünüyormuş gibi parmağını çenesine dokunarak devam eder. "Bana soracak sorularını sonunda bulduğun için mi buradasın?" Gözlerinde kötücül bir parıltı belirir, başını geriye atar ve eğlenerek kahkahalar atar. "Öyle, değil mi?"

Hemen cevap vermiyorum, çünkü haklı. Buraya sorularım olduğu için geldim. Babam ve diğer Konsey üyeleriyle yaptığım tuhaf toplantıda aklıma gelen sorular.

Öncelikle, Kain'in olaya karıştığı ortaya çıktığında neden kimse şaşırمامış gibi görünüyordu? Gerry'nin, onun yaptıklarını anlattığımda yüzündeki pes etmiş ifadeyi hala hatırlıyorum. Babam, aramızda bir hain olduğu için öfkeli olmalıydı, ama gözünü bile kırpmadı.

Kain'i biliyorlar mıydı? Ya da en azından onun tüm bu olaylarda bir rolü olduğunu şüpheleniyorlar mıydı?

Ve tüm bunlardan daha da önemlisi, içimde bir şeylerin beni rahatsız ettiği hissi var. Belki de sezgilerimdir. Sanki yarısı tamamlanmış bir yapboza bakıyormuşum gibi hissediyorum ve kalan parçaların çok az kaldığını biliyorum. Tek yapmam gereken, zaman ayırıp parçaları bir araya getirip resmi tamamlamak, o zaman her şey anlam kazanacak.

"Kimin için çalışıyorsun?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona sert bir bakış attım.

Kain alaycı ve neşesiz bir şekilde güldü ve ellerini başının arkasına koyarak yatağa uzandı. "Yine mi? Bana ilginç sorular soracağını sanmıştım, Ashton."

Benim kanım kaynarken, o sahte bir hoşnutsuzlukla dilini şaklatıyor.

"Tamam, peki. Cevap vermek istemiyor musun?" Parmaklıklara yaklaşıyorum. "Peki ya bu: Asıl amacın ne? Avcılarla çalışıyorsun ve bunun onların ideolojisine inandığın için olmadığını biliyorum."

Shifter gözlerini kapatırken onu dikkatle inceledim, tamamen kaygısız ve duygusuz görünüyordu. O anda aklıma bir fikir geldi ve yavaşça konuşarak, tabiri caizse suyu test ettim, tepkisini dikkatle ölçtüm.

"Avcılar ve şekil değıştirenlerin savaşmasını *istemediğin* sürece. Şekil değıştirenlerin Avcılara savaş açmasını istemediğin sürece." Bu sadece bir tahmin, ama Kain'in omuzları neredeyse fark edilmeyecek kadar gerginleştiğinde, doğru yolda olduğumu anlıyorum. "Öyle, değil mi? Sen aslında Avcıların tarafında değilsin. Şekil değıştirenlerin onları nihayet yok etmesini istiyorsun."

Kain'in çenesindeki bir kas titrer, sonra düzelir. Bir gözünü açarak bana bakar, loş ışıhta parıldayan gözleri. "Belki."

"Nihai hedefin tam olarak nedir, Kain?" Soruyu ona sorsam da, aslında cevap vermeyeceğini biliyorum. "Ve Isabella'nın bununla ne ilgisi var?"

Yüzünde yavaşça keskin bir gülümseme belirir ve sonunda iki gözünü de açarak dik oturur. Yüzündeki gülümseme... en azından sinir bozucu. Sanki çılgın, deli bir Cheshire kedisine bakıyormuşum gibi hissediyorum.

"Senin değerli Isabella'nın peşine düştüşüm için mi kırgınsın... yoksa onun hala hayatta olduğu için mi sinirlisin?"

Asit damarlarımdan akarken ellerimi yumruk yapıyorum. "Ben bir pislik olabilirim, ama onun ölmesini istemiyorum."

"Sadece onun yolundan çekilmesini istiyorsun, değil mi?" Kain beni dikkatle inceliyor, ama yüzümde en ufak bir duygu belirtisi bile göstermeme izin vermiyorum, ona bana karşı kullanabileceği bir koz vermek istemiyorum. Ona kibrit kadar küçük bir şey bile versem, onu beni ateşe vermek için kullanır. "Sana yardım edebilirim, biliyorsun."

Parmaklıkları sıkıca kavrarım. "Seni dinlemiyorum."

Kain kayıtsızca omuz silkiyor ve ayağa kalkıyor, başının üstünde kollarını gererek duyulabilir bir çatırtı sesi çıkarana kadar esniyor. Yavaş yavaş bana doğru yaklaşıyor, yüzündeki o sırtkan gülümseme hiç bozulmuyor. Rahatsızlığım on kat artıyor, ama bunu yüzüme yansıtmıyorum.

"Sen Izzy'yi hayatından çıkarmak istiyorsun. Ben bu hücreden çıkmak istiyorum. Bence birbirimize yardım edebiliriz. Sence de öyle değil mi?" Kain de parmaklıkları tutmak için uzanır, tam da benim beyaz parmaklarımdan tuttuğu yerin üstüne. "Beni buradan çıkar, ben de senin Izzy sorununu çözeyim." Yüzümde bir şey görmüş olmalı ki, gözlerini devirip alaycı bir şekilde güler. "Onu öldürmeyeceğim. Ama onu uzaklara göndereceğim. Artık ne senin ne de sürünün sorunu olmayacak."

Tereddüt ediyorum, seçeneklerimi tartarken içimi bir sürü duygu kaplıyor. Uzun bir süre sonra, kısa bir şekilde başımı sallıyorum.

"Tamam," diye kabul ediyorum, gözlerimi sertleştiriyorum — yüzeyin hemen altında çürüyen, bir çıkış yolu bekleyen karanlığı görmesine izin veriyorum. "Izzy'den kurtulmama yardım et. O benim sürümü mahvediyor ve ben bunun olmasına izin vermeyeceğim." Üst dudağımı dişlerimden uzaklaştırıyorum. "O bir şekil değiştiren bile değil. Kardeşlerim bunu görmüyorlar, onun bizim için ne kadar kötü olduğunu görmüyorlar, ama görecekler. Ama o zaman çok geç olacak. Onları parmağında oynatacak."

Kain'in gülümsemesi keskinleşir, sanki keskin bir bıçakla eti kesip kanatmadan saniyeler önce gibi.

Hafifçe öne eğildi. "Sandığımdan daha çok bana benziyorsun, değil mi Ashton?"

Anahtarı almak için hücreden uzaklaşırken cevap vermiyorum. "Mahkumların" çoğu genellikle sarhoş pislikler ya da hapse girmeyi gönüllü olarak kabul eden şekil değiştirenler olduğu için, kimse anahtarları saklamaya çalışmaz. Anahtarlar merdivenlerin dibindeki bir kancaya asılı durur.

"O kaltağı gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?" Kain, anahtarı kilide sokarken düşüncelere dalar.

Ona bakıyorum ve gözlerimdeki saf, sınırsız nefretin görünmesine izin veriyorum. "Onun gitmesini istiyorum."

"Gidecek de," Kain kapı açılırken neredeyse mırıldanır.

Boğazımda oluşan düğümü yutuyorum, yapmak üzere olduğum şeyin sonuçlarını bilerek ve pişman olmamak için dua ederek.

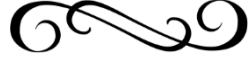
Affet beni, zihnimde fısıldıyorum, ama kime söylediğimi bilmiyorum. Sürüm mü? Izzy mi? Christian mı? Tanrı mı?

Her halükarda, kimse cevap vermez ve midemdeki korku hissi yoğunlaşır.

Kain, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtişla hücreden çıkar — cildini hala kaplayan çok sayıda çürük ve giysilerindeki kan arasında hiç yakışmayan bir gülümseme.

"Gel. Tanışman gereken biri var galiba," diyor Kain gizemli bir şekilde ve ben bir kez başımı sallayıp onu merdivenlerden yukarı takip ediyorum.

Yirmi Sekiz

IZZY

Soraya cesede bakarken dudaklarını büzüyor ve kalbim daha da hızlı atmaya başlıyor, kulaklarımda yüksek tiz bir çınlama sesi yaratıyor.

Acaba kafasından neler geçiyor? Tanrı biliyor ki, şu anda ben kendi kafamdakileri tek bir kelimeyle bile ifade edemiyorum.

Uzun bir süre sonra, içini çekip elini havada ileri geri salladı. Vücudu parlak bir ışık bulutu içinde kayboldu.

"Nereye...?" Ethan, boş boş bakarak çıplak göğsünü kaşıyor.

Soraya yarı çıplak şekil değiştirene zar zor bir bakış atar. "Dışarıdaki bahçeye. Cadı meclisinin etrafındaki koruma kalkanları, onu daha uzağa götürmeme izin vermiyor."

Topuklarını döndürür ve koridorda yürümeye başlar — muhtemelen bahçeye doğru.

"Ve sen... bilmiyorum... cesedi ortadan kaldıramaz mısın? Alevler içinde yok edemez misin?" Ethan benimle aynı hızda yürürken ısrarla sorar.

Grayson odaya geri girer ve bir saniye sonra geri döner, gömleğini başından çıkarır. En azından üstü kapalıdır. Soraya'nın erkeklere ilgi duymadığını söylediğini biliyorum, ama adamlarım yarı çıplak dolaşırken, vücutları taştan oyulmuş gibi görüldüğünde, kafamdaki küçük yeşil canavarın sakinleşmesi zor oluyor.

Odaklan, Izzy. Endişelenecek daha önemli şeyler var.

"Ne oluyor burada?" Ethan'ı biraz iterek Soraya'nın yanına yaklaşıyorum. Soraya göz ucuyla bana keskin bir bakış atıyor. "O büyücü nasıl öldü? Göğsünde pençe izleri vardı."

"Kendi kendine yaptığı pençe izleri," diyor Soraya, ama omuzlarının gerginliği sakın ses tonunu yalanlıyor.

"Kendi kendine mi yaptı?" Ethan söz alır. "O bir büyücü..."

"Vücudun bazı kısımlarını mutasyona uğratan büyüler de dahil olmak üzere güçlü büyülere erişebilen biri," diyor Soraya.

Köşeyi döndüğümüzde hızını artırır ve sonunda koridorun sonundaki bir kapıya ulaşırız. Kapıyı açar ve hepimiz Soraya'nın penceresinden gördüğüm bahçeye çıkarız.

Burası cadı meclisinin tam ortasında gibi görünüyor — açık hava olmasına rağmen, dört tarafı kırmızımsı kahverengi tuğla duvarlarla çevrili. Söğüt ağacının altında eski bir taş bank var, uzun dalları yere gölgeler düşürüyor. Düşük dallardan birinde tek bir karga oturmuş, gözlerini kırpmadan beni izliyor, tüyleri koyu ve parlak.

Bu yerin her şeyi hem güzel hem de ürkütücüydü, cadı büyüsü ve doğanın mükemmel bir karışımıydı. Çevreleyen duvarların etkisiyle hafif bir esinti altın rengi buklelerimi geriye doğru savuruyordu.

Soraya, bahçenin en ucundaki bir çalıya ulaşana kadar yürümeye devam ediyor. Çalının arkasında büyücü yatıyor.

Çok, çok ölü büyücü.

Boğazıma takılan jilet bıçağını yutuyorum. "Bunu kendine mi yaptı diyorsun?" diye inanamadan soruyorum.

Soraya, adamı incelemek için diz çökerken kaşlarını daha da çatıyor. "Büyük olasılıkla. Ya da cadı grubundan biri onu öldürüp gitmiştir, ama ben ilk seçeneğe daha yakınam."

"Ama neden?" Grayson'ın sesi hafifçe kırılır. Boğazını temizler ve tekrar dener. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Biri sizin burada olduğunuzu fark etmiş olmalı." Soraya'nın dudakları sıkışır, ince bir çizgiye dönüşür.

"Bu sorunun cevabı değil," diyorum.

"Öyle mi?" Kızıl kaşlarını kaldırarak hafifçe dönüp bana bakar. "Yani, bir büyücünün kapının önünde, göğsünde ve karnında kurt pençeleriyle yapılmış gibi görünen yaralarla ölmesinin sadece bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ama neden? Anlamıyorum!" Ethan ellerini havaya kaldırır ve volta atmaya başlar, güneş ışığı altın rengi teninde parıldamaktadır.

"Belli ki beni suçlu göstermeye çalışıyorlar, ama bunun nedenini anlamıyorum."

"Vampirler *neden* insan Avcıları gibi davranarak şekil değiştirenlere saldırdı? Cadılar ve şekil değiştirenler *neden* birbirleriyle savaştı? *Neden* bir cadı, herkesin bunu bir şekil değiştirenin yaptığını düşünmesi için intihar etti?" Soraya bize dikkatle bakar, parçaları bir araya getirmemizi ister.

Aniden nefes alamıyorum. Göğsümde daha önce hiç hissetmediğim bir sıkışma var, bin kiloluk bir ağırlık kaburgalarımı kırıyor ve kalbimi deliyor. "Biri savaş başlatmaya çalışıyor."

Tek mantıklı açıklama bu. Bilinmeyen bir düşman iplerimizi elinde tutuyor ve bizi kukla gibi oynatıyor. Ama tüm bunların arkasındaki beyin kim? Kain mi? O birçok şey olabilir, ama bu kadar karmaşık bir planı gerçekleştirecek kadar zeki değil.

Ve bunun ne amacı var ki?

Sorular birbiri ardına zihnimde dolaşıyor, ama hangisinden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde bir vampir, üzerine büyü yapılmış halde ölü bulunsa hiç şaşırmam," diyor Soraya ciddi bir sesle.

"Ne anlamı var?" Ethan, sesinde öfkeyle soruyor. "Kim böyle bir şey yapar ki? Ve neden şimdi?"

Soraya başını sallar. "Bilmiyorum. En az bir iki aydır bir şeyler döndüğünü şüpheleniyordum ama hiçbir kanıt bulamadım."

"Bu bir kanıt, değil mi? Bir büyücü kendini öldürüyor?" diye ısrar ediyorum.

"Onun kendini pençeleyerek öldürdüğünü gerçekten gördün mü?" diye sorar Soraya, ancak ses tonu cevabı zaten bildiğini ima ediyor. "Bunu gören *var mı*? Saldırı gerçekleştiğinde, sen ve Grayson dışında Ethan'ı gören *var mı*?"

"Hayır, ama..."

"O zaman senin sözün, aleyhine olan kanıtlara karşı olacak," diyor Soraya ve elini tekrar kaldırıyor.

Ve sonra, şok ve dehşet içinde, büyücünün altındaki zemin büyümeye ve etrafında kıvrılmaya başlar, onu yeşil bir battaniyeye sarar. Son gördüğüm şey, onların da tamamen örtülmeden önce boş bakışlarıdır.

onlar da tamamen örtülmeden önce. Zemin, ölü büyücüyü toprağın kucağına çekerek, onun orada bulunduğu dair tek bir iz bile kalmayana kadar.

"Vay anasını," diyor Ethan.

Grayson sadece bakıyor.

Soraya zarıfçe ayağa kalkar ve elbiselerini kullanarak ellerindeki kirisiler. Bütün bunları çok... kayıtsız bir şekilde yapar, sanki bir cesedi ortadan kaldırmak ilk kez başına gelen bir şey değilmış gibi.

Birdenbire Soraya'yı tamamen yeni bir bakış açısıyla görmeye başladım.

Onunla ilk tanıştığım da, onun sığ, kaba ve aptal bir prenses olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi, onun görünüşünden daha fazlası olduğuna inanmaya başlıyorum. O sadece Bakire değil, tüm hayatı cadılar meclisi ve Üçlü Birlik etrafında dönüyor. Bu, onun pek çok kişinin görmesine izin vermediğini düşündüğüm bir yönü ve bunun beni ona sevdiren sevdirmedini ya da onun bir sonraki hamlesinden korkmamı sağlayıp sağlamadığını bilmiyorum.

Soraya hepimizi keskin bir bakışla süzdükten sonra kapıya doğru geri döndü. "Bu konuyu bir daha asla konuşmayacağız."

Bu bir soru ya da rica değil, bir emir. Ya onun uyarısına kulak veririz ya da sonuçlarına katlanırsınız.

Binaya geri girerken Soraya'ya kolayca ayak uyduruyorum.

"Sence Delaney'nin bununla bir ilgisi var mı?" diye soruyorum, midemdeki ağrı şiddetleniyor.

Bu mantıklı olurdu. O cadı grubunun lideri ve herkes onu dinliyor. Ne derse o olur. Geçen gün akşam yemeğinde avcılara gayri resmi olarak savaş ilan eden oydu.

Ama tüm bunlardan ne elde etmeyi umuyor? Nihai hedefi ne?

"Bilmiyorum," diye cevaplar Soraya dürüstçe. "Ama onun bu işe karışmış olması beni şaşırtmaz. Rahibe Delaney, özellikle kız kardeşine, yani senin annene olanlardan sonra, şekil değiştirenlere karşı hep kin beslemiştir."

"Annem öldüğünde mi demek istiyorsun?" Ses tonumu nötr tutuyorum, bu tek sorunun bana verdiği acıyı duymasını istemiyorum.

"Bu bir neden," diye onaylıyor Soraya.

"Bir neden mi?" diye soruyor Ethan.

Soraya iç çeker ve dalgın dalgın saçlarının ucuyla oynar. "Söylentiler var..."

Hemen konuşmaya devam etmedi ve ben ona dikkatle baktım, sözsüz bir şekilde daha fazlasını anlatması için onu cesaretlendirdim.

Aşağı dudağını ısırarak tereddüt eder, sonra iç çekerek pes eder. "Unutma, bunlar sadece söylentiler. Doğru olup olmadıklarını bilmiyorum."

Anladığımı belirtmek için başımı sallarım.

"Annenin çok güçlü bir cadı olduğunu zaten biliyorsun. O kadar güçlüydü ki, cadı grubunun çoğu üyesi, Crone emekli olduğunda onun Trinity'de bir pozisyon alacağına inanıyordu."

Şaşkın bakışımı görünce Soraya şöyle açıklıyor: "Üçlü'de olmak çoğunlukla ömür boyu bir taahhüttür. Yirmi yaşına geldiğinde güç seviyeni belirleyecek bir dizi teste girmen gerekir. Crone emekli olduğunda, Anne Crone olur ve Bakire Anne olur. On altı ile yirmi beş yaşları arasındaki en güçlü cadı Bakire olur."

"Trinity'de olmak ömür boyu bir taahhüt olduğunu söyledin," diye araya girer Ethan. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Birisi onun pozisyonuna meydan okursa, o zaman hala en güçlü olduğunu kanıtlamaktan başka seçeneği kalmaz. Kazanan, meydan okunan pozisyonu devralır. Trinity'deki cadıya kimse meydan okumazsa, o zaman vefat edene kadar iktidarda kalır." Soraya kayıtsızca omuz silker, ancak gözleri uzaklara dalar. Donuklaşır. Belki de bir anıya dalmıştır? "Neyse ki, meydan okumalar nadirdir. En sonuncusu yıllar önce oldu."

"Neden nadirdir?" diye sorarım.

Duyduğum kadarıyla, cadılar her şeyden çok gücü arzuluyorlar. Sosyal statüleri paraya, görünümüne veya benzeri şeylere bağlı değil. Hayır, gücünüz varsa, otomatik olarak besin zincirinin en tepesine çıkarsınız. Cadılar, seçkin Trinity'de bir yer edinmek için sürekli savaşıyorlarsa hiç şaşırmam.

"Çünkü savaş ölümle sonuçlanmak zorunda," diyor Soraya sakın bir şekilde, bakışlarını bana doğru kaydırarak. "Güçlü cadıyı yenebileceğinden yüzde yüz

yüzde yüz emin olmalısın. Çünkü başarısız olursan, ölürsün."

Midemde kurşun ağırlığı hissediyorum ve yutkunup başımı çeviriyorum.

"Cadılar dedin..." Ethan bu yeni bilgiyi sindirirken, zihnindeki çarkların döndüğünü neredeyse duyabiliyorum. "Büyücüler Üçlü Birlik'te görev almıyor mu? Bu cinsiyetçilikle mi ilgili?"

Ethan kasıtlı olarak sataşmıyor. Gerçekten merak ediyor. Bu açıdan Ansel'e çok benziyor; ikisi de bilgiye susamış.

"Büyücüler ve cadılar cinsiyet ayrımı yapılmaz," diyor Soraya, ilk dersimde öğrendiğim şeyi tekrarlıyor. "Nadiren de olsa, kadınlar büyücü, erkekler de cadı olabilir. Ama önceki soruna cevap vermek gerekirse, hayır, büyücüler Üçlü Birlik'te yer alamaz."

"Neden?" Ethan bir sonraki soruyu sormadan önce sözünü kesiyorum.

Cadılar ve büyücüler arasındaki tartışmayı ona daha sonra anlatırım.

"Doktor Mort, cadıların mı büyücülerin mi daha güçlü olduğu konusundaki tartışmaya kısaca değinmiştir," diyor Soraya, bir kez daha bana bakarak, gözleri kemiklerimin iliğinde hissettiğim keskin bir yoğunlukla parlıyor. "Ve çoğu durumda, kimse bu sorunun cevabını bilmiyor. Ancak, cadıların neredeyse her şeyden büyü çıkarabildikleri için çok daha güçlü olduklarını iddia eden birkaç elitist var. Bu zihniyet yüzlerce yıl önce yaygındı ve zamanla kaybolmadı."

Dudaklarını bükerek başını sallar.

"Buna katılmıyor musun?" Bunu bir soru olarak ifade ediyorum, ama buna gerek yok.

Gözlerindeki kızgınlıktan, bu tartışma konusunda güçlü duyguları olduğu açıkça belli.

"Bence çoğu cadı ve hatta birçok büyücü, eski kafalı ve geçmişin geleneklerine takılıp kalmış," diyor Soraya sert bir şekilde. "Ve bence bu zihniyet, cadı meclisinin şekil değiştirenlere karşı aceleci davranmasına neden oluyor."

"Korku yaymak," diyor Grayson arkamızdan sert bir sesle. Soraya çenesini indiriyor. "Bingo."

"Şimdi, söylentilere geri dönelim..." Konudan saptığımızı fark ederek ısrar ediyorum.

Soraya iç çeker. "Evet, şey..." Boğazını temizler. "Annenin bir sonraki Bakire olacağı belliydi ve birçok kişi Delaney'nin bunu kıskandığını düşünüyordu. Delaney, ikiz kardeşinin neden kendisinden çok daha fazla güce sahip olduğunu anlayamıyordu."

"Dur." Konuşmasını durdurmak için çaresizce ellerimi havada sallıyorum. Bu ilmek ne zaman boğazıma dolandı? Neden birden nefes alamıyorum? "Onlar ikiz miydi?"

Delaney ve annemin kardeş olduklarını biliyordum, ama bunu bilmiyordum... Kahretsin.

Annem... Annem hayatta olsaydı, Delaney'e benzerdi.

Ağrı karnımı kesiyor ve içgüdüsel olarak ellerimi karnımın üzerine koyuyorum, sanki bu hareket iç organlarımı yerinde tutabilecekmiş gibi. Midem bulanıyor ama kusacak mıyım yoksa bayılacak mıyım bilmiyorum.

Bir el belime dokunuyor, diğeri omzumu sıkıyor. Önce bir omzuma, sonra diğerine bakıyorum ve Grayson ile Ethan'ın beni dikkatle izlediklerini görüyorum, yüzlerinde sadece sıcaklık ve rahatlık var.

Onların varlığı bana derin bir nefes alıp, bana sempatiyle bakan Soraya'ya odaklanma cesareti veriyor.

"Üzgünüm," diyor, sesi samimi geliyor. "Bildiğini sanıyordum."

"Lütfen devam et," diyorum boğuk bir sesle.

Tereddüt eder, ifademi dikkatle ölçer ve bu bilgiyi benimle paylaşıp paylaşmama konusunda tereddüt ettiğini anlarım.

"Sorun yok," diye onu sakinleştiriyorum, ama sesim sessiz ve bastırılmış. "Söyle bana."

"Şey, söylentilere göre Delaney'nin kıskançlığının tek nedeni Helena'nın güçleri değilmiş." Bir an durup nefes alır. "Anneniz kocalarıyla tanışmadan önce, yani babanızla Delaney ile bir ilişki içindeymiş."

"N-ne?" diye haykırdım, şok içinde ona bakarak, bu bilgiyi kafamda oturtmadan.

Babam bir zamanlar *Delaney* ile bir ilişki mi yaşamış? Çılgın, kötü, kindar Delaney mi? Lanet olası teyzem mi? Sanırım kusacağım.

"Bunlar sadece söylentiler," diye Soraya hemen beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Ama insanlar, bir ara Helena'nın başka bir erkekle ilişkisi olduğunu ve Delaney'nin de şekil değiştirenlerle çok eşli bir ilişki yaşadığını söylüyor. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, ama babalarınız Helena'nın kaderlerindeki eşleri olduğunu çabucak fark ettiler ve Delaney ile ilişkilerini sonlandırdılar. Delaney, onları sevdiği ve onlarla bir gelecek gördüğü için kesinlikle kalbi kırılmıştı. Bir parçası, onları kendisinden çaldığı için Helena'dan nefret ediyordu."

"Yani Helena, Delaney'nin mükemmel hayatını elde edebildi," diye Grayson yumuşak bir sesle düşünür, kısıklığına rağmen sesi, parçalanmış ruhuma merhem gibi gelir.

Soraya'nın kaşları daha da çatıldı. "Sanırım bu da bir bakış açısı. Helena önce gücü ele geçirdi, sonra Delaney'nin sevdiği erkekleri aldı. İki kız kardeş birbirinden uzaklaştı, ama sonra..."

"Sonra hamile olan Helena arkadaşlarından kaçtı, beni doğurdu ve intihar etti," diye fısıldıyorum, göğsümde rahatsız edici bir his yayılıyor ve dikenli tel gibi kalbimi sarıyor. "Sence...?"

Soruyu dile getiremiyorum, yüksek sesle söyleyemiyorum. Düşünmesi bile çok korkunç.

Ama Soraya benimle aynı endişeleri paylaşmıyor.

"Delaney'nin kız kardeşini öldürdüğünü ve seni babalarından sakladığını mı?" Dudaklarını ısıyor. "Bunu düşündüm."

"Ve?" diye ısrar ediyorum, her yönden üzerime baskı yapan korkuyla.

"Ve... bilmiyorum," Soraya başını alçakgönüllülükle sallayarak cevap verir. "Tüm bunlar olduğunda ben daha çocuktum, ama Delaney annenin vefatını duyduğunda çok üzülmüştü. Senin sahip olduğun sihirli gücü bilse, seni isteyerek göndermezdi. Ya seni covenstead'e götürüp eğitirdi ya da öldürürdü."

Onun kayıtsız tavrına özür dilercesine gülümsüyor, ama ben onun duygusuzluğunu suçlamıyorum. Bana gerçeği söylemesini,

bana gerçeği söylemesini tercih ederim. "Belki Delaney, "O bebeği kendi çocuğu olarak gösterebileceği de yoktu. Herkes onun hamile olmadığını bilirdi. Masum bir bebeği, kendi kanından canından birini incitmek istemediğine karar vermiş ve Izzy'yi, onun büyüğü ve doğaüstü dünya hakkındaki gerçeği asla öğrenmemesi umuduyla göndermiş olabilir."

"Ama bununla ne kazanacaktı ki?" diye soruyorum, ellerimi havaya kaldırarak. "Bu mantıklı değil. Annem sürüsüyle birlikte olmak için gittiğinde, Delaney Bakire oldu. Ve Delaney daha sonra babalarımı geri kazanmak için onları aramadı."

Silas veya Kyle'ın Delaney ile birlikte olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor. Bu, asla görmek istemediğim bir görüntü.

"Peki Helena neden gitti?" Ethan devam ediyor. "Şantaj mı? Birinden mi kaçıyordu? Ve intihar notu bırakmadı mı?"

Elini omzumda sıkıca tutarak sessizce beni sakinleştiriyor. Benim önümde bu konuyu konuşmaktan hoşlanmadığını anlayabiliyorum, ama bunlar sorulması gereken sorular.

Soraya Ethan'a cevap vermez, bunun yerine bana bakar. "Sana ödünç verdiğim kitabı bitirdin mi?"

"Henüz bitirmedim," itiraf ediyorum. "Ama ne bulmamı istediğini bilseydim daha kolay olurdu."

Ses tonumdaki rahatsızlığı tam olarak gizleyemiyorum.

"Orada ne bulman gerektiğini gerçekten bilmiyorum," diye itiraf eden Soraya beni şaşırttı. Ona şaşkın şaşkın bakarken, yumuşak bir ses tonuyla devam etti: "Sadece kitabın eskiden annene ait olduğunu biliyorum. Anlaşılan, annem onu her yere yanında götürürmüş. Neredeyse her gün okurmuş. Kitap hakkında sorulduğunda, sadece onu aydınlatıcı bulunduğunu söylemiş."

"Ne?" Başım dönüyor.

O kitap... annemin mi?

Beni dünyaya getiren kadın hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum, ama bir parçam onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyor. Aynı parçam, bir zamanlar bir annem *olduğu* için neredeyse suçluluk duyuyor. Beni

Beni koşulsuz seven, dizlerim çürük olduğunda öpen ve gece geç saatlerde bana yatmadan önce hikayeler okuyan biri.

Evlat edinen ailemle ilgili anılarım yaşlandıkça siliniyor, ama bazen gözlerimi kapattığımda, yüzlerini ve benim yanımda olduklarında taktıkları yumuşak gülümsemelerini hayal edebiliyorum. Babamın brownie pişirirken şarkı söylediğini, annemin ellerimi tutup beni dansa kaldırdığını görebiliyorum. Biyolojik aileme odaklanarak onların anısına saygısızlık etmekten çok korkuyorum.

Ama Tanrı yardımcım olsun, beni bu dünyaya getiren insanlar hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istiyorum.

"Bu kitabın nesi bu kadar özel?" Ethan, sesinde karışıklıkla soruyor.

Ona ve Grayson'a Soraya'nın bana ödünç verdiği kitaptan biraz bahsettim. Birkaç gün oldu ama kitabın sadece yarısını okuyabildim. İçeriğı ilginç bulsam da, kesinlikle tekrar tekrar okuyacağım bir kitap değil.

Peki, neden biyolojik annem bu kitabı yanında tutuyordu?

Bu kitap o kadar önemli ki, nereye giderse gitsin okumak zorunda hissetti?

"Bilmiyorum," diye ciddi bir şekilde yanıtladı Soraya. Sonra daha yumuşak bir sesle ekledi: "Artık gerçekten hiçbir şey bilmiyorum."

Yirmi Dokuz

IZZY

Sonraki birkaç hafta nispeten sakin geçer. Michelle'le hala karşılaşmadım, bu da rahatlatıcı, ama arkadaşlarımla da gizli buluşmalarım yok artık.

Soraya, konuşmamızdan kısa bir süre sonra onları cadı meclisinden kovdu ve o zamandan beri onlardan haber almadım. En azından kısa bir süreliğine de olsa onlarla birlikte olabildiğim için inanılmaz derecede minnettarım.

Onların ellerinin tenimde dolaştığı, dudaklarının benim dudaklarımı öptüğü, Ethan'ın penisinin amıma girip çıktığı anı hatırlayınca içim ateş gibi yanıyor.

Ve içime girmeden bir saniye önce fısıldadığı "Seni seviyorum" sözleri.

Ben ona aynı şeyi söylemedim, ama dürüst olmak gerekirse, onun hakkında *ne* hissettiğimi bilmiyorum. O beni incitti, hepsi incitti, ama ikizler saçlarını kazıdıkları, çıplak kaldıkları ve benden bolca özür diledikleri anda onları affettim.

Öyleyse neden ona aynı sözleri söyleyemiyorum? Onu sevmediğim için mi? Kafam karışık olduğu için mi? Duygularım çok çalkantılı, anlayamıyorum ve kelimelerle ifade edemiyorum.

Ansel'den bahsetmeye bile başlamayayım...

Beni görmezden gelmiyor ama onda daha önce olmayan bir gerginlik var. Bana baktığında kızarıyor ve hemen başka yere bakıyor. Birkaç kez ona bunu sormaya çalıştım ama her seferinde "bazı şeyleri çözmem gerekiyor" gibi anlamsız bir cevap verdi. Ne demek istediğini bilmiyorum.

Gizemli erkekler.

En azından bugün, tüm bu durum başladığından beri beklediğim bir gün: özgürlük.

Bir hafta sonu boyunca eve gidebileceğim ve sonunda, umarım, bazı cevaplar alabileceğim.

Delaney, cadı meclisinin girişinde beni bekliyor, yakut kırmızısı dudakları bariz bir hoşnutsuzlukla büzülmüş. Siktir et onu ve fikirlerini. Kendi istediğini elde etmek için beni kasten manipüle etti, bu yüzden şu anda mutsuz olması umurumda bile değil.

Onu tamamen görmezden gelip, bunun yerine Soraya'ya odaklanıyorum.

"Peki bu nasıl işliyor?" diye soruyorum, daha çok talep ediyorum.

Buradan çıkıp arkadaşlarımı, ailemi ve dostlarımı görmek için can atıyorum.

"Çok basit." Soraya'nın dudakları yaramaz bir gülümsemeye bükülür. "Buradan ayrılmaya izin verilmeden önce sana bir büyü yapılacak. Bu büyü, bu andan itibaren olan her şeyi unutmanı sağlayacak. Slade" — omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçları ve ciddi ifadesi olan tanıdık olmayan bir büyücüye işaret eder

— "ve ben seni eve götüreceğiz. Oraya varır varmaz, tabiri caizse 'uyanacaksın'. Anlaşıldı mı?"

"Şey..." Tüylerim diken diken olur, tırnaklar gibi derime batar.

Ne olduğunu bilmeden zamanımın büyük bir kısmını kaybetme ihtimalini hiç sevmiyorum. Ama aynı zamanda Soraya'ya güveniyorum. En azından öyle olduğunu düşünüyorum.

Buradaki diğer cadı ve büyücülerden kesinlikle ona daha çok güveniyorum.

"Tamam, neyse. Hadi bitirelim şunu." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Sevdiğim insanları görmek için her şeyi yaparım. Hafızamı kaybetmeyi bile.

"Sanki uykuya dalmak gibi olacak..." Delaney araya girerek öne çıkar.

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirir ve o hafif tedirginlik, şiddetli bir yağmura dönüşür.

Delaney bir parmağını havaya kaldırır, fısıldayarak bir kelime mırılda n ır, sonra...

* * *

Bu uykuya dalmak gibi bir şey değil. Aniden uyanmıyorum ya da birdenbire kendime gelmiyorum ya da onun gibi bir şey.

Hayır, bir saniye önce Delaney'nin sırttan yüzüne bakıyordum, bir saniye sonra ise Hale ve Gerry'nin evinin ön cephesine bakıyordum.

Benim evim.

"Evim güzel evim," diyor Soraya ve ben, onun hemen yanımda olduğunu fark etmediğim için irkiliyorum.

"N-ne? Nasıl?" Ona göz kırpiyorum, damarlarımdan alarm geçiyor, ama o sadece kaşlarını kaldırıyor.

"Merak etme, Izzy. Bir şey olmadı. Sadece Slade ve benimle arabaya bindin ve buraya geldik." Yüzünde sempati dolu bir ifade beliriyor. "Bunun... sinir bozucu olabileceğini biliyorum."

"Sinir bozucu mu?" Midem binlerce küçük simit gibi sıkışır. "Ughhh. Sanırım kusacağım. Bu normal mi?"

"Bu büyüünün bir yan etkisi olabilir." Yüzünü buruşturdu. "Birkaç dakika içinde geçmesi gerekir."

"Ve her eve döndüğümde bunu yapmak zorunda mıyız?" Ellerimi dizlerimin üzerine koyup açgözlülükle nefes alıyorum.

Temiz hava mide bulantımı hafifletmek için harikalar yaratıyor, ancak yeterli değil.

"Maalesef."

Evin ön kapısının açılması ve tanıdık bir sesin "Isabella Gracie Martin! Başın büyük belada!" diye bağırması, cevap vermekten beni kurtarıyor.

Bir saniye sonra, Jake merdivenlerden aşağı atlayarak iner — yarı insan vücuduna sahip bir golden retriever. Sarı saçları güneş ışığında erimiş altın gibi parlıyor.

Üvey kardeşimizi görünce gözlerim içgüdüsel olarak yaşar. Onu gerçekten çok özlemişim.

Jake beni kollarına alır ve utanç verici bir hıçkırık kopar. Umarım osurduğumu falan düşünür. Bu kesinlikle daha az utanç verici olur.

Beni incelemek için biraz geri çekilir, kaşları çatık gözlerinin üzerinde kavisli bir şekilde durur. "Nasıl cüret edersin, cadılar tarafından kaçırılırsın! Ne kadar endişelendiğimi biliyor musun? Yüzünde siğil olan sivri bir şapka takıp, yeşil tenli olarak eve döneceğini sanıyordum."

O, Soraya'ya delici bir bakış atmak için dönüyor. "Ve sen! Sen onun kaçıranlarından birisin, değil mi? Sen, o dalgalı kızıl saçların ve o ölümcül kıvrımlarınla, tanrıçanın vücut bulmuş hali olsan bile umurumda değil ve..."

"Sakin ol, parlak zırhlı şövalyem," derim ciddi bir ifadeyle.

Jake beni görmezden gelir ve Soraya'ya parmağını sallar. "Sen benim kara listesindesin

."

Sonra, başka bir şey söylemeden, Jake kolunu koluma takar ve beni evin içine götürdü.

Soraya'nın kıkırdaması, kapalı kapı onu kesmeden önce bana ulaşır.

Jake kapıya yaslanır ve başını tahtaya vurur.

"Orospu çocuğu. Bu kesinlikle delilik," diye hayıflanır.

Kalbim hızla çarparak anında ona doğru dönerim. "Ne oluyor?

Hale ve Gerry nerede? Lissa? Seth?"

Jake'in dudaklarının kenarları kıvrılır ve sonunda kapıdan uzaklaşarak tekrar yanıma gelir. Onu takip ederek oturma odasına girerim ve bacaklarımı altına çekerek kanepeye otururum. Jake yanıma oturur.

"Bak, olan biten her şeyi bilmiyorum," Jake, yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşuyor ve bu beni anında tedirgin ediyor. Birisi, kötü bir haber vermek zorunda olduğunda ve karşıdaki kişiyi korkutmamak ya da paniğe kapılmasını önlemek için yatıştırıcı bir ses tonu kullanır. "Bana anlatmadıkları çok şey var."

"Bildiğini söyle bana." Ben de onunla aynı anda öne eğildim.

"Hale ve Gerry, Konsey ve bir grup önemli kurtla görüşüyor." Bir sonraki sözlerini açıkça tartarak tereddüt eder, sonra birdenbire, "Avcılarla savaşa girmeyi planlıyorlar," der.

Gözlerimi kırıştırıyorum, onu yanlış duyduğuma eminim. "Avcılar mı? Grayson ve Ethan onlara saldırı sırasında olanları anlatmadılar mı?

Her şeyin arkasında vampirlerin olduğunu söylemediler mi?"

Jake sertçe başını sallar, kaşlarını çatarak. "Anlattılar. Ethan anlattı. Grayson şimdilik onlardan uzak duruyor."

"Ve...?"

"Ve... Konsey Avcılarla savaşmakta ısrarcı." Jake çaresizce bana bakar, kıvrık sarı saçları alnına düşer. "Hale ve Gerry'nin onları vazgeçirmeye çalıştığını biliyorum, ama bir işe yaramıyor." Sanki perdelerin arkasında ya da kanepenin arkasında birinin gizlenip konuşmalarımızı dinlediğini beklermişçesine iki yöne de bakıyor, sonra daha da yaklaşıyor. "Gerçekten çok tuhaf şeyler oluyor."

Jake'in bana anlattığı her şeyi kafamda oturtmaya çalışıyorum.

Saldırganlar vampir olmasına rağmen kurtlar Avcılarla savaşa mı giriyor? Ne *oluyor lan*? Neden böyle bir şey yapsınlar ki? Delirdiler mi?

Bu, Soraya'nın cadı meclisinde ima ettiği şeyi daha da güçlendiriyor.

Biri tüm türleri birbirine düşürmeye çalışıyor. Soru şu ki... neden?

Hiç mantıklı gelmiyor ve bir açıklama yapmaya çalıştıkça kafam daha da karışıyor. Sanki yarısı tamamlanmış bir yapboza bakıyormuşum gibi hissediyorum ve geriye sadece pürüzlü, keskin kenarlı parçalar kalmış. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hepsini bir araya getiremiyorum.

"Onlarla konuşabilirim. Gerçekte ne olduğunu açıklayabilirim," diyorum. Sonuçta, vampirin itirafını duyan bendim.

Belki de Konsey gerçeği benden duymalıdır?

Jake başını sallıyor, ama tamamen ikna olmadığını anlayabiliyorum.

"Peki ya Kain?" diye soruyorum, Jake'e ne kadar bilgi verildiğinden emin olmadan.

Ama yüzü oldukça tanıdık bir karanlıkla kaplandığında, Kain'in ihanetini duyduğunu anlıyorum.

"Hâlâ kurt hapishanesinde, sanırım." Jake omuz silkiyor, hâlâ somurtuyor. "Bilmiyorum. Umurumda değil. Siktir et onu."

Düşüncelerim, hızla atan kalbimle birlikte koşarken, elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum.

"Hiç mantıklı gelmiyor," diye mırıldanıyorum.

"Belki de mantıklıdır, sadece sen doğru şekilde bakmıyorsun." Seth'in sesi, büyük beden bir kapüşonlu sweatshirt ve yırtık mavi kot pantolon giymiş olan çocuğun oturma odasına girmesinden önce duyulur. Omuzlarında, boynuna dolanmış büyük beden bir kulaklık vardır.

Jake kaşlarını kaldırır. "Biraz daha açar mısın, kardeşim?"

Seth, duvar, tavan, köşedeki çerçeveli fotoğraflar... bizim dışımızdaki her şeye odaklanırken parmaklarıyla uyluğuna vurmaya başlar. "Belki de farklı bir açıdan bakman gerekiyor, hepsi bu."

Bunun üzerine, topuklarını dönüp odadan çıkar. Jake ve ben şaşkınlıkla arkasından bakarız.

"Bu... Şey, ilginçti," der Jake, parmaklarını saçlarına geçirip saçlarını karıştırarak.

"Haklı," diyorum.

Jake başını sallar. "Sadece bunun bir noktadan daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum, anlarsın ya. Belki o... bizim bilmediğimiz bir şey biliyor."

Dördümüz, Jake, Lissa, Seth ve ben, bir şekilde doğaüstü dünyanın bir parçasıyız. Ben, görünüşe göre, bir cadı ve bir kurtun çocuğuyum. Jake bir golem. Peki ya Lissa ve Seth? Onların ne olduklarını ve sahip oldukları güçleri hâlâ bilmiyoruz. Seth'in bizim bilmediğimiz bir içgörüye sahip olması tamamen mümkün.

"Bu arada, Lissa nasıl?" diye soruyorum, neşeli gülümsemesi ve pembeye olan sevgisiyle üvey kız kardeşim aklıma geliyor.

En azından, yakın zamana kadar durum böyleydi. Terk edilmiş bir ahırda bir ceset bulduktan sonra değişti ve hatırladığım kızın bir kabuğuna dönüştü.

Neşeli kız kardeşimi özlüyorum.

Jake tereddüt ediyor ve içimde bir tedirginlik oluşuyor. "Ne? Durum ne kadar kötü?" diye soruyorum.

"Piknikte ne yaptığını gördün mü? Ben görmedim ama duydum." Jake alt dudağını ısıırıyor, bu da onun sıkıntısını açıkça gösteriyor.

"Evet. Yani, ne olduğunu anlamıyorum, ama o oradaydı..."

"Ve ben çılgın attım."

Lissa'nın sesi beni bir metre havaya zıplatıyor.

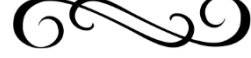
Normalde gardımı düşürmem, ama Jake'in yanında olmak - dünyadaki herhangi bir yerden daha tanıdık hale gelen bir evde - gerginliğimin bir kısmını ortadan kaldırdı, neredeyse... normal hissetmeme neden oldu.

Bu durumu kesinlikle düzeltmem gerekecek. Bu dünyada, bir saniye bile olsa savunmanı gevşetemezsin.

Jake ve ben, kapıdan bizi izleyen Lissa'ya dönüp bakıyoruz, hâlâ tamamen siyah giyinmiş. Siyah sweatshirt. Siyah tayt. Siyah ayakkabılar - ama yemin ederim bir ara beyazlardı. Onları boyadı mı?

"Bağırdım," diye tekrarlar, sesi duygusuz ve monoton. "Bağırdım, bağırdım, bağırdım, herkesin kulakları ve gözleri kanayana kadar. Başka kim bağılıyor bilmek ister misin?" Başını yana eğdi, boyalı bir saç teli omzunun üzerinden kaydı. "Ya da daha doğru bir ifadeyle, başka ne çığlık atar? Bir banshee." Üst dudağı dişlerinden uzaklaşarak, neredeyse bir hırıltı olarak tanımlayabileceğim bir şekilde kıvrılır. "Gerçek bir banshee gibi çığlık attım."

Otuz

IZZY

Soraya'nın bana ödünç verdiği kitaptaki kelimeler zihnimde uçuşuyor.

Banshee'ler... Ölümün

habercisi...

Çığlıkları sonun geldiğini haber veriyordu...

Lissa'nın beni ilk kadının öldürüldüğü ahıra götürdüğünde içine düştüğü ürkütücü trans halini düşünüyorum. Kan donduran çılgılığı. Pikniğe geldiğinde gözlerindeki boş bakış. Çenesinin yerinden çıkmış hali. Kan.

Siktir, bu gerçek olabilir mi? Lissa gerçekten bir *banshee* olabilir mi?

Üvey kardeşim dalgın dalgın koltuğun arkasını eliyle okşuyor, bakışları uzaklarda ve boş.

"Paranormal olayları biliyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Hale ve Gerry, olanlardan sonra... şey... olanlardan sonra bana söylemek zorunda kaldılar. Benim ne olduğumu bilmediklerini iddia ettiler, ama iki ile ikiyi birleştirip sonuca varmak zor olmadı. Bir banshee. Çılgılık atan bir kadın. Beyazlı kadın."

Kırmızı bir burunla, tamamen siyah giysilerini işaret ediyor.

"Lissa?" Jake başparmağını ısırır. "Emin misin? Yani, sırf..."

"Eminim," diye sözünü keser ve ona döner. "Nasıl olduğumu bilmiyorum. Sadece... doğru geliyor, anlıyor musun? Ben bir banshee'yim."

Çenesini havaya kaldırarak, özellikle alt dudağının titrediğini fark ettiğimde, gerçekten hissettiğinden emin olmadığım bir özgüven taklidi yapıyor.

"Şimdi, bunun ne anlama geldiğini ve nasıl kontrol edeceğimi bulmam gerekiyor." Düşünceli bir ifade yüzünü kaplar,

"Ölüm gerçekleşmeden önce onu durdurabilirsem..."

"Lissa, kendine bu kadar sorumluluk yükleme," diyorum ona nazikçe, onu teselli etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilemiyorum.

O kadar... kırılmış, o kadar kaybolmuş görünüyor ki, sanki çalkantılı bir denizde savrulan bir dal gibi. Bu bana, kim olduğu ve neler yapabileceği hakkındaki gerçeği keşfettiği zamanki Jake'i hatırlatıyor.

"İnsanları kurtarabilirim, Iz," diyor Lissa içtenlikle fısıldayarak. Bana baktığında, gözlerinde ışığı kıran kristal prizmalar gibi parıldayan gözyaşları var. Gözlerini sıkıca kapatıyor ve tekrar açtığında gözyaşları yok olmuş. "İnsanları kurtaracağım."

Sonra, başka bir şey söylemeden, topuklarını döndürür ve uzaklaşır, boyalı saçları arkasında dalgalanır.

Jake ve ben onun gidişini izleriz ve sonra Seth gittiğinde paylaştığımız bakışa benzer bir bakışlaşırız.

"Sanırım üvey kardeşlerimizi asla anlayamayacağım," Jake başını sallayarak düşünür. "Ya da bu konuda herhangi bir ergeni."

"Zavallı Lissa." Onun için kalbim acıyor, neredeyse fiziksel bir acı gibi. Jake'in yüzüne bir gölge düşer ve kanepede ağırlığını değiştirir. "Evet."

Onun hakkında gerçekler ortaya çıktığında ne hissettiğini düşündüğünü anlayabiliyorum.

Gerçek Jake'in yıllar önce bir araba kazasında öldüğü ortaya çıktı. Bu Jake, güçlü bir büyüyle donatılmış bir kil heykelden başka bir şey değildir.

"Jake..." diye başlıyorum çaresizce, ama o başını sallayarak, sözsüz bir şekilde konuyu kapatmamı söylüyor. Ben de öyle yapıyorum. "Biyolojik babalarımı duydun mu?"

Jake rahatlamış bir gülümsemeye bana bakar ve bir kez başını sallar. "Sadece kulak misafiri olduğum şeyleri duydum." Komplo kurar gibi öne eğilir. "Silas ve Bay Remington senin babaların mı?"

"Öyle görünüyor."

Bunun hakkında ne hissettiğimi hâlâ bilmiyorum. İkisi de aylarca bana yalan söyledi ve ben çok kızgınım. Gerçekten çok kızgınım. Ama bir yandan da geçmişimi ve öz annemi öğrenmek için can atıyorum. Ona ne oldu

ona ne oldu? Babalarım onu sevdi mi? Nasıl oldu da koruyucu aile sistemine girdim?

"Peki herkesin bahsettiği Travan kim?" Jake, sakalının çıktığı çene hattını kaşıyarak devam etti.

"Bu ismi daha önce duymuştum," diyorum ona, cadıları düşünerek.

Herkes ondan neredeyse korkuyor gibi görünüyor. Ama neden?

Kim bu adam? "Onları arayacak mısın?" Jake kaşlarını kaldırdı.

"Aramalı mıyım, değil mi?" Sinirli bir enerji dalgası içimi kaplar ve kendimi gömleğimin eteğini oynarken bulurum.

"Ee...?" Jake ısrar ediyor.

"Yani... cadılar telefonumu aldılar. Kimseyle iletişim kurmamın bir yolu yok. Tabii..." Ona umutla bakıyorum ve o gözlerini devirerek cebinden telefonunu çıkarıp bana uzatıyor.

"Silas'ın adını Patron Adam olarak kaydettim."

Silas, Jake ve benim çalıştığımız sinema salonunun sahibi. Aslında, tuhaf bir kazada yanana kadar çalıştığımız sinema salonunun sahibi.

"Belki ona mesaj atarım," diye mırıldanıyorum.

Jake bana onaylamayan bir bakış attı. "Izzy."

"E-posta?"

Gözleri kısılr.

Sinirlenerek, onun rehberini açtım ve Boss Man yazan ismi tıkladım. Sonra, cesaretim kırılmadan önce, numarayı çevirdim ve telefonu kulağıma dayadım.

Telefon çalıyor.

Ve çalar.

Ve çalar.

Rahatlamış hissediyorum. Belki cevap vermez ve ben de mesaj bırakabilirim. Belki o...

"Alo?" Silas'ın tanıdık sert sesi hattı doldurur ve aniden ellerim terden kayganlaşır.

Düşünemiyorum, nefes alamıyorum, telefonu beyaz parmaklarımla sıkıca tutmaktan ve bayılmamak için dua etmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Jake?"

Jake bana bir şey söylemem için işaret ediyor, ama yapamıyorum. Ben Kelimeler yetersiz kalıyor.

Bunu yapabilirsin, Izzy!

Boğazımı temizliyorum ve çekinerek "Silas?" diye sesleniyorum.

Bir an sessizlik olur, sonra onun fısıldadığını duyarım, "Isabella?"

"Evet, benim." Bir başka garip sessizlik çöküyor ve yemin ederim beni boğmaya kararlı. Boynumda bir ilmek dolanıyor ve sıkılaşıyor. "Sanırım... Sanırım konuşmamız gerek."

"Evet," diye cevaplar Silas
basitçe. Sonra yine
sessizlik.

Jake gözlerini devirir, telefona uzanır ve uyuşmuş parmaklarımdan onu çeker. Kulağına tutar.

"Bir saat sonra Corner Café'de buluşuruz," diyor Jake Silas'a. Bir an durup, Silas'ın diğer uçta söylediklerini dinliyor ve dudakları kıvrılıyor. "Evet, şu anda onunla birlikteyim. Hale ve Gerry'nin evinde." Bir saniye. "Ne yaptığımı sanıyorsun? Tabii ki kötü niyetli davranıyorum... Hayır, hayır, hayır. Testislerimin vücuduma bağlı kalmasını çok isterim, çok teşekkür ederim." Bir saniye. "Hayır, derimin içini görmek istemiyorum. Evet. Evet. Tamam. Görüşürüz o zaman."

Jake telefonu kapatır ve yanımdaki yastığa atar.

O, inleyerek başını geriye attı. "Kahretsin, Silas'ın normalde korkutucu olduğunu düşünüyordum, ama onun senin biyolojik baban olduğunu bilmek..." "Öyle deme," diye sözünü keserim, irkilirim.

Jake kaşlarını kaldırır. "Ne demem?" "D harfiyle başlayan kelime."

"Dick mi?" Bana masumca göz kırpar ve ben onun omzuna vururum.

"Göt herif."

"Göt herif diyemem mi? O D ile başlamıyor. İçinde D olabilir tabii ki..."

"Dur!" diye sızlanarak onu tekrar itiyorum.

Ama onun neşeli tavrı amacına ulaştı. Artık omuzlarımda beni yere bastıran bin kiloluk bir yük varmış gibi hissetmiyorum.

İkimiz de dostça bir sessizlik içinde oturuyoruz, kanepede yan yana oturmak için yer değiştirip hafifçe geriye yaslanıyoruz.

"Benimle geliyorsun, değil mi?" diye soruyorum, sesim hafifçe titriyor. "Silas ve Kyle'ı ziyarette?"

"Tabii ki. Biz birlikteyiz, unutmadın mı? Ya da birlikteyiz ve... öldürürüz. Öldürürüz ve öldürürüz? Hmm. Bunu düşünmem gerek. Ama kimseyi öldürmememizi tercih ederim, çok teşekkürler." Omzunu omzuma yaslayarak, dudaklarının köşelerinde küçük bir gülümseme belirir. "Kardeşlerine mesaj atıp burada olduğunu söyleyecek misin?"

Yanaklarım anında kızardı. Grayson ve Ethan ile yaptığım üçlü seks hatırlamadan edemiyorum. Tamamen ve tamamen mükemmeldi, bu da kafamda sürekli olarak tekrar tekrar oynadığı anlamına geliyor.

"Yapacağım," diyorum ona. "Ama..."

"Biyolojik babalarla görüştükten sonra mı?" Jake benim için cümleyi tamamlar. "Hayır. Yani, evet, ama hayır." Nefesimi veririm. "Onların

yanımda olmalarını
istiyorum. İstiyorum,
ama..." "Ama..." Jake
ısrar ediyor.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum." Çaresizce omuz silkiyorum, zihnim saatte bir milyon mil hızla çalışıyor.

Jake'e, hayatımdaki farklı erkeklere karşı hissettiklerim konusunda kafamın karışık olduğunu nasıl açıklayabilirim? Ethan ve Grayson ile seks yaptım ve ikisi de bana aşklarını itiraf etti. Covenstead'da mahsur kalan Ansel'e ve şu anda vahşi olan müdür yardımcısına karşı hislerim var. Ashton ile eşleştirildim, o bir pislik, ve Reid ile, o da kendini sevgiye layık görmüyor. Her şey çok kafa karıştırıcı ve karmaşık, ve her şeyi mahvedeceğimden çok korkuyorum.

"Buna ne dersin? Ben kendim arkadaşlarına mesaj atıp, senin güvende olduğunu ve benimle birlikte olduğunu söylerim. Muhtemelen hala okuldaylardır, tabii bugün okula gittilerse. Bu sana onlara ne söyleyeceğini düşünmek için biraz zaman kazandırır, tamam mı?" Üvey kardeşim elimi tutup sıkıca tuttu.

Hayatımda onun olması ne kadar büyük bir şans? Onu gerçekten çok seviyorum.

"Bu harika olur. Bekle. Neden *hiçbiriniz* okulda değilsiniz?" Bugün cuma ve üç üvey kardeşim de okulda olmalı.

Jake neşesizce güler. "Hale ve Gerry okulu arayıp 'tatilde' olduğumuzu söylediler. Olanlardan sonra hiçbirimiz bu hafta okula gitmek istemedik." Gözlerinin arasında kırılganlıklar oluşur. "Senin evde ve güvende olduğuna seviniyorum Iz. Gerçekten."

"Ben de."

Bunu düşünürken bile, sinirlerimde bir endişe hissediyorum.

Şu an için güvendeyim, ama bu ne kadar sürecek? Peki ya ailem? Benim varlığım, onları kazanma şansımız olmayan bir savaşa istemeden sürükleyecek mi? Bu ürkütücü düşüncelerin nereden geldiğini bilmiyorum, ama bir kez aklıma geldiler mi, orada kalıyorlar, bunaltıcı ve baskıcı bir şekilde. Panik içimi kemiriyor.

"Iz?" Jake, sanki patlamasına saniyeler kalan bir saatli bomba gibi beni dikkatle izliyor.

Ellerimin titremesini durduracağım. Belki göğsümde yanan ateş boğazımdaki yumruyu yakıp yok eder ve nefes almamı kolaylaştırır.

Sorun yok.

Her şey yolunda.

Hepimiz iyi olacağız.

Keşke buna kendim de inansaydım.

Otuz Bir

IZZY

Yarım saat sonra, Jake ve ben şehir merkezine park edip birkaç blok ötedeki kahve dükkânına doğru yürümeye başladık.

Güneş gökyüzünde yüksekte, ama rüzgâr serin, cildimi vuran şaşırtıcı bir kontrast.

Her yerim üşüyor, ama bunun hava koşullarından mı yoksa çalkantılı düşüncelerimden mi kaynaklandığından emin değilim.

Birazdan biyolojik babalarım ile tanışacağım. Resmi olarak, yani. Siktir.

Neden midemdeki kelebekler bu kadar çılgınca davranıyor? Bana yalan söyledikleri için o pisliklere çok kızgınken, kelebeklerim kanat çırpmamalı.

"Uzun boylu, esmer ve huysuz olanı aradı," diyor Jake yanımda sohbet eder gibi.

"Uzun, esmer ve hırçın hangisi?"

"Reid, tabii ki." Jake, sanki bilerek anlamamışım gibi gözlerini devirdi. "Neyse, biyolojik babalarım ile nerede buluşacağını bilmek istiyor. Ona gerçeği söylememi ister misin yoksa...?"

"Gerçeği," diye içimden gelen sesi taklit ederek söylüyorum.

Arkadaşlarımın yanımda olmasını istiyorum. Evet, onlarla olan ilişkilerim konusunda kafam karışık, ama beni kucaklayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemelerini neredeyse çaresizce istiyorum.

Onları özledim. Çok özledim. Beklediğimden çok daha fazla, muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla. Sanki birkaç aydan çok daha uzun süredir hayatımın bir parçasıymışlar gibi hissediyorum. Onların yokluğunu fiziksel bir acı gibi hissediyorum, nereye gidersem gideyim, kiminle olursam olayım, hafiflemeyecek gibi duran sürekli bir zonklama.

"Ethan ve Emery ile birlikte," diye devam ediyor Jake, belli ki telefonundaki mesajı okuyor.

"Evet, onları buraya gönderin. Onlara ihtiyacım var." Bunu yüksek sesle itiraf etmekten neredeyse nefret ediyorum, sanki bu beni zayıf gösterecekmiş gibi, ama bu sözler dudaklarımdan çıktıktan sonra pişman olmadığımı fark ediyorum.

Başkalarına güvenmek zayıflık değildir. İnsanlara güvenmek ve onların savunmanı aşmasına izin vermek, özellikle de acı ve kayıplarla dolu bir çocukluk geçirdikten sonra... Bu güçtür.

Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için kızgıyım.

"Onlarla nasıl gidiyor?" Jake son bir mesaj attı ve telefonunu cebine geri koydu. "Onları sorduğumda kızardığını görmedim sanma."

"Ben kızmam," diyorum alaycı bir şekilde, ama yanaklarım kızarıyor. Kahretsin.

Jake güldü. "Tabii, tabii. Sen ne dersen o." Bir an sessizlik oldu, sonra, "Onlarla yattın, değil mi?"

"Jake!" Onun koluna yarım yürekle vuruyorum.

"Ne? Bir erkek kardeş kız kardeşinin seks hayatını sorgulayamaz mı?" Jake masummuş gibi davranarak bana göz kırparak sorar.

"İğrenç, iğrenç, iğrenç. Bunu asla yüksek sesle söyleme.

Asla." "Ne?" Şakacı bir şekilde kaburgalarıma dirsek atıyor. "Ben sadece..."

Jake aniden gerginleşir, eli benimkine hafifçe dokunur ve sonra onu yakalayıp beni aniden durdurur. Ensemdeki tüyler diken diken olur.

"Hissettin mi?" diye fısıldarım.

Jake cevap vermez, çevremizi tarar, çenesi sıkıdır. İş ve okul gününün ortasında olduğumuz için, şehir merkezindeki sokaklar neredeyse boştur, sadece birkaç çift ve aile dolaşmaktadır. Hiçbiri göğsümde uyanan bu içgüdüsel tedirginliğin sebebi değildir.

"Hadi," diye mırıldanır Jake, beni geldiğimiz yöne doğru çekerek.

Ancak tanımadığımız bir adamla karşı karşıya geldiğimizde durur.

Uzun kahverengi saçları yüzünden uzak, gevşek bir topuz halinde toplanmış, flanel gömlek ve yırtık mavi kot pantolon giyiyor. Her şeyi

"NORMAL" diye bağılıyor, ama göğsümdeki düğüm daha da sıkılaşıyor.

"Bir yere mi gidiyorsun, küçük cadı?" Adam bana bir adım yaklaşır ve kafamdaki tüm alarm zilleri aynı anda çalmaya başlar.

Tehlike! Tehlike! Tehlike!

Jake elimi daha sıkı tutar ve yavaşça geri çekiliriz — ancak birinin göğsüne çarptığımızda dururuz.

Siktir.

Solumuzda iki adam daha belirir ve sağdaki sokakta üç adam daha ortaya çıkar.

Etrafımız sarıldı.

"Kimsiniz?" Jake gergin bir şekilde sorar. Önümüzde duran adam gülümser ve yavaşça gömleğini kaldırır. pantolonunun bel kısmına gizlenmiş bir bıçak ortaya çıktı.

Kınında Avcıların sembolü vardı. Kahretsin.

Düşünmüyorum, sadece hareket ediyorum.

İlk el bana uzandığında, harekete geçtim. Savaşırken her zaman olduğu gibi, duyularım keskinleşerek patladı ve her ses ve hareket kristal netliğinde duyulur hale geldi.

Adam gözünü bile kırpmadan üzerine atlarım, boğazımdan bir hırıltı çıkarırken yumruğumu göğsüne indiririm.

Adam geriye sendeliyor, ama ona toparlanacak zaman tanımıyorum. Bileğini yakalayıp, kemiklerin tatmin edici bir şekilde kırıldığını duyana kadar büküyorum, sonra onu en yakın duvara fırlatıyorum.

Başka bir Avcı Jake'e saldırır, ama üvey kardeşim çoktan harekete geçmiştir. Neredeyse ışık hızında, Jake'in eli adamın boğazını sarar ve onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi yerden kaldırır. Adamın yüzü hastalıklı bir kırmızıya döner, ama Jake'in eli gevşemez.

Diğer beşinden gözlerimi ayırmıyorum.

Yaklaşıyorlar, akbabalar gibi etrafımızı sarıyorlar, ama ben onlara hazırım. Ben sadece huzursuz bir enerji, öfke ve giderek artan bir intikam arzusuyum.

Bir sonraki Avcı, yüzüme doğru bir sağ kroşe ile bana saldırır. Vücudumu yana doğru çevirip yumruğun altından kaçırım ve aynı hareketle kolunu yakalayıp büküyorum. Bileğini arkasına doğru çekip en yakın arabaya çarptığımda, çığlığı boğuk bir ses çıkarır. Vücudu yere çakılır.

bileklerini arkasına doğru çekip onu en yakın arabaya çarptığımda çığlığı boğuk bir sesle çıkıyor. Vücudu yere çakılır.

Nefesimi toplayamadan, elinde bir hançer olan bir başkası bana saldırır. Düşünmeye vaktim yok, sadece tepki veririm.

Bıçak bana doğru sallanır, ama ben yana adım atarak kıl payı kaçarım ve kaburgalarına bir tekme indiririm. Bir homurtuyla havayı dışarı çıkarır ve geriye doğru sendeler. Ona toparlanacak zaman tanımam. Zaten üstüne çökmüşümdür, bıçağı yakalar ve elinden çekip alır, sokağın karşısına fırlatırım.

O şaşkın bir şekilde orada dururken, kolumu geri çekip yüzüne yumruk atıyorum. Kemikler çatırdıyor ve o bir çığlık atarak yere düşüyor.

Yeter artık.

Gerçekten Jake ve beni yakalayabileceklerini mi sandılar?

Siktir git.

Siktir *et onları*.

İçimdeki güç çatırdıyor ve onun içimde olgunlaşmasına izin veriyorum, büyüyor, büyüyor, büyüyor ve büyüyor. Cadılar meclisindeyken, güçlerimi kullanmaktan ve değer verdiğim insanlara zarar vermekten korkuyordum.

Şimdi mi? Hepsinin ölmesini istiyorum.

Bana ve Jake'e zarar vermeye nasıl cüret ederler? Nasıl cüret ederler?

Gözlerimi kapatıyorum ve rüzgârın saçlarımı okşadığını hissediyorum. Ayaklarımın altındaki zemini, gökyüzündeki kuşları, yakındaki bankın üzerindeki küfü, kilometrelerce uzaktaki ateşin alevlerini çok net bir şekilde hissediyorum. Her unsur bana sesleniyor, kendi dilinde benimle konuşuyor ve ben bu seslerin birbirine karıştığı kakofoniye dinliyorum.

Gözlerimi açarak, Jake'e saldıran Avcı'ya odaklanıyorum.

Parmağımı şıklattığımda, altındaki zemin çökerek onu yutmak için bir ağız gibi açılır. O çığlık atar, debelenir, ama kaçmasına izin vermem. Yarattığım çukura düştüğü anda, toprağın onun üzerinde kapanmasını sağlarım ve onu ömrünün geri kalanı boyunca geçilmez bir tabutun içinde hapsederim.

Kalan Avcılar tereddüt ederler, gözleri benimle Jake arasında gidip gelir. Bu savaşın bittiğini, yenildiklerini bilirler.

İçlerinden biri bıçağını çekip, bana fırlatacakmış gibi bileğini salladı. Ona şans tanımadım.

Elimi kaldırıp onu en yakın binanın yan tarafına fırlatıyorum. Büyüm onu tuğla duvara yapıştırırken bıçak elinden kayıyor, yüzü kıpkırmızı ve gözlerinde panik beliriyor.

"Seni kim gönderdi?" diye soruyorum, sesim alçak ve tehditkar. İçimdeki güç yükseliyor ve hava sihirle yoğunlaşıyor. "Burada olacağımızı nereden bildin?"

Diğer Avcı, dikkatimin dağıldığını düşünerek, savaş çığlığı atarak yanımdan bana saldırır. Bana ulaşmadan Jake onu yere indirir, kolunu yakalar ve çığlık atana kadar bükerek silahını yere düşürür.

İşleri bitti.

"Bana cevap verecek misin?" diye havada asılı duran Avcı'ya soruyorum. "Bunu kolay yoldan ya da zor yoldan halledebiliriz... LANET OLSUN!"

Avcının dişleri arasında garip bir hap gördüğümde otomatik olarak bir adım geri atarım. Dişlerini sıkar ve hemen ardından kasılmaya başlar, ağzından köpükler fışkırır.

"Hmm... Bunun olması gerekmiyordu galiba," der Jake ciddi bir ifadeyle ve ben de ikinci Avcı'nın da gözleri fal taşı gibi açılmış ve boş boş bakarak kasılmaya başladığını görürüm.

"Cidden siyanür mü yuttular?" diye soruyorum, inanamadan.

"Öyle görünüyor." Jake ayaklarının dibindeki cesede kaşlarını çatı, sonra bizi çevreleyen diğer beşine döndü. "Bu konuda ne yapacağımız konusunda bir fikrin var mı?"

Soğukkanlı görünmeye çalışıyor, ama gözlerinde panik parıltıyor ve elleri titremeye başlıyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Silas'ı ara. Planlarda değişiklik olduğunu söyle. Bazı cesetleri saklamamız gerekiyor."

Tam olarak yedi tane. Aslında altı tane, çünkü biri diri diri gömüldü.

Orospu çocuğu.

Otuz İki

REID

Günlerdir uyuyamıyorum. Izzy'yi düşünmeden duramıyorum. Avcıları. Vampirleri, cadıları ve haftalar boyunca ortaya çıkan ve çözümü görünmeyen diğer sayısız sorunları.

"Dostum, daha hızlı sürebilir misin?" Emery arka koltuktan cıvıldayarak, bir kolunu benim koltuğuma, diğerini Ethan'ın koltuğuna koymak için öne eğiliyor.

"Köpek nefesini yüzümden çek," Ethan yüzünü buruşturarak cevap veriyor, ama dudakları gülümsemeye bükülüyor.

Emery abartılı bir şekilde Ethan'ın yüzüne nefesini üfler ve Ethan iyi niyetle onun omzuna vurur.

"Dostum." Ethan, kafasının üstündeki sarı saçlarını eliyle tarar.

İkizlerin saçları yeni uzamaya başlamış ve şu anda bana şeftali tüylerini hatırlatıyor. Tekrar kaşları olduğu için minnettarım. Kaşları olmadan görmek çok sinir bozucuydu.

Emery aniden koltuğuna geri düşer ve homurdanır. "Daha hızlı sür," diye sızlanır.

"Zaten geldik," Ethan gözlerini devirerek belirtir.

Ben, arabayı şehir merkezindeki bir park yerine sürerken, belirsiz bir şekilde homurdanırım.

Üçümüz Jake'den Izzy'nin geri döndüğünü söyleyen bir mesaj aldığımızda, hemen okuldan ayrılıp buraya geldik. Onu görmemiz gerekiyor. Onunla konuşmamız gerekiyor. İyi olduğundan emin olmamız gerekiyor.

Ethan, o kendini beğenmiş piç, birkaç gün önce onu ziyaret edebildi, ama geri kalanımız o kadar şanslı değildi. Sadece onun sözüne güvenebilirim

Ve o ayrıldığından beri neler olduğunu kim bilir? Bizim için birkaç gün geçti, ama onun için *haftalar*. Yaralandı mı? Büyüsünü kontrol edebiliyor mu? Kendisi hakkında bir şeyler keşfetti mi?

Tanrım, onu kendi gözlerimle görmek için can atıyorum. Umuda benzer bir duygu boğazımı tıkıyor.

"O mu?" Emery pencereden dışarıyı göstererek soruyor.

Ethan ve ben parmağının işaret ettiği yöne bakıp gözlerimizi kısıyoruz.

Umut sertleşir ve mideme çöker.

"O bir mağaza mankeni," diyor Ethan ciddi bir ifadeyle. Emery'nin yüzü düşüyor. "Oh."

"Bekle!" Ethan uzaklarda bir şeye odaklanır, gözleri kısıılır. "O... Oh, lanet olsun!"

İkimiz de bir şey söylemeden Ethan arabanın kapısını açar ve arkasında kapatmaya bile tenezzül etmeden dışarı koşar.

Emery ve ben anlamlı bir bakış alışverişinde bulunuruz ve ardından onu takip ederiz. Arabayı geçip diğer tarafa geçtiğimde, onun dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlarım.

Çevremdeki dünya parçalanıyor, ta ki geriye sadece o kalana kadar. Kalbim hızla atıyor ve beynim gördüklerimi kavrayamadan kendimi koşarken buluyorum.

Izzy ve Jake, şans eseri o gün kapalı olan bir oyuncakçının önündeki yan sokakta duruyorlar. Etraflarında yarım düzine ceset var. Tuğla duvarlar kan lekeleriyle kaplı, kaldırım ve toprakta da daha fazla kırmızı lekeler var.

"Vay canına, güzel kız!" Emery'nin ağzı açık kalır ve onun önünde sendeleyerek durur.

Bakışları kızın yüzünden cesetlerden birine, sonra tekrar kıza kayıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, ona doğru koşarak.

Onu omuzlarından tutma isteğine direnip, baştan aşağı onu inceliyorum. Mükemmel teninde tek bir çürük bile olmadığından emin olmak istiyorum. Yeni bir leke görmeyince içimdeki ağırlık hafifliyor.

"Reid?" Izzy bana mavi gözlerini kırıştırıyor ve şokta olup olmadığını merak ediyorum.

Semptomları nelerdir? Geçen yıl aldığım anatomi dersini zihnimde tekrar gözden geçiriyorum ve...

Izzy kollarını belime dolayarak bana sıkıca sarılıyor.

Hareketsiz duruyorum, nefes almıyorum, ellerim sanki kendi iradeleri varmış gibi yanlarımda bükülüyor. Ona dokunmak istiyorum. Ondan tiksineceğinden korkuyorum.

Düşüncelerim dakikada bir mil hızla dönüyor. Eşim bana sarılıyor.

Izzy bana sarılıyor.

Sinirlerim geriliyor ve her duyum yüksek alarmda olduğu için titriyor.

Bir an için, iğrenç bir canavar olduğumu unutuyorum.

Bir canavara benzediğimi ve şüphesiz bir canavar gibi koktuğumu. Her şey Izzy'ye odaklanıyor: beni saran kolları, göğsüme yaslanmış yanağı, nefes aldığımda burnuma değen yumuşak saçları. Burada sonsuza kadar kalabilirim.

Ve sonra, kendimi içinde bulduğum rüya gibi sisin içinden yüksek, coşkulu bir ses keser. Sinirlilik hızla onun yerini alır, kanımı donduracak ve büyük bir örümcek gibi derimde gezinecek şekilde.

"Vay vay. Bakalım burada ne varmış? Altı ölü adam... ve yakında ölecek bir adam."

Başımı kaldırıp Silas ve Kyle'ın arasında duran ve bana öfkeyle bakan Travan'ı görürüm.

Otomatik olarak gerginleşirim, Izzy de bunu hisseder. Yavaşça benden ayrılır ve yeni gelenlere doğru döner. Yüzü kızarır.

"S-Silas. Bay Remington," diye kekeler Izzy, ellerini ovuşturarak.

İkizler Izzy'nin yanına yaklaşır, biri sağında, biri solunda, omuzları sessizce ona destek olmak için onun omuzlarına değiyor. Ben onun arkasında kalırım, onu gölgede bırakarak. Kimse beni geçemez.

"Lütfen, bana Kyle deyin." Kyle, tuz ve biber saçlarını parmaklarıyla tarar, ne söyleyeceğini bilemiyor gibi görünür.

"Hepiniz durmayı bırakıp bu cesetleri taşımamıza yardım eder misiniz?" Jake fısıldayarak tıslar. Onun burada olduğunu tamamen unutmuşum. "Lanet olsun. Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Ne oldu?" diye sorar Travan, ölü adamlardan birinin yanına çömelerek.

Cesedi, adamın ceplerine ulaşana kadar çevirir, sonra cepleri karıştırmaya başlar. Cüzdanı bulduğunda memnuniyetle gülümser, cüzdanı açar ve kimlik kartını çıkarır — ve bir avuç buruşuk dolar banknotu, ama ben görmemiş gibi davranacağım.

"Sen *kimsin*?" diye sorar Izzy, kollarını göğsünde kavuşturup yerde yatan çılgın herife delici bir bakış atar.

Travan başını kaldırır ve yemin ederim ki, daha önce hiç görmediğim bir şekilde ifadesi yumuşar. Aniden yıllar gençleşir ve biraz daha az deli görünür.

Sadece biraz.

"Benim adım Travan."

"Travan mı?" Kaşları havaya kalkar.

Travan zarıfçe ayağa kalkar ve kot pantolonundaki kiri siler. Sonra Izzy'ye doğru çekinerek bir adım atar, mavi gözlerinde bir sürü duygu hakimiyet mücadelesi verir, ama hiçbirisi benim okuyabileceğim kadar uzun süre kalmaz.

"Ben senin babalarından biriyim."

Izzy, fiziksel olarak tokatlanmış gibi geriye doğru sendeledi ve bu hareket onu doğrudan kollarıma itti. İçgüdüsel olarak onu kollarımla sardım ve çekinmeden ya da geri çekilmeden bana sarıldığı için minnettar oldum.

"Ne?" Sesinde inanamama duygusu belirir.

Silas yutkunur ve yere dağılmış cesetlere keskin bir bakış atar. "Burada olmaz," der boğuk bir sesle, sonra cebinden bir cep telefonu çıkarır.

Bir mesaj gönderir ve on dakika bile geçmeden — hayatımın en garip sessizliği içinde geçen on dakika, bu sırada kimsenin uğrayıp lanet cesetleri fark etmemesi için dua ederim — üç erkek ve bir kadın belirir.

Dönüşenler.

Hızlı ve özenli bir şekilde cesetleri işaretli bir minibüsün arkasına yüklerler ve ardından kanı hortumla temizlerler. Son ceset de minibüse atıldığında kadın Silas'a döner

Silas'a döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. İkisi, kelimelere gerek kalmayacak kadar anlamlı bir bakış alışverişinde bulundular ve aynı anda başlarını salladılar. Değişkenler minibüse atladılar ve bizi yalnız bırakarak uzaklaştılar.

Jake neredeyse anında sessizliği bozar. "Vay canına. Sizler, mesela, şekil değiştiren mafya falan mı?

"Evet," der Silas, sesi tamamen monoton bir tonda, ve Jake'in gözleri büyür, neredeyse kafasından fırlayacak gibidir.

"Şaka yapıyorsun, değil mi patron?" Silas hemen cevap vermezse, Jake ayaklarını birbirine vurur ve sesi yükselir. "Değil mi?"

"Küçük bir cinayetten sonra neyi sevdiğimi biliyor musun?" diye araya girer Travan, ellerini çırparak. "Güzel, buharlı bir fincan sıcak çikolata. Kafeye gidelim mi?"

Neredeyse kahve dükkanına doğru zıplamaya başlar.

Izzy'yi daha sıkı tutarak, başını geriye eğip bana bakmasını sağladım. Gözleri... Parıldıyorlardı. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Çok güzeldi. Çok güzeldi.

Sesimi alçak tutuyorum, sözlerim sadece ona yönelik, onun yanında kalbimin düzensiz atışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"İyi misin?" "İyi miyim mi?" Izzy bir kez gülüyor, sesi alçak ve neşesiz, ve sonra başını sallar. "Bu çok zor bir soru. Az önce yedi kişiyi öldürdüm. Ya da belki sadece bayılmışlardır, bilmiyorum. Her halükarda, yaptıklarımın dolaylı en ufak bir suçluluk duymuyorum ve bunun beni psikopat yapıp yapmadığını bilmiyorum. Biyolojik babalarımın ilk kez tanışacağım, ya da en azından, benim için kim olduklarını bilerek tanışacağım. Hafta sonu sonunda, cadılar tarafından tekrar kaçırılacağım. Ve..." Yine üzgün bir şekilde başını salladı. "Ve hiç iyi olabileceğimi sanmıyorum, Reid."

Sessizce ona son bir kez sarılmadan önce onu bırakıyorum. Onu rahatlatmak için ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kelimeler hiç benim güçlü olduğum bir alan olmadı ve hala bunu yapmakta zorlanıyorum... Bu her neyse.

Onunla bir ilişki yaşamak mı?

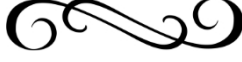
Onu eşim olarak kabul etmek mi?

Her şey çok kafa karıştırıcı.

Ama söylemediğim, ama ruhumda hissettiğim şey, Izzy'nin iyi olacağı. O, başına gelebilecek her şeyden daha güçlü.

Kızım müthiş bir rakip ve dünya yakında ona karşı bahis oynamak neden akıllıca olmadığını anlayacak.

Otuz Üç

IZZY

Kafenin köşesindeki bir masada oturuyoruz, mekanın sıcaklığı midemdeki soğuk ve endişeli kıvrımlarla keskin bir tezat oluşturuyor — binlerce öfkeli, tıslayan yılan gibi kıvrılıyor. Önümde buharlı bir fincan kahve duruyor, dokunulmamış, ben ise parmaklarımı fincanın kenarına huzursuzca vuruyorum.

Bu an gerçek dışı geliyor — sanki iki farklı gerçeklik arasında sıkışmış gibiyim, birinde sadece hayatta kalmaya çalışan bir kız olan Izzy'yim, diğesinde ise paranormal biyolojik babalarımın ilk kez tanıştığım.

Bu, bir aile buluşmasından çok daha fazlası. Hayır, bu, benim cevapları almanın yolu olabilir — çok ihtiyacım olan cevapları.

Jake, bizim masanın yanındaki, biraz kenarda duran masadan gözlerimi yakalıyor. Bana cesaret verici bir şekilde başını sallıyor ve sonra dikkatini latte'sine geri veriyor.

Travan karşımda oturuyor, gözleri çılgın ve manik, sanki gerçeklikle zar zor bağlantısı varmış gibi. Gülümsemesi biraz fazla geniş, biraz fazla hevesli. Onu nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum, ama arkadaşlarımdan temkinli davrandığını görebiliyorum. Reid oturduğumuzdan beri elini bacağımdan çekmedi, Ethan ve Emery de yay gibi gerginler.

Onun yanında Silas, en azından kıyasla, neredeyse fazla sakin görünüyor. Aramızdaki sessizlik ağır, gerginlik ve geçmişle dolu. O haftalarca benim patronumdu. Kim olduğumu, onun için ne ifade ettiğimi biliyordu ama tek kelime bile etmedi. Bir kez bile.

Her gün gözlerime bakıp, bizi bir araya getiren rastlantıdan başka bir şey yokmuş gibi davranabilmek nasıl mümkün olabilir?

Durum mu? Anlamıyorum ve itiraf etmek istemediğim kadar acı veriyor, limon suyu ve tuzla kaplanmış bir yara gibi.

Sonra solumda oturan Kyle var, elleri kahve fincanını sarmış ve bakışları bir yere takılmış.

Benim... öğretmenim. Ya da en azından, benim yedek öğretmenim.

Ama Silas gibi, o da benden gerçeği sakladı ve şimdi o lanet olası gerçek hepimizin önünde ortaya çıkıyor, yalanların ne kadar derin olduğunu ortaya koyuyor.

Şu anda ne hissedeceğimi bilmiyorum. İhanet, kafa karışıklığı ve öfke göğsümde karışıyor.

Hiçbiri bana gerçeği söylemedi.

Hiçbiri biyolojik annemi aramadı... Kalbim acı içinde sıkışıyor.

Buna hazır olduğumdan emin değilim. Hayatımın bir yalan olduğunu nasıl kabulleneceğimi bile bilmiyorum. Ve önümde oturan üç adamla ne yapacağımı da kesinlikle bilmiyorum. Onlar benim babalarım olmalıydılar ama bana daha çok yabancılar gibi geliyorlar.

Ebeveynlerim hakkındaki gerçeği öğrendiğimden beri, cevaplar almaya can atıyordum, ama şimdi bu fırsatı yakaladığımda, ne soracağımı bilmiyorum. Gerçeği öğrenmekten korkuyorum.

Reid, beni sakinleştirmek için uyluğumu sıkıyor ve midemdeki kıvrılma hissi biraz hafifliyor. Devasa eşime ne oldu bilmiyorum. Ben kaçırmadan önce bu kadar... dokunaklı değildi.

"Izzy." Sessizliği bozan Kyle'dır, sesi alçak, boğuk bir mırıltıdır ve içimi ürpertir. "Biliyorum, özellikle cadılar ve Avcılar'la yaşadıklarından sonra, bunu sindirmek zor."

Çok mu? Bu çok hafif bir ifade. Ona bağışlamak, bana yalan söylemenin neden iyi bir fikir olduğunu sormak istiyorum, ama sözler boğazımda düğümleniyor. O kadar uzun süredir boğuluyormuşum gibi hissediyorum ki, tam bir nefes almayı hatırlayamıyorum.

Ve önce neye odaklanacağımı bile bilmiyorum. Az önce gerçekleşen saldırı mı? Cadılar mı? Annem mi? Delaney mi? Kim olduğumu bildikleri halde bana yalan söyledikleri gerçeği mi? Kahretsin. Kafam

dönüyor ve gerginlik kaslarımı kaplayarak onları gerginleştiriyor.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diye devam ediyor Kyle, parmaklarını bardağının kenarına vurarak. "Geçmişten mi? Bugünden mi? Gelecekte mi? Ben sadece senin..."

"Bana söylemeliydin," diye sözünü kesiyorum, sesim titriyor. İçgüdüsel olarak elimi Reid'in uyluklarımın üstünde duran eline indiriyorum, parmaklarını sıkıca sıkıyorum, bu dokunuşun beni sakinleştireceğini umuyorum. "Sen benim öğretmenimdi. Öğretmenimdi. Böyle bir şeyi benden nasıl saklayabildin?"

Kyle başını eğdi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı, ama savunmamın çökmesine izin vermedim. Henüz değil. Onların önünde, bu üç yabancı insanın önünde değil.

"Üzgünüm, Izzy," diye mırıldanır ve bunun samimi mi yoksa yarı yürekli bir özür mü olduğunu bilemem. İlkini inanmak isterim, ama bir yanım, yakalanmasalardı bana gerçeği söylerler miydi diye merak ediyor. "Seni incitmek istemedim."

"Beni incitmek istemedin mi?" Sesim istemeden yükseliyor. "Bana yalan söylemek, gerçeği söylemekten daha mı iyi sence? Kim olduğum hakkındaki gerçeği? Ne olduğum hakkındaki gerçeği?"

Göğsüm inip kalkıyor ve parmak uçlarımdan ayak parmaklarıma kadar bir karıncalanma hissi yayılıyor.

Travan aniden öne eğilir, çılgın gözleri benimkilere kilitlenir. "Hiç yalan söylemediğimi belirtmek isterim. Aslında senin varlığından haberdar değildim. Yani... yaşasın! Bana brownie puanı!" Sözünü vurgulamak için, satın aldığı brownie'den bir parça koparır ve havada salladıktan sonra ağzına atar. "Ne lezzetli bir brownie puanı."

"O gerçek olamaz," diye mırıldanır Emery, sesi benim dışımda kimsenin duyamayacağı kadar alçaktır.

Gülmemek elde değil.

Travan başını yana eğdi ve gözlerinden tuhaf bir yumuşaklık yayıldı — benimkine ürkütücü derecede benzeyen gözlerden. "Onun aynısı gibisin, biliyor musun? Anneni kastediyorum. İnanılmaz."

Doğum annemden bahsedilmesi göğsümde keskin bir acı hissi uyandırır. Bir an için gözlerimi kapatırım.

boğazımdaki düğümü bastırmaya çalışıyorum. Eğer o hala hayatta olsaydı, intihar edip beni yalnız bırakmasaydı, her şey nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Onlarla birlikte burada büyümüş olur muydum? Karşımda oturan üç adamı kesinlikle tanıyor olurdum.

Ama gerçekte, ailemmiş gibi davranan bir grup yabancıyla mahsur kaldığım için "eğer"lerle düşünemiyorum.

"Mesele o değil, Travan," diye tersliyorum. "Mesele, hiçbirinizin bana gerçeği söylememiş olması. İhtiyacım olduğunda yanımda değildiniz."

Ardından gelen sessizlik yoğun ve neredeyse boğucu. Omuzlarımda fiziksel bir yük gibi hissediyorum.

"Izzy," diye başlıyor Silas, tek sağlam gözü benimkine bakarken yumuşuyor.

Diğerine ne olduğunu merak ediyorum. Daha önce hiç sormamıştım, ama şimdi... Şimdi önemli. Bu adamlarla ilgili her şey önemli. Onlar benim babalarım.

"Anlamalısın. Bu hiçbirimiz için kolay olmadı. Sana nasıl söyleyeceğimizi bilemedik."

"Eh, belki de bunu sen anlamalıydın," diye karşılık veriyorum. "Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeyecek kadar önemsizmişim gibi davranmak yerine, bunu anlamaya çalışabilirdin. Benim için kim olduğunu anlamaya çalışabilirdin."

Üçü de sanki tokat atmışım gibi irkilirler, ve iyi olur. Bana acı çektirdikleri gibi, onların da acı çekmelerini istiyorum.

Havadaki gerginlik artar, tarif edilemez boyutlara ulaşır. Katana kılıcı dışında hiçbir şey bu gerginliği kesip atamaz. Beni kendimi kaybetmekten alıkoyan tek şey, bu fırtınada bir çapa gibi tutunan Reid'in elidir.

"Ben sadece..." Yutkunuyorum, kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. *Seninle* nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. O kadar çok sorum var ki, hangisinden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Annemle nasıl tanıştın?

Teyzemle çıktığın doğru mu? Neden beni aramadın?

Hala hayatta olduğumu hiç düşündün mü?

Tek bir telefon görüşmesiyle bir sürü cesedi nasıl saklayabildin?

Neden bana gerçeği daha önce söylemedin?

"Şu anda bunu anlamayı beklemiyoruz," diyor Silas, sert görünüşünün aksine nazik bir ses tonuyla. "Sadece... acele etme. Biz hiçbir yere gitmiyoruz."

"Hiçbir yere," Kyle kararlı bir şekilde başını sallayarak onaylar.

Travan'ın şüpheli bir şekilde sessiz olduğunu fark ediyorum... ama bunun nedeni brownie'sine dalmış olması olabilir. Sanki yapışkan atıştırma ile bir heykel yapmaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Anlamıyorsunuz. Sizin burada olmanızı *istediğimden* emin değilim," diye fısıldıyorum, sözlerinin ağırlığıyla başım dönüyor. Onların inancı.

Hepsi buradalar, ama hiçbir şey doğru gelmiyor. Hiçbiri, hala hayatta olan bir ailem olduğunu ilk öğrendiğimde beklediğim gibi değil.

Onlar ailem kılığına girmiş yabancılar ve ben bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Onlarla. Daha önce hiç yaşamadığım şiddetli bir öfke içimi yakıyor.

"Sorduğun her soruya cevap vereceğiz," diyor Kyle nazikçe. "Yarın tekrar buluşalım mı? Böylece düşünmek için zamanın olur, ne sormak istediğine karar verirsin."

"Ve bizimle görüşmek istemediğine karar verirsen..." Silas başlıyor.

"...o zaman seni takip ederiz," diye tamamlar Travan, parlak bir gülümsemeyle.

Silas sinirli bir şekilde iç çeker ve sürü arkadaşına anlamlı bir bakış atar. "Sana alanını vereceğiz," diye düzeltir. "Senin hızına uyacağız, Izzy. Her zaman. Sadece... Bize bir şans ver. Tek istediğimiz bu. Sana üzgün olduğumuzu ve seni hayatımızda istediğimizi kanıtlamamıza izin ver. Bunu yapabilir misin? Bize bir şans verebilir misin?"

Otuz Dört

IZZY

"Bu... çok garipti," diyor Emery, Jake, Kyle, Silas ve Travan'ı geride bırakarak kafeden çıkar çıkmaz.

Jake, Silas'la "işle ilgili konuları" görüşmesi gerektiğini söyledi, ama içimden bir ses, üvey kardeşim üç yetişkini azarlamak için zaman ayırdığını söylüyor.

Kahretsin, o çocuğu seviyorum.

Güneş ufkun kenarında asılı duruyor, ince altın ışınları ağaçların ve binaların tepesine değiyor. Batmakta olan güneş, saçlarımı başımın etrafında savuran serin bir rüzgâr getirmiş.

Yüzümü elime alıp, açıklanamayan bir yorgunluk hissediyorum. Aslında, bitkinim. Göz kapaklarım sanki betondan yapılmış gibi, ağırlıklarını taşıyamıyorum.

Pişmanlık, öfke ve hayal kırıklığı karışımı midemde birikiyor. Lanet olası bir korkak gibi davrandım ve hiçbir soru sormadan ayrıldım.

Neden böyle yaptım?

Cevapları bilmekten çok mu korkuyorum?

"Onları mahvettim, değil mi? Onlara tüm bu soruları sormalıydım, cevaplar talep etmeliydim ve..."

"Düşünmek için zamanın var," diyor Reid sert bir sesle, elini omzuma koyup hemen yanına indiriyor.

Parmakları, bana dokunmasına izin verilip verilmediğinden emin olamıyormuş gibi sıkılıp gevşiyor.

"Ve sonunda sohbet etmek için vaktimiz var," diyor Emery, neredeyse ayak parmaklarının ucunda zıplayarak. Ellerini ovuşturuyor, dudaklarında yaramaz, sırıtkan bir gülümseme beliriyor. "Mesela... bir randevu gibi mi?"

"Yedi kişiyi öldürdükten ve biyolojik babamla ilk kez tanıştıktan sonra bana çıkma teklif mi ediyorsun?" diye soruyorum ciddi bir ifadeyle.

Emery sürekli zıplamayı bırakır, ama ellerini birleştirmeye devam eder. "Eee... evet?"

"Güzel." Gülümseyerek, ama sesimde neşe yok. "Çünkü tam da ihtiyacım olan şey bu."

"Sizinle takılmayı çok isterdim," Ethan saatine bakarak üzgün bir şekilde söze başlar. Bana baktığında, gözlerinde bir özür vardır ve beni bir yangın gibi saran şiddetli bir sıcaklık. "Ama işe gitmem gerek."

Ethan, alışveriş merkezindeki bir bilgisayar mağazasında çalışıyor. Aslında onu ilk kez birkaç hafta önce orada tanışmıştım. Tanrım, sadece birkaç ay mı oldu? Daha uzunmuş gibi geliyor, sanki onu sonsuza dek tanıyormuşum gibi.

Ama belki de bunun sebebi, vücudunun benim vücudumun üzerinde nasıl hissettirdiğini, dudaklarının benim dudaklarımı nasıl okşadığını, penisinin benim vajinamda nasıl hissettirdiğini bilmemdir.

Karnımda bir heyecan patlak veriyor ve beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan kelekleri lanetliyorum. Bu adamların yanındayken bu lanet şeyler hiç sakinleşmiyor.

Bu da aklıma getirdi...

"Bu arada, Ashton nerede?" Onun gelmemesine kızgın mıyım, kayıtsız mıyım, yoksa minnettar mıyım, bilmiyorum.

Jake diğerlerine olduğu gibi ona da mesaj attı, ama görünüşe göre cevap almamış.

Ethan ve Emery birbirlerine bakiştılar ve Reid'in kaşları çatıldı, yüzünün yanlarında derin çizgiler oluştu.

"Errr." Emery alt dudağını ısırır, dili dışarı çıkıp orada bulunan şişliği kurcalamaya başlar. "Bilmiyoruz."

"Bilmiyor musun?" diye tekrar ediyorum, inanamadan. "Nasıl bilmezsin? Siz dördünüz çok sıkı fıkı arkadaşsınız. Yemin ederim, aynı anda tuvalete bile gidiyorsunuz."

"Kıç silme konusunda sınırimi biliyorsun," diye Emery sözümü keser. "Ama dürüst olmak gerekirse, nereye gittiğini bilmiyoruz. Geçen gün Konsey merkezine gitti, sonra birkaç günlüğüne uzaklarda olacağını söyleyen bir mesaj attı."

"Ve endişelenmiyor musunuz?" Bunun üzerine iki kaşımı da kaldırırm.

Ethan elimi tutup güven verici bir şekilde sıkıyor. "Ashton iyi. Öyle olmasaydı, sürü bağı sayesinde hissederdik."

"Muhtemelen Christian'ı arıyordur," diye homurdanır Reid, kaşlarını çatarak. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor.

"Peki onu bulan var mı? Christian'ı demek istiyorum." Cevabı biliyorum, ama yine de onların bunu doğrulamasını istiyorum.

Ethan özür dilercesine başını sallar. "Üzgünüm. Ama Gregor adamlarını gönderdi. Ashton muhtemelen oradadır."

Christian için duyduğum endişe, diğer tüm duygularımı bir anlığına gölgede bırakır. Nerede o? Ona ne oluyor? Christian'dan geriye bir iz bile kaldı mı, yoksa kurt tarafından tamamen yutuldu mu? Birkaç hafta önce gördüğüm rüyanın kalıntıları — ya da teknik olarak birkaç gece önce, daha doğrusu — canlanıyor. Ne garip bir rüyaydı...

Neredeyse *gerçek gibi* hissettiren bir rüya. Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

Gerçek olabilir mi? Bir şekilde... Christian'la temas kurmuş olabilir miyim? Bu mümkün mü? Bu düşünce aklıma geldiği için, başka hiçbir şey düşünemiyorum. Ateşli bir kılıç gibi beynimi defalarca delip geçiyor, dikkatimi çekmeye çalışıyor.

"İz?" Emery'nin endişeli yüzü görüş alanımı kaplıyor.

"Ben sadece... Christian için endişeleniyorum," itiraf ediyorum.

Ashton için de endişeleniyorum, ama ona olan duygularım çok daha karmaşık ve kafa karıştırıcı.

O benim arkadaşım ve bazen içimde bir duygu uyandığını hissediyorum. Bu duygu, keskin bir tahriş ya da nefret değil. Ama diğer zamanlarda, onun kendini beğenmiş, sinir bozucu yüzüne yumruk atmaktan başka bir şey istemiyorum. Nasıl bu kadar yargılayıcı, kendini beğenmiş bir pisliğe ilgi duyabilirim?

"Christian'ı bulacağız. *Bulacağız*," diyor Emery, ama gözleri ihtiyatlı.

Ne düşündüğünü biliyorum.

Hiçbir vahşi şekil değiştiren kendine geri dönmedi.

"Onu aramalıyız," diye ısrar ediyorum. "Aramalıyız..."

"Hava kararmak üzere, güzel kız," diyor Em nazikçe. "Şuna ne dersin? Bu gece, benimle ve Reid'le vakit geçir. Seni çok özledik. Hem de çok." İtirafında yanakları hafifçe kızarıyor, ama duraksamadan devam ediyor. "Yarın, biyolojik babalarıyla buluşmadan önce, ormanda Christian'ı arayabiliriz. Pazar gününe kadar buradasın, değil mi?"

"Evet." Başımı sallıyorum.

"O zaman pazar günü de arayabiliriz." Emery bana gülümser— yumuşak ve nazik bir gülümseme, daha önce flörtöz kurt adamımla hiç ilişkilendiremeyeceğim iki duygu. "Ama karanlıkta ormanda dolaşman Christian'a bir fayda sağlamaz."

"Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Sadece kendimi çok..." "Yararsız mı hissediyorsun?" Emery bana keskin bir bakış attı.

"Yararsız," diye onaylıyorum.

"Sen mi? Yararsız mı?" Ethan araya girerek, burun kıvrarak, "Bu, güneşin soğuk olduğunu söylemek gibi bir şey."

Kolunu belime dolayarak beni Emery'den uzaklaştırır ve yüzümü kendisine çevirir. Dengesini sağlamak için içgüdüsel olarak ellerimi omuzlarına koyarım ve içimi bir sıcaklık kaplar.

Ethan'ın gözlerindeki ateş...

Tanrım, aklımda sadece birlikte geçirdiğimiz zamanlar var.

"Git. Reid ve Em ile eğlen. Yarın Christian'ı arayacağımıza söz veriyorum. Diğer her şey bekleyebilir. Bir iki saatliğine rahatlamayı hak ediyorsun." Sonra, beni şaşırtan bir cesaretle Ethan başını eğip dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. Bir kez. İki kez. Üç kez.

Her dokunuş sinir uçlarımı ateşliyor. Üçüncü öpücükten sonra, geri çekiliyor ama alnını benim alnıma bastırmaya devam ediyor.

Sonra, yumuşak bir fısıltıyla, "Seni seviyorum" der.

Yemin ederim, itirafıyla kalbim eriyip bir çamur havuzuna dönüştü.

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

Uzaklaşırken dudaklarında hüznü bir gülümseme belirir.

"Sorun değil," diyor bana, sesi alçak. "Benim için doğru olması için sana karşılık vermen gerekmez."

"Ethan..." diye başıyorum çaresizce.

Bu sefer Ethan bana gülümsediğinde, biraz daha sıcak bir gülümsemeydi, gözlerinin etrafındaki deri kırışmıştı. "Söz veriyorum, Izzy. Sorun değil. O sözleri hak etmek istiyorum."

"Ne sözleri?" Emery araya girerek anı bozar. Kafasını benimle Ethan arasında çevirir, alnının ortasında bir kırışıklık belirir. "Ne zaman birbirinize veda öpücüğü vermeye başladınız?"

Ethan ve ben birbirimize bakiştık ve Ethan'ın yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

"Kıskandın mı, küçük kardeş?" Ethan alaycı bir şekilde sorar ve Emery'nin gözleri kısıılır.

"Birincisi, ben senden daha yaşlıyım, gerzek. İkincisi..." Bana bir bakış attıktan sonra tekrar Ethan'a odaklandı. "Tabii ki öyleyim." Bana döndü ve dudaklarını dramatik bir şekilde büzerek "Izzyyyyyy, seninle nasıl öpüşebilirim?" dedi.

Düşünüyormuş gibi yapıp parmağımı çeneme dokunduruyorum.

"Hmmm.

Belki sen... Hayır. Bunu yapmak istemezsin." "Neyi?" Emery bana şüpheyile bakar.

"Sence o yapar mı, Ethan?" Sessiz ikizine dönüyorum, yüzünde sırtış hala duruyor.

"Belki." Tek omzunu silkiyor. "Ama bunun yerine başka bir şey yapabilir."

"Ohhh. O şey. Evet. Belki de o şeyi yapar. Bekleyip göreceğiz."

"Siz benimle dalga geçiyorsunuz, değil mi?" Emery'nin gözleri kısıılır.

Ethan ve ben kahkahalara boğuluruz, Reid bile bize katılır, sessiz kahkahası havayı doldurur.

Gülmek, rahatlamak iyi geliyor. Bu neşenin ne kadar süreceği belli değil, ama şimdilik...

Şimdilik, bunu sürdürmek için elimden geleni yapacağım.

Otuz Beş

IZZY

"Peki plan nedir?" Ethan bizden ayrılır ayrılmaz soruyorum.

Reid'in arabasıyla alışveriş merkezine gidecek ve daha sonra bizi alacak - tabii önce eve yürümezsek.

Zaten şehir merkezinde olduğumuz için her yere yürüyerek kolayca ulaşabiliriz.

Reid ve Emery birbirlerine bakışır ve Emery sırtarak gülümser.

"Sürpriz olsun mu, yoksa sana söylememizi mi istersin?"

Bunu önceden planladıkları düşüncesi kalbimi küt küt attırır. Neden bunun anlık bir karar olduğuna inandığımı bilmiyorum.

"Gözlerim bağlanacak mı?"

Emery kaşlarını oynatır. "Sadece yatak odasında."

Reid, Emery'nin kafasının arkasına bir şaplak atar. "Yaramaz köpek."

"Ah." Emery, incinmiş yerini kaşıyarak kaşlarını çatıyor. "Bu acıtıyor, pislik."

"Güzel." Reid kollarını göğsünde kavuşturur ve sırtarak gülümser.

"Tamam, yeter artık çocuklar!" Aralarına sığabilene kadar vücudumu salladım, sonra kollarını benimkilerle birleştirdim. "Gidelim."

Bizi ileri doğru çekmeye başlarım, ama Emery ayaklarını yere vurarak beni durdurur.

"Yanlış yön, güzel kız." Kolu hala benimkine bağlıyken bizi döndürür ve sonuç olarak Reid'i de bizimle birlikte sürükler.

I göz sokağı sokağı göz ön önündeki önündeki
şüpheyle, mağazaların mağaza vitrinlerine dikkat çekerek.

"Burada hiçbir şey yok."

"Oh, ama var. Sen inançsızsın."

Emery ve Reid, başımın üstünden birbirlerine bakiştılar. Yüz ifadelerinde belirgin bir şekilde... kurnazlık vardı. Rahatsız mı hissediyorum, heyecanlı mı hissediyorum, bilmiyorum. Belki de ikisinin karışımıdır.

Reid ve Emery, daha önce hiç düşünmediğim bir erkek ikilisi. Reid genellikle çok huysuz, çok sessiz, çok... öfkeli. Emery ise, dünyayı uzak tutmak için tasarlanmış flörtöz bir maske takıyor. Onları oldukları gibi gören, kendilerini nasıl gösterdikleri gibi görmeyen dünyadaki tek kişi ben olabilirim.

"Yürümek sorun olmaz mı? Biraz uzun bir yol." Emery, kot pantolon ve süveter kombinasyonumu inceliyor.

"Evet, ben iyiyim." Onun endişelerini eliyle savuşturuyorum.

Hava biraz soğuk ama katlanamayacağım kadar değil. Sadece, birkaç yerlerde hafif kar yağışı dışında henüz kar yağmaya başlamadığı için minnettarım.

"O zaman yirmi soru oynayalım mı?" Emery beni bırakıp geriye doğru yürümeye başlar, yeşil gözlerini benden ayırmadan.

"*Bu* bir randevu mu?" diye alay ediyorum. "Oldukça... randevu gibi geliyor."

"Seni böyle etkileyeceğimi mi sanıyorsun? Sokakta yürüyüp havadan sudan konuşarak mı?" Emery dramatik bir şekilde elini göğsüne koyar. "Sana temin ederim ki, sevgili Isabella, ben bundan çok daha iyi bir etkileyiciyim."

"Tabii tabii," Reid alaycı bir şekilde söylüyor.

"Oh, sus sen, seni aşırı büyümüş canavar," diyor Emery neşeyle, sonra bana dönüyor. "Peki... yirmi soru. Şununla başlayalım... en sevdiğin renk ne?"

"Yirmi soru oyunu böyle oynanmaz, ama pembe," diye otomatik olarak cevap veriyorum. "Bazen sarı."

"Pembe ve sarı." Emery kaşlarını kaldırır. "Bunu beklemiyordum. Sen kesinlikle daha çok... mor seven bir kıza benziyorsun."

Gülmekten başımı geriye atıyorum. "Mor kız nasıl görünür ki, Em?"

Kulaklarının uçları pembeleşir. "Ben-ben gerçekten..."

"Evet, Emery." Reid sırtıyor. "Mor bir kız nasıl görünür?"

Emery'nin yüzünün domates kadar kırmızı olduğuna yemin edebilirim. Bu flörtöz şekil değiştirenini daha önce bu kadar telaşlı gördüğümü hatırlamıyorum.

"EN SEVDİĞİM RENK MAVİ!" diye bağıır, neredeyse ılık atar.

Reid ve ben birbirimize bakarız ve o burnunu çeker. "Dostum, bağıırmana gerek yok."

"Hepinizden nefret ediyorum."

Üçümüz gizemli varış noktamıza doğru yürümeye devam ederken Ethan yol boyunca sorular sorup duruyor. Reid'in ilk işinin bir otomobil dükkanında çalıştığını ve Emery'nin gençken astronot olmak istediğini öğreniyorum — ta ki yüksekten ölümcül derecede korktuğunu fark edene kadar. Reid country müziğinden nefret ediyor ama klasik rock'ı seviyor, Emery ise ritmi olan her şeye takıntılı. Şaşırtıcı bir şekilde, Reid lanetlenmeden önce şarkıcıymış. Emery'ye göre gerçekten çok iyi bir şarkıcıymış.

Ancak Dyson ona büyü yaptığından beri tek bir şarkı bile söylememiş.

Bu beni üzüyor. Ve bir kez daha, Dyson'ı laneti kaldırmaya ikna etmeye ya da Reid'i kendim düzeltmenin bir yolunu bulmaya yemin ediyorum.

İşlemediği bir suçtan dolayı cezalandırılması adil değil. Michelle, Reid'e cinsel tacizde bulunup sonra da yalan söylediği için cezalandırılmalı.

O kötü kalpli kadını düşünmek bile kanımı donduruyor ve damarlarımı yakıyor.

Görmeden önce şaşkınlığı duyuyorum. Kahkahalar ve mutlu çığlıklar havayı dolduruyor.

"Ne oluyor...?"

Parlak, yanıp sönen ışıklar görünür ve ağaçların arasından bir dönme dolabın tepesini seçebiliyorum.

"Bir panayır mı?" Gözlerimi kocaman açıyorum.

Emery, dizginlenemeyen bir heyecanla zıplıyor. "Büyük bir etkinlik falan değil, ama kasabadaki diğer lise her yıl bağış toplama amacıyla bu etkinliği düzenliyor. Bir sürü oyun ve birkaç lunapark treni var. Ne dersin? Var mısın?"

Dudaklarım geniş, samimi bir gülümsemeye bükölüyor. "Tabii ki varım." Reid'e dönüyorum. "Ya sen, koca adam? Var mısın?"

Reid bana bakarken gözlerinden sadece sıcaklık yayılıyor. "Yolu göster."

* * *

Reid ve Emery giriş ücretimi bölüşüp oyunlar ve lunapark için kullanabileceğimiz bir sürü bilet satın aldılar.

Emery, heyecanla titreyerek tezgahtan tezgaha koşarken bana şeker dükkanındaki bir çocuğu hatırlatıyor.

"Bu oyunu denemeliyiz! Hayır, bu oyunu! Hayır, dur, bu oyunu! Ah, neyse. Hepsini deneyelim!"

Reid ve ben çok daha yavaş bir tempoda onun peşinden gidiyoruz.

"Neden sanki DEHB'li oğlumuzu takip ediyormuşuz gibi hissediyorum?" diye Reid'e sohbet edercesine soruyorum.

Emery kısa bir mesafe ileride durur ve parmak uçlarında yükselerek stantta asılı duran ödülleri inceler. "Hey! Duydum bunu!" Bana dönerek ekler: "Bil diye söylüyorum, benim anne fetişim yok."

Bu doğru olabilir, ama Emery'nin başka bir takıntısı olduğunu sanıyorum, henüz tam olarak anlamadığı bir takıntı.

Teorimi test etmek için ona el sallayarak onu yanıma çağırıyorum ve o da isteyerek, kocaman, mutluluk dolu bir gülümsemeyle geri dönüyor.

"Sen çok iyi bir çocuksun Emery," diye fısıldadım ve o kızardı, gözleri ateşle parladı.

İlginç.

Çok, çok ilginç.

Belki de ikizler o kadar da farklı değiller.

Reid, benim düşüncelerimden habersiz, etrafımızı inceliyor. "İlk nereye gidelim?"

Emery cevap vermek için ağzını açar, sonra bana bakar ve hemen kapatır. Bana yalvarırcasına bakar, heyecandan patlamak üzere olmasına rağmen seçimi bana bırakır.

Onu bu durumdan kurtarmaya karar veriyorum. "Em? İlk olarak ne yapacağımıza sen karar verebilir misin?"

Geniş bir gülümseme dudaklarını yukarı çekiyor ve bir stantın önüne koşuyor. Bu, bir tür atış oyunu, hedefi vurmanız gerekiyor, bu da atınızın hareket etmesini sağlıyor. Bitiş çizgisine ilk ulaşan at kazanıyor.

"Yenilmeye hazır mısın, güzel kız?" diye sorar Emery, dramatik bir şekilde parmaklarını çatırdatarak.

Ben burun kıvırıyorum. "Hayal kuruyorsun."

"Sana kolaylık göstermeyeceğim. Buradaki şövalye Reid gibi değilim."

"Centilmen mi?" Reid, Emery'ye inanamayan bir ifadeyle bakar, sonra bana döner. "Üzgünüm, bebeğim. Seni mahvedeceğim. Benden yardım almayacaksın."

"Seni yok etmek için yardıma ihtiyacım yok." Silahımı hedefe doğrultup geri sayımı dinlerim.

"Tabii ki gerek yok," der Emery yavaşça. "Kendine güvenini seviyorum, ama..."

Mekanik ses bize gitmemizi söyler ve ben hemen su tabancasını hedefin tam ortasına doğrulturum. Atım, Reid'in ve Emery'nin atlarından çok daha hızlı bir şekilde ilerlemeye başlar.

Oyun biter, kazananın ben olduğum ilan edilir ve tabancayı dudaklarıma götürür, ucuna üflerim. Reid'in gözleri kızarır, erir gibi olur, ama Emery farkında değildir, atlara inanamayan bir ifadeyle bakar.

"Nasıl yaptın bunu? Biliyor musun? Artık hiç şaşırıyorum bile. Oynadığımız her oyunda beni yeneceğine dair bir his var içimde." Acı bir gülümsemeyle başını sallar.

Emery'ye kalplerle dolu gözlerle bakan lise öğrencisi görevli, ödülümü seçmeme izin veriyor ve ben de eğri bir papyon takmış minik bir peluş hayvan seçiyorum.

"Al." Emery'ye ayıyı verirken sırtıyorum. "Sana bir ödül kazandım, benim küçük sevgilim," diye dramatik bir şekilde mırıldanıyorum.

Emery kirpiklerini kırıştırır. "Teşekkürler, benim küçük ayıcığım. Onu her zaman saklayacağım."

"Sizler çok garipsiniz," diyor Reid, ama gözleri bariz bir eğlenceyle parıldıyor.

"Sen bizim seviyemizde değilsin," diye karşılık veriyor Emery.

Üçümüz tezgâhtan tezgâha dolaşarak oyunlar oynuyor ve çeşitli stantları inceliyoruz.

Her oyunda onları yeniyorum, o pislikler hile yapıp dikkatimi dağıtmaya çalışsalar bile.

Emery kasıtlı olarak bana dokunarak yeni bir tüylerim diken diken olma hissi uyandırıyor ya da Reid parmaklarını uyluğuma sürtüyor.

Bu hiç adil değil ve kendime söz veriyorum ki onlar bana karşı asla kazanamayacaklar. Asla.

Atladığımız tek stand öpücük standıydı ve Emery yüksek sesle "Hayatta olmaz!" diye bağırdı.

Çocuklar beni uzaklaştırırken gülmekten kendimi alamıyorum.

Çoğu oyunu bitirdikten sonra, lunapark trenlerine doğru yola çıkıyoruz. Lise fuarı olduğu için çok fazla seçenek yok, ama çay fincanlarında dönüp korsan gemisinde sallanmayı başarıyoruz. Dönme dolap sırasına geldiğimizde, Emery'nin yüzünün alışılmadık derecede solgun olduğunu fark ediyorum.

"Yüksekten korkmuyor musun?" diye fısıldıyorum ona, birkaç saat önceki konuşmamızı hatırlayarak.

"Hayır." Emery endişemi gidermeye çalışır, ama alnından damlayan ter, sözlerini yalanlar. "Ben iyiyim."

"Em." Ona sitemkar bir bakış attım. "Saçmalama. Neden bizi orada beklemiyorsun?"

"Kızmayacak mısın?" Em gerçekten endişeli görünüyor.

"Tabii ki hayır." Ellerini ellerime alıp sıkıca tutuyorum. "Sonra ikimiz baş başa gezintiye çıkmaya ne dersin? Belki yine çay fincanlarına bineriz?"

Emery hala kararsız görünüyor, ama sonunda başını sallıyor ve yüzünde rahatlama beliriyor. "Evet. Tamam. Evet." Öne eğilip alnıma nazikçe bir öpücük konduruyor. "Sonra görüşürüz." Reid'e dönüp meydan okurcasına bakıyor. "Kızımıza göz kulak ol, tamam mı?"

"Her zaman," der Reid ciddi bir şekilde başını sallayarak.

Gözlerimi devirip, midemdeki heyecanlı hissi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Kimsenin bana göz kulak olmasına ihtiyacım yok, ama... Ama bazen hoş oluyor.

Emery ip barajının altından geçip oyun stantlarına doğru koşar. Acaba daha sonra beni yenmek için bunları çalışacak mı?

Burun kıvırırım.

Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi.

Reid ve ben, parmaklarımız birbirine değecek kadar yakın, dostça bir sessizlik içinde duruyoruz. Sonunda sıranın önüne geldiğimizde, garip, diken diken bir sıcaklık vücudumu kaplamış. Kızarmış, sıcak ve çaresiz hissediyorum, ve bunların hepsi onun küçük parmağının benimkini okşaması yüzünden.

Görevli, muhtemelen bir öğretmen ya da ebeveyn olan sıkılmış görünümlü bir adam, ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor. "İki kişi mi?"

"Evet, lütfen," diyorum ve Reid sadece homurdanıyor.

Dönme dolap durduğunda, Reid sallanan koltuğa yerleşmeme yardım eder ve sonra yanıma oturur, uyluğu benim uyluğuma değiyor. Görevli, kucağımıza bir çubuk yerleştirir, koltuğu sallamamamız gerektiğini hatırlatır ve sonra yolculuğu bir kez daha başlatır.

Yukarı çıkıyoruz, parıldayan yıldızlar yukarıda parıldayan fenerler gibi. Her şey çok güzel, çok huzurlu, çok gerçeküstü.

"Seninle konuşmak istedim," diyor Reid boğuk bir sesle ve ona baktığımda başı eğik, yanakları ve boynu kızarmış. "Yani, yalnızken."

Kıkırdayarak omzuyla hafifçe dürttüm. "Şu anda yalnızız."

"Evet." Ağırlığını dağıtır ve istemeden küçük arabamızı sallandırır.

Uzun bir süre konuşmaya devam etmez, ama sorun değil. Düşüncelerini toparlamak için zamana ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Düşünüyordum da."

"Uh-oh. Bu tehlikeli," diye alay ediyorum.

Gözlerini devirir, ama dudakları yukarı doğru kıvrılır ve şakamın aramızdaki gerginliği biraz olsun giderdiğini anlarım.

"Ben istiyorum..." Reid, dizlerinin üzerinde duran, eklemlerinde yara izleri ve kabuklar bulunan ellerine odaklanır.

"İster misin?" diye ısrar ediyorum.

"Denemek istiyorum," der aceleyle. "Yani, bizi. Çiftleşmeyi. Denemek istiyorum... Eğer sen de istersen." Bana bakar ve gözlerimiz karşılaşır, içimi bir sıcaklık dalgası kaplar. "Biliyorum, ben... Biliyorum ki ben..." Çaresizce kendine doğru bir hareket yapar. "Ama istiyorum... İstiyorum..."

"Benimle ıkma m ı istiyorsun?" diye sorarım.

Reid alt dudağını ısırır ve bir kez başını sallar. "Evet. Seninle ıkma istiyorum."

Kalbim daha da hızlı atmaya başlar. Duyduklarıma inanamıyorum.

"Ve benimle çıkma senin için sorun olmaz mı...?"

"Başka erkeklerle çıkıyor musun? Arkadaşlarınla mı? Evet." Yutkunur. "Ben... senden hoşlanıyorum, Izzy. Senden gerçekten, gerçekten hoşlanıyorum." Yağlı, koyu kırmızı saçlarını eliyle tarar. "Eğer istemiyorsan... Eğer istemiyorsan..."

Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum.

Reid anında öpücüğün kontrolünü ele geçirir, saçlarımı yumruğuna dolayarak başımı istediğı yöne çevirir. Damarlarımdan şimşekler akar ve her sinir ucumda ateşli bir karıncalanma hissedirim.

Öpücük mükemmel, güzel ve inanılmaz derecede yürek parçalayıcıydı, çünkü Reid'in şaşırdığını anlayabiliyordum - daha önce onu bir kez öpmüş olmama rağmen.

Reid hala sevgiyi hak ettiğine inanmıyor.

Bu zihniyeti değıştirmek için çok çalışmam gerekecek.

"Bu evet mi demek?" diye sorar Reid, öpüşmeyi bırakıp gözlerimin içine dikkatle bakar.

Bakışlarında dönen duygular, karnıma doğrudan bir yumruk gibi geliyor.

"Tabii ki evet," diyorum ve yüzünü tutup bir kez daha öpüyorum.

Otuz Altı

IZZY

Ethan bize iş için geç saatlere kadar kalması gerektiğini mesaj atıyor, bu yüzden üçümüz eve yürüyerek gitmeye karar veriyoruz.

Reid'in evi yolumuzun üzerinde, ama o beni eve kadar geçirmem gerektiğini ısrar ediyor. Emery ve ben ona bir şey olmayacağını ve geri dönmesinin mantıklı olmadığını söylüyoruz. O da dudaklarıma masum bir öpücük kondurarak razı oluyor.

Biraz geç fark ettim ki, evindeki tüm ışıklar sönmüş, panjurlar sıkıca kapatılmış. Ailesi çoktan uyumuş mu acaba?

"Hadi, güzel kız. Sıra bende." Emery, parmaklarını benimkilerle birbirine geçirip birleştirilmiş ellerimizi sallamaya başlarken, müstehcen bir şekilde kaşlarını oynatıyor.

El ele tutuşarak, dostça bir sessizlik içinde yürüyoruz ki Emery aniden durur. Boynuna kadar kızarır ve yanaklarına yerleşir. Bana bir bakış atar ve hemen başka yere bakar.

"Bu gece eğlendin, değil mi?" Alt dudağını ısırır.

Emery'nin daha önce utangaç olduğunu gördüğümü sanmıyorum. Bu adam adeta güven yayıyor. Onu böyle görmek garip, sanki Ethan ve Emery ben bakmıyorken yer değiştirmişler gibi.

Ama biliyorum ki bu Emery'nin nadiren insanlara gösterdiği bir yönü. göst

erm "Çok eğlendim," diye onu temin ediyorum, geniş bir esi. gülümsemeyle.

geçici gülümseme on yüzündeki yüzündeki genişliyor, dönüşerek neredeyse neredeyse yaramazca diyebileceğim bir ifadeye dönüşür. "Evet?"

"Evet." Kararlı bir şekilde başımı sallarım.

Gerçekten eğlendim. Dürüst olmak gerekirse, beklediğimden çok daha fazla. Reid ve Emery ile birlikte olmak... Sanki dünyanın geri kalanı, son birkaç gündeki olaylar da dahil olmak üzere, yok olmuş gibiydi. Christian, Ashton, cadılar, Avcılar veya şekil değiştirenler hakkında endişelenmiyordum. Her şey, daha önce sadece birkaç kez hissettiğim bir şekilde, içtenlikle *doğru* geliyordu.

"Peki, bunu ne zamandır planlıyordunuz?" diye soruyorum ve yürümeye devam ederken ellerimizi sallamaya devam ediyoruz.

Yeşil gözlerinde bir ışıltı belirir. "Neyi kastediyorsun? Seni yalnız yakalamayı mı?"

"Randevuyu kastettim, seni şapşal." Şakacı bir şekilde omzuna vuruyorum.

"Hafta sonu döneceğini duyduğumuzdan beri," diye itiraf ediyor Emery, ay ışığı saçlarına yansıyarak saç tellerini neredeyse parlak bir altın rengi gibi gösteriyor.

O gerçekten çok yakışıklı bir adam. İkizler de öyle, birbirlerinden gece ile gündüz kadar farklı olsalar da, bu klişe bir ifade olsa da. Daha önce de yakışıklı erkekler görmüştüm, ama genellikle bu, vücuduna sızan ve seni zehirleyen zehirli bir güzellik türüdür.

Ama ikizlerim öyle
değil. Onlar asla
öyle değil.

Elindekini, nasırlarının cildime değdiği o lezzetli sürtünmeyi keskin bir şekilde fark ediyorum. İçgüdülerim tam gaz çalışıyor ve hepsi bana onu almamı, onu benim yapmamı haykırıyor.

Kalbim hızla atmaya başlar, aceleyle atlar ve ben ifademi sakın tutmaya çalışırım. Yapmak istediğim son şey, gece yarısı eve yürürken aklımı kaçırmaktır.

"Bir sonraki randevumuzda ne yapmalıyız acaba?" diye düşünür Emery, boş eliyle çenesini okşayarak. "Hayvanat bahçesi olabilir mi? Ya da dalış?"

"Scuba dalışı yapabileceğimiz bir okyanus yok," diye homurdanarak cevap veriyorum. "Gölette scuba dalışı yapabiliriz," diye ısrar ediyor. "Küçük altın balıkları görebiliriz."

Üzülerek başımı sallarım. "Aman Tanrım, sen çok saçmalıyorsun."

"Sevimli, küçük bir akvaryum balığı ne var ki?" Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Doğum günü hediyen gitti."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Akvaryum balığı mı? Doğum günü hediyen bu mu?"

"Ona Bubbles adını vereceğiz," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Bunun için biraz geç kaldın. Doğum günüm haftalar önceydi. Aylar önce mi? Kahretsin, zaman artık mantıklı gelmiyor."

Covenstead'de geçirdiğim zamanları düşünüyorum. Sanki bir aydan biraz fazla kalmışım gibi geliyor, ama teknik olarak sadece bir hafta olmuş. Lanet olası cadılar.

"Ve?" Em bana inanamayan bir ifadeyle bakıyor. "Senin eşin olarak, biraz geç kalmış olsam da, seni hediyelerle boğmak benim görevim." Aniden dudaklarını birbirine vuruyor, yanakları parlak kırmızıya dönüyor. "Yani, arkadaşın. Tabii ki. Çünkü, şey..."

"M harfiyle başlayan kelimeyi söyleyebilirsin," diyorum ona, sesimi kasıtlı olarak hafif tutarak. "Bu beni korkutmayacak."

"Şimdi öyle diyorsun..." Emery dudaklarını yalar ve bakışlarını başka yere çevirir, gözlerini önüne diker. "Sürekli senin... ortadan kaybolacağını düşünüyorum, anlıyor musun? Ya da bunun senin için çok fazla olduğuna karar verip, hiçbirimizle ilgilenmek istemeyeceğini."

"Bu asla olmayacak," diye onu temin ettim.

Kararsızlık yüzüne çizgiler çiziyor. "Ashton olsa bile mi?"

Bunun üzerine tereddüt ettim, tanıştığımızdan beri beni uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmayan huysuz, öfkeli şekil değiştireni düşündüm.

"Ashton... karmaşık biridir," diye karar kıldım sonunda. Aklıma gelen, açıkça hakaret sayılmayacak tek şey buydu. "Onunla ilgili olarak, gerçekten endişelenmiyor musunuz? Sık sık böyle ortadan kaybolur mu?"

Emery omuz silkiyor ve aynı anda başını sallıyor. "Yani, biraz garip ama Ashton'ın böyle bir şey yapması ilk kez olmuyor. Belki bilmiyorsundur ama onda biraz kahramanlık kompleksi var. Sonuçları ne olursa olsun insanları kurtarmayı seviyor." "Benim gibi büyük, korkutucu bir tehdit olduğum için beni uzaklaştırmak gibi mi?" Gözlerimi kaldırıyorum, kalbimde garip bir his belirmesine rağmen.

Çünkü... Ashton haklı değil mi, sonuçta? Ben bir tehditim. Şimdi bile, cadı meclisinde içimdeki seli serbest bıraktığımda dilimde hissettiğim gücün tadını hatırlıyorum. Ama yine de,

avcılar terlemeden ve suçluluk duymadan ortadan kaldırdığımda.

Arkadaşlarımla yanında yeteneklerimin kontrolünü kaybedersem ne olur? Ailemin yanında? Kazara birine zarar verirsem, kendimle asla barışık yaşayamam.

"Hey." Emery nazikçe çenemi tuttu ve gözlerimi kendine çevirdi. "O güzel kafanın içinde neler dönüyor? Çok... üzgün görünüyorsun."

Alnında bir kırılganlık belirir ve kaşlarının arasında bir çizgi oluşur.

"Sadece düşünüyordum."

"Christian hakkında mı?" Başını yana eğdi. "Sana söz veriyorum Izzy, onu bulacağız. Onu arıyoruz, ama ben daha da fazlasını yapacağım..."

"Hayır. Yani, evet." Christian'ı hep düşünüyorum. "Her şeyi, anlarsın ya? Son birkaç ay..."

"Çılgın ve tamamen dengesiz mi?" Emery, dudaklarını ironik bir şekilde kıvrarak tamamladı.

"Çılgın ve tamamen dengesiz," diye onaylıyorum.

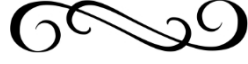
Emery bir kez başını sallar, yüzünde düşünceli bir ifade belirir, sonra gözleri parlar. Beni adeta sürükleyerek caddeden aşağı doğru çekmeye başlar, adımları adeta zıplamaktadır.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum, hafifçe gülerek.

"Randevumuzu uzatabilir miyiz?" Emery omzunun üzerinden bana bakarak tepkimi ölçer.

"Aklında ne var?"

Otuz Yedi

EMERY

"Vay canına." Izzy, ağaç evin kapısından içeri girerken gözlerini kocaman açar ve mavi gözleri parlar. "Böyle şeyler gerçekten var mı bilmiyordum."

"Ağaç evlerin uydurma olduğunu mu sanıyordun?" diye sorarım, eğlenerek. O kadar sevimli ki.

"Tabii ki hayır." Yanakları kızardı ve ilk kez benim yerime onun utanmasına minnettarım.

Onun yanında sürekli "telaşlı" bir haldeyim. Ve azgın.

"Ben onların sadece filmlerde yapılan şeyler olduğunu sanıyordum, gerçek hayatta değil. Koruyucu aile çocuğu, hatırladın mı?"

Kalbim kırılrsa da, gülümsüyorum. Izzy'nin koruyucu aile sisteminde olduğunu düşünmekten nefret ediyorum — yapayalnız, onu sevecek birini, herhangi birini bulmak için çaresizce arayan. Onun biyolojik babalarına, suçlu olmadıklarını bilmeme rağmen, yeniden kızıyorum. O, onu sevecek birini istiyor. Ona bakacak birini. Onu koruyacak birini.

Kendime söz veriyorum, o kişi ben olacağım. Şimdi ve sonsuza kadar.

"Bunu yıllar önce yaptık. Ben, Ethan ve babamız." Yıllar önceki o günü hatırlayarak gülümsüyorum.

Babam bize, kendisi ve diğer arkadaşlarıyla birlikte bir ağaç ev yapıp yapmayacağımızı sordu ve tabii ki Ethan ve ben evet dedik. On yaşındaki bir çocuk, ağaçta yapılmış süper gizli bir sığınak istemez mi?

Sydney kendini tüm operasyonun "patronu" ilan etti ve aşağıda bir kamp sandalyesine oturarak emirler yağdırdı. Bütün gün ter içinde çalışmamız gerekti, ama sonuç buna değdi.

Asılı bir merdiven, içinden sürünerek geçmeniz gereken bir kapıya çıkıyor. İç mekanı doğal ahşap hakim: Pürüzsüz, sıcak tonlu tahtalar zemini, duvarları ve kirişleri oluşturuyor. Havada çam ve sedir kokusu var. Ay ışığı, ahşap panjurlarla çerçevelenmiş duvarlara açılan pencerelerden süzülerek zemine benekli desenler oluşturuyor.

Bir pencereden evimin arkasını görebilirsiniz. Diğer pencereden ise sadece rüzgarda sallanan yaprakları görebilirsiniz. Küçük evdeki tek eşyalar, eskime ve kullanımdan yıpranmış battaniyeler, birkaç yastık ve Ethan'ın yıllar önce okuduğu bir roman.

Burası rahat ve ev gibi, Izzy ile geçireceğim zaman için tam da istediğim atmosfer.

"Tanrım, buraya gelmeyeli... yıllar oldu." Kendimi battaniye yığınınına atıyorum. "Annem ara sıra battaniyeleri yıkamak için buraya gelir, ama..."

Kafamı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Açıkçası, neden buraya tırmanmayı bıraktığımızı bilmiyorum. Belki de ağaç ev gibi çocukça bir şeyden zevk almaya layık olmadığımızı düşündük? Sebep ne olursa olsun, burayı özlediğimi fark ediyorum.

Kardeşimle geç saatlere kadar yaptığımız sohbetleri özlüyorum.

Bir noktada, muhtemelen huysuz ergenlik çağına girdiğimizde, evimizin bodrum katına taşındık, orası da geçici oyun odası olarak kullanılıyordu. Sonra bunun için bile çok büyüdük.

Ama ikimizin arasında işler değişiyor ve bunun başlıca nedeni Izzy.

"Yani bütün kızları buraya getirmiyorsun?" diye soruyor Izzy alaycı bir şekilde, ama sesinde bir tereddüt var. Tedirginlik. Endişe.

Birdenbire, bu ilişkide görüldüğü kadar kendinden emin olmadığını fark ettim.

"Sadece seni," diyorum ona ciddiyetle.

Sadece sen.

Evet, okulda flörtöz ve kendinden emin davranmış olabilirim, ama bu sadece bir maskeydi. Ethan akıllı ikiz olarak biliniyordu, bu yüzden ondan ayrılmak için kendime bir kimlik geliştirmem gerekiyordu. Böylece, "flörtöz ikiz" ortaya çıktı.

Ama ben öyle biri değilim, öyle biri olmak da istemiyorum.

Cesaretimi toplayarak, Izzy'nin ellerini iki elimle kavradım. "Bak, duygular ve benzeri saçmalıklar hakkında konuşmakta pek iyi değilim, ama artık senden hoşlandığım oldukça açık olmalı. Hem de çok."

Kahretsin, cesaretimi kaybetmeden, sözleri geri yutmadan, onları kilitleyip bir daha gün ışığına çıkarmadan önce tüm bunları söylemeliyim.

"Ethan, Reid ve o vampir Grayson ile birlikte olduğunu biliyorum. Ansel'e nasıl baktığını da görüyorum. Demek istediğim... Kahretsin, neden bu kadar zor geliyor?" Elimini yüzüme sürerek, zihnimde dönen düşünceler ve tanıdık panik duygusu göğsümü sıkıştırıyor.

Ya beni reddederse? Beni gönderirse?

Bence reddetmez, ama...

"Ben de seni seviyorum, Em." Izzy'nin sözleri kafamdaki fırtınayı dindiriyor. "Henüz bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve çok korkuyorum, ama seni seviyorum. Seni gerçekten, gerçekten seviyorum."

"Ciddi misin?" İnanamadan geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Bu, hep istediğim ama nasıl isteyeceğimi bilemediğim her şeydi.

O bana yaklaşır ve kalbim onun yakınlığıyla gümbür gümbür atar. O kadar güzel ki, bu adil değil. Onun varlığının bana ve beynime ne yaptığını bilmeli, her dokunuşunda, her sözünde, her utangaç bakışında beynim lapa lapa oluyor.

Konuşmakta zorlanıyorum. "Bak, istemiyorsan... bilirsin... yapmak zorunda değilsin. Yani, istersen yapabilirsin, ama yapmak zorunda değilsin, ben de senden bunu beklemiyorum ve..."

"Em?"

"Evet?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Öp beni artık." Gömleğimi tutup çeker, dudaklarımı dudaklarına zorlar.

Ho-ly fuck.

En çılgın hayallerimde bile bunun böyle olacağını hayal etmemiştim. Dudaklarını dudaklarımın üzerine koyarak açıyor ve dili benimkiyle dolanıyor.

benimkiyle dolanır. O üzerime otururken boğazımdan düşük bir inilti çıkar.

Sikim kot pantolonuma baskı yapıyor ve ona karşı sallanmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Siktir, o benim kollarımda

kollarımda çok iyi hissettiriyor ve kokusu beni sarıyor...

Öpücüğü derinleştirir ve kapalı gözlerimin arkasında 4 Temmuz havai fişekleri patlarken kan beynime hücum eder. Gözlerimi kapattığımı bile fark etmemişim.

Ama onun ifadesini görmek istiyorum, kollarımda parçalanırken her küçük seğirmeyi görmek istiyorum.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum, kontrolümü yeniden kazanmak, nefesimi düzenlemek için çabalıyorum.

"Siktir, güzel kız. Durmalıyız. Durmalıyız..."

O, ağzını açarak boynuma öpücükler yağdırmaya başlar.

"Durmak ister misin?" Sözleri boğuk, arzu ve dizginlenemeyen bir tutkuyla doludur.

"Bu ne biçim bir soru?" Duygular beni ele geçirirken kirpiklerim titriyor. "Ama ben burada centilmen olmaya çalışıyorum ve..."

Izzy benden uzaklaşır, tişörtünü çıkarır ve bir kenara atar. Sırada sütyeni vardır.

Ben beyinsizim. Beyinsizim. Kelimeler yok.

Mükemmel göğüslerine ve ağzımı arzulayan sıkı meme uçlarına bakarken ağzım sulanır.

"Uslu bir çocuk ol ve beni doğru düzgün öp..." Parmaklarını çıplak karnından, göğüslerinin arasındaki vadiden sağ meme ucuna kadar kaydırıyor. Yavaşça, gözlerini benimkilerden ayırmadan, meme ucu sertleşene kadar onu daireler çizerek okşuyor. "İşte."

Penisim birdenbire canlanır ve hemen öne eğilip koyu renkli meme ucunu ağzıma alırım. Dilimi ucunda ileri geri gezdirip, tekrar tekrar hafifçe vururum, sonra sertçe emerim.

O inler ve tırnaklarını sırtımda yukarı aşağı gezdirir, tırnakları gömleğimin kumaşına takılır ve bu sırada gömleğimi yukarı çeker. Gömleğimi çıkarmak için göğsünü bırakırım ve hemen kaldığım yerden devam ederim.

Yemin ederim saatlerce meme uçlarıyla oynayabilirdim, ama Izzy'nin başka fikirleri var.

Yaramaz bir sırtışla omuzlarımı iterek beni tekrar dik oturmaya zorluyor.

"Sırt üstü yat," diyor, boğuk sesi magma gibi içimi kaplayarak vücudumu ateşe veriyor.

Onun dediğini yapıyorum, kalbim hızla atıyor, avuçlarım terden nemli, sikim lanet kot pantolonuma sürtünüyor.

"Vay canına, güzel kız," diyorum boğuk bir sesle. "Sen çok seksisin."

Izzy bir kez daha belime oturur ve üstümde gömleksiz Izzy'den daha güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum.

"Seni bana yalvartacağım, Emery," diye uyarıyor. "Ve sen uslu bir çocuk olup, sadece benim sana verdiklerimi kabul edeceksin."

Boğazımda bir hıçkırık yükselir ve içgüdüsel olarak beline uzanır, parmaklarım çıplak teninde kasılır.

"Ellerini çek," diye bağırır. "Ama..."

"Ellerini kendine sakla," diye tekrarlar ve ben hemen ellerimi yanlarıma indiririm.

Siktir, ona dokunmak, onu hissetmek, parmak uçlarımla ipeksi tenini okşamak istiyorum.

Ama her şeyden çok, onun beni tekrar övmesini istiyorum. Bana iyi çocuk demesini. Beni ödüllendirmesini.

Lanet olsun.

Izzy sinsi bir şekilde sırtıyor ve sonra dudaklarını çeneme indirip, boğazıma saf, nazik öpücükler konduruyor. Arada sırada dişleri cildime sürtünüyor ve ben çılgılık atmamak için dudağımı ısırıyorum.

Ağız aşağıya doğru iner ve meme uçlarımdan birini ağzına aldığı anda içimi bir heyecan dalgası kaplar.

"Kahretsin!" diye inleyerek kıvranıyorum. "Bu çok iyi geliyor, bebeğim. Çok iyi. Lütfen sana dokunmama izin ver. Lütfen. Seni mutlu etmek istiyorum."

"Henüz işim bitmedi," diyor bana ipeksi bir sesle, tonlu karnımı öpmeye devam ederken, her bir karın kasına özel dikkat göstererek duruyor.

Dili her kayışında meme uçları tenime sürtünüyor ve bu da hissi daha da artırıyor.

Gittikçe aşağıya doğru iner, ta ki kot pantolonumun bel kısmına ulaşana kadar. Elini hafifçe hareket ettirerek düğmeyi açar ve pantolonumu aşağı çekmeye başlar.

İçgüdüsel olarak kalçalarımı kaldırıyorum ve o da pantolonumu ve boxerımı kışırma doğru indiriyor, sonra dizlerime ulaştığında duruyor.

"Benim için ne kadar sertleştğine bak," diye mırıldanıyor, penise uzanıp elini etrafına doluyor. "Beni sikmek ister misin, Emery?"

Başını zonklayan sikime eğip ucunu yalarken dudaklarında utangaç bir gülümseme belirir.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor, tüm vücudum arzuyla yanıyor. Ona olan ihtiyacım.

"Izzy, lütfen," diye bağıyorum, gerçekten inleyerek.

"Lütfen ne?"

"Lütfen seni becermeme izin ver. Seni mutlu etmek istiyorum, bebeğim."

"Hmm. Bir düşüneyim." Izzy alaycı bir şekilde çenesine dokunarak düşünür gibi yapar... sonra ağzını benim sikime indirir ve beni derinlemesine alır.

"Siktir lan." Izzy'nin ağzı benim sikimi emip dururken, başını tekrar tekrar yukarı aşağı sallarken, ben de tırnaklarımı ağaç evin zeminine geçiriyorum. Elleri vücudumuzun arasına girip taşaklarımı okşuyor ve bu ikili his beni neredeyse doruğa ulaştırıyor.

"Siktir, Izzy. Lanet olsun. Seni çok sikmek istiyorum. Çok fena istiyorum."

Ona olan aşkı, neredeyse acı verecek kadar içime işliyor. Asla, milyonlarca yıl geçse bile, aşık olmanın acı çekmekle eşdeğer olacağına inanmazdım, ama işte buradayız.

Ve bu, hayal edilebilecek en tatlı acı.

Izzy benim aletimi bırakıp bana gülümsüyor, mavi gözleri göz kamaştırıcı. "Benim için çok iyi bir çocuk oldun. Bence bir ödülü hak ediyorsun." Alt dudağını yalıyor, bu görüntü neredeyse günahkar. "Prezervatifin var mı?"

"Oh... lanet olsun." Kafamı yere düşürdüm, sesli bir çarpma sesi çıktı.

Tabii ki yok. Ben, eşini bekleyen on sekiz yaşında bir bakirim. Ve tabii ki bu gece Izzy'yi seks umuduyla dışarı çıkarmadım.

"Üzgünüm. Siktir. Belki ben..."

"Burada ne haltlar dönüyor?" tanıdık bir ses sorar.

Izzy ılık atar ve beynim ne olduğunu anlamadan harekete geçerim, Izzy'ye atılır ve yarı çıplak vücudunu kendi vcudumla rterim. Altımızdaki battaniyeye uzanır ve kendini örtmek için omuzlarına çekmeye çalışır. Aceleyle kot pantolonumu ve boxerımı giyerim, ama düğmelerini iliklemeye zahmet etmem.

Siktir. Siktir. Siktir.

Babam, ağaç evin küçük kapısından bize bakarken, ellerinin ve dizlerinin üzerinde neredeyse komik bir görüntü oluşturuyor. şaşkın bakışları, yarı çıplak bedenimden Izzy'nin örtülü bedenine kayıyor. Gözleri olan herkes ne yaptığımızı anlayabilir.

Babamın yüzünde bir sürü duygu beliriyor, sonra tek bir duyguya yerleşiyor: Öfke.

"Emery! Ne halt ettiğini sanıyorsun? Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Babamın bana en son ne zaman bağırdığını hatırlamıyorum. Kesinlikle birkaç yıl önceydi.

"zgnm, baba. Randevumuz vardı ve..." diye başlıyorum, ama onun parlak bakışları sözcüklerin boğazımda dğmlenip sıkışmasına neden oluyor.

"Annen çok endişelendi! Isabella'nın ailesi de endişelenmiştir eminim." Kızgın bakışlarını arkadaşıma yöneltir ve ben hemen tüylerim diken diken olur, onu onun öfkesinden korumak isterim.

Bunun mantıksız olduğunu biliyorum, ama eşimin iğdleri beni daha önce hiç olmadığı kadar etkiliyor. Korumak. Korumak. Korumak.

"Bu onun suçu değil," diye bağırırım.

"Isabella, bence gitmelisin." Babamın sesi buz gibi. Izzy'nin yanakları, etrafını saran battaniye kadar kırmızı.

"Evet. Tabii ki. Ben... şey... Özür dilerim." O, utanarak gömleğini ve styenini almaya uzanırken, babamın bakışları lazer gibi odaklanarak onun hareketlerini takip ediyor.

"Baba," diye bağırırım. "Biraz mahremiyet olur mu?"

Bu onu daha da kızdırmış gibi görünüyor, yüzü morarmış, ama homurdanarak kapıdan dışarı çıkıyor.

Izzy hızla giyinir, yanaklarının rengi geçmek bilmez. "Bunun için zgnm," diye fısıldarım, sesimi alçak tutmaya çalışarak babam duymasın diye sesimi alaltmaya çalışıyorum, ama onun şekil değiştirme yeteneği

duyacak olsa da. "Böyle davranacağını hiç tahmin etmemiştim. Daha önce hiç kız arkadaşımı eve getirmedim, ama tahmin etmeliydim..."

"Önemli değil." Elini benimkinin üzerine koyar. "Bu gece çok eğlendim."

"Ben de."

Dudakları çok dolgun, öpülesi, çok...

Bana doğru eğilir, dudaklarımız sadece birkaç santim uzaklıktadır. "Emery!" Babam bağırır.

Siktir.

"Üzgünüm," diyorum, utanarak.

Babam neden bu kadar utanç verici olmak zorunda? "Seni zor durumda bıraktığım için özür dilerim." O yüzünü buruşturur.

"Buna değer." Yaptıklarımızı hatırlamak bile anında içimi ısıtır.

Dokunuşu, öpücüğü, ağzı... Of. O lanet olası ağzı. Öngörülebilir gelecekte rüyalarımda önemli bir yer tutacak.

"Beş saniyen var, hemen buradan çık!" Babam bağırır. Siktir.

Izzy gülüyor. "Ailene iyi bir izlenim bırakma çabaların boşa gitti."

"Onları dert etme. Seni sevmek zorunda değiller."

Çünkü ben zaten seviyorum.

Elbette bu sözleri yüksek sesle söylemiyorum. Söylersem gerçek olurlar ve bu çok korkutucu. Kesinlikle, yüzde yüz korkutucu. Henüz bu gerçeği itiraf etmeye hazır değilim.

Izzy'nin önümdeki ağaç evden çıkmasına izin veriyorum ve bakışlarım onun yuvarlak kalçalarına kayıyor.

Siktir.

O mükemmel.

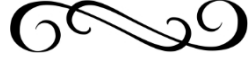
Ve o benim.

Yakında, her şekilde benim olacak. Geri dönüş yok. O zaten kabul etti ve ben de sözünü tutmasını sağlayacağım.

Sonuçta, benim için geri dönüş yok. O benim sahibim — kalbim, bedenim ve ruhum.

Sadece henüz bunun farkında değil.

Otuz Sekiz

GRAYSON

Tıkaç, terli spor çorabı gibi tadı var.

Hatta, bir ara birinin kullanılmış çorabı *olduğunu* öğrenirsem hiç şaşırırmam. Ağzımdaki iğrenç tadı bir daha asla yıkayamayacağımdan eminim.

Yaşlı'nın uşağı — ağartılmış sarı saçlı ve bir vücut geliştiriciden daha kaslı, tanımadığım bir vampir — beni ileri doğru sürükleyip dizlerimin üzerine çöktürdü. Vücudumun soğuk, acımasız zemine temas ettiği yerden acı dalgaları yayıldı.

Daireme dönmenin aptalca olduğunu biliyordum. Lanet olsun, biliyordum

Ama yine de yaptım.

Bu lanet olası canavar beni bekliyordu ve beni almasını engellemek için

Onu beni kaçırmaktan alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Yapabilsem bile karşı koymayacaktım.

Tek yapmaları gereken Gracie'yi gündeme getirmek, ben de ne isterlerse yapmaya hazırım. Onlar da biliyor, ben de biliyorum. Başka bir şey gibi davranmak boşuna.

İşte buradayım, sözde "ailem" benim yaşamayı hak edip etmediğimi tartışırken onlara bakıyorum.

Nerede olduğumuzu bilmiyorum — Yaşlılar, Avcılar ve diğer tehditlerden kaçmak için birkaç ayda bir yer değiştiriyorlar — ama burası bir balo salonu gibi görünüyor. Bir otel olabilir mi? Bir evin içinde olması için fazla görkemli görünüyor.

Bir düzine kristal avizeden gelen ışık altın havuzlar halinde aşağıya dökülerek, her yöne uzanan cilalı mermer zemine yumuşak yansımalar oluşturuyor. Duvarlar boyunca, uzun kemerli

pencereler, uzun ziyafet masalarından gelen mum ışığının titremesi altında ipek gibi parıldayan tül perdelerle kaplıdır.

Zengin krem ve altın rengi panellerle kaplı duvarlar, başka bir yüzyıldan ödünç alınmış gibi, hafif barok tarzda karmaşık süslemelerle oyulmuştur. Hafif ve neşeli müzik havada yankılanırken, bazı masa süslerinden gül kokusu yayılmaktadır.

İlk bakışta, vampirlerin bir idam değil, bir partiye hazırlandıklarını düşünürsünüz.

Benim infazım.

Hepsi güzel elbiseler ve koyu renk takım elbiseler giymiş, şampanya kadehlerinden yudumluyorlar. Kan kokusu duyularımı kışkırtıyor, bu gece içtikleri içkinin alkol olmayabileceğini ima ediyor. Yaşlılar arasında, birkaç başka yüksek rütbeli vampir görüyorum.

Hiçbiri beni bağlı ve ağzım tıkanmış, şakağımdaki yaradan kan sızarken görmekten rahatsız görünmüyor.

Piper DeLong, kadehinin kenarından bana alaycı bir şekilde bakıyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, Grayson."

Yaşlıların gayri resmi lideri Edward, bana doğru bir adım atıyor. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Bu bir rica değil.

Ağzımda bir tıkaç varken ne söylememi istediğinden emin olamadığım için ona tuhaf bir bakış atıyorum ve Edward sabırsızlıkla arkamdaki canavara parmaklarını şıklatıyor. Hemen tıkaç çıkarılıyor ve boğazımda bıçaklar sürtünüyor gibi hissettiren kesik kesik bir nefes alıyorum.

Edward beni soğukkanlılıkla izliyor, ama ben kendime gelene kadar tekrar konuşmuyor.

Hızlıca bir cevap bulmaya çalışıyorum.

İlk kez kaçırıldığımda, Yaşlılar beni ve diğer yarım düzine vampiri, şekil değiştirenlere saldırmak için kullandılar. Ben hariç herkes öldü.

Onların küçük evcil hayvanı Vlad da dahil.

"Tam olarak istediğinizi yaptım," diye dişlerimi sıkarak söylüyorum, ses tellerim bana haykırıyor. En son konuştuğumdan bu yana çok uzun zaman geçti. "Oraya vardım, şekil değiştirenlere saldırdım ve işler sarpa sardığında oradan siktir olup gittim."

"Hepsi öldü," diye mırıldanıyor Telly Montgomery, siyah, kıvrıkcık saçlarını tararken. Anlaşılmaz bir bakışla bana bakıyor. "Vlad da dahil."

"O pisliğin gittiğine çok üzüldüğümü söyleyemem," diye itiraf ediyorum, kayıtsızmış gibi davranarak. "Ona oradan defolup gitmesini söyledim, ama o kalıp sevinmek istedi."

Bu tamamen doğru değildi. Vlad, Izzy'yi bulmaya karar verdi, ki bu kesinlikle planın bir parçası değildi. Yaşlılar bize, mümkün olduğunca çok sayıda şekil değiştireni öldürmemizi, bilgi almak için onları sorgulamamızı söyledi.

İlk başta Vlad'ın benimle dalga geçtiğini sandım, ama şimdi...

Şimdi onun niyetinin benim daha sinsi olup olmadığını merak ediyorum. Benim eşimi isteyen biri için çalıştığını ima etti, ama ben o "biri"nin bir Yaşlı olmadığını düşünmeye başlıyorum.

Ya da eğer bir Büyükse, diğerlerinden bağımsız çalışıyor.

Bu da demek oluyor ki, cevapları bulmak için tam da olmam gereken yerdeyim.

Edward aniden saçımı avuçlayıp başımı geriye doğru çekti ve kaslarım gerilince boynumdan aşağı yukarı bir ağrı yayıldı.

"Benimle dalga geçme, evlat. Aksi takdirde sonuçları hoşuna gitmeyecek," diye tısladı ve omurgamdan bir korku dalgası geçti.

Edward'a bakınca, onun seri katilleri lanet olası Kız İzçiler gibi gösteren, doyumsuz bir kan iştahına sahip, asırlık bir vampir olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Dağınık saçlarından, yeni traşlanmış yüzüne, kaslı vücuduna yapışan takım elbisesine kadar, onunla ilgili her şey "normal" diye bağırıyor.

Onu ele veren şey gözleridir — parlak kırmızı ve kötü niyetli bir tehlike yaymaktadır.

"Ben sadece sadık davrandım," dişlerimi sıkarak cevap veriyorum. "Shifter'larla her şey boka sardığında, kaçtım. Her şey yatışana kadar bir iki gün saklandım."

Edward'ın soğuk, kırmızı gözleri üzerimde dolaşıyor, ama onun görmesine izin verdiğim tek şey yüzümdeki dizginlenemeyen öfke. Bu Yaşlılar kana susamış psikopatlar. Benim de onlardan biri olduğuma inanmaları gerekiyor.

Belki de öyleyimdir.

Tanrı bilir, bana istedikleri için kaç kişiyi öldürdüm.

Edward sonunda alaycı bir kahkaha atarak beni serbest bırakır ve diğerlerinin yanına geri döner. Geçen bir garsonun tepsisinden bir şampanya kadehi alır ve uzun bir yudum alır, dudakları kan kırmızısına döner.

Onun başka bir şey yapmayacağı veya söylemeyeceği anlaşılınca, arkamdaki vampirin homurdanan uyarısını görmezden gelerek ayağa kalktım.

"Bana lanet olası bir suçlu muamelesi yapmayı bitirdin mi?" diye tıslayarak, hayali kirleri pantolonumdan silkeliyorum.

Bu piçlerin bana güvenmesini sağlayabilirsem, belki de nihai hedeflerini anlayabilirim.

Neden şekil değiştirenlere saldırdılar?

Bütün bunların arkasındaki beyin kim? Edward

mı? Vlad neden Izzy'yi istedi?

"Başka seçeneğimiz yoktu, biliyorsun," diye tıslar Piper, elini bardağına sıkıca geçirir. "Dönüşenler bize yaptıklarından sonra..."

Kaşlarını çatarak başını sallar. Bir dakika... ne?

"Öldürdükleri vampirler sadece bir iki yaşındaydı. Neredeyse yeni doğmuşlardı," Telly uzaklara bakan gözlerle onaylar. "Öldürülmeyi hak etmemişlerdi."

Katledilmek mi?

Vampirler... öldürüldü mü? Değişkenler tarafından mı?

Yüzümdeki şaşkınlık belli olmalı ki Edward'ın ifadesi düşünceli bir hal aldı.

"Bilmiyordun," diye mırıldanıyor.

Bu bir soru değil.

Yine de başımı sallıyorum.

"Bu savaşı biz başlatmadık, evlat," Marcus Brown, kocasının yanında dururken sert bir sesle bana söyler. "Ama biz bitireceğiz. Bu, düşmanlarımızı birbirlerine düşürmek anlamına gelse bile."

Kafamda sorular dönüp duruyor, ama tek birini bile dile getiremeyeceğimi biliyorum.

Bunun yerine, sert ve saygılı bir şekilde başımı sallayıp topuklarımın üzerinde dönerek uzaklaşıyorum. Buradan hemen çıkıp Ethan'a öğrendiklerimi anlatmam gerekiyor. Soraya haklı

haklı.

Bu sadece başlangıç.

Biri vampirleri saldırdı ve suçluyu şekil değiştirenlere attı. Misilleme olarak, vampirler Avcılar kılığına girip onlara saldırdı. Cadıları da ekleyin, ve karşımızda kazananın olmadığı, sadece cesetlerin olduğu doğaüstü bir savaş var.

"Ve Grayson!" Edward arkamdan seslenir.

Vücudumdaki her kas gerginleşir, ama arkamı dönmem.

"Çağrıldığında mutlaka gel. Bu savaş sadece başlangıç ve tüm askerlerimizin sahada olması gerekiyor."

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Seçeneğim olmadığını biliyor.

Otomatik pilotta gibi, balo salonundan çıkıp, lüks kanepeler ve koltuklarla süslenmiş bir koridora adım attım.

Haklıydım.

Burası bir otel.

Lobiye giden işaretleri takip ederek adımlarımı hızlandırıyorum. Ethan ve Izzy ile konuşup onlara söylemeliyim... İki tanıdık figür gözüme çarpıyor ve donup kalıyorum.

Yan girişten içeri giren Kain, sanki tatildeymiş gibi haki pantolon ve ekose gömlek giymiş.

Yanında Izzy'nin kurt eşi Ashton duruyor.

Kain anahtar kartını kullanarak içeri girerken adamlar beni fark etmiyorlar. Pencereden onların balo salonuna doğru ilerlediklerini izliyorum.

Öfke, elektrik akımı gibi derimin altında çatırdıyor. İleri atılıp kafalarını omuzlarından koparmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Son duyduğumda, Kain şekil değiştirenler tarafından hapsedilmişti.

Neden serbest?

Ve neden *Ashton*'la birlikte?

O pisliğe hiç güvenmedim, ama bu duygunun kıskançlıktan kaynaklandığını düşünmüştüm.

Ancak, en başından beri içgüdülerime güvenmeliydim. Ethan'dan veya diğer şekil değiştirenlerden hiçbir zaman uyarı sinyali almadım.

Ashton bir şeyler çeviriyor ve bunun Gracie ile bir ilgisi olduğuna hiç şüphem yok.

Eğer ona zarar verirse...

Ellerimi yumruk yapıyorum.

Eğer ona zarar verirse, kimse beni onun kanını kurutmaktan alıkoyamaz. Bir şekil değiştirenin kanı tamamen kurutulduğunda hayatta kalıp kalamayacağını görelim bakalım.

Otuz Dokuz

IZZY

Ertesi sabah tek bir amaçla uyanırım: Christian'ı bulup eve getirmek.

Bir yanım normal bir kız olup dün geceki randevumu ve ardından Emery ile geçirdiğim zamanı düşünmek istiyor. Ya da belki Ethan ve Grayson'ın ellerinin tenimde bıraktığı hissi, ağızlarının benimkini yiyip bitirmesini hatırlamak istiyor.

Ama yapamıyorum.

Bugün, vahşi eşimi bulmam ve sonra biyolojik babalarımı oturup, doğaüstü topluluğun gerçeğini keşfettiğimden beri beni rahatsız eden tüm soruları sormam gerekiyor.

Sıradan bir tayt ve sweatshirt giydikten sonra, üvey babalarımın beni beklediği aşağı kata aceleyle iniyorum. Hale sırt çantasını kapatıp omzuna atıyor.

"Orada diğerleriyle buluşacağız," diyor ve "diğerleri"nin eşlerimi ve biyolojik babalarımı kastettiğini varsayıyorum. "Vardığımızda, Gerry kurt formuna dönüşecek ve onu bulmaya çalışacak. O, kasabanın en iyi iz sürücüsüdür."

Arkadaşına baktığında yüzünde bir parça gurur belirir.

"Konsey beni bu yüzden işe aldı," diyor Gerry, tanıdık deri ceketini giyip fermuarını kapatmadan.

"Ben buraya ilk taşındığımda yaptığın şey bu muydu? Birini takip etmek mi?" diye soruyorum, buraya geldikten birkaç gün sonra sert görüşlü kurt adamla ilk karşılaşmamı düşünerek.

O, Konsey için bir iş gezisine çıkmıştı ve ben de nereye gittiğini sormayı hiç düşünmemiştim. Beni ilgilendirmediğini düşünmüştüm. Şimdi ise bu soru kafamda bir kurtulmaz bir şekilde dönüp duruyor, zehirli pençelerle beynimi tırmalıyor.

Gerry ve Hale anlaşılmaz bir bakış alışverişinde bulunurlar ve kafamda alarm zilleri çalmaya başlar. Ama onlar "TEHLİKE" diye bağırın tipler değiller, bu yüzden konuyu daha fazla kurcalamam.

Şimdilik.

"Gitmeliyiz," diyor Hale aceleyle. Bana sorarsan çok aceleyle, bu da onların bir şeyler sakladıkları teorimi daha da güçlendiriyor. "Jake'i biraz erzak almaya önceden gönderdim..."

"Ne malzemelerinden bahsediyorsun?" Kaşlarımı kaldırırım.

"Dinle, evlat." Gerry elini omzuma koyup sıkıca tuttu ve onun ciddi ifadesini görünce tedirginliğim birdenbire arttı. "Christian'ın şu anda kendinde olmadığını anlamalısın. En önemli şey, onu güvenli bir yere götürmek, böylece kendisine veya başkalarına tehlike oluşturmaması. Ve bunu yapmak için, belki de..."

Omzumdan elini çeker ve derin bir nefes alır.

Cümlesini hemen bitirmedeğinde, titrek bir sesle sorarım, "Ne yapmamız gerekebilir?"

"Yapılması gerekeni yapacağız," diyor Gerry gizemli bir şekilde, çoktan kapıya doğru dönmüş.

Göğsümde panik ve öfke karışımı bir duygu yükselir. "Dur. Dur. Dur. Biraz yavaşla. Christian'a zarar veremeyiz! O benim eşim!"

"Christian'a zarar vermeyeceğiz," Hale beni sakinleştirir. "Jake'in alacağı her şey ölümcül değil. Tuzaklar, sakinleştiriciler ve bunun gibi şeyler." Hale yüzümdeki artan paniği görmüş olmalı ki bana doğru bir adım atar. "Söz veriyorum Izzy, eşine hiçbir zarar gelmeyecek. Ama Christian kontrolünü kaybettiğinde kazara birine zarar verirse gerçekten iyi olacak mı sence? Kazara *sana* zarar verirse?"

İçimdeki öfke hızla acı bir anlayışa dönüşüyor.

Hayır. Christian, kazara da olsa birine zarar verse kendini affedemezdi. Kendinden nefret ederdi.

Affet beni, Christian.

Hale, yüzündeki isteksiz kabulü açıkça görerek bir kez başını sallar ve kapıyı açar.

Ancak tanıdık bir kadınla karşı karşıya geldiğinde hemen durur.

Siyah saçları yüzünden uzaklaştırmak için gelişigüzel örülmüş, ancak birkaç tutam saç yanaklarından sarkmış durumda. Üzerinde bol bir kazak, geniş bir eşofman altı ve parmak arası terlikler var. Gözlerinin çevresinde koyu halkalar var, gözleri cam gibi ve kırmızı.

Bayan

Harthorne.

Ansel'in annesi.

Kahretsin.

Titrek ellerini birbirine sıkıca tutarken, bakışları Hale'in şaşkın yüzünden Gerry'nin stoik yüzüne kayıyor. Henüz arkalarında duran beni fark etmemiş gibi görünüyor.

"Isabella burada mı?"

"Siz kimsiniz?" Hale'in sesi yumuşak, neredeyse ikna edici.

"Isabella ile konuşmam lazım. Sadece Isabella ile." Yaşlı kadın parmak uçlarına yükselir ve sonunda beni fark eder, evin girişinde biraz içeride duruyorum. Badem rengi gözleri büyür. "Isabella! Lütfen! Benim... Bulamıyorum..."

Göz yaşları yanaklarından akarken, titreme zayıf vücudunu sarsıyor.

Hale ve Gerry'nin arasından dikkatlice geçerek titremeyen kadının tam önüne geliyor.

"Bize bir saniye izin verir misiniz?" diye soruyorum üvey babalarım, gözlerimi ondan ayırmadan.

Onların başımın üzerinden birbirlerine baktıklarını görmek için bakmama bile gerek yok.

"Biz içeride olacağız. İhtiyacın olursa bizi çağır," diyor Hale.

Gerry isteksiz görünse de Hale'in peşinden içeri girer ve kapıyı açık bırakır.

Bayan Harthorne'un geçmişiyle ilgili gerçeği biliyorlar mı diye merak etmeden edemiyorum. Onun bir zamanlar kendileri gibi şekil değiştirenleri öldüren bir Avcı olduğunu biliyorlar mı?

Ama eğer biliyorlarsa, neden onu yaşatmışlar? Akli o kadar parçalanmış ki artık bir tehdit oluşturmadığı için mi? Başka

başka bir neden mi?

Geçmişine rağmen, ona zarar gelmesini asla istemezdim. O, Ansel'in annesi, lanet olsun, ve onun yaptıklarını nefret etse de, Ansel'in onu hala deli gibi sevdiğini biliyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onu yoğun bir şekilde incelerken, içimi yakıp kavuran öfkeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Onun Ansel'in annesi olduğunu, yani üvey annesi olduğunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor. Gerçi bu terimin ona gerçekten uygun olduğunu sanmıyorum, çünkü onu bebekken kaçırmış.

"Ansel için buradasın, değil mi?" diye soruyorum, sesim buz gibi.

Yüzündeki ifade düşüyor — bunu tarif edebileceğim tek kelime bu. Derin ve titrek bir nefes alırken dudaklarının aşağı düştüğünü ve göz kapaklarının indiğini fiziksel olarak görüyorum. Parmakları yumruk haline geliyor, sonra düzeliyor buruşuk eşofmanının kenarlarını düzeltiyor.

"Onu aldılar, değil mi?" Acıyla dolu sesi, neredeyse bir fısıltı gibidir.

"Onlar"ın kim olduğunu sormama gerek yok. Onu ele geçirmek için bu kadar çaresiz olan tek bir grup insan var.

Onu ilk başta çaldığı kişiler.

"Evet," diye cevap veriyorum ve o, neredeyse hıçkırık gibi gelen kesik kesik bir nefes veriyor.

Yüzü tüm rengini kaybetti, gözlerinin altındaki morluklar belirginleşti; bu, onun uyumadığının kanıtıydı.

"Sana yaptıklarımı anlattı, değil mi?" Yine bunu bir soru olarak ifade ediyor, ama cevabı zaten bildiğini hissediyorum.

Ben başımı sallayınca, Bayan Harthorne fiziksel acı çekiyormuş gibi benden uzaklaşır.

"Başka seçeneğim yoktu," diye fısıldadı. "Onu korumak zorundaydım." "Kötü cadılardan mı?" Üst dudağım kıvrıldı, ama öfkemi bastırmaya çalıştım

öfkemi bastırmaya çalışıyorum, Ansel'in onu hala sevdiğini, onun değiştiğini kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum.

Yine de merak etmeden duramıyorum... Yıllar boyunca kaç tane doğaüstü varlık öldürdü?

"Delaney'den." Bana doğru bir adım atıyor, gözleri geniş ve ciddi.

Teyzemin adını duymak, midemde panik yaratıyor ve buz gibi soğuk korku parmakları omurgamdan aşağıya doğru kayıyor. Bayan Harthorne'un ondan bahsetmesi bu ilk kez değil.

"Ansel'i Delaney'den neden korumak istedin?" Kalbim göğsümde daha da hızlı atmaya başladı, her atış göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi.

Delaney, Ansel'in annesi değil, değil mi? Çünkü bu, Ansel'in benim...

Hayır. Bu konuyu düşünmeyeceğim.

Sadece bu düşünce bile midemi bulandırıyor.

Düşüncelerimin nereye gittiğinin farkında olmayan Bayan Harthorne, odada volta atmaya başlar. "Anlamıyorsun! Sen sadece... Anlamıyorsun. Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun. O iyi bir insan değil. O kötü, çok kötü bir cadı. O..."

Mırıldanmaya başlayınca, b a ğ ırışları anlaşılmaz hale gelir.

Birkaç saniye onu dikkatle izledikten sonra sonunda araya girdim. "Bana tüm hikayeyi anlatmazsan sana yardım edemem. Delaney'i nereden tanıyorsun? Sana ne yaptı?"

Bayan Harthorne aniden volta atmayı bırakıp bana doğru dönüyor, gözleri avcı bir ölümcül bakışla parlıyor ve bu bakış midemde bir tür korku uyandırıyor. Bazen, onun benim gibi insanları sırf farklı oldukları için öldüren soğukkanlı bir Avcı olduğunu unutmak kolay oluyor. Ama bana öyle bakarken, gözlerinde cehennem ateşiyle parıldarken, bu çok açık bir şekilde ortada.

Aklı bozulmuş olabilir, ama hala bir tehdit.

"Delaney" — adını neredeyse tükürürcesine söyler — "kocamı öldürdü. Ve Ansel hakkındaki gerçeği öğrendiğinde, onu da öldürecek." Gözyaşları gittikçe hızlanarak, çökmüş yanaklarında izler bırakır. "Tabii henüz ölmediyse."

Kırk

ANSEL

Izzy'nin yokluğunda bir hafta geçti ve ben delirmek üzereyim.

Bu zamanı, Soraya'dan öğrendiğim her şeyi düşünmek için kullanıyorum.

Tek yapmam gereken Izzy'yi
öpmek. Bu ne kadar zor
olabilir ki?

Tabii ki, daha önce hiç bir kızı öpmediğim gerçeğini unutuyorum...

Izzy'den önce hiç istememiştim. Okul ve notlar tüm zamanımı alıyordu. Her şeyde en iyi olmakta kararlıydım, bu yüzden kızlar o dönemde arka planda kalmıştı. Annem benim eşcinsel olduğumu düşünüyordu. Cinsel tercihlerim ne olursa olsun beni yine de seveceğini ve destekleyeceğini söyledi. Ona kızlardan hoşlandığımı, sadece doğru kişiyi bulamadığımı söyledim.

Anne...

Annemin düşünceleri göğsümün ortasında keskin, yakıcı bir acı uyandırıyor.

Birini bu kadar çok sevip, aynı zamanda ondan bu kadar tiksilmek nasıl mümkün olabilir? Beni kaçırdı, lanet olsun. Beni muhtemelen beni seven ailemden uzaklaştırdı. Sadece bu da değil, benim ve Izzy gibi insanları sırf farklı olduğumuz için öldürdü.

Bunu kim
yapar?
Canavarlar.

Tanrım, annemin tam anlamıyla bir canavar olduğuna inanan ne tür bir evladım ben?

Sürekli sersemlemiş bir halde cadı meclisini geçip kafeteryaya doğru ilerliyorum.

Keşke Izzy burada olsaydı. Kahretsin, onun için sadece birkaç gün geçtiğini biliyorum, ama benim için sonsuzluk gibi geliyor.

Daha önce herhangi bir şüphem varsa, onsuz yaşayamayacağımı fark edince bu şüphe ortadan kalktı. Yaşamak da istemiyorum.

Isabella Martin'e aşığım.

Kahretsin.

"Eğer daha iyi bilmesem, benden kaçmaya çalıştığını düşünürdüm," arkamdan eğlenceli bir ses geliyor.

Dyson.

Tabii ki.

İstemeyerek de olsa arkamı döndüm ve taş sütuna yaslanmış, kulaklarından kulaklarına kadar sırtan büyücüyü gördüm.

Dyson ve kız kardeşini gerçekten hiç sevmiyorum.

Michelle birkaç gün önce revirden taburcu edildi ve her fırsatta benimle flört etmeyi kendine görev edindi. İlk başta onu kibarca vazgeçirmeye çalıştım, ama bu işe yaramayınca, Izzy ile tanışmadan önceki gibi onu tamamen görmezden gelmeye başladım.

Bir keresinde kafeteryada, bilerek elini uyluğumun üzerinden geçirdi.

Ondan sonra onunla asla yalnız kalmamayı kendime görev edindim.

Dyson konusunda o kadar şanslı değilim. Mentor'um olarak bana yapışıp kalıyor ve "gürültücü" olmanın bir kişilik özelliği olduğuna inanıyor gibi görünüyor.

Onun yetişmesini beklerken içimde bir tahriş hissi oluşuyor.

"Kafeteryaya mı gidiyorsun?" diye soruyor Dyson ve cevap vermemi beklemeden devam ediyor. "Duyduğuma göre tüm derslerinde başarılıymışsın. Bu çok iyi." Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrılıyor. "Bu iyi bir şey çünkü *beni* de iyi gösteriyor."

"Evet. Hayattaki amacım bu. Seni iyi göstermek," diyorum, hızımı artırarak.

Tabii ki o kolayca yanımda kalabiliyor.

"Sevimli Isabella ne zaman dönecek?" Gözlerini bana çevirir, gülümsemesi genişler. "O yokken... ortalık çok sessiz."

Pişman olacağım bir şey söylememek için dişlerimi sıkıyorum. Onun sadece beni kıskırtmaya çalıştığını biliyorum — ve Izzy üzerinde hiçbir hakkım olmadığını, bu yüzden bu kadar sahiplenici olmamam gerektiğini biliyorum — ama yine de...

"Arkadaşlarının yanına döndüğünü duydum," diye devam ediyor Dyson, ya farkında değil ya da artan öfkemi görmezden geliyor. "Hep ikinizin..." Neşesiz bir şekilde gülüyor. "Sanırım yanılmışım. Eşleşme bağını inkar edemezsin." Yüzüne ani bir karanlık çöküyor, o kadar ani ki, iki kez bakmak zorunda kalıyorum. "Ama Reid konusunda onu uyarmalısın. O..."

Dişlerini sıkar ve pişmanlık dolu bir şekilde başını sallar. Alay etmemek için tüm gücümü kullanırım.

Izzy, Dyson ve Reid arasında olanların tamamını bana anlatmadı — bu onun sırrı değil — ama ben yeterince parçayı bir araya getirdim. Ve Michelle'in bana karşı davranışlarını görünce...

"Belki de gerçekleri doğru anlamam gerekiyor," beynim ağzımdan önce davranmadan önce patlarım.

Dyson aniden omzumu tutar ve beni kendine doğru çevirir, yüzü öfkeden kıpkırmızıdır. Şakaklarında bir damar atmaya başlar.

"Ne demek istiyorsun, Ansel?"

Bu neşeli büyücünün daha önce hiç bu kadar... dengesiz olduğunu duymamıştım. Söylediği her kelime öfkeyle doluydu, sesi yükseliyordu.

"Cidden kız kardeşimi yalan söylemekle mi suçluyorsun?" Bana doğru bir adım attı ve hala bana dokunduğu yerden omurgamdan aşağı küçük bir elektrik şoku geçti.

Ateşten ipler gibi acı içimi yakıyor.

"Izzy sana gelip bir adamın ona saldırdığını söylese, hiçbir şey yapmayacağını mı söylüyorsun? Ona bunu yapan adamı yok etmeyecek misin?" Dişlerini bana göstererek gülümsedi. "O adam, onu o anda öldürmediğim için şanslı."

Ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilemediğim için hemen kapattım. Bir bakıma haklıydı. Izzy bana birinin ona uygunsuz bir şekilde dokunduğunu söyleseydi, ben... Ne yapardım, düşünmek bile istemiyorum. Kendimi şiddet eğilimli biri olarak görmüyorum ama ona elini süren birini öldürmekten çekinmezdim.

Peki Dyson neden kendi kız kardeşine değil de Reid'e inanır? Bu, onun sözüne karşı onun sözü durumu.

"Nefret" kelimesini kullanmayı sevmem, ama o kaltağı gerçekten, gerçekten nefret ediyorum.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Soraya'nın topuklarının sesi, kadının kendisi köşeden görünmeden önce duyulur. Kadın, bir çift tayt ve bir süveter giymiş. Kızıl saçları yüzünden özenle örülmüş, tek bir tel bile yerinden oynamamış. Gözleri Dyson'ın eline odaklanır, gözlerinin derinliklerinde öfke parlar. "Dyson?"

Dyson cevap verirken gözlerini benden ayırmadı. "Sadece sohbet ediyorduk."

Bir başka elektrik şoku içimi sarar ve durduramadan çığlık atarım, bacaklarım titrer.

Soraya bir anda yanıma gelir, bileğini sallayarak Dyson'ı ters yönde uçurur. Dyson ayakları üzerinde durmayı başarır, ancak kot pantolonunun kumaşı hafifçe yanmış olduğunu fark ederim.

"Ansel ile bir sorunun varsa, bunu Trinity ile halledebilirsin." Soraya koruyucu bir şekilde önüme geçer. "Ama ona bir daha zarar verirsen..."

"Beni öldürür müsün?" Dyson alçak ve inanmaz bir şekilde güler. Bakışlarını bana çevirir. "Izzy, onun arkasından Maiden'la yattığını biliyor mu?"

"Defol git buradan, Dyson!" Soraya bağırır ve koridorun sonundaki kapıyı parmağıyla gösterir.

Dyson, neşesiz bir şekilde kıkırdamaya devam eder ve masumca ellerini kaldırır. "Tamam, tamam. Gidiyorum. Sinirlenme. Tabii... ikiniz yatak odasında bunu yapmaktan hoşlanmıyorsanız."

Soraya ona bağırmadan önce, kapıya koşar ve kapıyı arkasında çarparak kapatır.

Maiden anında bana doğru döner, gözlerinden endişe okunur. Hemen bana uzanır, ama ben onun yardımı olmadan ayağa kalkarım, Dyson'ın sözleri hala kafamda yankılanmaktadır.

Elbette Soraya ile aramda hiçbir şey olmadığını biliyorum, ama Izzy biliyor mu? En son ihtiyacım olan şey, cadı topluluğunda yayılan bir dedikodu.

Yüzü düşer, sonra zorla gülümser, gerginlikten dudakları titrer. "Dyson'ın söylediği şey hakkında..."

"Bak, bana karşı bir şey hissetmediğini söylediğini biliyorum," diye başlıyorum, kendimi inanılmaz derecede garip hissederek. "Ama şunu açıklığa kavuşturmak istiyorum"

Seni incitmek istemiyorum, ama..."

Sözlerimin yavaş yavaş azalmasına izin veriyorum. Soraya'nın geçen hafta beni nasıl izlediğini gördüm. Benim bakmadığımı sandığı zamanlarda, gözlerinin tenimde fiziksel bir iz gibi hissedebiliyordum.

Bir an sessizlik oluyor, sonra nefesini verip kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Eğer öyle düşünüyorsan, sana aşık değilim. Bunu sana daha önce de söylemiştim. Birincisi, erkeklerden hoşlanmıyorum bile. İkincisi, seni kardeşim olarak gördüğüm için bu çok garip olurdu."

Gözlerimi kırıştırıyorum, onu yanlış duyduğuma eminim, zihnim karışıyor. Akciğerlerimden oksijen hırıltılı bir şekilde çıkıyor ve kalbim boğazıma sıkışıyor.

"Bekle... ne?"

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Ben öyle demek istemedim... Tanrım."

Elini kusursuz örgüsüne geçirir, kırmızı saç tellerini bozar. Daha önce hiç bu kadar telaşlı bir Maiden görmemiştim.

"Böyle pat diye söylemek istemedim. Önce seninle konuşmak istedim. Seni tanımak istedim. Yavaş yavaş ilerlemek istedim."

Midem düğümlenir ve kulaklarımda yüksek tiz bir çınlama patlar, odaklanmamı zorlaştırır. "Soraya, neden bahsediyorsun?"

Dudaklarını sıkıca kapatır ve bakışlarını yere indirir. "Senin hikayeni biliyorum. *Herkes* senin hikayeni biliyor. Ama herkes *benim* hikayemi bilmiyor, en azından ailemin hikayesini. Ailem Bram'dan hiç bahsetmez. Onun hiç var olmamış gibi davranmak istiyorlar." Bakışları uzaklara kayar, benim göremediğim bir anıya hapsolür. "Sanırım bu, kaybettiklerini kabullenme yöntemleriydi."

"Bekle. Dur. Geri dön." Sanki onun sözlerini ve bunların anlamını bir şekilde savuşturabilecekmişim gibi ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bram da kim lan?"

Yüzü ciddileşti. "On yedi yıl önce kaçırılan küçük kardeşimin adı."

Ne diyeceğimi bilemeden cevap vermek için ağzımı açtım ki, ayaklarımızın altındaki taş düşük, inleyen bir ses çıkararak titremeye başladı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırırım, ayakta kalmaya çalışarak.

Sonra dünya patlar.

Kulakları sağır eden bir çatlak tavanı ikiye ayırır ve bir hava patlaması her çatlaktan tozu dışarı atar. Duvarlar titrer. Koridoru süsleyen kristaller parıldayarak söner.

"Hayır, hayır, hayır!" Soraya bileklerimi tutar, tırnakları etime batar. "Gitmeliyiz! Saldırı altındayız!"

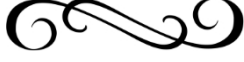
Arkamızda devasa ve son bir taş parçası düşer. Sanki trans halindeymişim gibi onun beni sürüklemesine izin veririm, kalbim göğüs kafesime çarparak atıyor ve zihnim dönüyor.

Kafamda tek bir kelimeyi tekrar tekrar söyleyebiliyorum.

Kardeş.

Bu kelime, etrafımızdaki yıkımdan daha yüksek sesle yankılanıyor.

Kırk bir

IZZY

Arabayı yolun kenarına park edip, diğerleriyle buluşacağımız ormana doğru yürüyoruz.

Hale ve Gerry alışılmadık bir şekilde sessizler ve havada garip, sert bir gerginlik var. Buna alışkın değilim, özellikle de üvey babalarımınla.

Düşmüş bir kütüğün üzerinden atlıyorum ve boğazımı temizliyorum.

"Ee..." diye garip bir şekilde başlıyorum ve sırt çantamın kayışlarını sıkıca tutuyorum.

Sırt çantamda bir sweatshirt, bir su şişesi ve ormanda planladığımızdan daha uzun kalırsak diye birkaç granola bar var.

"Ne sormak istiyorsan sor, evlat," diyor Gerry sert ama kaba olmayan bir sesle. Gözlerini bana çeviriyor ve gözlerinde sadece acı bir anlayış var. "Bunun seni içten içe yediğini görebiliyorum."

Dudaklarımı yaladım, ağzım birden dayanılmaz bir şekilde kurumuştur. "Sen Konsey için çalışmaya gittiğinde..." Sorumu nasıl ifade edeceğimi düşündüm. "Bunun benimle bir ilgisi vardı, değil mi?"

Hale ve Gerry anlamlı bir bakışlaşır ve Hale'in hafifçe başını salladığını görürüm. Gerry derin bir nefes alır.

"Evet. Seninle bir ilgisi vardı," diye itiraf ediyor.

Kalbim göğsümde hızla atıyor, öfke içimi kaplarken, beyaz sıcak ve yakıcı.

Benden saklanan başka bir sır.

Başka bir yalan.

"Şimdi bize bunu neden senden sakladığımızı soracaksın," diye Hale doğru bir tahminde bulunuyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, bunun için bir nedenimiz yoktu."

"Sana verebileceğimiz yeni bir bilgi yoktu. Yani, senin zaten bilmediğin bir şey yoktu," diye ekliyor Gerry.

Derin bir nefes alıp öfkemi kontrol altına almaya çalışıyorum ve sonra soruyorum, "Tam olarak ne yapıyordunuz?"

Gerry cevap verirken bana odaklanmıyor. Bunun yerine, başını sürekli bir yandan diğer yana çevirerek Christian'ın izini arıyor — ancak Hale ve Gerry onun ormanın daha derinlerinde olduğuna inanıyor. "Daha önce de söylediğimiz gibi, ben buradaki en iyi iz sürücülerden biriyim. Evet, Konsey için çalışıyorum, ama diğer şekil değiştirenlerden de iş alıyorum."

Ormanda başka bir kütüğe ulaşıyoruz ve Hale bana yardım etmek için elini uzatıyor. Hepimiz diğer tarafa geçtikten sonra Gerry hikayesine devam ediyor.

"Amanda seni koruyucu aile sisteminde bulduğunda, hem senin kayboluşunu hem de Helena'nın ölümünü araştırmak için beni tuttular." Yüzünde sempatiye benzer bir ifade belirir, ama yine de bana bakmaz. "Bir milyon tane şüpheli durum vardı. Helena intihar ettiyse, sen nasıl başka bir aile tarafından evlat edinildin? Yetkililer neden Helena'nın akrabalarına seninle ilgili bilgi vermediler? İlk evlat edinen ailenin Helena'nın ölümüyle bir ilgisi var mıydı? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu."

Sonunda bana doğru baktı ve ben de anladığımı belirtmek için başımı salladım.

Onun haklı olduğunu kabul etmeliyim. Ben de hep öyle düşünmüştüm. Eğer öz annem gerçekten intihar ettiyse, ben nasıl insanlara evlatlık verildim? Evlatlık ailemin bir kazada öldüğünü sanıyordum, ama şimdi...

"Yani Helena'nın öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?" Nabzım hızlanıyor ve kan dolaşımda zehir gibi iğrenç bir korku dolaşıyor.

"Öldürüldüğüne dair hiçbir kanıt yok," diyor Gerry, kaşlarını çatarak. "Polis raporlarını ayrıntılı olarak inceledim. Bölgeyi araştırdım. Sorular sordum. Her açıdan Helena Craft intihar etti."

"O zaman ben nasıl oraya geldim?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum," diye itiraf eder Gerry, yavaşlarken durur. Ağzını sıkıca kapatır. "Sana yemin ederim Izzy, seni incitmek için bunu senden saklamadım. Gerçekten paylaşacak yeni bir

ama cevapları aramaya devam edeceğime söz veriyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum, sözlerini kafamda tekrar tekrar düşünerek içtenliğini ölçüyorum. Ona inandığımı fark ediyorum. Bana bildiği her şeyi anlattı ve ben zaten bazı şekil değiştirenlerin Helena'nın ölümünü araştırdığından şüpheleniyordum.

"Seni kim tuttu?" diye soruyorum, bu soru beynimi kurcalıyor. Gerry bana şaşkın bir şekilde dönünce, açıklıyorum. "Seni ilk başta kim tuttu? Helena'nın ölümünü araştırman için mi?"

İlk aklıma gelen, biyolojik babamdan biri.

Ama Gerry'nin cevabı beni tamamen şaşırttı. "Delaney Craft. Senin... teyzen."

"Delaney mi?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve o başını sallıyor.

"Amanda ona senden bahsettiğinde, bana ulaştı.

Bana biraz araştırma yapmamı istedi."

"Bu mantıklı değil," diyorum. "Delaney annemi öldürdüyse, neden birini tutup ölümünü araştırmasını istesin ki?"

Hale'in gözleri endişeyle büyüdü. "Delaney'in anneni öldürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Onun bir nedeni var." Boğazım aniden sıkışır ve gözlerimin arkasında garip bir karıncalanma hissederim. "Annemin sahip olduğu şeyi istiyordu."

Hale ve Gerry yine o bakışları değiştirdiler — sanki tüm konuşmayı kaçırmışım gibi hissettiren türden.

"Delaney birçok şey olabilir, ama anneni sevdiğini biliyorum," diyor Hale, ses tonu yumuşak.

"Ama..." diye başlar Gerry.

Cümlesini tamamlayamadı.

Üçümüz, diğerlerinin bizi beklediği bir açıklığa adım atıyoruz.

Jake, Silas ile sohbet

ediyor. Kyle ve Travan.

Ethan, Emery ve Reid.

Diğerlerinden biraz uzakta, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde somurtkan bir ifadeyle duran Ashton.

Görmek istediğim en son kişi.
Siktir. Hayatım.

Kırk İki

IZZY

Onu görmek mideme yumruk yemiş gibi.

Öfke, hayal kırıklığı ve biraz da sinir bozucu, hain bir arzu beynimi bulandırıyor.

Ashton ve benim ilişkimiz... karmaşık. Birbirimizden nefret ediyoruz ama kaderimiz birlikte olmak. Başlangıçta, onun ve sürüsünün hakkında bilgi toplamak için kendi babası tarafından gönderilmiş bir casus olduğumu düşünüyordu. Gerçeği öğrendiğinde, özür dilemek yerine, her fırsatta beni uzaklaştırmaya devam etti. Saldırı sırasında şekil değiştirenleri kurtarmak için birlikte çalıştık, ama...

Ama cadılardan döndükten sonra beni kontrol etmedi.

Beni sormadı bile.

Bu, onun yaptığı diğer her şeyden daha çok acı veriyor.

Em, Ethan ve Reid, Ashton'ın davayı kendi başına çözerek lanet olası bir şehit gibi davranmaya çalıştığını ima ettiler. Eh, bol şanslar.

"O burada ne arıyor?" Ashton'ın dudakları somurtarak kıvrıldı ve ben o anda ona bir gün yumruk atacağıma karar verdim.

Bir tuğla ile.

Travan rüzgâr kadar sessizce hareket ediyor. Bir saniye önce Kyle'ın yanında dururken, bir saniye sonra Ashton'ı boynundan tutup ağaca yapııştırıyor.

"Bu soruyu yeniden sormak ister misin, evlat?" Travan neşeyle sorar, yüzünde çılgın bir gülümsemeyle.

Ashton, Silas öne çıkıp Travan'ı fiziksel olarak geri çekince, cildi çekici bir mavi tonuna dönüşürken, kekelemeye başlar.

Dengesiz psikopat, Ashton'ı somurtarak bırakır.

Ashton nefes nefese, boğazını tutarken, Travan ve Silas soğukkanlılıkla onun üzerinde dururlar. Görünüşe göre Silas'ın iyiliği bu kadarla sınırlıymış. Değişkenin ayağa kalkmasına yardım etmek için hiçbir hareket yapmaz.

"Sen tam bir pisliksin. Bunu biliyorsun, değil mi?" Emery, somurtarak bağırır.

Karşılaşma sırasında bir ara bana daha yakın durmak için yer değiştirir. Omuzu şimdi benim omzuma geliyor ve omurgamda bir karıncalanma hissi uyandırıyor.

"Onu görmezden gel," Ethan diğer tarafımdan yumuşak bir sesle söylüyor. Artık arkamda duran Reid, sadece kararsız bir şekilde homurdanıyor.

Ashton üç en iyi arkadaşına bakar ve alaycı bir şekilde gözlerini devirir.

"Her neyse." Beceriksizce ayağa kalkar, pantolonundan ve gömleğinden kir ve yaprakları siler.

"Ve soruna cevap vermek gerekirse, beyinsiz herif," diye başladım, sesim alaycıydı, "Buradayım çünkü Christian benim eşim. Yoksa unuttun mu?"

Ashton bana alaycı bir şekilde bakar. "Sana uygun olduğunda M kelimesini kullanmanı çok seviyorum."

Bir adım öne çıkarım, öfke içimi kaplar ve adrenalin gibi bir şeye dönüşür. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, en başından beri bu eşleşme bağını inkar ediyordun, ama şimdi bir şeye ihtiyacın olduğu için..."

"Sen ciddi misin?" diye patlarım, aramızdaki mesafeyi kapatarak yüzüne yaklaşırım. "Benim senin Kalbin olduğumu bildiğin halde Desiree ile çiftleştiğini söyleyen sendin. Beni kötü bir kötü adam gibi gösteren sendin..."

"Ve sen tüm bu olanlarda tamamen masumsun mu diyorsun?" diye karşılık verdi ve gözlerinde daha önce hiç görmediğim çılgın bir çaresizlik vardı.

Bu manzara öfkemi biraz dindirir, yerine endişe gelir. Neredeyse... çok acımasız davranıyor.

Ama neden?

"Yeter, çocuklar!" Hale aramıza girerek bizi ayırır.

Ashton göğsünü kabartarak bana bakıyor ve yüzümdeki ifadeyi görünce bakışları daha da sertleşiyor.

Muhtemelen şüphe.

"Buraya bir amaç için geldik," diye devam ediyor Hale, önce bana, sonra Ashton'a bakarak. "Christian, kendisine veya başkalarına tehlike oluşturmadan onu bulmalıyız."

Vahşi eşimden bahsedilmesi, öfkemin kalanını anında soğutur ve geride sadece titreyen közler bırakır.

Christian'ın bana ihtiyacı var ve buradaki herkesten Ashton ve benim onu ikna etme şansımız en yüksek.

"Karanlık basmadan önce ormanı olabildiğince taramak için takımlara ayrılacağız. Saat beş olduğunda, nerede olursanız olun buraya dönün. Karanlık bastıktan sonra kimsenin yalnız kalmasını istemiyoruz," diye devam eder Hale.

Gerry öne çıkar. "Em, Ethan ve Reid birlikte gidecekler. Sen doğuya git, ama nehre vardığında dur." Çantasından bir telsiz çıkarır ve diğerleriyle birlikte gidemeyecek olan Reid'e verir. "Onu bulursan, çatışmaya girme. Sadece uzaktan takip et ve rapor ver. Her takımda bir telsiz olacak." Reid'den bana döner. "Izzy, sen Silas, Kyle ve Travan ile birlikte olacaksın..."

Hayır, olmayacağım.

Birincisi, onlarla yüzleşmeye hazır değilim.

İkincisi...

"Ashton'la gidiyorum," diyorum kararlı bir şekilde.

"Ne?" Ashton bana dönüyor.

Yüzündeki şok ifadesinin komik mi yoksa aşağılayıcı mı olduğunu bilemiyorum.

"Ashton ve ben birlikte Christian'ı dışarı çıkarmamız daha olası. Onun eşi ve kardeşi," diye açıklıyorum.

Gerry gözlerini kırıştırır. "Ben de sizinle gelebilirim..."

"Bizimle gelen herkes zarar görebilir. Christian bize zarar vermez," diye kararlılıkla devam ediyorum.

Travan'ın gözleri kararmış. "O artık Christian değil, evlat."

"Onun kurdu da bize zarar vermez," diye ısrar ediyorum, zihnim gördüğüm garip rüyaya kayıyor.

Kurt, beni eş olarak nitelendirmişti. Ve eğer o rüya bir şekilde gerçekse...

Ashton'ın çenesi o kadar sıkı kapanmış ki, bir düzine kas aynı anda titriyor.

Bir süre sonra, "O haklı. En iyi yol bu. Ve bu ormanı avucumun içi gibi bilirim," diyor.

"Ama..." Kyle başlıyor, ama Hale onu kesiyor.

"Haklılar. En iyi yol bu. Christian, sadece ikisi varsa saklandığı yerden çıkma olasılığı daha yüksek. Başka birini görürse, özellikle de iyi tanımadığı birini, onu tehdit olarak algılayıp saldırabilir."

Biyolojik babalarımın bu düzenlemeden memnun olmadıklarını anlayabiliyorum, ancak itiraz etmiyorlar.

Diğer iki takım belirlendikten sonra — Hale, Gerry ve Jake, tahmin edilebileceği gibi bir takımda, biyolojik babam ve annem ise diğer takımda — ayrılıyoruz. "Dikkatli ol, güzel bayan." Emery beni kendine doğru çeviriyor ve

kimsenin dikkat etmediğinden emin olduktan sonra, dudaklarıma masumca bir öpücük kondurur.

Öpücük tatlı, masum ve yumuşaktır, ama yine de karnımın alt kısmında keleklerin isyan etmesine yetecek kadar güçlüdür.

"Sen de."

O geri çekilir ve ikizi hemen onun yerini alır. Bugün, ikisi de jean pantolon ve bol sweatshirt giymişler, birbirlerine çok benziyorlar. Tek fark, Ethan'ın yüzündeki gözlük.

"Başın belaya girerse hemen bize haber ver." Ethan şefkatle, neredeyse saygıyla yanağıma okşadı. "Ya da sadece Ashton'ı dövmemizi istiyorsan."

Kıkırdayarak gülerim ve önümde bir yerlerde Ashton tiksinti dolu bir alaycı kahkaha atar.

Güzel.

Ethan'ın öpücüğü sadece sadece yumuşak yumuşak kadar Emery'nin dolu duygularla bastırılmış duygularla dolu. Geri çekildiğinde, gözleri parıldıyor.

Sonra gider ve Reid gelir.

Reid'in öpücüğü hızlı, sert ama aynı derecede tutkulu. O uzaklaştığında, başım dönüyor, isimsiz duygular her yönden

her yönden beni vuruyor.

"Güvende kal." Bu bir emirdir. Onun alçak, hırıltılı sesi damarlarıma sıcaklık yayar.

"Evet, efendim," diye fısıldarım.

Gözleri, geri çekilmeden önce merakla parıltıyor.

Biraz geç fark ettim ki Hale ve Gerry çoktan gitmişler. Travan da gitmiş, bu şüpheli çünkü Kyle ve Silas ile aynı grupta olması gerekiyordu.

İki adam gruptan biraz uzakta duruyorlar ve benim yönüme bakmamak için ellerinden geleni yapıyorlar.

İnanılmaz derecede garip ve emin olamayan bir hisle onlara doğru ilerliyorum. "Şey... merhaba."

Vay canına. Çok da açık sözlüsün, Izzy.

Silas bana doğru dönüyor, boğazını temizliyor ve sonra başka bir yere odaklanıyor. "Sadece kontrol etmek istedim. İyi olduğundan emin olmak için."

"Christian'ı bulduğumda daha iyi olacağım," diyorum içtenlikle.

Kyle başını sallıyor. "Onu bulacağız, Izzy. Söz veriyorum." Sonra bana doğru yaklaşıyor, sanki bana sarılmak istermiş gibi, ama sonra uzun bir iç çekerek uzaklaşıyor. "Sadece kendine dikkat et. Lütfen."

"Her zaman."

"Bu akşam bizim eve yemeğe geliyor musun?" diye sorar Silas sert bir sesle.

"Eee... Evet." Ayaklarımda üzerinde sallanıyorum.

Sormak istediğim soruların bir listesini hazırlamaya çalışıyorum, ama bir yanımda cesaretim kırılır diye endişeleniyor. En azından arkadaşlarım yine benimle birlikte olacaklar.

"Güzel. Bu iyi." Silas çenesini hareket ettirip bir kez başını salladıktan sonra bir adım geri çekildi. "Gitmeliyiz."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, ikisi çok uzaklaşmadan önce. "Christian'ı bulmama yardım ettiğiniz için, demek istiyorum."

Kyle'in yüzü yumuşar. "Elbette, Izzy. Senin için her şeyi yaparız."

"Her şeyi," diye tekrarlar Silas.

Sonra, bana son bir kez bakarak, ormana doğru kaybolurlar.

Beni öfkeli, sinirli Ashton'la baş başa bırakarak.

"Tüm içten vedalarını bitirdin mi?" diye sorar, sesi keskin ve acıdır. "Çünkü o ağaca veda öpücüğü vermeyi unuttuğundan eminim."

Gözlerimi devirip onun yanına yürüyorum. "Kıskançlık sana yakışmıyor."

"Neden kıskanayım ki?" Bana, sanki ben dünyanın en saçma insanıymışım gibi bir bakış attı. "Biri kendini oldukça beğenmiş."

"Haklısın. Ne kadar harika olduğumu biliyorum. Ve sen henüz bunun tadını çıkarmayı hak etmiyorsun." Bilerek birkaç adım öne geçtim.

Eğer pislik gibi davranmak istiyorsa, onu geride bırakırken kıcımlı izleyebilir.

Ancak Ashton hızla bana yetişir ve ikimiz garip bir sessizlik içinde yürürüz.

"Sen... bilirsin ya?" Parmaklarımı havada sallayarak ne demek istediğimi vurgularım.

Kaşlarından biri yukarı kalkar. "Ne?"

"Dönüşüm. Christian'ın kokusunu daha iyi alabilmek için." Diğer herkes öyle yapıyor.

Ashton başını sallar. "En iyi iz sürücü değilim, ama ona tehdit olarak görünmek de istemiyorum. Kurtumun kokusu benimkinden biraz farklı, tüm kurtların kokusu farklıdır. Christian, dönüşmüş halimde beni kardeşi olarak tanıyamayabilir."

"Yani rahatsız edici bir sessizlik içinde yan yana yürümek zorunda mıyız?" diye alaycı bir şekilde sorarım.

Ashton bana keskin bir bakış atar. "Birincisi, şu anda konuşuyoruz. İkincisi, benimle eşleşmek isteyen sensin."

"Geçici delilik iddiasında bulunuyorum," diyorum ciddi bir ifadeyle.

"Mantıklı." Ashton kararlı bir şekilde başını sallar ve ben ona sert bir bakış atarım.

"Bana deli mi diyorsun?"

"İlk sen söyledin," diye işaret eder.

"Açıkçası, burada 'delirmiş' olan tek kişi kader, bizi bir araya getirdiği için." Gevşek bir çakıl taşını tekmeliyorum ve hafif bir eğimden aşağı yuvarlanmasını izliyorum.

Ashton bir an şaşkın görünür, ama hemen ifadesini değiştirir. "Haklısın. Lanet olası delilik."

Ona şüpheyile bakarım. "Bunu yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Ne olduğunu biliyorsun," diye terslerim. "İlk tanıştığımızda benden nefret ediyormuş gibi davrandın."

"Kim benim rol yaptığımı söyledi?" Bana kanımı kaynatacak kadar alaycı bir sırıtış atıyor.

Onu görmezden geliyorum. "Ve hala yapıyorsun. Neden beni uzaklaştırmaya bu kadar kararsınsın? Beni senden nefret ettirmek için mi? Çünkü söyleyeyim sana, işe yarıyor. Seni bir kez ve sonsuza kadar reddetmeme bir kelime kaldı."

Şok, dehşet ve üzüntü Ashton'ın yüzünde belirir, her biri o kadar çabuk ortaya çıkıp kaybolur ki, hayal gördüğümü sanırım. Geriye kalan acı bir kayıtsızlıktır.

"O zaman yap."

"Seni reddetmek mi?" Yürümekten vazgeçip ona dönerek soruyorum. "İstediğin bu mu?"

Bir kez daha, gözlerinde bir sürü duygu parıldadı.

Sonra çenesini sıkarak ve "Beni reddet, Isabella" der.

Sert bir kahkaha atarım. "Sen tam bir pisliksin. Biliyorsun, değil mi? Beni reddetme kararını benden almaya çalıştığını inanamıyorum. Mesele bu mu? Kontrolün sende olduğunu hissetmek mi istiyorsun? Ben sana zarar vermeden önce sen bana zarar vermek mi istiyorsun?" Ellerimi yumruk yapıyorum. "Neden *beni* reddetmiyorsun? Benden bu kadar çok mu nefret ediyorsun? Kanıtla. Beni reddet. Hemen şimdi."

Ashton'ın yüzünde neredeyse parlak bir öfke belirir. "Seni reddetmemi mi istiyorsun?" Sesi hırıltıya dönüşür.

"Yap o zaman." Ona dik dik bakarım. "Tabii cesaretin varsa."

Ama o beni reddetmez.

Bunun yerine, beni öper.

Ve ben aniden onu itip yüzüne yumruk atarım.

"Bu da neydi böyle?" diye bağırırım, öfke cildimi kızartır ve parmak uçlarımı karıncalandırır.

Parmak eklemlerim acıdan çığlık atıyor ve elimi göğsüme bastırıyorum.

Ashton inanamayan bir şekilde yanağını ovuşturur. "Neden bana yumruk attın lan?"

"Neden beni *öptün* lan?"

Ashton ağzını açar, kapatır ve sonra tekrar açar.

Belli ki, yaptıklarına bir mazeret bulamıyor.

"Beni ne kadar nefret ettiğini, beni reddetmemi istediğini falan anlatıp durduktan sonra beni öpemezsin..." Devam ediyorum ama o sözümü kesiyor.

"Senden nefret etmiyorum! Sorun da bu lanet olasıca!" Parmaklarını siyah saçlarının arasına geçirip volta atmaya başlar. "Nefret etseydim, senin için çok daha iyi olurdu. Ama Tanrı şahidimdir ki, senden nefret edemiyorum. Deniyorum, ama sen o kadar..." Havayı sıkıştırır, sanki ellerinin arasında boynumu tutuyormuş gibi, ve derin bir nefes alır. "Senden nefret edemiyorum, Izzy, o yüzden herkes için en iyisi senin benden nefret etmen olur."

"Neden?" diye soruyorum.

Cevap vermeden benden uzaklaştığında, parmak eklemlerimden yayılan acıyı görmezden gelerek kolunu tutup onu durduruyorum.

"Neden senden nefret etmemi istiyorsun? Gizemli davranıp kendini açıklamadan olmaz."

"Benim üstümdeki baskıyı anlamıyorsun." Ashton elini yüzüne götürür ve birdenbire inanılmaz derecede yorgun görünür. Zayıflamış. "Babamdan, Konsey'den ve..."

"Baskı altında olduğun için benden nefret etmemi mi istiyorsun?" Sesimde inanamama duygusu belirir.

Bu adama inanamıyorum.

Aslında, inanabilirim.

Bu tam da onun yapacağı bir şey.

"Bazen daha büyük bir iyilik için bazı şeylerin feda edilmesi gerekir," diye tersler.

"Fedakarlık edilmesi gereken şey ben miyim?" Ona bakıp, duyduklarına inanamıyorum.

Ciddi mi bu adam?

"Hayır. Öyle demek istemedim." Omuzları hafifçe çöküyor, sanki boynuna bin kiloluk bir yük binmiş gibi. "Siktir, bu tamamen yanlış anlaşılıyor."

"Biz ateş ve benzin gibiyiz, Ashton. Belki... Belki kader yanlış karar vermiştir," diye fısıldarım, kalbimde küçük bir çatlak açılır.

İkimiz... Birbirimizden çok farklıyız. Birlikteyken çok patlayıcıyız. O bana güvenmiyor, ben de ona güvenmiyorum. O şimdiye kadar tek yaptığı şey beni incitmekti.

Belki de kendi huzurum için, bu ilişkiyi bir kez ve sonsuza kadar bitirmem gerekiyor.

Artık gidip gelmek yok.

Artık keskin sözler ve alaycı yorumlar yok.

Artık beni rahatsız eden "ya eğer"ler yok.

"Nasıl oluyor bu?" diye fısıldıyorum, kalbimdeki çatlağın genişlediğini hissederek.

"Ne nasıl işliyor?"

"Reddedilme."

Sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi bir adım geriye sendeliyor, gözleri gölgeleniyor.

Ağzını açar...

Ama cevap veremeden, sağımızdaki çalılıklardan bir hırıltı sesi gelir.

Korku omurgamdan aşağıya doğru yayılır ve nabzım hızlanır, aceleyle atmaya başlar.

Yavaşça sesin geldiği yöne dönerim ve bana bakan bir kurt görürüm, kehribar rengi gözleri tehditkar bir şekilde parıldamaktadır.

Christian.

Ve bizi gördüğüne pek de memnun görünmüyor.

Kırk Üç

IZZY

Arkadaşımanın öfkeli, affetmez gözlerine bakarken kalbim hızla atmaya başlıyor.

Ya da onu ele geçiren yaratığın.

Rüyamda gördüğüm kurda tıpatıp benziyor, ancak o zamanki sakın ifadesi, şu anki ifadesiyle çarpıcı bir tezat oluşturuyor. İkimize dişlerini göstererek yaklaşıyor, her santimetresiyle ölümcül, öfkeli bir yırtıcı hayvan gibi.

Korku tenimi kaplar, ensemdeki tüyleri diken diken eder ve kendime bunun Christian olduğunu tekrar tekrar hatırlatmam gerekir. Vahşi bir canavar gibi görünebilir, ama tanıdığım ve değer verdiğim adam orada bir yerlerde. Bana zarar vermez.

Umarım.

"Christian?" Sesim titriyor.

Bana bakıp başını yana eğdiğinde, içinden yankılanan hırıltılar kesiliyor.

"Benim, Christian. Senin... arkadaşın." Kelimeyi biraz tökezleyerek söyledim, ama o hala bana dikkatle bakarak çömeldiğinde doğru şeyi söylediğimi anladım. "Sana zarar vermek istemiyoruz. Lütfen, Christian. Bizimle gel."

İçgüdüsel olarak bir adım yaklaşıyorum ve Ashton bana uzanıp elimi tutuyor.

Christian'ın gözleri birbirine kenetlenmiş parmaklarımıza odaklanır ve göğsünden bir hırıltı çıkar. Yavaşça ayağa kalkar ve korku magma gibi içimi kaplar.

"Ashton," diye fısıldarım, ağzımı zar zor hareket ettirerek. "Bırak beni."

The kürk tüyleri Christian'ın sırtındaki dik dik düz
O ileri doğru yürür.

"Gitmeliyiz." Ashton elimi çekiştirir. Bu onun ilk hatasıdır.

İkincisi ise koşmaya çalışırken beni de neredeyse sürükleyerek
Ona.

Christian, ben onun adını haykırmadan önce üzerine atlar ve
Ashton'ın sırtına atlayarak onu benden uzaklaştırır. Pençeleri,
Ashton'ın gömleğinden geçerek omurgasına saplanır. Ashton çığlık
atar ve ben düşünmeden, sadece tepki göstererek elimi kaldırır ve
Christian'a bir büyü okusu gönderirim.

Kurt Ashton'ın üstünden yuvarlanır, birkaç kez yuvarlanır ve durur.

Ama hareketsiz.

Neredeyse fazla

hareketsiz.

"Aman Tanrım."

Onu öldürdüm

mü? Lütfen, hayır.

Lütfen.

"O ölmedi," diye gülerek, neşeli bir ses yukarıdan geliyor.

Bir saniye sonra, Travan ağaç dallarından çömelerek Christian'ın
hemen yanına iner. Parmaklarını kurdun boynuna koyar ve Travan,
"Hayatta. Sadece baygın. Aferin," dediğinde rahat bir nefes alırım.

Bana memnun ve gururlu bir gülümseme atar.

"Ne oluyor lan?" Ashton, deli gibi görünen biyolojik babama gözlerini
kocaman açarak haykırır. "Nereden çıktın sen?"

Travan çok anlamlı bir şekilde yukarıya, en uzun ağacın dallarına
doğru bakar. "Cennetten."

"Bizi takip mi ediyordun?" Ashton'ın yanakları kızarır ve tek kızaran o
değildir.

Travan bunca zamandır buradaysa... o zaman Ashton'la kavgamızı
görmüş olmalı.

Travan'ın gözlerinde, daha zayıf bir adamı paramparça edebilecek
bir karanlık belirir. "Biliyorsun... seni şimdi öldürebilirim ve kimse bunu
asla bilmez."

Gözlerini bana çevirdi ve onun tamamen ciddi olduğunu anladım. Eğer istersem, Ashton'ı gerçekten öldürebilir.

Travan kim lan bu?

Sesimi bulmam bir saniye sürüyor. "H-hayır. Gerek yok." Ashton'a delici bir bakış atıyorum. "Ashton bir pislik, ama onunla başa çıkabilirim."

"Başa çıkabileceğini biliyorum." Travan bir kez daha bana parlak bir gülümseme atar, gözlerindeki karanlık dağılıp gider. "Tehlikede olduğunu düşünseydim daha önce müdahale ederdim. Bu arada, güzel yumruk. İyi form."

"Yeter artık!" Ashton ellerini havaya kaldırdı, ama dikkati kardeşinden hiç ayrılmadı. "Christian iyi mi? Ne yaptın sen?"

Son cümleyi bana yöneltiyor, her kelimesinde zehir var.

"Az önce hayatını kurtardım, pislik! Biraz minnettar olsan iyi olur."

"Diğerlerine haber ver. Onu bulduğumuzu söyle," Travan, hâlâ Christian'ın yanında diz çökmüş halde talimat veriyor.

Kurtun kuyruğunu tutar, inceler ve sonra tekrar toprağa bırakır. Ashton'ın sağ gözünün seğirmeye başladığına yemin edebilirim.

Hızla sırt çantamdan telsizimi çıkarıp bilgiyi iletiyorum. Herkes açıklıkta yeniden toplanmaya karar veriyor. "Peki şimdi ne yapacağız?

Onu nasıl tekrar insana dönüştürebiliriz

? "Çaresizlik damarlarımdan hızla akıyor.

Christian, benim Christian'ım, tam burada. Çok yakın. Ve eğer hayatının geri kalanında bu halde kalırsa...

Nefesim utanç verici bir şekilde sığlaşır, düzensiz bir şekilde dışarı çıkar.

Bu kurt Christian değil. Aslında değil. Benim Christian'ım kardeşine asla zarar vermezdi, ne kadar istese de.

Bu arada...

Ashton'a dönüp onu dikkatle incelerim, gömleğindeki kan lekelerini fark ederim. "Sırtın nasıl?"

Bana somurtarak bakıyor. "Gerçekten umurunda mı?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve cevabımın onu şaşırttığını anlayabiliyorum.

Düşündükten sonra cevap veriyor: "Acıyor, ama yaşayacağım."

"Christian uyanmadan onu diğerlerinin yanına götürmeliyiz," diyor Travan. "Orada onu kontrol altında tutabiliriz..."

"Kafese mi?" Onu vahşi bir hayvan gibi kilitlemek düşüncesi kalbimi acı bir şekilde burkuyor.

Ama yine de, şu anda öyle değil mi zaten?

"Bunu onun iyiliği için yapıyoruz," diyor Travan, sesi beklenmedik bir şekilde ciddi. "Kardeşini neredeyse öldürdüğünü duyunca mutlu olacağını mı sanıyorsun? Yani, ben umursamazdım, ama daha fazla duygu hissedebilen biri umursayabilir."

"O beni neredeyse öldürmedi," diyor Ashton huysuzca.

Seçeneklerimi tartıyorum, ama sonuçta Travan haklı. Bu, Christian dahil olmak üzere herkes için en iyi seçenek.

"Tamam. Onu açıklığa götürelim." Bir kez başımı sallıyorum, kalbim daha hızlı atıyor.

Christian'ın sonsuza kadar kafeste kalmayacağını, sadece onu düzeltmenin bir yolunu bulmam için yeterli süre kalacağını kendime hatırlatırım.

Ve onu düzelteceğim. Başka seçenek yok.

Travan onu kaldırmak için eğilir, ama Ashton öne doğru sendeler.

"Ben yaparım," diye sertçe söyler ve diz çökerek kardeşinin kurt şeklini yakalar.

Ashton'ın yüzündeki gerginliği ve zar zor gizlediği acı ifadesini fark ederek itiraz etmek için ağzımı açarım, ama vazgeçerim. Ashton zaten beni dinlemeyecektir.

Ashton, Christian'ı şaşırtıcı bir kolaylıkla taşır ve tüm şekil değiştirenlerin gelişmiş güç ve hıza sahip olduğunu hatırlamam bir saniye sürer.

Bana arkasını dönmeden, Ashton geldiğimiz yoldan aceleyle ilerler, ağabeyini sıkıca tutar. Travan'ın yanında, birkaç adım geride kalırım. Çok geçmeden Ashton tamamen gözden kaybolur.

Beni yalnız

bırakıyor. Travan'la

birlikte.

Siktir.

Kırk Dört

IZZY

Sessizliğin rahatsız edici olduğunu söylemek yetersiz kalır. Neredeyse boğucu bir sessizlik. Gerginliği bıçakla kesebileceğime eminim.

Travan, soluk mavi kot pantolonunun ceplerine ellerini sokmuş, yanımda dolanırken konuşmuyor. Isık çalıyor, ama şarkıyı tanımıyorum.

Yoğun ormanın içinden yürürken, ayaklarım kuru yaprakları ezip geçiyor ve başımın üstündeki dallar yola çarpık gölgeler düşürüyor. İçimi kemiren rahatsız edici hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. Ara sıra göz ucuyla Travan'a bakıyorum.

Onun varlığı... en hafif tabirle, kaçınamayacağım bir fırtına gibi, ezici. Onun yanında yürürken kendimi açıkta hissediyorum, cevapsız sorularım zihnimde dönüp duruyor.

Sonunda, daha fazla dayanamıyorum. Nabzım hızlanıyor, ona dönüp bakıyorum.

"Beni tanıyor muydun?" diye patladım, sonra içimden bir çığlık attım.

Neden ilk aklıma gelen soru bu oldu bilmiyorum, ama artık soruyu sormuş olduğum için geri alamayacağımı anlıyorum. Zaten almak da istemiyorum.

Travan bana yoğun bir şekilde bakar.

"Hayır." "Hayır mı?"

"Sen buraya gelene kadar bilmiyorduk." Yürümeye devam eder, ama daha yavaş bir tempoda, düşünceli bir ifadeyle. "Diğer babaların da bilmiyordu. İlk başta hiçbir şey söylemedik çünkü seni korkutup kaçırmak istemedik. Sen doğaüstü dünyadan haberdar bile değildin,

. Söylediğimiz her şey seni kaçırdı."

Onun sözlerini düşünürken, önceki tedirginlik hissim daha da yoğunlaşır. "Sanki başından beri buradaymışsın gibi davrandın. Ama ben seninle daha dün tanıştım."

Travan'ın dudaklarında bir gülümseme belirir. "Buraya geldim," diye kaçamak bir cevap verir.

"Ne demek istiyorsun?" Onu daha yakından incelerim.

Kyle ve Silas, gerçek ortaya çıkmadan önce hayatımın bir parçasıydılar. Ama Travan? O bir bilmece. Bir gizem.

Yine de, tüm bu zaman boyunca burada olduğunu iddia ediyorsa...

"Beni... takip mi ediyordun?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum, kanımda alarm çanları çalıyor.

Travan'ın utanmış, mahcup ya da öfkeli görünmesini bekliyorum.

Oysa o, sadece elini havada küçümseyici bir şekilde sallayıp, "Takip etmek mi? Senin haberin olmadan izlemek mi? Aralarında gerçekten bir fark var mı?" diyor.

Neredeyse dalgın bir şekilde bir taşı tekmeledi.

"Ben... ben..." Başımı hızla sallarım.

Bu itirafa ne cevap verebilirim ki?

"Sanki seni uyurken izliyormuşum gibi değil ya," diyor Travan abartılı bir göz devirmeyle. Bana aşırı dramatik davrandığımı ima eden bir bakış atıyor. "Tamam, bir keresinde yaptım, ama savunmam gerekirse, o pislikler sana zarar vermeye çalıştıklarında iyi olup olmadığını kontrol etmek için sadece birkaç dakika sürdü."

Daha önce hiç görmediğim bir karanlık yüzünü gölgeliyor. Gözlerinden saf, zehirli bir öfke yayılıyor, gözleri zifiri karanlık bir renge bürünmüş.

Aniden içimi bir korku kaplar, ama bu duyguyu yüzüme yansıtmam. Bunun yerine, onun sözlerine ve anlamlarına odaklanırım.

"Bekle..." diye başlıyorum.

Bana saldıran adamları hatırlıyorum.

Onlara saldıran canavarı.

Travan bana anlamlı bir şekilde gülümsüyor.

"O *sen* miydin?" Sesim neredeyse bir fısıltı gibidir.

Travan tek omzunu silkiyor. "O adamlar işkence ve ölümden daha kötüsünü hak ediyorlardı."

"İşkence ve ölümden daha kötü ne olabilir?" diye soruyorum kendime. Travan'ın sırtışı... Sanırım ölüm meleğini bile korkutur. Korku, göğsümde dikenli tel gibi kıvrılıyor.

Ama Travan cevap vermek yerine, alçak bir dalın altına eğilmemi işaret ediyor. "Hadi. Diğerlerinin yanına dönmeliyiz."

Bu sefer sessizlik sadece birkaç saniye sürer, sonra onu bozarım

"Ne oldu ? anneme oldu diye soruyorum, düşünerek düşünerek Gerry ve Hale ile

Gerry ve Hale ile olan konuşmamı

Travan'ın çenesi seğirmeye başlar. "Bilmiyoruz." Bir elini cebinden çıkararak dağınık kahverengi saçlarını tarar. "O... Kaybolmadan önce tuhaf davranmaya başlamıştı. Bir gece eve gelmedi. Notunu bulana kadar kaçırıldığını düşündük."

"Not mu bıraktı?" Kollarımı kendime doladım, sanki bu fiziksel hareket beni parçalanmaktan alıkoyabilirmiş gibi.

"Gitmesi gerektiğini ve üzgün olduğunu yazmış." Travan bana bir bakış attıktan sonra tekrar yola odaklandı. "Polis arayana kadar ondan haber almadık."

"Bir otelin küvetinde intihar etti, değil mi?" Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kulaklarımın arasında duyabiliyorum, her atış daha da yüksek sesle geliyor, sağır olacağımdan korkuyorum.

"İddiaya göre." Travan dişlerini sıkıyor.

Tanrım, onun neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. O kadını hiç tanımadım, ama onun için... o her şeyiydi. Sevgilisi. Eşi.

"Sen de intihar ettiğine inanmıyorsun, değil mi?" Ona bir bakış attım ve hemen başka yere baktım.

Ona uzun süre bakmak garip geliyor. Baktığımda, ikimizin benzerliklerini fark etmeye başlıyorum ve başım dönüyor. Her şey çok gerçekçi geliyor.

"Helena beni terk etmezdi," diyor Travan kararlı bir şekilde. "Seni terk etmezdi."

"Ama o seni terk etti, değil mi? Kaçtığında?" "Geri dönecekti," diyor Travan.

Onun kendine güvenine hayran olmamak elde değil. Eğer arkadaşlarımdan biri bana sadece bir not bırakarak gitseydi...

Kafamdaki bu yanlış düşünceyi silmek için başımı sallıyorum.

"Delaney hakkında duyduğum doğru mu?" Ona dönerek tepkisini dikkatle ölçüyorum.

Travan'ın yüzü ifadesizleşir. "O ne olmuş?"

"Sen ve sürünün diğer üyeleri onunla... çıkıyor muydunuz? Annemle tanışmadan önce?" Bu ihtimal bile tüylerimi diken diken ediyor.

"Bu... karmaşık bir konu."

Sözleri bana tokat gibi çarptı. Göğsüm aniden sıkışır gibi hissettim, sanki üzerine bir ağırlık baskı yapıyormuş gibi.

"Yani onunla çıktın mı?" Bunu bir soru olarak ifade ediyorum, ama bunun doğru olduğunu biliyorum.

"Annenle tanışmadan önce Delaney ile kısa bir süre, çok kısa bir süre çıktık. Ama Helena'yı gördüğümüzde..." Üzüntüyle başını salladı, dudaklarında geçici, kısa süreli bir gülümseme belirdi. "Başka kimse önemli değildi."

"Vay canına. Delaney'i onun ikiz kardeşi için terk ettin mi?" Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

Teyzemin bu kadar öfkeli bir cadaloz olmasına şaşmamalı. Herkes onun yerinde olsa öyle olurdu. onun yerinde olsaydı.

Bu konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez Travan utangaç görünüyor. Başını eğdiğinde yanakları kızarıyor. "Evet. En iyi anımız değildi. Ama Delaney bunun ciddi bir şey olmadığını biliyordu. Kalbimizi bulduğumuzda ilişkimizi sonlandırmamız gerektiğini biliyordu."

"Senin Kalbin'in onun ikiz kardeşi olacağını tahmin etmediğini sanıyorum." Neden teyzemi bu kadar savunuyorum bilmiyorum. O kötü, entrikacı bir kaltak, ama yine de... ona acımadan edemiyorum. "Sence...?"

"Delaney'nin Helena'yı öldürdüğünü mü?" Travan bana bir bakış attıktan sonra gözlerini kaçırđı. "Bilmiyorum."

"Gerry ve Hale öyle düşünmüyor gibi görünüyor." Tereddüt ettikten sonra ekledim, "Gerry, Delaney'nin Helena'nın kayboluşunu araştırması için onu tuttuğunu söyledi."

Onu şaşırttığımı anlayabiliyorum, ancak hemen ifadesini tekrar tarafsız hale getirmeye çalışıyor.

"Oh."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Travan omuz silkti. "Gerçekten söyleyecek başka bir şeyim yok."

Yürümeye devam ediyoruz — durduğumuzun farkında bile değildim — ama ona sormak istediğim başka bir soru aklıma geliyor. Bir süredir kafamı kurcalayan bir soru.

"Sen nesen?" Boğazımda bir düğüm oluşur. "O adamlara saldıran canavar... O bir kurt değildi. Kahretsin, senin bir şekil değiştiren olduğunu bile sanmıyorum. Öyleyse nesen? Neden herkes seni istiyor?"

Ve dolayısıyla beni de, çünkü ben de onun bir parçasıyım.

Travan hemen cevap vermez, sanki sözlerini tartıyormuş gibi bakışları ağaçlara kayar. İlk başta cevap vermeyeceğini düşünürüm.

Ama sonra cevaplar.

"Shifterların nasıl ortaya çıktığına dair hikayeyi duydun, değil mi?"

"Sen zaten biliyorsun, değil mi? Beni takip eden sensin," diyorum, öfke damarlarımdan alevler gibi akıyor.

"Müdür yardımcısının odasına kamera sokamadım," diyor Travan ciddi bir şekilde.

Ona hayretle bakıyorum.

O beni görmezden gelir ve hikayesine devam eder. "Hayvanlar büyülü konakçılarıyla birleştiğinde, daha önce hiç kimsenin hissetmediği bir güç dünyayı sular altında bıraktı. Bu sadece birkaç dakika sürdü, ama gidecek hiçbir yeri olmayan tüm bu ham, engelsiz büyü, zavallı, masum bir insana girdi. Bir çiftçi çocuğuna."

"Ve sen bu çiftçi çocuğun akrabası mısın?" Tüm bunları bir araya getirmekte zorlanıyorum, zihnim bir kasırga gibi.

İçimde bir sürü duygu çarpışıyor.

Travan yürümeyi bırakıp bana doğru dönüyor. "Hayır, çiftçi çocukla akrabalığım yok." Kollarını genişçe açıyor, gülümsemesi büyüyor. "Ben o çiftçi çocuğum."

Sözleri omurgamdan bir ürperti geçirdi. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum — öfke, korku, kafa karışıklığı, inanamama. Söyledikleri

hiç mantıklı gelmiyor. Hiç.

Kafamı sallıyorum. "Hayır, bu imkansız. Bu demek olur ki..."

"Yüzlerce, binlerce yaşında, neredeyse ölümsüz ve saf sihirden yapılmış olduğum anlamına mı gelir?"

Tamamen hareketsiz duruyor, ama etrafındaki alan gerginlikle titriyor, sanki orman nefesini tutmuş gibi. Derisinin altında ışık atıyor - içinden yayılan, erimiş altın gibi vücudunun damarlarında dolaşan, başka bir dünyaya ait bir parıltı. Gözleri en imkansız şey - ham, yanan ateşten ikiz fırınlar. Işığı yansıtmıyorlar, onu yaratıyorlar, yere titreyen gölgeler düşürüyorlar. Güç, canlı bir varlık gibi etrafında kıvrılıyor, kalın ve boğucu, dünyayı kendi iradesine boyun eğdiriyor.

Ayaklarının altındaki zemin çatlar ve kayar. Aldığı her nefes havayı dalgalandırır, gerçekliği bozar, sanki etrafındaki alan onun varlığında aynı kalamazmış gibi. Gözlerinden yayılan ışık, o yakıcı, erimiş küreler, giderek daha yoğunlaşır, vücudumdaki eti yakacakmış gibi bir ısı dalgası.

Ayaklarının altındaki yerden bir alev sütunu yükselir, gittikçe yükselir. Ağaçlar, çok yakın olmaktan korkmuşçasına eğilir. Gökyüzü kararır, bulutlar birkaç saniye önce var olmayan bir fırtınanın yaklaşmasıyla birlikte dönüp durur.

Kahretsin.

Korku, boğucu bir pelerin gibi beni sarıyor. Göğsümün derinliklerinde başlayan soğuk, sinsî bir titreme omurgamdan yukarı doğru yayılıyor ve tüm vücudumu ürpertiyor. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, diğer her şeyi bastırıyor — her atışı yüksek, çılgın bir davul gibi.

Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, ama ellerimdeki titreme kontrol edilemez. Cildim karıncalanıyor, her santimetresi ham, ilkel bir farkındalıkla canlanıyor.

Ve bunun nedeni sadece Travan'ın gücünü göstermesi değil. Bunun nedeni, bunu daha önce hissetmiş olmam.

Derin, kemiren bir çaresizlik hissi beni ele geçiriyor. Korku beni istila ediyor, ta ki içinde boğulana kadar.

Sonra, bir lastik bant kopar gibi, güç geri çekiliyor ve Travan'ın gözleri o parlak, ruhani ışıltısını kaybediyor. Gökyüzü

her zamanki neşeli maviliğine döner, ağaçlar düzelir ve ateş söner. "Ben bir şekil değiştiren değilim, Izzy," diye tekrarlar Travan. "Ben... sihirliyim. Saf

büyücüyüm. Senin gibi."

Benim gibi.

Covenstead'de olanları, sonra da Avcılar'la olanları düşünüyorum. Güçlü hissettim. Ölümcül. Doğanın gücü gibi.

"Bu yüzden herkes seni istiyor," diye fısıldıyorum, parçalar zihnimde bir araya geliyor.

Covenstead'deki ilk derslerimden birini hatırlıyorum. Cadılar ve büyücüler arasındaki farkları ve onların sihir yapma yeteneklerini öğrenmiştik. Ama birinin sihirli *olduğunu* nasıl anlarsın? Covenstead'de geçirdiğim zamandan öğrendiğim bir şey varsa, o da insanların bu tür bir güce sahip olmak için cinayet bile işleyebilecekleridir.

"Bu yüzden herkes *bizi* istiyor," diyor Travan, keskin bir bakışla düzeltiyor. "Bir süredir benim bazı yeteneklerimi miras aldığınızdan şüpheleniyordum. Ve şimdi cadılar da bunu biliyor mu? Sizi ele geçirmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyecekler. Size sahip olmak için. Sizi parçalara ayırıp o büyüü kendileri için çalmak için. Delaney ile sizi şimdilik güvende tutmak için bir anlaşma yaptım, ama son gösterdiğiniz büyüden sonra bunun ne kadar süreceği konusunda emin değilim."

Bütün bunları kafam almıyor. Anlamaya çalışıyorum. Gerçekten çalışıyorum, ama bu çok gerçeküstü bir şey, anlayamıyorum. Yarı şekil değiştiren ve yarı cadı olduğumu zar zor kabullenmiştim, şimdi de bu mu?

"Ne anlaşması?" diye fısıldıyorum, sesimi buluyorum. "Anlamadım?" Travan bana dönüyor.

"Delaney ile ne anlaşması yaptın?"

Travan'ın gülümsemesi keskinleşir, tırtıklı bir bıçağa dönüşür.

"Endişelenme."

"Ama..."

"Kızını korumak bir babanın görevidir. Ve ben seni, Helena'yı koruyamadığım şekilde koruyacağım." Çenesi, ağaçların arasında bir açıklığa doğru hareket etti, orada diğerlerinin silüetlerini belli belirsiz görebiliyordum. "Hadi. Kurt arkadaşının yanına dönelim."

Kırk Beş

ASHTON

Babam bir keresinde bana, büyük bir liderin başkalarının iyiliği için her şeyi, hatta herkesi feda etmeye hazır olduğunu söylemişti.

Anladığımı söyledim, ama gerçekte anlamamıştım. Gerçekten anlamamıştım. Kimseyi ya da hiçbir şeyi o kadar çok önemsemeyi hayal edemiyordum. Benim için bu çok kolaydı. Herkesin hayatta kalması için bir kişiyi feda etmek mi? Kolay.

Sonra sürümü buldum. Ölümüne koruyacağım, uğruna öldüreceğim, uğruna yaşayacağım üç aptal şekil değiştiren.

Ve Izzy. Lanet olası Izzy.

Neden olduğu yerde kalmadı ki? Neden buraya gelip hayatımı altüst etmek zorunda kaldı? Ondan nefret etmek istiyorum, Tanrı biliyor ki deniyorum, ama yapamıyorum. Her utangaç bakışıyla ve keskin cevaplarıyla savunmamı aşarak beni tüketiyor.

O haklı. Onu uzaklaştırıyorum. Ama onu güvende tutmanın tek yolu bu.

Vampir büyükleriyle yaptığım görüşmeyi hatırlıyorum.

Kain'i otelin dolambaçlı koridorlarında takip ederken, korku boğazımı bir ilmek gibi sarıyor ve balo salonuna vardığımızda duruyorum.

"Sadece beni takip et," diyor Kain, sonra kapıyı itip içeri giriyor.

İlk fark ettiğim şey vampirlerin kendileriydi — güzel yüzleri, benim anlayabileceğimden çok daha fazla bir yaşsızlık ve bilgelik barındırıyordu.

Kestane rengi saçlı bir kadın beni görünce dişlerini gösteriyor. "Kain, o kim?"

"Sorun yok. O benimle birlikte." Kain kolumu tutar ve beni odanın içine doğru sürükler.

Dişlerimi sıkıyorum ama şikayet etmiyorum, her ne kadar aç kurtların bulunduğu bir kafese atılmış bir tavşan gibi hissetsem de.

Ne ironik.

"O Gregor'un oğlu, değil mi?" En uzun boylu vampir şampanya kadehinden bir yudum alır, kırmızı gözleri kadehin kenarından benimkilere dikilir.

Edward, sanırım adı bu. Lider.

Oda fısıltılarla doldu ve az önce gördüğüm esmer kadın bize doğru tısladı.

"Bir Konsey üyesinin oğlunu buraya mı getirdin? Sen deli misin?"

"Sakin ol." Kain, Edward'a yaklaşırken kendisine yöneltilen bakışlardan hiç rahatsız görünmüyor. "O bizim tarafımızda."

Edward'ın kaşlarından biri yukarı doğru kalkar. "Öyle mi?"

Bana keskin bir bakış attı ve bu sefer Kain'in benim yerime cevap veremeyeceğini biliyordum.

Dikkatli davran, Ashton, diye kendime söylüyorum ve nefes alıyorum.

"Avcılar, şekil değiştirenlere saldırdı," diyorum dikkatlice, yalan dilimin ucunda yanıyor.

dilimin ucunda yanıyor. "Onlar ortadan kaldırılmalı."

Bildiklerimi düşününce bu sözleri söylemek zor. Ama en son istediğim şey, vampirlerin benim peşlerinde olduğumu fark etmeleri. Biz onların peşindeyiz.

Kain bana meraklı bir bakış attı ama sözlerime karşı çıkmadı. Muhtemelen, avcıları alt etmek için vampirlerin yardımını almak için yalan söylediğimi düşünüyor, ama bu benim aklımdan geçen en son şey.

"Bir ittifaktan mı bahsediyorsun?" Edward'ın gözleri binlerce sırılda parlıyor — benim çözemeyeceğim sırlar.

"Bunu yapmaya yetkili misin?" diye sordu koyu tenli bir adam, kaşlarını çatarak.

"Sanırım bunu göreceğiz," diyorum omuz silkerek.

Anılarım yine değişiyor.

Bir saat sonra otelin dışında duruyoruz — öfkeli vampirler, kendini beğenmiş Edward ve memnun Kain ile dolu bir saat.

"Vampirler ve şekil değiştirenler birlikte çalışırsa, Avcıları sonsuza dek yok edebiliriz. Belki cadıları da," diyor Kain, dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle.

Onun, klişeleşmiş bir film kötü adamı gibi ellerini ovuşturmasını bekliyorum.

"Vampirler, son saldırının arkasında şekil değiştirenlerin olduğunu düşündükleri için anlaşılmayı kabul etseler şaşıırırdım." Bakışlarımı Kain'e kaydırdım, ifademi değişmeden tuttum. "Ama bunu zaten biliyordun."

Kain bunu inkar etmeye bile tenezzül etmiyor.

"Sanırım sana kendimi zaten kanıtladım." Ceketimin kollarını düzeltiyorum, kalbimin düzensiz atışlarını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Tüm bunların arkasındaki beyni tanıma vaktim gelmedi mi?"

Kain bana yoğun bir şekilde bakar... sonra gürültülü bir kahkaha atar. Gerçekten başını geriye atıp dizine vuruyor.

Onu soğukkanlılıkla izlerim, yüzümde tek bir çatlak bile görünmesine izin vermem.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" Kain, kahkahasını kontrol altına almaya çalışırken gözlerinden yaşları siler. "Beni sadece bilgi almak için kullandığını biliyorum ve dürüst olmak gerekirse? Benim için sorun değil. Bu sayede o lanet hücreden çıktım ve umarım vampirler senin sayende bizim tarafımıza geçerler."

Rahatsızlık midemi kemiriyor.

"Hâlâ bana güvenmiyorsun." Bunu bir soru olarak ifade etmiyorum.

"Güvenimi mi istiyorsun?" Kain hafifçe çömelmiş pozisyonundan doğrulur ve delici bakışlarıyla beni süzüyor. "Kendini kanıtla."

"Nasıl?" Ellerim yanlarımda seğiriyor, sıkı yumruklar yapmak istiyor, ama onları gevşek bırakıyorum.

"Benim... işverenim bir şey istiyor. Birini." Kain'in yüzünde kötü niyetli bir gülümseme belirir. "Onu ona verirken, sana güvenir."

Tedirginliğim artar ve buz gibi parmaklar omurgamdan aşağıya doğru kayarak tüylerimi diken diken eder.

"Kim?" diye sorarım, ama onun ne diyeceğini zaten biliyorum.

"Izzy." Kain, okunması imkansız bir bakışla bana bakar. "Izzy'yi istiyor."

Şimdi, bir gün sonra, başka hiçbir şey düşünemiyorum.
Babamın sözleri kafamda sürekli yankılanıyor.
Büyük bir lider, başkalarının iyiliği için her şeyi ve herkesi feda eder.
Sorumlu kişiyi bulabilirsem, bu savaş başlamadan önce
durdurabilirim.

Ama...

Ama Izzy'nin güvenliğini garanti etmenin bir yolu yok. Bildiğim
kadarıyla, onu teslim ettiğim anda öldürülecek, başka bir yere
götürülecek ya da daha kötüsü olacak.

Yüzlerce hayatı kurtarmak için kaderimdeki eşimi feda edebilir miyim?

Yanımdaki kafeste Christian, kocaman tüylü kafasını eğerek
sızlanıyor.

Midem bulanırken, metal parmaklıklara yaslanıyorum, safra
boğazımı yakıyor.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye kardeşime fısıldıyorum,
diğerleri duymasın diye sesimi alçaltarak.

Travan ve Izzy hariç herkes çoktan açıklığa geri dönmüştür. Birkaç
dakika önce onları aramaya giden Kyle, onların iyi olduklarını ve sadece
sohbet ettiklerini söyler.

Bu iyi.

Onu görmek
istemiyorum. Çünkü
görürsem...

Büyük bir lider, başkalarının iyiliği için her şeyi, herkesi feda eder.

Keşke o kızıdan nefret etseydim. O zaman bu kararı vermek çok
daha kolay olurdu.

Şimdi, ona değer verme ihtiyacımla halkımı koruma arzum arasında
kalakaldım.

Babam ne yapacağını bilirdi, ama onun fikrini sormaya
korkuyorum. Ne diyeceğini çok iyi biliyorum.

Büyük bir lider, başkalarının iyiliği için her şeyi, herkesi feda eder.

Izzy ya da halkım.

Izzy ya da bu savaşta zarar görebilecek yüzlerce masum insan.

Izzy ya da vicdanım.

Bu karar bana bin kiloluk bir yük gibi geliyor ve bu yükü hafifletecek hiçbir şeyin olmadığını biliyorum.

Bu gece...

Bu gece bir karar vereceğim.

Bugün, umursamamam gereken ama yine de umursadığım tek kızla her şeyi geri dönülmez bir şekilde mahvetmemişim gibi davranacağım.

Kırk Altı

CHRISTIAN

Karanlık etrafımı sarıyor, yoğun ve boğucu, ve bunun canlı olduğunu, her türlü ışığı ve umudu yuttuğunu düşünmeden edemiyorum.

Nefesim hızlı ve sığ, ama hava bayat, durgun.

İçimdeki her şey pes etmek, solup karanlıkta kaybolmak istiyor. Ama pes etmeyeceğim. Pes edemem.

O dışarıda beni beklerken olmaz. Izzy.

Onun adı, bu ezici boşlukta bir ışık parıltısı, bir can simidi gibi tutunduğum bir anı. Onu burada bile hissedebiliyorum. O gerçek dünyada beni bekliyor ve ona geri dönmezsem lanetleneneceğim.

Kafesin parmaklıklarına tutunuyorum, soğuk metal derimi ısıtıyor. Ama biliyorum, içten içe biliyorum ki bu kafes çelikten yapılmış değil.

Benden yapılmış.

Korkumdan, suçluluk duygumdan ve beni yutmak isteyen lanet kurtumdan yapılmış.

Çok, çok uzun zamandır görmediğim bir kurt.

Hala dışarıda, karanlıkta avını takip ediyor mu acaba? Bazen, bir hırıltı ya da kükreme duyduğuma yemin edebilirim, ama sesler sanki uzun bir tünelin diğer ucundan geliyormuş gibi soluk.

Buradan, bu acımasız karanlıktan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.

Ve sonra onu görüyorum.

Bir çatlak.

Küçük, neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük — sadece parmaklıklardan birinde minik bir çatlak. Ama bu yeterli.

Benim tutunmam, bir çıkış yolu görmem için yeterli.

Ona doğru atılıyorum, parmaklarım soğuk metale sürtünürken, büküp çekiyorum. Kaslarım protesto ederek çığlık atıyor, bedenim sürekli hapis mücadelesinden zayıf düşmüş durumda, ama durmuyorum. Durayamam. Izzy'nin dışarıda bir yerlerde, kim bilir neye katlandığını bildiğim sürece duramam.

Çubuk sonunda iğrenç bir çatırtıyla kırılır, gücümün altında bükülür. Onu koparır ve vücudumu pürüzlü boşluktan sıkıştırarak geçiririm. Boşluk küçüktür, ama esaret altında geçirdiğim zaman, itiraf etmek istemediğim kadar kilo kaybetmeme neden olmuştur.

Nefesim düzensiz ve sık bir şekilde geliyor, kendimi zorlayarak ötesindeki baskıcı karanlığa giriyorum.

Uzaklarda bir yerde, kurtum hırlıyor ve korku kalbimi sıkıştırıyor.

Özgür olduğumu biliyor mu?

Ellerimi önüme uzatıyorum, ama buradaki karanlık tuhaf. Kafes... Kan kırmızısı bir ışıkla aydınlatılmış. Diğer her yer karanlık. Hava da yoğun, sanki dizlerime kadar bataklıkta yürüyor gibiyim.

Ama

başardım.

Özgürüm.

Sonra onu

duyuyorum.

Bir ses.

Yumuşak, kırılgan, ama kesin.

"Christian? Beni duyuyor musun? Orada mısın?"

Izzy.

Kalbim duruyor.

Yine benimle mi? Onun burada olmasını istediğimden emin değilim. Burası tehlikeli bir yer ve kurtum vahşi bir muamma. Ona zarar verirse kendimi asla affetmem.

"Izzy," diye fısıldıyorum kendime, sesim boğuk ve göğsüm sıkışmış.

Bir adım ileri, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha, her adımda hızımı artırarak ilerliyorum. Onun sesi beni

karanlıkta yolumu bulmamı sağlıyor.

"Izzy," diyorum yine, bu sefer daha yüksek sesle, sesimde aciliyet belirgin.

"Beni duyabiliyor musun bilmiyorum, ama eğer oradaysan, bana geri dön. Bize geri dön. Sana ihtiyacımız var."

Bacaklarım beni ileri itiyor, şimdi daha hızlı, her adım bir mücadele. Karanlık değişiyor, etrafımda kıvrılıyor gibi görünüyor, ama umurumda değil. Sadece sesine odaklanıyorum. Ses giderek yükseliyor, netleşiyor. Çekim hissediyorum — beni uçurumda, karanlıkta kaybetmekten alıkoyan tek şey.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Izzy sinirli görünüyor. Kiminle konuşuyor?

Sonra tanıdık olmayan bir ses, bir erkek sesi. "Daha önce vahşileşmiş birini geri getirmedim, ama... Ama bunu araştıracağım. Söz veriyorum."

Sesi titriyor. "Teşekkürler, Travan."

Travan mı? Travan da kim lan?

Durumuma rağmen, tanıdık olmayan bir kıskançlık duygusu kalbimi deliyor. Düşüncesizce göğsümü ovuşturuyorum.

"Geliyorum, Izzy," diyorum, beni duyup duymadığını merak ederek. "Senden vazgeçmeyeceğim," diye fısıldıyor.

"Söz veriyorum."

Sözleri bir fırtına gibi vurur beni, ama en iyi şekilde. İçimi kaplarlar, göğsümü sıcaklık ve kararlılıkla doldururlar. Karanlık, dünyanın ağırlığı, lanet kurt... Hepsi sanki beni burada daha fazla tutamayacakmış gibi kaybolmaya başlar. Özgürleşiyorum ve artık hiçbir şey beni durduramaz.

Neredeyse dışarı çıkmıştım, neredeyse ona ulaşmıştım.

Ve hiçbir şey, hiç kimse beni durduramayacak.

Kırk Yedi

IZZY

Bu akşam babalarım ile akşam yemeğini iptal etmeye karar verdim. Onlarla başa çıkmaya hazır değilim. Travan'ın bana söylediği her şeyi henüz sindiremedim.

Bunun yerine, Jake'in beni Konsey merkezine götürmesini istedim ve o da beni yeraltında vahşi kurtlar için ayrılmış bir odaya götürdü.

Christian hücrelerinde volta atıyor, dişlerini gösteriyor, tükürüğü yatağının üzerine damlıyor.

Hücrelerinin dışında, sırtımı duvara dayayarak oturuyorum ve annemin kitabını karıştırıyorum.

"Sen tüm cevapları bilirsin," diye fısıldıyorum, annemin nerede olursa olsun beni duyup duymadığını merak ederek.

Kitabı düzgün görmek çok zor, bu yüzden okumayı biraz önce bıraktım. Bunun yerine, sadece düşünmeden sayfaları çeviriyorum, garip resimlere ve rastgele kelimelere belli belirsiz bakıyorum.

Bir tanesi dikkatimi çekiyor ve daha iyi okuyabilmek için gözlerimi kısıyorum.

Bu, Kalplerle ilgili bir bölüm mü? İlginç.

Taşınmayı düşünüyorum ama Christian'ı henüz terk etmek istediğimden emin değilim. O farkında olmasa da bana ihtiyacı var. Seçeneklerimi düşünerek, cadı meclisinde öğrendiğim bir büyüyü kullanmaya karar veriyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve avucuma güç aktarıyorum. Ama sadece birazcık.

Güç, damarlarımdan elektrik dalgası dalga elektrik dalgası geçerek elime doğru ilerliyor. Gözlerimi açtığımda ışığın yayıldığını görüyorum.

derimden, turuncu çizgilerle renklendirilmiş parlak beyaz.

Işığın kitabın üzerine tutarak, metni okumaya hazırlanıyorum.

met

ni Ancak kelimelerin değiştiğini görüyorum.

oku Daha önce çeşitli

may

a

hazı

rlan

dım.

doğüstü türleri detaylı olarak anlatan yazılmış harflerin olduğu yerde, şimdi tanıdık olmayan bir el yazısı vardı.

12 Şubat

Delaney bugün benimle konuşmayı reddetti. Kyle ile öpüşürken bizi yakaladı. Özür dilemeye, kendimi açıklamaya çalıştım ama dinlemek istemedi. Kışkırdığını ve onları özlediğini biliyorum ama ne yapabilirim ki? Ben onların eşiyim, onlar da benim. Bunu görmezden gelemezsin. Onunla konuşacağım, anlamasını sağlayacağım, özür dileyeceğim. Her şeyi düzeltmek istiyorum.

Kahretsin.

Bu...

Öyle.

Kahretsin.

Bu Helena Craft'ın günlüğü.

Soraya daha önce ne demişti? Helena bu kitabı aydınlatıcı bulmuş muydu? Sırrı bu olmalı.

Aydınlatıcı.

Cadının ışığı.

Ya da belki sadece benim ışığım, çünkü onunla kan bağı var.

Kitabın başına gelene kadar sayfaları çevirirken kalbim göğsümde çarpıyor. Bu giriş 20 Şubat tarihli, muhtemelen bir önceki yıldan.

Okuyamaya başlıyorum.

M sürekli evlilikten bahsediyor. Sevgililer Günü'nde bu konuyu açtı ama ben nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Onu seviyorum. Gerçekten seviyorum ama buna hazır olduğumdan emin değilim. Hala çok gencim ve dürüst olmak gerekirse, onun benim sonsuza kadar birlikte olacağım kişi olup olmadığından emin değilim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama gerçek bu. O kadar uzun süredir birlikteyiz ki, rutin bir hayata düştüğümüzü düşünüyorum. Ve rutinler her zaman iyi şeyler değildir.

M? M kim lan? Helena'nın babamla tanışmadan önceki erkek arkadaşı belli ki.

Bir sonraki girişe geçiyorum.

Delaney, şekil değiştirenlerle buluşmak için gizlice kaçıyor. Annem ve babam gerçeği öğrenirlerse çok kızacaklar. Sanırım onun sırrını saklamam gerekecek.

Sayfayı çeviriyorum.

Delaney aşık. Bunu yüksek sesle söylemedi ama yüzünden okunuyor. Onun şekil değiştirenlerle olan ilişkisini benimkiyle karşılaştırmadan edemiyorum. O aşık olmuş, ama ben aşık olmaktan vazgeçmişim. Bu ne zaman oldu? Nasıl oldu? Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bir sonraki giriş sadece birkaç satır.

Delaney'nin şekil değiştirenleriyle tanıştım. Bana ne oluyor? Neden böyle hissediyorum?

Annemin hikayesinin devamını okumak için sabırsızlanarak sayfayı çevirmek üzereyim ki, telefonum gelen bir mesajla titriyor. Mesajı okumak için avucumdaki gücü kesiyorum.

ASHTON

Konuşabilir miyiz? Lütfen? Sana söylemem gereken bir şey var.

Kalbim bir an durdu, sonra yavaşça atmaya başladı. Ashton... benimle görüşmek mi istiyor? Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Ormanda neredeyse olanları konuşmak mı istiyor? Onu reddettiğimi mi?

Cevap yazarken parmaklarım titriyor.

BEN

Nerede?

ASHTON

Evimde. On beş dakika sonra?

BEN

Sabahın ikisinde mi? Ugh. Tamam.

Telefonu kucağıma indirip başımı hafifçe çevirerek Christian'ı daha iyi görebiliyorum. Şu anda top gibi kıvrılmış, derin uykuda

, genişlemiş burun deliklerinden hafif horlamalar geliyor.

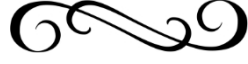
"Bu kötü bir fikir mi? Onunla buluşmak?" diye fısıldıyorum, Christian'ın tavsiyesini umutsuzca bekliyorum. Tabii ki cevap alamıyorum. "Son bir şans. Ashton'a son bir şans veriyorum."

Bu çok fazla bir şans, ama görünüşe göre ben bir aptalım.

Diğerlerine bir şans verdim ve bakın beni nereye getirdi? Ve eğer Ashton beni kazıklarsa...

Son yaptığım şey olsa bile, pişman olmasını sağlayacağım.

Kırk Sekiz

DESİREE

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye bağılıyor Mimi, direksiyonu daha sıkı kavrayarak.

"Bu yüzden sen arabada kal, ben içeri gireceğim," diyorum

"Bu da iyi bir fikir değil," diye Emilia arkadan seslenir.

"Desiree, bence gerçekten..."

"Ben hallederim." Onların sözlerini eliyle savuşturup kemerimi çözüyorum. "Bir planım var."

Yalan. Bir planın parçaları var ama bütün resmi oluşturmaya yetmiyor. Ancak bunu bilmelerine gerek yok. Sadece endişelenirler.

Cebimden telefonumu çıkarıp son mesajlarımı kontrol ediyorum, gözüm dün gece geç saatlerde ve bu sabah erken saatlerde Izzy ile yaptığım mesajlaşmaya takılıyor.

JAKE

Selam. Benim.

DESİREE

Jake???

JAKE

Hayır. Izzy. Onun telefonunu ödünç aldım, yani çaldım. LOL

DESİREE

Geri mi döndün? Ne oldu? Her şeyi anlat. Hangi cadıların oğullarını kesmem gerekiyor?

JAKE

Ben iyiyim. Uzun hikaye. Sonra buluşmak ister misin?

DESİREE

Olmaz. Babamla planım var. Arkadaşının hayatını mahvetmemesi için onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Yine yalan.
Ama ona gerçeği söyleyemem. Sadece endişelenir ve zaten yeterince derdi var.

JAKE

Kahretsin. Durum o kadar kötü mü?

DESİREE

Babam çok kızgın.

JAKE

Seni özledim, kızım.

DESİREE

Ben de seni özledim. İşimi bitirince sana mesaj atarım.

JAKE

Tamam. Christian'ı arıyorum, sonra biyolojik babalarım ile buluşacağım. Bana şans dile.

DESİREE

Bana ihtiyacın olursa haber ver. Dondurma ve romantik komedilerle yanında olacağım.

JAKE

LOL Haber veririm. Babanla iyi eğlenceler.

DESİREE

Tabii ki eğleneceğim.

Telefonumu kapatıp yolcu koltuğuna bırakıyorum. Yanımda ne kadar az şey olursa o kadar iyi.

Özellikle de benim planım suya düşerse.

"Desiree, lütfen..." Mimi başlar.

"Ben iyiyim." İçim karmaşık düğümler halinde bükülse de, ona ve Emilia'ya güven verici bir gülümseme atarım. "Söyledim ya. Bir planım var."

İkisi de daha fazla itiraz etmeden, arabadan kaybolur ve kapıyı çarparak kapatırım. Sonra derin bir nefes alırım, hızla küçülen ciğerlerime hava doldururum ve kalbimi sıkkan yumruğu görmezden gelmeye çalışırım.

Yaptığım şey riskli ve delilik sınırında, ama bu savaşı başlamadan durdurmanın tek yolu bu olduğunu biliyorum.

Gerçekler.

Gerçeklere bakmam gerekiyor.

Gerçek bir: Birisi doğaüstü varlıklar ile insanlar arasında bir savaş başlatmaya çalışıyor.

Gerçek iki: Birisi, belki de bu savaşı başlatan kişi, Izzy ve Travan'ı istiyor. İkisini de mi? Birini mi? Hâlâ bunu çözemedim.

Ve son olarak, tüm bu saldırıların arkasında Avcılar'ın olmadığını kesin olarak kanıtlamam gerekiyor. Her şey, Avcılar'ın işaretlerinin vücutlarında olduğu iki şekil değiştirenin öldürülmesiyle başladı.

Oradan sonra her şey hızla gelişti.

Ancak, bu bölgedeki Avcılar hakkında araştırma yaptım ve son beş yıldır aktif olmadıklarını öğrendim. İlk başta, gemiyi terk ettikleri için

gemiye terk ettiklerini düşündüm. Belki yeni bir şehre taşınmışlardır.

şimdi bunun, artık gelişigüzel avlanmadıkları için olduğunu anlıyorum.

Bu zihniyet değişikliğine neyin ya da kimin sebep olduğunu bilmiyorum, ama onları dinlemelerini sağlayabilirsem, bu meseleyi kan dökülmeden çözebileceğimize inanıyorum.

Araştırmam beni terk edilmiş bir fabrikaya götürdü, oradan da ikinci el giyim mağazasına, oradan da şu an bulunduğum yere, sıradan bir emlak şirketine. Gazeteler, şirketin dört yıldır faaliyet göstermediğini iddia ediyor, ancak otoparkta hala arabalar dizili duruyor.

Derin bir nefes alıp, kahverengi buklelerimi yüzümden uzaklaştırmak için uzanıp saçlarımı örüyorum, sonra kıyafetime bakıyorum. Siyah streç pantolon ve benzer tarzda bir gömlek. Çirkin, ama bu sayede ortama daha iyi uyum sağlayabilirim.

Caddeyi geçip doğrudan ön kapıya doğru ilerlerken, arabaya ve fast food restoranının otoparkında dolaşan arkadaşlarıma bakmaya cesaret edemiyorum. Omuzlarımı geriye atıp çenemi dik bir şekilde kaldırarak, aslında hissetmediğim bir özgüven taklidi yapmaya çalışıyorum.

Bunu yapabilirsin, Desiree.

İçeri giriyorum.

Taze kahvenin kokusu, yazıcı toneri ve limon cilas kokusuyla karışıyor. Güneş ışığı geniş cam pencerelerden içeri sızıyor, odayı yumuşak bir altın rengiyle aydınlatıyor ve havada tembelce dans eden toz zerreciklerini yakalıyor.

Solda, şık bir resepsiyon masası komuta merkezi gibi duruyor, cilalı yüzeyinde bembeyaz zambaklar ve özenle düzenlenmiş emlak broşürleri bulunuyor. Koridorda satılan evlerin çerçevesi fotoğrafları sıralanmış, her birinin altında tarih ve emlakçının adı altın harflerle gururla yazılmış. Onların arkasında bir dizi ofis uzanıyor, cam duvarlar masaları ve tekerlekli sandalyeleri görmeye izin veriyor.

Tıpkı bir emlak ofisi gibi görünüyor.

Arka odadan biri çıkıyor ve beni görünce irkiliyor. Hemen gözlerini kısıyor ve

pantolonunun bel kısmına uzanır — şüphesiz orada bir tür silah saklıyordur. Silah gibi hacimli bir şey görmediğim için, bunun bir hançer olduğunu tahmin ediyorum.

"Kapalıyız," diye ters bir şekilde cevaplar.

Alaycı bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Elbette. İkimiz de biliyoruz ki ben buraya ev için gelmedim." Bakışlarımı, parmaklarını sürekli hareket ettirdiği eline yöneltiyorum. "Beni bıçaklayacak mısın?"

"Kimsin sen? Burada ne işin var?" Kötü görünümlü bir bıçak çıkarır, ama bana doğrultmaz.

Henüz değil. Bıçağı gevşek bir şekilde yanında tutuyor, gerginlik kaşlarının arasındaki çizgileri belirginleştiriyor.

"Cidden mi? Sakın bana daha önce hiç kız avcı görmediğini söyleme." Alaycı bir şekilde başımı sallıyorum. "Mesele bu mu? Cinsiyetçilik mi? Çünkü bilmeni isterim ki, senin yapabildiğin her şeyi ben de yapabilirim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup somurtuyorum. "New York mezhebinde işlerin kötü olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre Montana on kat daha kötü."

O, komik bir şekilde gözlerini kocaman açıp yanakları kızarak kekelemeye başlar. "N-ne? Hayır. Tabii ki hayır."

"Yani tüm erkek Avcıları hançerle mi karşılıyorsun?" Izzy'nin küstah davranmaya çalıştığında sık sık yaptığı gibi kalçamı dışarı çıkardım.

"S-sen sadece... Yani, ben..." Aceleyle hançerini daha önce fark etmediğim kınına geri soktu. Yüzündeki pembe renk, boynuna kadar inen koyu bir kırmızıya dönüştü. "Ben cinsiyetçi değilim. Kadınları severim."

"Bütün erkekler öyle." Sonunda cesaretimi toplayıp bir adım öne çıkıyorum ve kasıtlı olarak onu itip kakıyorum. "Şimdi, izin verirsiniz, tarikat liderinizle konuşmam gerek. Bir bilgim var."

Adam beni memnun etmek için, ya da belki de sadece cinsiyetçi görünmemek için, neredeyse kendi ayaklarına takılıp düşüyor.

En iyi haliyle gaslighting, dostlarım.

Onu takip ederek ofislerin önünden geçip arka taraftaki köşe odasına doğru ilerliyorum. Burası penceresi olmayan tek oda.

Kalbim hızla atıyor ve korku göğsümde dev bir örümcek gibi dolaşıyor.

İşte bu.

Geri dönüş yok.

"Efendim?" Adam kapıyı açar ve başını içeri sokar. "New York'tan biri sizi görmeye geldi."

"New York mu?" diye haykırıyor bir erkek sesi, ses tonunda şüphe mi var?

Korkukorku hissettiğim duyduğum bir eşlik eşlik
adrenalin eşlik damarlarımdan

Bunu
yapabilirim.

Bunu
yapabilirim.

Bunu yapmalıyım.

İki adam birkaç dakika konuşurlar, sonra ilki dışarı çıkar.

"Devam et," diyor bana ve ben sertçe başımı sallayarak, az sayıda mobilyanın bulunduğu ofise giriyorum.

Masada oturan adam içeri girdiğimde başını kaldırır ve şok, tüm mantıklı düşüncelerimi uçurur. Orada durup ona bakmaktan başka bir şey yapamam.

"Evet?" Sinirlenerek dudaklarını kıvırdı.

Yaptığım tüm planlar bozuluyor. Buraya neden geldiğimi bile hatırlayamıyorum.

Adam başını yana eğdi, gözleri kısıldı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Sanki beni inceliyormuş gibi hissediyorum. Ben, kanatlarımı yakıp beni ateşe vermek için eğilmiş bir büyüteç altındaki bir güve gibiyim.

Göğsümde hissettiğim keskin acıyı görmezden gelmeye çalışarak boğazımı temizledim. "Sen Logan'sın, değil mi?"

En azından, bu avcı grubunun liderinin adı bu.

Gözlerindeki şüphe, öfke ve karanlığın yanan cehennemine dönüşüyor.

"Sen de kimsin lan? Garret aptal olabilir, ama ben değilim.

Bu lanet olası şekil değiştiren burada ne arıyor?

"Benim adım Desiree." Silahsız olduğumu göstermek için ellerimi havaya kaldırıyorum, ama bu hareketin bir fark yaratacağından emin değilim. Çoğu Avcı, şekil değiştirenlerin öldürmek için silaha ihtiyaç duymadığını bilir. "Sadece konuşmak istiyorum."

Logan'ın yüzünde en ufak bir değişiklik bile olmazken, masasının altından bir silah çıkarır ve göğsüme doğrultur. "Şu anda seni vurmamam için bana bir neden söyle."

"Çünkü kız kardeşini tanıyorum!" diye bağıyorum, bana çok tanıdık ama tamamen farklı gelen bir yüze bakarak. "Bu yüzden buradasın, değil mi? Bu yüzden dönüşenleri gelişigüzel avlamayı bıraktın, değil mi?"

Tamamen tahmin ediyorum, ama gözleri keskinleştğinde doğru yolda olduğumu anlıyorum.

Kahretsin.

Kahretsin.

"Garip bir şeyler döndüğünü bilmelisin. Değişkenler öldürölmüş ve derilerine Avcı sembolü kazanmış. Sonra vampirler insan kılığına girerek değişkenlerin yerleşkesine saldırmış. Ardından cadılar değişkenlere saldırmış, değişkenler de cadılara saldırmış. Biri savaş çıkarmaya çalışıyor ve sizi bize düşman ediyor." Bir adım daha yaklaşıyorum, ellerim hala havada, kalbim göğsümde deli gibi atıyor. "Ama Avcılar ve şekil değiştirenler birlikte çalışırsa..."

"Neden böyle bir şey yapalım ki?" Altın sarısı saçları, parlak yapay ışıkların altında parıldıyor.

"Çünkü..." Dudaklarımı ısırıyorum, tereddüt ediyorum. Söyleyeceğim şey ya hayatıma mal olacak... ya da bize çok önemli bir müttefik kazandıracak. "Çünkü sen gerçek bir insan değilsin, değil mi?"

Parmağı tetiğı sıkılaştırır.

"Ve bu savaş başlatan kişinin Izzy'nin peşinde olduğuna inanmak için nedenlerim var," diye devam ediyorum, sözlerim birbirinin üzerine yığılıyor. Şok dalgaları aralıksız olarak üzerime çökmeye devam ediyor. "Kız kardeşinin peşindeler, ikizinin."

Kırk Dokuz

ETHAN

Telefonumun aralıksız bip sesiyle uyanıyorum.

Gözlerimdeki uykuyu silerek, kolumu uzatıp telefonumu beceriksizce arıyorum ve telefon yere düşüp gürültüyle çarptığında küfrediyorum.

"Orospu çocuğu," diye inledim.

Harika bir rüya görüyordum. Izzy, ben, çıplak...

Vücudumda bir kızarıklık yayılıyor. Birdenbire her yerim ısınır, cildim karıncalanır.

Bu kadar çabuk ve bu kadar derinden aşık olacağımı hiç beklemiyordum. Değişkenlerin kaderlerindeki eşleriyle, kalplerinin sesini duydukları hikayelerini hep duymuştum, ama bunun başıma geleceğini hiç düşünmemiştim.

Ve ona olan hislerim sadece aramızdaki bağdan kaynaklanmıyor. Yaygın inanışın aksine, bu bağ hisleri veya duyguları etkilemiyor.

Hayır, Izzy benim için o kadar mükemmel ki. Aşık olmamam imkansızdı, hem de delicesine.

Telefonumu alıp yüzümün üzerine tutuyorum, parlak, göz kamaştırıcı ışığa gözlerimi kısarak.

Ekranda tanıdık olmayan bir numara yanıp sönüyor. Ha?

Mesaj dizisini tıklıyorum, okuduğum her yeni mesajla kafam daha da karışıyor.

BİLİNMEYEN

Izzy nerede?

BİLİNMEYEN

Seninle mi? BİLİNMEYEN

Lanet olsun. Cevap ver.

ETHAN

Kimsiniz?

BİLİNMEYEN

Grayson

Grayson? Neden bana sabahın ikisinde mesaj atıyor ki?
Telefonumdaki saate bakıyorum.

GRAYSON

Daha önce sana ulaşmaya çalıştım. Evine gittim. Okul rehberinden numaranı aldım.

Kaşlarım çatıldı.

ETHAN

Uh... neden?

GRAYSON

Çünkü vampir büyükleriyle bir toplantım vardı. Ashton ve Kain'in onlarla görüştüğünü gördüm.

Ne?!? Mesajı okurken şok dalgası içimi kapladı.
—bir, iki, üç kez okudum.

ETHAN

Bu imkansız. Kain hapiste.

GRAYSON

Güven bana. Değil. Dışarıda ve Ashton ile çalışıyor. Ve onlar da vampirlerle çalışıyor.

ETHAN

Bize saldıran vampirlerle mi? Ashton asla böyle bir şey yapmaz.

GRAYSON

Onun ne yapacağı ya da yapmayacağı umurumda değil. Sadece Izzy'nin nerede olduğunu bilmem gerekiyor. O da onunla mı?

ETHAN

Neden onunla birlikte olsun ki? Ondan nefret ediyor.

Ayrıca, Ashton Izzy'ye zarar vermek isteseydi, bunu ormanda yapardı, değil mi? Tabii ki yapmazdı. Ben sürümdeki arkadaşımı tanıyorum ve söylediklerine rağmen, o da bizim gibi kalbi yumuşak ve aşık biridir, henüz bunun farkında olmasa da.

GRAYSON

Ona ulaşamıyorum. Evde değil.

ETHAN

Neden Ashton'la birlikte olduğunu düşünüyorsun?

Bir an duraksama olur ve ilk başta, cevap vermeyeceğini düşünürüm.
Sonra telefonum çaldı.

GRAYSON

Onu bulamadığımda, masasında MacBook'unu fark ettim. Oradaki mesajları telefonuna bağlı. Onu gözetlemedim, ama Ashton'dan buluşmak istediğini belirten bir mesaj aldığını gördüm. buluşmak istediğini fark ettim.

Siktir.

Belki Ashton sadece barışmak istiyordur? Onunla arkadaş olmak? Geçmişteki davranışları için özür dilemek? Bunu düşünürken, onun açıklığa geldiğinde ona nasıl baktığını hatırlıyorum. Gözlerinden saf, engelsiz bir nefret yayılıyordu. O zaman onun numara yaptığını, onu korkutup kaçırmak için rol yaptığını düşünmüştüm, ama şimdi...

"Siktir." Battaniyeyi atıp bulabildiğim ilk kot pantolonu kapıyorum ve beceriksizce giyiyorum.

Gömleği giymeyi bırakıp koridordan Emery'nin odasına doğru koşuyorum. Oraya vardığımda, kapıyı yumrukluyorum ve izin vermeden içeri dalıyorum.

"Dostum? Ne oluyor lan?" Ne yazık ki ilk gördüğüm şey kardeşimin çıplak kızıydı.

Boxerla uyumayı tercih eden benden farklı olarak, Emery çıplak uyumayı seviyor.

"Kalk. Giyin." Çamaşır sepetine uzanıp bir çift kot pantolonunu yüzüne fırlatıyorum.

Kısa saçları dağınık, gözleri donuk bir şekilde bana sessizce bakıyor.

"Saat sabahın ikisi lan dostum," diye sızlanıyor.

"Izzy geldi," diyorum ona.

Söylemem gereken tek şey bu.

Emery'nin daha fazla teşvik edilmesine gerek kalmaz. Kot pantolonunu giyer, yerden bir gömlek alır ve sonra benim peşimden koridora koşar.

"Ne oluyor?" diye sorar, gözleri uyanık.

Neler olduğunu hızlıca açıklıyorum, cevaplarımı olabildiğince kısa ve kişisel olmayan tutmaya çalışıyorum. En son yapmak istediğim şey Ashton'ın ihanetine odaklanmak. Bir nedeni olduğuna inanmak zorundayım, yoksa...

Emery hızla başını sallamaya başlar. "Ashton böyle bir şey yapmaz... Yani, bunu yapmaz. Değişkenleri böyle ihanet etmez."

"Sadece neden ilk olarak Izzy ile görüşmek istediğini anlamamız gerekiyor," diyorum sertçe.

"Sen onun kötü niyetli olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Emery gülümser, ancak bu gülümseme gerçek

"Kötü niyetli olduğu için olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Emery gülümser, ama sesinde gerçek bir mizah yoktur.

"O bir pislik, ama yine de Ashton. Bizim Ashton. Izzy'ye asla zarar vermez."

"Biliyorum. Lanet olsun, biliyorum. Ama..."

"Onu kendi gözleriyle görmek ve iyi olduğundan emin olmak mı istiyorsun?" Em benim için cümleyi tamamlar.

"Evet. Yani, Ashton her ne sikim sebeple olursa olsun Kain ile çalışıyorsa, nedenini bilmemiz lazım. Belli ki bir sebebi var." Titrek ellerimle saçlarımı tararım. "Ashton'ın bizi ihanet etmeyi seçtiğine inanmayı reddediyorum. Reddediyorum lan."

"Burada ne oluyor?" Annemle babamın yatak odasının kapısı açılır ve babam gözlerini kısarak kafasını dışarı çıkarır.

Arkasında, annem yatakta dik oturmuş, dudaklarını büzmüş.

Emery ve ben, kelimelere gerek kalmadan birbirimize bakışıyoruz. Çocukken bunu sürekli yapardık, ama son birkaç aydır pek yapmıyoruz.

Aynı şeyi düşündüğümüzü anlayabiliyorum.

Babamız gerçeği öğrenmemeli. Daha fazla bilgi edinene kadar. Ashton'ın şekil değiştirenleri ihanet ettiğine bir an bile inerse...

Siktir, işler kötüye gider. Çok kötüye.

"Hiçbir şey, baba." Emery zorla gülümser. "Uyumaya devam et."

Babam şüpheyle ikimiz arasında bakışlarını gezdirir, ama sonra iç çekerek pes eder. "Tamam. Bana ihtiyacınız olursa haber verin, tamam mı?"

Bize bir kez daha keskin bir bakış attıktan sonra yatak odasının kapısını tekrar kapattı.

Emery ve ben rahat bir nefes alırız.

"Ashton'ın Izzy ile nerede buluşacağını biliyor musun?" diye sorar Emery, ön kapıya doğru ilerlerken.

Mesajlarımı kontrol ediyorum, Grayson'dan yeni bir mesaj geldiğini görünce hiç şaşırmıyorum. "Görünüşe göre Ashton'ın evi."

Yan yana arabaya koşarız ve ben yolcu koltuğuna kayarım. Dürüst olmak gerekirse, arabada en sevdiğim koltuk budur.

"Bu iyi, değil mi? Gregor da orada olacak." Em anahtarı kontak anahtarına sokar.

"Gregor'a güvenebilir miyiz ki?" diye soruyorum, kaşlarımı kaldırarak. "Siktir, güvenebilir miyiz? Artık bilmiyorum bile."

Araba tekliyor ama çalışmıyor. Emery'nin kaşları birbirine yaklaşıyor ve alnının ortasında derin çizgiler beliriyor.

"Neden çalışmıyor lan?" Tekrar dener. Ve tekrar. Ve tekrar.

"Siktir et." Arabadan çıkıp kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. "Dönüşüyorum."

Konuşurken, kot pantolonumun düğmesine uzanıp açtım. Emery çoktan soyunmuş ve kurt formuna dönüşmüştü.

Değişim anında beni sarar.

Ciğerlerimdeki hava yanıyor, çam ve nemli toprak kokusu ağırlaşıyor. Parmak uçlarım zonkluyor, sonra tırnaklarım pençeye dönüşüyor. İleriye doğru sendeleyerek ilerliyorum, bacaklarım bükülüyor, şekil değiştiriyor ve dört ayak üstüne çöküyorum. Omurgam mide bulandırıcı bir sesle kavisleniyor, ağrı yayılıyor ve çenem geriliyor.

Saniyeler içinde bir kurt oldum.

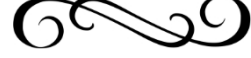
Emery inliyor ve tüylü kafasını Ashton'ın evinin yönüne doğru çeviriyor.

Eş, kurtum hırlıyor, ona ulaşma ihtiyacı neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Eş, ben de aynı fikirdeyim.

Sonra, başka bir şey söylemeden, Emery ve ben ormana doğru koşmaya başlarız.

Elli

IZZY

Bu olağanüstü pisliğin bir malikanede yaşamasına neden şaşırmadım acaba?

Arabadan inerim, Ashton'ın ev dediği bu canavara bakarken ayakkabılarımın altında çakıl taşları çıtırdar. Kocaman, soğuk, karanlık ve sessizdir. Her pencere beni izleyen obsidiyen bir göz gibi görünür.

Burada olmamalıyım.

Yolda gelirken bunu kendime defalarca söyledim, ama bir şey beni buraya çekti. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aramızdaki o lanet bağı koparamıyorum.

Ama Ashton'ın beni istemesini dilenmeyeceğim. Yalvarmayacağım, ağlamayacağım ya da onun bir kadından beklediği diğer şeyleri yapmayacağım. Ben öyle biri değilim.

Bu onun son şansı. Bundan sonra, benden bu kadar. Aramızdaki bağı koparmanın bir yolunu bulacağım, bu beni öldürse bile.

Malikanenin heybetli varlığını, başka bir zamandan kalma unutulmuş bir kalıntı gibi duran yapısını içime çekiyorum. Taş cephesi karanlık, solan ışıktaki neredeyse oniks gibi, sarmaşıklar sarmal şeklinde tırmanıyor, sanki onu geri kazanmaya çalışıyor gibi. Uzun ve dar pencereler, eski, kararmış metal çerçevelerle çevrili, yıldızlarla bezeli gökyüzünün yansımalarını kırık cam parçaları gibi yansıtıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Lanet olsun, burada olmamalıyım.

Kötü karar, Izzy. Kötü karar.

Her iki tarafı taş sütunlarla çevrili merdivenleri tırmanıyorum ve ön kapıya ulaştığımda duruyorum. Kapı... aralık.

Kalbim hızla atıyor.

"Ashton?" diye sesleniyorum, sesim
alçak. Burada mı ki?

Kapıyı ittiğimde hava değişiyor. Menteşeleri hafifçe gıcırıyor. İçeride, giriş holü sessiz. Fazla sessiz. Pencereden içeri süzülen ay ışığında, gölgeler zeminde uzun ve keskin çizgiler oluşturuyor. Üstteki avize hafifçe sallanıyor, ama ortada esinti yok.

"Ashton, bu senin oyunlarından biri ise, yemin ederim ki..."

Bir çarpma sesi sessizliği bozar, ses üst kattan gelir.

Donup kalırım, kalbim çarpıyor, tüm içgüdülerim kaçmamı söylüyor. Uzaklaşmamı.

Bu doğru değil.

Hemen arkamdaki döşeme tahtası gıcırıyor ve içgüdülerim devreye giriyor.

Kalbim hızla çarparak dönüp bakarım.

Dört kişi girişi kapatır, karanlıkta gizlenmiş, yüzleri pürüzsüz, ifadesiz maskelerin arkasında saklıdır. Tek görünen şey, gözlerinin soğuk parıltısıdır — karanlık, yırtıcı.

"Orospu çocuğu," diye tıslıyorum, içimi bir ürperti kaplıyor.

Onların kim olduklarını bilmiyorum — vampirler, şekil değiştirenler, cadılar ya da Avcılar — ama bilmeme de gerek yok. Soğuk bakışlarındaki niyet açıkça ortada.

Bana zarar vermek istiyorlar.

Düşünmeden bileğimi salladım ve içimde derinlerde saklı olan, ateş gibi kıvrılan büyüü ortaya çıkardım. Keskin bir çatlak sesi havayı yırttı ve bir rüzgâr esintisi odayı sardı, yan masadaki vazoyu devirdi. Vazo yere düştü ama adamlar kıpırdamadı bile.

İki tarafımdan bana doğru ilerliyorlar. Sayıca azınlıktayım, ama ben asla geri adım atan biri olmadım. Daha önce birkaç Avcıyı alt ettim; bunu tekrar yapabilirim.

İlk adam bana saldırır, elinde parlayan bir bıçak vardır, ama ben kenara atlayarak onun momentumunun beni geçmesini sağlarım. Akıcı bir hareketle elimi uzatırım ve parmak uçlarımdan saf enerji fışkırır, onu göğsünden vurur. Vücudu geriye doğru savrulur ve yere yığılır.

Bir tanesi gitti.

Nefesimi toplayamadan, başka bir adam saldırır — ilkinden daha hızlı. Herhangi bir insandan daha hızlı.

Siktir.

Bu bir vampir mi? Şekil değiştiren mi?

Elimi kaldırıp avucumu açtığımda, etrafımdaki hava yoğunlaşıp ağırlaşır. Maskesi bu kuvvetin etkisiyle çatlar, ama o hala hareket etmektedir. Gözlerinin kırmızı olmadığını fark etmek için sadece bir saniyem vardır, sonra bana saldırır. Kolunun altından kıvrılıp bileğini yakalar ve kendi ağırlığını ona karşı kullanırım. Onu aşağı çekip, kolunu acımasızca bükerek yere döndürürüm. Sihirli gücüm onu hareketsiz hale getirince, o da çığlık atar

hareket edemez hale getirir.

Diğer ikisi yaklaşırken odak noktam keskinleşir.

Ayağa kalkıp, avuçlarımı uzatarak onlara doğru dönerek, "Siz de kimsiniz? Sizi kim gönderdi?" diyorum.

"Bizimle gelmen gerekiyor," diyor adamlardan biri sert bir sesle.

Kıkırdamamı zorlukla bastırıyorum. "Tabii, haklısın."

Soldaki adam bana saldırır ve kaçacak vaktim olmaz. Saldırısının gücüyle kapıdan içeri, odun parçaları etrafa saçılır ve oturma odasına girerim.

Ve doğrudan bir kan gölüne.

Korku tenimi kaplar ve kalbim daha da hızlı atmaya başlar.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

İlk aklıma gelen Ashton. Bu

Ashton'ın kanı.

Ama sonra birkaç metre ötede yatan cesedi görüyorum, biraz tanıdık gelen gözleri açık ve görmüyor.

Gregor

mu?

Kahretsin.

Hâlâ sırt üstü yatarken, iki elimi de kaldırıp, toplayabildiğim tüm gücü kullanıyorum.

Bu adamlar Gregor'u, Ashton'ın babasını öldürdüler. Arkadaşıma ne yaptıklarını kim bilir? Tabii... Tabii Ashton da bu işin içinde değilse.

Hayır, buna inanamıyorum. İnanmayacağım. Reddediyorum.

Altımdaki zemin titriyor ve boğazımdan çıkan bir çığlıkla bir enerji dalgası salıyorum. Dalga dışarıya doğru patlayarak

her iki adamı da zıt duvarlara çarptı, o kadar güçlüydü ki, malikanenin protesto etmek için inlediğine yemin edebilirim. Bayıldılar, vücutları bükülmüş halde yere yığıldılar.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, kanla kaplı olduğum gerçeğini umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyorum.

Çok fazla kan var.

Göğsüm inip kalkıyor ve kalbim güm güm atıyor. Ardından gelen sessizlik kulakları sağır ediyor.

Ne oldu böyle? Bu adamlar kim? Neden bana saldırdılar?

Neden Gregor'a saldırdılar?

Ashton nerede?

Titreyerek, ön kapıya doğru topallamaya başlıyorum. Aptalca telefonumu arabada bırakmışım. Birini aramam lazım... Herhangi birini.

Siktir.

Dışarı çıkar çıkmaz, parlak farlar gözlerimi kamaştırıyor.

Siktir, daha var mı?

Ellerimi hazır tutuyorum, damarlarım gerginlikle doluyor, araba duruyor. Sürücü kapısı açılıyor.

Matthew, ikizlerin babası, şaşkın bir ifadeyle arabadan iner.

"Isabella?" Bana gözlerini kırptırır, kırmızı saçları sanki buraya koşarken taramayı unutmuş gibi başının üzerinde dik durmaktadır. sanki buraya koşarken saçını taramayı unutmuş gibi. "M-

Matthew?" Sesim titriyor.

"Neden kanlar içinde kalmışsın? Lanet olası oğullarım bu yüzden mi bu kadar garip davranıyorlardı?"

"Gregor öldü," diye haykırıyorum, korku nefes almamı engelliyor.

"Dört adam bana saldırdı. Ashton'ın nerede olduğunu bilmiyorum."

Matthew'un yüzü endişeyle buruşur. "Tamam, tamam. Buraya gel. Arabaya bin. Lanet olsun."

Aramızdaki mesafeyi aceleyle kapatırım, çaresizlik hareketlerime güç verir. O olmasaydı, yere düşüp solup gidebilirdim.

"Ashton'ı bulmalıyız. Yaralı mı, yoksa..." "Ashton iyi."

Endişe kaybolur. Sesindeki yumuşaklık sertleşir, yerini kayıtsız bir ilgisizlik alır. Bir zamanlar

şimdi donuklaşır, uzaklaşır. Duruşu gevşer ve dudaklarının köşeleri bir gülümseme oluşturmak üzere seğirir. Sanki...

Sanki o kısa süreli endişe, dikkatlice zamanlanmış bir oyun, şimdi ürpertici bir kolaylıkla düşen bir maskeymiş gibi.

Bir adım geriye sendeledim, içimi korku kapladı.

"Ashton istediğimi yaptı." Matthew'un gülümsemesi genişler. "Bana seni getirdi."

Karşı koyamadan, büyümü kullanamadan, hiçbir şey yapamadan, bir şey cildimi deldi.

Bir iğne.

Hayır...

Sonra her şey karardı.

Sonsöz

Okuduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim! Anlayacağınız üzere, bu hikaye ve karakterler benden kaçıp başka bir roman yazmamı istediler. Dördüncü roman şu anda yazılıyor ve 2026'nın başlarında yayınlanacak!

Dördüncü kitabı erken okumak isterseniz, bölümleri haftalık olarak ream'ime yüklüyorum. [Buradan](#) katılabilirsiniz.

Teşekkür

Bu kitabın yayınlanmasını mümkün kılan muhteşem ekibime teşekkür ederim.

Sıcak Önerilerim! Sizi seviyorum kızlar ve yıllardır verdiğiniz sürekli destek için teşekkür ederim.

Alfa ekibime - bu kitabı seçip en iyi hale getirdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Kişisel asistanıma, kapak tasarımcısına ve editörüme teşekkür etmek istiyorum! Sizler en iyisisiniz.

Ve son olarak, bu kitabı okumak için seçtiğiniz için siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Seçebileceğiniz birçok roman olduğunu biliyorum ve benim kitabımı seçtiğiniz için minnettarım.

Yazar Hakkında

Katie May, ters harem yazarı, KDP All-Star kazananı ve *USA Today* En Çok Satan Yazarlarından biridir. Ailesi, kedisi ve sevimli köpeği ile Batı Michigan'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda iyi bir kitap okur, Broadway müzikallerini dinler veya oyun oynar. Katie'nin tüm yayınlarından haberdar olmak için [Katie'nin Çetesine](#) katılın! TikTok hesabı olduğunu biliyor muydunuz? Evet, ben de bilmiyordum. Onu [buradan](#) takip edin! Ama dikkat edin... o biraz garip biridir.

Katie May'in diğ er eserleri

Together We Fall (Kıyamet Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [The Darkness We Crave](#)
2. [Aradığımız Isık](#)
3. [Karşılaştığımız Fırtına](#)
4. [Avladığımız Canavarlar](#)

Gölgelerin Ötesinde (Korku Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Ceteler ve Hayaletler](#)
2. [Silahlar ve Mezarlıklar](#)
3. [Darağacı ve Ghouls](#)

Görünmez (Hapishane Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Körü Körüne Suçlanan](#)
2. [Körü körüne beraat](#)

Kurtların Krallığı (Shifter Ters Harem Düeti, TAMAMLANDI)

1. [Parçalanmış](#)
2. [Parçalanmış](#)

Tory'nin Sorunlu Okulu (Zorba Korku Akademisi Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Arada](#)
2. [Beyond](#)
3. [Beneath](#)

The Damning (Fantastik Paranormal Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Açgözlülük](#)
2. [Kıskançlık](#)
3. [Oburluk](#)

4. [Tembellik](#)
5. [Kibir](#)
6. [Sehvet](#)
7. [Öfke](#)

Prodigium Akademisi (Korku Komedi Akademisi Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Canavarlar](#)
2. [Kükreme](#)
3. [Zehir](#)
4. [Dişler](#)
5. [Kan](#)

Grove Akademisi'nin Kralları (Çağdaş Akademi Ters Harem)

1. [Mani](#)
2. [Psikotik](#)
3. [Kargaşa](#)
4. [Deliryum](#)

Ölüm Fısıltısı (Fantastik Ters Harem)

1. [Yağmur ve Öfke](#)
2. [Sıcaklık ve Takıntı](#)
3. [Rüzgâr ve Dehşet](#)

Doğaüstü (Etkileşimli Ters Harem)

1. [Tanıtımlar](#)
2. [İlk Randevular](#)
3. [Grup Gezisi](#)
4. [Oyun Geceşi](#)
5. [Eski Sevgililer](#)
6. [Doğruluk mu Cesaret mi](#)
7. [Hazine Avı](#)

8. [Açıklamalar](#)

ORTAK YAZILAR

Afterworld Academy, Loxley Savage ile (Akademi Fantastik Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Sevgili Ölen](#)
2. [Karanlık Aldatır](#)
3. [Kaderin Karşısına Çıkmak](#)

Ann Denton ile Darkest Flames (Paranormal Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Şeytan Öpücüğü](#)
- 1.5. [Şeytan Takip Etti](#)
2. [Şeytan Sevdı](#)
3. [İblisin Yemini](#)

Ann Denton ile Darkest Queen (Paranormal Ters Harem)

1. [Canlar Kimin İçin Çalışıyor](#)

Karanlık Cazibeler, Ann Denton ile (Canavar Ters Harem, TAMAMLANDI)

1. [Canavarlar Tarafından Tahrip Edilmiş](#)
2. [Canavarlar Tarafından Yutulmak](#)
3. Canavarlar Tarafından Tapılan

Quinn Arthurs ile Fae'nin Açığa Çıkışı (Paranormal Ters Harem)

1. [Karanlığı Kurmak](#)
2. [Gölgeleri Baştan Çıkarmak](#)
3. Şeytanları Sevmek
4. Canavarları Baştan Çıkarmak

BAĞIMSIZ

[Zehirli](#) (Çağdaş Ters Harem)

[Tüm Kahramanlar Pelerin Giymiyor](#) (Sadece [Elbise](#)) (Kısa Komedi Ters Harem) [Büyüleyici](#)

[Şeytanlar](#) (Zorba/İntikam Ters Harem)

[Acının Tanrıçası](#) (Fantastik Ters Harem)

[Seytanın Sevinç](#) (Tatil Ters Harem) [Kırık](#)

[Uluma](#) (Kurt Dönüşen Ters Harem)

[Karanlık Cennet](#) (Paranormal Motosiklet Kulübü Tersine Harem)

[Çita Kadar Acımasız](#) (Paranormal Romantik Komedi Ters Harem)

BOXSETLER

[Birlikte Düşeriz](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

